

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

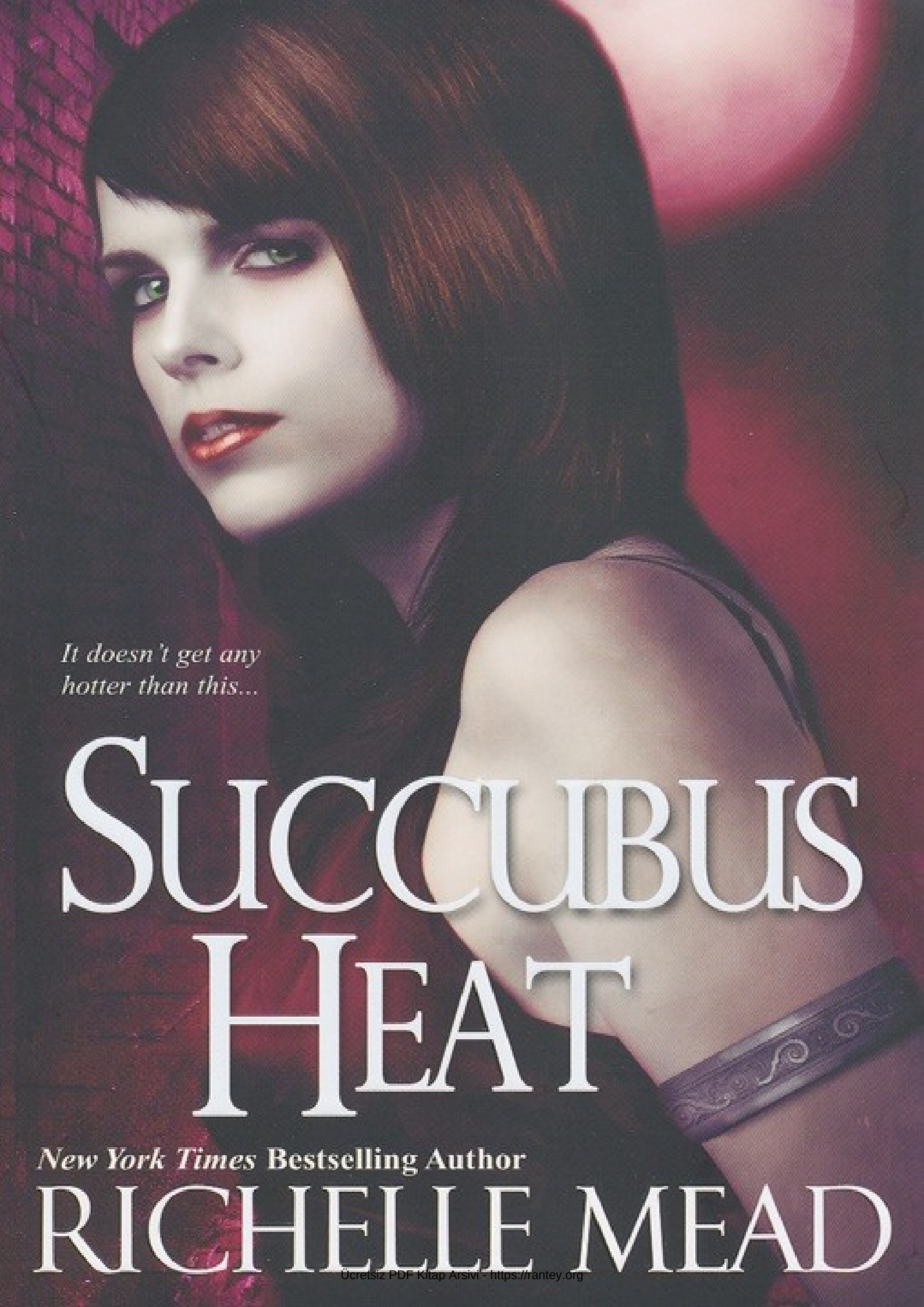
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

*It doesn't get any
hotter than this...*

SUCCUBUS HEAT

New York Times Bestselling Author

RICHELLE MEAD

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Richelle Mead'in şehir fantezisi romanları için olağanüstü övgüler!

FIRTINA DOĞDU

"Tam benim tarzım bir kitap - harika karakterler, karanlık dünyalar ve doğru mizah dokunuşu. Harika bir okuma."

-Patricia Briggs, *New York Times* çoksatan yazarı

"Richelle Mead, hikâyesinin özüne inmek için klişelerin arasından sıyrılmanın bir yolunu bulmuş. Bu, olması gerektiği gibi bir şehir fantezisi: akıllı, zekice, büyülü, anlamlı, harika karakterler ve boş havai fişekler yerine gerçek bir yürek."

-Carrie Vaughn, *Kitty and the Silver Bullet* kitabının yazarı

SUCCUBUS RÜYALARI

"Bolca aksiyon, şaşırtıcı gizemler ve ateşli seks içeriyor."

-*Romantic Times*

SUCCUBUS ÜSTTE

"Tüm büyük kahramanlar gibi Georgina Kincaid de çelişkilerin ilgi çekici b i r karışımı; seksi ama tatlı, insanlığını hatırlayan bir ölümsüz ve bir erkekte ve bir içkide tam olarak ne istediğini bilen ama yine de kendini her ikisine de kaptırabilen bir kız. (Birden fazla kez kendimi 'onun içtiğinden ben de içeceğim' derken buldum... ve gimletten bahsetmiyordum!) Keskin bir düzyazı ve güçlü bir sesle, Richelle Mead hayal gücümü ölümüne kavradı ve bırakmayı reddetti. Ben de onun succubus'unun büyüsüne kapıldım ve son sayfayı çevirene kadar onu düşünmekten, merak etmekten ve önemsemekten kendimi alamadım. Kısacası, Georgina Kincaid benim mahvoluşum oldu... artık başka hiçbir succubus bunu yapamayacak!"

-Vicki Pettersson, *The Scent of Shadows* kitabının yazarı

"Bu kitabı yatağa götürmeyin, bütün gece uyanık kalacaksınız. Richelle Mead seksi bir aksiyon ve cehennem mizahı sunuyor - eğer lanetlenme bu kadar eğlenceliyse, beni de alın!"

-Lilith Saintcrow, *The Devil's Right Hand* kitabının yazarı

SUCCUBUS BLUES

"Mead, romantik gerilimi, erotizmle süslenmiş yeni bir paranormal dokunuşla harmanlayan iştah açıcı bir ilk roman hazırlıyor."

-Booklist

**Richelle Mead hakkında daha fazla övgü için lütfen
sayfayı çevirin!**

***Succubus Blues* için daha fazla olağanüstü övgü!**

"Mükemmel bir paranormal."

-*Romantic Times*

"İlk sayfasından itibaren beni içine çeken kitaplardan biri."

-RomanceJunkies.com

"*Succubus Blues* çok eğlenceli."

-*The Romance Readers Connection*

"İlgi çekici bir okuma."

-Jim Butcher, *New York Times* çoksatan yazarı

"Lezzetli bir şekilde kötü! İşlevsiz, komik ve seksi. Altın kalpli bu succubus hakkında daha fazla cazip lokma okumak için sabırsızlanıyorum."

-Lilith Saintcrow, *Dead Man Rising* kitabının yazarı

"Ne inanılmaz bir ilk roman! *Succubus Blues* heyecanlı, esprili, seksi, merak uyandırıcı ve ilk sayfadan itibaren beni büyüledi."

-Cheyenne McCray, *Seduced by Magic* kitabının yazarı

"*Buffy*, *Sex and the City* ile buluşuyor. Suçlu zevkler bundan daha iyi olamaz."

-David Sosnowski, *Rapture* ve *Vamped* kitaplarının yazarı

"Seksi, ışıltılı ve arsız! Richelle Mead artık satın alınacaklar listemde."

-Michelle Rowen, *Bitten* and *Smitten* kitabının yazarı

"Güzel, arsız bir ölümsüzü alın. Gerilim, cinayet ve bolca ateşli seksi karıştırın. Kendinize harika bir kitap hazırlayın ve bu hikâyenin tadını çıkarın."

-Mario Acevedo, *The Nymphs of Rocky Flats* ve *X-Rated Bloodsuckers* kitaplarının yazarı

"Bu kadar iyi yazmak beni meleklerle inanmaya teşvik ediyor... ya da şeytanla anlaşma yapmaya. *Succubus Blues* orijinal, heyecan verici, baştan çıkarıcı ve tanışmak için ruhumu satabileceğim karakterlerle dolu."

-Rachel Caine, *Firestorm* ve *Glass Houses* kitaplarının yazarı

SUCCUBUS ISITMA

Richelle Mead tarafından yazılan kitaplar

SUCCUBUS BLUES

SUCCUBUS ON TOP

SUCCUBUS DREAMS

SUCCUBUS HEAT

STORM BORN THORN

QUEEN

Kensington Publishing Corporation tarafından yayınlandı

SUCCUBUS ISITMA

RICHELLE MEAD

KENSINGTON KİTAPLARI

<http://www.kensingtonbooks.com>

İçindekiler

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

*Kızıl saç, hindistan cevizi romu ve Jay isimli
erkeklerle ilgili görüşlerimi paylaşan kız
kardeşim Deb için*

Bölüm 1

Terapistimle yatmak kötü bir fikirdi.

Ben de biliyordum ama elimden bir şey gelmiyordu. "Neden bunu açıklamıyorsun?" ve "Bana nasıl hissettiğini söyle" sözlerini duyabileceğim çok fazla zaman vardı. Sonunda patladım ve adama nasıl hissettiğimi *göstermeye* karar verdim. Söylemeliyim ki, karısını hiç aldatmamış düzgün bir adam için, ondan faydalanmak o kadar da zor değildi. "Zor değildi" derken, "gülünç derecede kolaydı" demek istiyorum. Onun sözde ahlakı bana güçlü bir succubus enerjisi verdi ve yaptığımız şeyin muhtemelen kanepesinde gerçekleşen en verimli şey olduğunu düşündüğünüzde, neredeyse iyi bir iş yapmış gibiydim.

Yine de patronumun kızacağını biliyordum, çünkü en başta danışmanlık almamı isteyen oydu.

"Jerome'a söylemeyin," diye uyardım arkadaşlarımı, sigaramı kül tablasına vurarak. "Bu tür bir serpintiyle uğraşmak istemiyorum."

Arkadaşlarım ve ben Seattle'ın Belltown bölgesindeki endüstriyel bir kulüp olan Cold July'da bir masada oturuyorduk. Mekan karanlık ve gürültülüydü, duvarlarda ve tavanda çapraz borular dekorun büyük kısmını oluşturuyordu. Özel bir kulüp olduğu için şehrin halka açık sigara içme yasağına uymak zorunda değildi, bu da benim için bir avantajdı. Son birkaç aydır, nikotinin baş etmeme yardımcı olan temel şeylerden biri olduğunu fark etmiştim. Temel listedeki diğer şeyler: votka, Nine Inch Nails, düzenli bir ahlaklı erkek kaynağı ve çok amaçlı bir şirret tavrı.

"Bak Georgina," dedi arkadaşım Hugh. O bir şeytandı, efendilerimiz için ruh satın alan ve çeşitli orta düzey yönetim işlerini yapan bir tür cehennem hukuk asistanıydı. Koyu renk kırpılmış saçları vardı ve şişman olmasına rağmen iriydi. "Akıl sağlığı konusunda uzman değilim ama bir adım ileri gidip bunun muhtemelen iyileşme yolunda yararlı bir adım olmadığını söyleyeceğim."

Omuz silktim ve gözlerimin potansiyel kurbanlar için kalabalık odayı taramasına izin verdim. Burada oldukça iyi avlar vardı. "O kadar da iyi değildi. Terapide yani. Ayrıca, artık buna ihtiyacım olduğunu sanmıyorum."

Sessizlik beni karşıladı, bu kadar gürültülü bir yerde sessizlik beni ne kadar karşılayabilirse. Arkadaşlarıma döndüm. Hugh *sen delisin* bakışını saklamaya çalışmıyordu. Vampir arkadaşlarımız Peter ve Cody en azından gözlerini kaçırma nezaketini göstermişlerdi. Ben de gözlerimi kıstım ve sigaramı söndürdüm.

"Sanırım," dedi Peter sonunda, "bu uzun vadede çıkmak isteyeceğin biri değil, değil mi?"

"Evet," diye onayladı Cody, gözleri geniş ve umutluydu. "Eminim bir terapist harika bir dinleyici olacaktır. Ve bunun için para ödemen bile gerekmez."

"Sigortam bunu ödüyor," diye tersledim. "Ve erkek arkadaşım hakkındaki pasif-agresif tavrınızı gerçekten takdir etmiyorum."

"O kadar da pasif değil," dedi Hugh. "Daha iyisini yapabilirsin, tatlım."

"Adam yozlaşmış ve cehenneme gidecek. Bu senin için nasıl bir sorun olabilir? Ayrıca son erkek arkadaşımı da beğenmemiştin. Belki de aşk hayatım hakkında endişelenmeyi bırakıp son sekreterini yatağa nasıl atacağını düşünmeye geri dönmelisin."

Evrenin garip bir cilvesi olsa gerek, arkadaşlarımdan hiçbiri şu anki erkek arkadaşım olan Dante adındaki kara büyücüden hoşlanmıyordu. Dante'nin ahlaki değerleri yok denecek kadar azdı ve acımasızlık ve alaycılıktan nasibini almıştı. Bu da size onun bu lanetlenmiş ruhlar grubuna mükemmel uyum sağlayacağını düşündürdü, ama her nedense öyle olmadı.

"Kötü biriyle birlikte olmak için yaratılmamışsın," dedi Cody. Artık hepimiz ölümsüzdük ama "küçük ölümsüzler" olarak kabul ediliyorduk. Bu, ruhlarımızı Cehennem'in hizmetine satmadan önce bir zamanlar insan olduğumuz anlamına geliyordu. Cody küçük çemberimizdeki diğerlerine kıyasla gençti. Hugh neredeyse bir asırlık olduğunu iddia ediyordu. Peter ve benim bin yılımız vardı. Bu nedenle Cody'de neredeyse bir naiflik, benim eskiden sahip olduğum türden büyüleyici bir idealizm vardı.

Önceki erkek arkadaşım, Seth adında bir insan, beni bir arkadaşım için terk ettiğinde paramparça olmuştu. Seth iyi bir ruhtu, sessiz ve sonsuz derecede nazikti. Beni daha iyi şeylere inandırmıştı, benim gibi bir succubus için umut olabileceği gibi. Aşık olduğumu sanmıştım, hayır, aşık olmuşum. Bunu ben bile kabul edebilirdim. Ama bir succubus olarak her ilişkiye tehlikeli bir unsur katıyordum. Bir erkekle (ya da bir kızla - her iki şekilde de işe yarıyordu) seks yaptığımda, her insan ruhunu besleyen güç olan yaşam enerjisini çalışıyordum. Bu beni hayatta tutuyor ve ölümsüz varlığımı sürdürmemi sağlıyordu. Adam ne kadar safsa, o kadar çok enerji alırdım. Ne kadar çok enerji alırsam, ömrünü o kadar kısaltıyordum. Dante'de neredeyse hiç etkim yoktu. Verecek çok az enerjisi vardı, bu yüzden seks hayatımız nispeten "güvenliydi" ve bu nedenle düzeltmelerimi yan taraftaki anlamsız adamlardan aradım.

Seth'le... şey, bu farklı bir hikayeydi. Onunla yatmanın çok zararlı etkileri olabilirdi, bu yüzden bunu yapmayı reddettim. Bir süre sadece aşkla yaşadık, ilişkimiz fiziksel bir eylemden çok daha fazlasıydı. Ancak zaman içinde, ilişkimizdeki bir dizi basit komplikasyon gibi bu da etkisini gösterdi. Sonunda Seth arkadaşım Maddie ile yattığında işler patlak vermişti. Sanırım bunu beni ayrılmaya teşvik etmek için yapmıştı, gelecekte acı çekmemi engellemeyi umuyordu. Başlangıçtaki niyeti ne olursa olsun, o ve Maddie aslında sonraki dönemde oldukça ciddi bir ilişki kurmaya devam etmişlerdi

aylar.

Bunu pek iyi karşılamamıştım.

"Sizi memnun etmek mümkün değil," diye homurdandım ve garsona bir içki daha getirmesini işaret ettim. Beni görmezden gelerek daha da sinirlendirdi. "İyi olanları sevmiyorsunuz. Kötü olanları sevmiyorsunuz. Ne sikim gerekiyor?"

Yeni bir ses aniden çemberimizin içine girdi. "Lütfen bana senin romantik maceralarını tartıştığımızı söyle, Georgie. Bundan daha çok hoşlandığım bir şey yok."

İşte oradaydı, masamızın yanında duruyordu: Patronum Jerome, Seattle'ın ve büyük metropol bölgesinin baş şeytanı. Ters ters baktım. Alaycı ses tonundan ya da bana Georgie demesinden hiç hoşlanmamıştım. Hugh'un yanına oturdu ve çağırmaya çalıştığım garson hemen yanıma geldi. Yeni bir içki siparişi verdik.

Jerome'un bugün keyfinin yerinde olduğu belliydi, bu da her zaman hayatımızı kolaylaştırırdı. Üzerinde siyah tasarım bir takım elbise vardı ve saçları, yakın zamanda izlediğim bir televizyon röportajında John Cusack'ın saçlarıyla aynı şekilde şekillendirilmişti. Muhtemelen bundan bahsetmek gerekir: Jerome'un seçtiği insan bedeni John Cusack'ın bir klonuydu. Succubi şekil değiştirebilir çünkü bu bize baştan çıkarma konusunda yardımcı olan şeyin bir parçasıdır. İblisler şekil değiştirebilir çünkü melekler gibi onlar da zamanın başlangıcından beri var olan delicesine güçlü varlıklardır. Onlar "büyük ölümsüzler." İnatla reddettiği garip bir hayran takıntısı yüzünden Jerome ölümlüler dünyasında aktör gibi görünerek etkileşime girmeyi seçti. İşin garip yanı, biz bu şekilde dışarıdayken insanlar bu benzerliği hiç fark etmemiş gibiydi.

"Bir süredir bizimle dışarı çıkmıyorsun," diye konuyu değiştirmeyi umarak işaret ettim. "İblis işleriyle meşgul olduğunu sanıyordum." Jerome'un başka bir iblisle dövuştüğü söyleniyordu ama hiçbirimiz ayrıntıları bilmiyorduk.

Sormadan paketdeki sigaralarımın birini aldı. Bir an sonra sigaranın ucu kendi kendine yandı. Gösteriş.

"İşler aslında hoş bir hal aldı," dedi. Derin bir nefes aldı ve sonra dumanın etrafında dönmesine izin verdi. "Uğraşacak bir şey daha azaldı. Romantik sıkıntılarla ilgili bitmek bilmeyen gevezeliklerinin de sona ermesini umuyordum ama sanırım bunu ummak çok fazla. Hâlâ o şarlatanla birlikte misin?"

Ellerimi havaya kaldırdım. "Neden herkes Dante'den nefret ediyor? Onu bir kardeş gibi kucaklıyor olmalısınız."

Jerome düşündü, kara gözleri dalgındı. "Beni rahatsız ediyor. Daha iyisini yapabilirsin."

"Tanrım," dedim.

"Terapistiyle yatmak gibi aptalca şeyler yapmayı bırakırsa belki bunu anlar," dedi Hugh, görünüşe göre yardımcı olması gereken bir tonda.

Gözlerimi kocaman açarak ona döndüm. "Az önce söylediğim herhangi bir şeyi dinledin mi?" "Hem de çok," dedi.

Bu sırada Jerome'un tembel ve memnun ifadesi kayboldu. Elini sabitledi.

Gözleri alev gibi yanıyor ama anlaşılmaz bir şekilde her yerimi üşütüyordu. Sigarasını söndürdü ve oturduğu yerden fırladı. Kolumdan tutarak beni yerimden kaldırdı ve masadan sürüklemeye başladı.

"Benimle gel," diye tısladı.

Onunla birlikte tuvalete giden koridora doğru tökezleyerek yürüdüm. Diğerlerinin görüş alanından çıktıktan sonra beni duvara doğru itti ve yüzü öfkeyle dolu bir şekilde bana doğru eğildi. Bir insan gibi davranması tedirginliğinin bir işaretiydi. İkimizi de izole bir yere nakledebilirdi.

"Terapistini mi becerdin?" diye haykırdı.

Yutkundum. "Pek ilerleme kaydedemiyordum." "Georgie!"

"Bu neden bir sorun olsun ki? O iyi biriydi. Yapmamı istediğin şeyin bu olduğunu sanıyordum!"

"O sıkıcı ölümlü seni terk ettiğinden beri omzunda taşıdığın bu lanet çipi omzundan atmanı istedim."

İrkildim. Bu biraz garip bir şeydi. Seth'ten ayrıldıktan sonra o kadar depresyona girmiştik ki Jerome sonunda çılgına dönmüş ve bana yardım almamı söylemişti çünkü beni "sızlanıp dururken" dinlemekten bıkmıştı. Bir iblisin çalışanlarından birini danışmanlığa teşvik etmesinin tuhaflığı gözümden kaçmamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, nasıl anlayabilirdi ki? Kalbinizin paramparça olmasının nasıl bir şey olduğunu nasıl anlayabilirdi? Dünyada en çok sevdiğin insandan koparılmanın nasıl bir şey olduğunu? Tüm varlığım anlamını yitirmişti ve sonsuzluğa katlanmak imkânsız görünüyordu. Haftalarca dışarı çıkmadım ya da kimseyle konuşmadım. Kendimi izole etmiş, kederimin içinde kaybolmuştum. İşte o zaman Jerome ellerini havaya kaldırdı ve kendime gelmemi istedi.

Öyle de sayılır. Diğer tarafa savrulmuştum. Birdenbire öfkelenmiştim, hayatın bana davranış biçimine çok ama çok öfkelenmiştim. Bazı talihsizliklerim kendi hatamdı. Ama Seth? Bilmiyordum. Orada ne olduğunu bilmiyordum ve dünya tarafından haksızlığa uğramış hissediyordum ve hayatım boyunca bana acı çektirmeye devam etti. Bu yüzden geri dönmeye başladım. Umursamayı bıraktım. Kendimi tam bir succubus moduna sokmuştum: bulabildiğim en ahlaklı erkekleri arıyor, hayatlarını alıyor ve çok az pişmanlık duyarak kalplerini kırıyordum. Acıya iyi geliyordu. Bazen.

"Yapmam gerekeni yapıyorum!" Bağırdım. "Ruh üstüne ruh kazanıyorum. Şikayet edecek hiçbir şeyiniz yok."

"Şirret bir tavrın var ve herkesle kavga edip duruyorsun ve bir türlü iyileşmiyorsun. Bundan bıktım artık. Ben de senden bıktım."

Donup kaldım, düşmanlığım saf korkuya dönüştü. Bir iblis sizden bıktığını söylediğinde, bu genellikle cehenneme geri çağrılmakla sonuçlanırdı. Ya da vurulmakla.

"Jerome..." Burada en iyi stratejimi değerlendirmeye çalıştım. Cazibe mi? Pişmanlık mı?

Uzaklaştı ve derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Pek yardımcı olmadı. Onun

Öfke yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya çıktı.

"Seni gönderiyorum. Seni başka birine vereceğim."

"Ne?" Öfkem geri döndü ve korkumu bir anlığına uzaklaştırdı.

Dışarıdan hizmet almak bir succubus için büyük bir hakaretti. "Bunu yapamazsın."

"Ne istersem onu yaparım. Bana hesap vereceksin." Sırık gibi bir adam koridorda dönerek tuvalete doğru ilerledi. Jerome ona delici ve dehşet verici bir bakış fırlattı. Adam irkildi ve aceleyle diğer tarafa yöneldi. "Vancouver'da bir baş iblis var ve orada ilgilendiği bir tarikata göz kulak olacak birini istiyor."

"Yukarıda..." Ağzım açık kaldı. "Vancouver, BC mi demek istiyorsun? Beni Kanada'ya mı gönderiyorsun?" Hay sikeyim. Gerçekten çok ileri gitmiştim. Washington'da da bir Vancouver vardı. O kadar da kötü olmazdı. En azından evimde kalırdım.

"Sadece bir tane olduğu ve ona kıyamadığı için bir succubus istiyordu. Orada işleri çok zor, biliyorsun. Neredeyse onlara Tawny'yi göndermeyi düşünüyordum." Yakın zamanda edindiği ve çok ama çok beceriksiz olan succubus'undan bahsedince yüzünü buruşturdu. "Ama o... pek uygun değil. Ben de senden vazgeçmek istemiyordum ama şimdi seni başımdan savmak için faydalı succubus'umu bir süreliğine özlemeye degeceğini düşünüyorum. Biraz huzur ve sessizliğe ihtiyacım var."

"Bak Jerome," dedim, tövbe etmiş gibi görünmeyi umarak. "Ne yapmamı istiyorsun? Başka bir terapist mi bulayım? Bunu yapabilirim. Bir kadın bulurum. Çirkin bir tane. Ve tavırları bırakmaya çalışacağım ve-"

"Bu benim kararım Georgie. Seni meşgul edecek bir şeye ihtiyacın var ve bu da Cedric'i mutlu edecek. Şeytana tapan küçük tarikatına sızmak için bir succubus'un en iyi seçim olduğunu düşünüyor."

"Şeytan dünyası derken, Satanistler gibi mi?"

"Onun gibi bir şey."

Bakakaldım. "Kanadalı Satanistler mi? Beni Kanadalı Satanistlerden oluşan bir gruba mı gönderiyorsun?"

Tek cevabı omuz silkmek oldu.

"Bu başka birinin başına gelseydi çok komik olurdu," dedim. "Ama bunu neden yapıyorsun? Ne zamandan beri bırakın başka bir iblisi, herhangi birine yardım ediyorsun?" İblisler birbirleriyle delicesine rekabet etme eğilimindeydi.

Jerome yine cevap vermedi. Bir sigara çıkardı -gerçekten, madem kendi sigarası vardı, neden daha önce benimkini çalmıştı- ve tekrar yakma numarası yaptı. Derin bir nefes çektikten sonra biraz daha az gergin görünüyordu.

"Başka bir şeyler dönüyor," dedim ihtiyatla. "Onu kullanmak için beni kullanıyorsun."

Bu gerçekten neyle ilgili?"

"Fedakârlık," dedi gözlerini devirerek.

"Jerome..."

"Georgina," diye karşılık verdi, gözleri sertti. "Bunu sorgulamaya hakkın yok,

Son zamanlarda beni kızdırdığın kadar değil. Şimdi git eşyalarını topla ve metrik sistemi öğren."

Bölüm 2

Kanadalılarla bir alıp **veremediğim** yok. Onlar iyi insanlar. Gerçekten iyiler. Ama bu onlarla curling oynamak istediğim anlamına gelmiyordu ve Jerome doğru ruh halindeyse bu geçici görevi kalıcı hale getirmeye karar verebileceği tehlikesi her zaman vardı.

Yine de seveceğini düşünmemiştim. Tüm huysuzluğunun altında Jerome benden hoşlanıyordu - bir iblisin herhangi birinden gerçekten hoşlanabileceği kadar. Kuşkusuz, Seth geçen sonbaharda hayatımı alt üst ettiğinden beri benden biraz daha az hoşlanıyordu, ama büyük bir tavır sergilemediğim zamanlarda Jerome'u eğlendirdiğimi düşünüyorum. Sonsuzluk karşısında eğlendirici şeyler azdır, bu yüzden umarım bu iş güvenliğini sağlamak için yeterli olur.

Belletown'dan ayrıldım ve Seattle'ın bir başka mahallesi olan Queen Anne'e doğru yola çıktım. Queen Anne'de hem yaşıyor hem de çalışıyordum ve eğer bir süreliğine ortadan kaybolacaksam, ölümlü işverenimin bunu bilmesi gerekirdi. Ne yazık ki işe gitmek, bu gece hiç de havamda olmadığım bazı tatsız şeylerle yüzleşmek anlamına geliyordu.

"Georgina! Burada ne işin var?"

Maddie Sato, Sezar'ımın Brütüs'ü, Emerald City Books and Café'ye girdiğimde koşarak yanıma geldi. Maddie'nin savunmasına göre, birlikte yattıklarında Seth'le çıktığımızı bilmiyordu. Yani onu benden bilerek çalmış gibi değildi. Yine de bu ikisine karşı olan hislerimi değiştirmiyordu.

"Warren'ı görmem gerek," dedim, muhtemelen votka ve sigara koktuğumdan şüphelenerek. "O burada mı?"

Başını sallayarak parlak siyah saçlarının sallanmasını sağladı. Ona nasıl yapılacağını öğrettiğim uzun, sık bir stile sahipti. "Yaklaşık bir saat önce ayrıldı. Kapanışa kadar burada kalmak istemedi."

Saate baktım. Kapılar kilitlenmeden önce ancak içeri girebilmiştim. Warren'ı evden arasam mı diye düşünerek sabırsızca ayağımı yere vurdum. Sonunda, "Programla ilgili bazı şeyleri gözden geçirmek için bir saniyen var mı? Birkaç gün dışarıda olacağım... belki de daha fazla."

"Elbette," dedi gülümseyerek ve gamzelerini göstererek. "Doug'ı da almamı ister misin?"

"O burada mı?"

İki müdür yardımcısı da bir gecede kapandı. Bu bir şans eseri idi. O kardeşi Doug'ı almaya giderken ben de ofisime yöneldim. Masam değişiklik olsun diye düzenlenmişti ve önümüzdeki birkaç haftanın programının yazılı olduğu panoyu buldum. Göz gezdirdim, değişiklik olsun diye tam kadro çalıştığımızı görünce rahatladım. Ölümsüz arkadaşlarım bu işi neden bu kadar önemsediyimi anlamıyorlardı. Son günlerde -çok depresif olduğum için yataktan çıkmak istemediğim günler- ben de aynı şeyi merak etmişim. Ama gerçek şu ki, sonsuzluk son derece uzun bir süreydi ve zamanımın çoğunu hep bir faaliyetle meşgul olarak geçirmiştim. Bu benim doğamın bir parçasıydı; boş duramazdım. Ve *bazen* -bazen- insan dünyasının günlük işlerine kendimi o kadar kaptırırdım ki, neredeyse bir anlığına onlardan biriymişim gibi davranabilirdim.

Birkaç dakika sonra ofis kapısının açıldığını duyduğumda, "Beni idare edecek birine ihtiyacımız olacağını sanmıyorum," dedim. "Birinin sadece benim yerime bakması gerekecek.

- "Başımı kaldırdım.

Maddie, Doug'la birlikte geri dönmüştü ama yalnız değillerdi. Seth de onlarla birlikteydi.

Mağazada gösterdiğim tüm o rahat özgüven, kulüpte gösterdiğim tüm o küstahlık ve kabadayılık... Ona baktığımda hepsi soğuk, sert bir düğüme dönüştü. Etrafımdaki duvarlar yıkıldı. Beni nasıl böyle etkileyebilirdi, özellikle de Buck Rogers tişörtü giyerken? Üç ay olmuştu. Neden onu unutamamıştım? Neden hâlâ onu her gördüğümde ağlamak ya da bir şeyleri kırmak istiyordum?

"Vay canına, Kincaid," dedi Doug, dikkatimi kısmen dağıtarak. Kıyafetime baktı ve bir kaşını kaldırdı. "Sosyal hayatını mı bölüyoruz?"

Kısa kırmızı bir elbisenin üzerine diz boyu siyah bir trençkot giymiştim. Makyajım baştan çıkarıcı bir mükemmellikte yapılmıştı, koyu renk göz kalemi ve ruj elbiseyle uyumluydu. Arabada şekil değiştirmek çok kolay olurdu ama burada bir şey kanıtlamam gerekiyormuş gibi hissetmedim. Aslına bakarsanız, bu geceki serseri görünümümünden keyif aldım.

"Görünüşe göre sosyal hayatım bu, eğer bir Cumartesi gecesi buraya gelecek kadar zavallıysam." Kendimi sadece Doug ve Maddie'ye odaklanmaya zorladım, Seth'in yumuşak, bakırımsı kahverengi saçlarına ya da nazik gözlerine bakmamaya çalıştım. O kadar gece içinde neden burada olmak zorundaydı ki? Cevap: O *her* gece buradaydı. O bir yazardı ve en iyi çalışmalarını kafelerde yapardı. Ayrıldığımızda, nazikçe başka birini bulup benden uzak durmaya çalışmıştı ama Maddie -sebeplerini bilmiyordu- kitapçıda kalması için ona yalvarmıştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Maddie. "Her şey yolunda mı?" "Evet, evet," dedim kabaca. "Uzun hikâye."

Maddie ve Doug'ı panoya çağırdım ve mağazanın benim emeğim olmadan da iyi olacağından emin olduğumu bir kez daha açıkladım.

müdür olarak yaptığım görevleri kapsıyordu. Bordro ve envanter gibi sorumluluklarımın kısa bir listesini çıkardık ve bunları paylaştırmaya başladık.

Doug listeye dokundu. "Bunların hepsini daha önce de yaptım, şu ya da bu zamanda. Hiç sorun değil. İlk yarısını ben alacağım." Kız kardeşine dirsek attı. "Peki ya sen? Geri kalanını alıp kendi payını buraya mı çekeceksin?"

Maddie dudaklarını büzdü. Son derece yetenekliydi ama güvensizlik nöbetlerinden muzdaripti, bunun saçma olduğunu ona defalarca söylemiştim. Aylar içinde kendini çok geliştirmişti -yine benim sayemde- ama yine de bocalıyordu. "Bu kadar çok şey yaptığını fark etmemiştim. Umarım hepsini öğrenebilirim."

"Nazlanmayı bırak. Sana öğreteceğim," dedi Doug. "Kısa sürede Kincaid kadar iyi olacaksın."

"Evet," dedim kuru bir sesle. "Zaten neredeyse birbirimizin yerine geçebiliriz." Göz ucuyla Seth'in rahatsız bir şekilde kıpırdadığını gördüm.

Doug başını eğip siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırarak, "Her şey biraz yarım yamalak gibi görünüyor," dedi. "Gideceksin ama ne zaman ve ne kadar süreyle gideceğinden emin değil misin? Buralarda en güvenilir kişinin sen olduğunu sanıyordum."

"Bu... ailevi bir mesele," dedim onlara. "Sadece halledilmesi gerekiyor. Ayrıca, artık sorumluluk sahibi olmak için bir şansınız olabilir. Bana teşekkür etmelisin Doug." Dilini bana doğru uzattı.

"Warren için sorun olmayacak mı?" diye sordu Maddie, hâlâ benim adıma endişeleniyordu.

"Bırak Warren'la ben ilgileneyim," diye onu temin ettim.

Doug bununla alay etti ama Maddie anlamadı. Dükkânın marjinal derecede ahlaklı sahibi Warren uzun zamandır seks arkadaşımıydı. Bana Dante kadar enerji veriyordu ama son zamanlardaki ruh halime uyuyordu. Seth'le çıkarken kaçamağımıza ara vermişim ama o zamandan beri eski alışkanlıklarıma geri dönmüştüm. Doug o zaman da şimdi de Warren'la olan ilişkiyi biliyordu ama ara sıra göz devirmek dışında beni kendi seçimlerimle baş başa bırakacak kadar nazikti. Seth'in de neler olup bittiğini bildiğinden şüpheleniyordum ama umurumda değildi. Warren izin aldığım için bana hiç kızmayacaktı. Hem işte hem de yatak odasında yaptığım işte çok iyiydim.

Kapatmam gereken bir vardiyayı karıştırdık ve sonra panoyu yığınının geri attım, aniden oradan mümkün olan en kısa sürede çıkmam gerekiyordu. "Pekâlâ. Teşekkürler, ekip. Sizi işinizle baş başa bırakayım."

"Şehre mi gidiyorsun?" diye sordu Doug, hâlâ eğleniyordu. "Yarım saat içinde sana katılabilirim. Katil bir parti biliyorum."

Başımı salladım. "Çoktan şehre indim. Ben eve gidiyorum."

"Ezik," diye seslendi arkamdan.

Maddie bana gizemli izin süremi iyi geçmesini diledi ve ben de onlardan ayrıldım, mağazanın içinde yürüdüm ve kapanış görevleriyle koşuşturan diğer iş arkadaşlarımla selamlaştım. Neredeyse kapıya varmışım.

Birinin adımı söylediğini duydum. Döndüm ve Casey'nin bana doğru koştuğunu gördüm. Yirmi yaşlarındaydı ve Washington Üniversitesi'ne gidiyordu. Üniversitede okuduğu neredeyse tüm süre boyunca burada çalışmıştı ve en iyi çalışanlarımızdan biriydi. Durdum ve zorla gülümsedim, gözlerim özlemle kapıya doğru kaydı.

"Hey, naber?"

Sırıttı, kara gözleri parlıyordu. "Gelecek hafta sonu partime gelip gelmeyeceğini öğrenmek istiyordum," dedi. "E-postaya hiç cevap vermedin."

Herhangi bir e-posta hatırlamıyordum, ama son zamanlarda silme tuşunu oldukça hızlı kullanıyordum. "Almadım," diye yalan söyledim. "Neler oluyor?"

"Bu benim mezuniyet partim. Bu Pazar."

Kaşlarımı çattım. "Nisan ayındayız."

"Erken mezun oluyorum. Tüm kredilerimi tamamladım, bu yüzden bahar dönemi yapmama gerek yok. Çok güzel, değil mi?"

"Vay canına," dedim, gerçekten etkilenmişim. "Bu harika.

Matematik, değil mi?" "Matematik ve Letonca."

"Niye ki, boş ver." Şimdi Filipin kökenli birinin neden Baltık dilleri üzerine çalıştığının peşine düşmenin zamanı değildi. "Keşke gidebilseydim ama yarın ailevi bir iş için şehirden ayrılıyorum ve ne zaman döneceğimi bilmiyorum. Gerçekten çok üzgünüm."

Casey'nin yüzü biraz düştü ama bana anladığını söyledi. Maddie gibi o da bana iyi dileklerde bulundu ve "aile" işimin kolayca halledileceğini umdu. Böylece iki kişi olduk. Beni bıraktı ve kapanış işlerini bitirmeye gitti.

Dükkânın kapısından çıkıp dışarı çıkar çıkmaz durdum ve nefes verdim. Gecenin esintili havası üzerime çöktü. Seth'in varlığında olmak boğucuydu. İçimde çok fazla şey uyandırıyordu. Doug ve Maddie'yle iş ve rakamlar hakkında konuşurken bile dikkatimin çoğu Seth'in üzerindeydi - benden tam olarak ne kadar uzakta durduğu, kokusu, dağınık saçlarının bugün nasıl dikildiği. Diğer her şey onun yanında arka planda kalıyordu.

Titreyen ellerimle çantama uzanıp sigaralarımı çıkardım, eve dönmek için bir tanesine çok ihtiyacım vardı. Yaklaşık bir asırdır sigara içiyordum ve on yıl önce bırakmıştım, etkilerine karşı bağışıklığım olmasına rağmen bununla gurur duyuyordum. Stres beni tekrar alışkanlık edinmeye itmişti. Başkalarını pasif içiciliğe maruz bıraktığım için kendimi biraz kötü hissediyordum ama dürüst olmak gerekirse, sigara içmek şu anda sorunlarımın en küçüğüydü.

"Lanet olsun." Çakmağımın düşmesine bastım ama bir şey çıkmadı. Üç fiske daha benzer sonuçlar verdi. Çakmağı kulağıma götürüp salladım. Hiçbir şey çıkmadı. Sıvısı bitmişti. "Kahretsin," diye tekrarladım. Sadece birkaç blok ötede oturuyordum ama her nasılsa, o yürüyüş şimdi ızdırap olacaktı.

Birden, binanın köşesinden bir çizme sesine benzer bir ses duydum. Kaşlarımı çatarak birkaç adım ilerledim, acaba birileri var mı diye merak ediyordum.

Orada. Bu bölge oldukça güvenliydi ama Aşağı Queen Anne hâlâ serserilerden nasibini alıyordu. Yine de köşeye baktığımda orada kimse yoktu.

Ancak yerde bir paket kibrit duruyordu.

Diz çökerek kitabı elime aldım ve inceledim. Mark'ın Çılgın Martini Barı. Oraya uzun zaman önce gitmiştim. Yukarı Queen Anne'deydi, tepeye kadar yürümekten çekinmezseniz çok uzakta değildi. Bir sürü kibritin buraya gelmesi mantıksız değildi. Tuhaf olan, kibritlerin tam da ihtiyacım olduğu anda ortaya çıkmasıydı.

Arkamda, dükkânın kapısının açıldığını duydum.

"Georgina?" Ayağa kalktım ve hızla arkamı döndüm.

Seth.

"Hey," dedim, mülayim olmayı umarak. Boğucu his geri döndü.

Dükkânın içinden gelen ışık alacakaranlıkta yüz hatlarını aydınlattı ve yüzünün her çizgisini ve açısını yedim. Gözleri loşlukta karanlık görünüyordu ama tam ışıktaki kehribarla karışık kahverengiydi. Ellerini ceplerine sokmuştu ve bakışları benimkilerle buluşmuyordu. İlk tanıştığımız zamanki halini acı bir şekilde anımsatıyordu, doğrudan bana bakamayacak kadar utangaçtı.

"İyi olup olmadığını görmek istedim," dedi birkaç garip andan sonra.

Kibritleri elimde birkaç kez çevirdim ve sonra çantamın dış cebine yerleştirdim. "Ben iyiyim," dedim sesimi soğuk ve mesafeli tutarak.

"Sadece..." Hafifçe gevşedi ve küçük, alaycı bir kahkaha attı. "Faaliyetleriniz hakkında muğlak konuştuğunuzda ve 'aile'den bahsettiğinizde, bu genellikle ölümsüzlerin işi anlamına gelir. Ve ölümsüzlerin işi her zaman bela demektir."

Gülümsemeye başladım, sonra hemen bastırdım. "Evet, öyle ve inan bana, bu sefer harika bir hikaye." Aramızda geçen onca şeyden sonra bile onda öyle bir rahatlık ve aşinalık vardı ki hemen konuya girip hikâyeyi onun için özetlemek istedim. İkimizin de Kanadalı Satanistler fikrine güldüğümüzü görebiliyordum. Seth'in öfkeyle başını nasıl sallayacağını çok iyi hayal edebiliyordum. Ama öyle olmadı. Onun arkadaşlığına bile izin veremeyecek kadar incinmiş ve gururluydum, bu yüzden omuz silktim ve "Ama işe yarayacak. Her zaman öyle olur."

"Evet... ama genellikle bir sürü güçlük olmadan olmaz. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu."

"Olmak zorunda değilsin." *Artık değil.* "Tehlikede değilim. Çoğunlukla sadece sinirliyim."

Konuşmak için ağzını açtı ve ben jestini biliyordum. Hâlâ endişelenmek için bir neden olduğunu söylemek istiyordu ama zaman değişmişti. Yutkundu ve yorumu bıraktı. Daha fazla sessizlik çöktü. Gitmem gerektiğini biliyordum ama bir şekilde kendimi bunu yapmaya zorlayamıyordum. Görünüşe göre o da yapamıyordu. "Sen... bu gece gerçekten harika görünüyorsun," dedi sonunda, hâlâ konuşmak için çabalıyordu.

Sesinde bir tutukluk vardı. Bu geceki görünüşümün

bedenimden ve kıyafetimden daha fazlasıydı. Terapistle uyurken çaldığım enerji beni sarmaladı. Yaşam ve onun gücü ölümlü ve ölümsüz tüm yaratıklar için karşı konulmazdı. Ölümsüzler bu yaşamın etrafında parladığını tam anlamıyla görebiliyorlardı. Ölümlüler içinse sadece güzel görünüyordum. Eşsiz. Mükemmel.

Kibarlık olsun diye, normal şeyler için bana iltifat ediyormuş gibi davrandım. "Teşekkür ederim. Tüm bu olaylar olduğunda diğerleriyle dışarıdaydım. Gerçi bu durum parti yapmamı biraz engelledi."

Cevap olarak başını salladı ve göz teması kurabilmek için yana kaydı. Keşke yapmasaydı. Kalbim içimde eridi ve göğsümde bir hıçkırık oluştuğunu hissettim. Yapacak bir şey bulamayınca tesadüfen elime geçen kibriti çıkardım ve bunca zamandır elimde tuttuğum sigarayı yaktım. Uzun bir nefes çektim ve nefesimi verdim. Seth geri çekildi. Sigara içmeyi sevmezdi. Sanki birden zırhım olmuştu.

"Pekala," dedim, kendimi daha cesur hissederek, "eve gidip toplanmalıyım. Sonra görüşürüz."

Döndüm ve bana seslendiğinde sadece bir adım atmıştım. "Georgina?" Arkama baktım. "Evet?"

"Sen...um..." Bocaladı ve ben yine o uzun zaman önceki Seth'i hatırladım. İçimde acı tatlı duygular yandı. "Kedini besleyecek birine ihtiyacın var mı?"

Gülsem mi ağlasam mı bilemedim. "Hayır, ama teşekkürler. Cody yapar." Sonraki sözcükleri, zarar vereceğini bile bile söyledim. "Ya da Dante yapar."

Seth irkildi ve nedense aynı anda hem muzaffer hem de üzgün hissettim. "Sorun değil," dedi duraksayarak. "Sadece, bilirsin, kontrol edeyim dedim."

"Teşekkürler," dedim tekrar. Birbirimize birkaç dakika daha baktık ve sonra arkamı dönüp geceye doğru yürüdüm.

Bölüm 3

Eve döndüğümde ne toparlandım ne de Dante'yi aradım. Çok yorgundum. Seth'le konuşmak çok iç karartıcıydı. Kitapçıya çok yakın oturduğuma karar verdim. Bir zamanlar rahat olan şey şimdi baskıcı geliyordu. Seth'le aramdaki birkaç blokluk mesafe yeterli değildi. Emerald City'nin bir yerlerde çalışabileceğim başka bir şubesi olmasını diledim. Bunun yerine, belki de yeni bir konut bulması gereken kişi bendim. Buradaki kira kontratım yakında bitiyordu ve şimdiye kadar yenilemek dışında bir şey düşünmemiştim. Taşınmak ürkütücü ve tuhaf bir şekilde çekici bir düşünceydi ve o gece uykuya dalarken, kedim Aubrey bacaklarıma sarılmışken bunu düşündüm.

Ertesi sabah eşyalarımı toplamak için acele etmek zorunda kaldım. Jerome bana Vancouver'da olmam için belirli bir zaman vermemişti, sadece "yakında" demişti. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini test etmemeye karar verdim. Neyse ki toparlanmam uzun sürmedi. İstedğim kıyafeti şekil değiştirerek giyebiliyordum ama yanıma almayı tercih ettiğim bazı favorilerim vardı. Bu da başka bir kalıcı insan alışkanlığıydı. Yanımda olmasını istediğim kozmetik ve diğer banyo malzemeleri de vardı; vaktim varsa saçımı ve makyajımı kendim yapmayı severdim.

Mutfakta üçüncü fincan kahvemi dolduruyordum ki oturma odamda ölümsüzlerin imzalarının belirdiğini hissettim. Sadece iblis ya da melek gibi yüksek bir ölümsüz doğrudan ısınlanabilirdi ve bu ikisini hemen tanıdım. Grace ve Mei.

Onlar Jerome'un yardımcı iblisleriydi. Cennet kendi ajandasını gelişigüzel bir şekilde yürütüyordu ama bizimki dikkatlice organize edilmişti. Bölge baş iblislere parsellenmişti, onlar da ben ve arkadaşlarım gibi alt iblislerden ve daha düşük ölümsüzlerden oluşan bir ağı kontrol ediyorlardı: succubi, vampir ve imps. Jerome bölgedeki büyük sorunlarla ilgilenir, kendisinden üstte olan iblislerle toplantılara gider ve disiplinden sorumluydu. Grace ve Mei ise ufak tefek işlerle ve evrak işleriyle ilgileniyor, ayrıca Jerome'un bölgesinin uzak köşelerine, onun çok meşgul olduğu ve ilgilenmediği alanlara göz kulak oluyorlardı. Operasyon üssü Seattle metropolitan bölgesi olmasına rağmen, tüm yetki alanı aslında batı Washington sahili boyunca uzanıyordu. Personelinin çoğu da burada bulunuyordu. Sadece ara sıra kenar mahallelere göz atıyor ve orada olup bitenlerden kendisini haberdar etmelerini Grace ve Mei'ye bırakıyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, iblisler her zaman birbirlerine uygun kıyafetler giyerlerdi.

Bugün üzerlerinde tam oturacak şekilde dikilmiş siyah pantolon takımları vardı. Grace sarışın, Mei ise siyah saçlıydı ama saç stilleri de benzerdi: çeneden küt kesilmişti. İkisi de kiremit kırmızısı ruj sürmüştü.

"Günaydın Georgina," dedi Grace.

"Son dakika talimatları için buradayız," dedi Mei.

"Oh, tamam." Rahatlamıştım. Jerome'un onları neden Kanada sınırını geçmediğimi öğrenmeleri için göndermiş olmasından korkuyordum. "Kahve ister misiniz?"

Buraya her geldiklerinde onlara bir şeyler ikram ettim ve her seferinde reddettiler. Bu yüzden Grace "Ne tür?" diye sorduğunda biraz şaşırdım.

"Um... Starbucks. Onların ev karışımı."

Grace ve Mei hep bir ağızdan "Hayır," diye yanıtladılar.

Omuz silktim ve kanepeye oturdum. Aubrey bir dakika önce orada yatıyordu ama şimdi görünürde yoktu. Bu ikisinden nefret ederdi. En çok da beni ürkütüyorlardı. "Tamam," diye sordum. "Olay nedir?"

Ayakta kaldılar. Mei kollarını kavuşturdu. "Jerome, Cedric'le ilgili durumu anlamamı istiyor. İkisi bölgesel sınırlar konusunda bir anlaşmazlık yaşadı."

Bu benim ilgimi çekti. "Ah. Bu o, o zaman. Jerome'un başka bir iblisle bir şeyler yaşadığını duymuştuk."

"İkisi de birbirlerinin bölgelerine göz dikmişlerdi," diye açıkladı Grace. "Kendi sınırlarını büyük bir Kuzeybatı Pasifik'e genişletme umuduyla..." Düşünceli bir şekilde durakladı.

"...imparatorluk?" Ben önerdim. Onaylamak için omuz silkti.

"Onun gibi bir şey," dedi Mei. "Ama sonunda anlaşmazlığı bir kenara bırakıp vazgeçtiler ve her biri mevcut bölgelerine yerleşti. Bu yüzden Jerome iyi niyetinin bir göstergesi olarak seni Cedric'e ödünç veriyor."

Jerome'un beni herhangi birine "ödünç vermesinin" alçaltıcılığı konusunda karşılık veremeyecek kadar ilgimi çekmişti. Dün gece fedakârlıkla ilgili küçümseyici sözlerini hatırlayarak, "Jerome iyi niyetle bir şeyler yapmıyor," dedim. "Daha fazlası var."

Grace başını salladı. "Gerçekten de öyle. Jerome, Cedric'in aslında mücadeleyi bırakmadığından ve hâlâ ona karşı komplolar kurduğundan şüpheleniyor. Jerome senden casusluk yapmanı ve rapor vermeni istiyor."

Bundan hoşlanmadım. Hem de hiç.

"Benden başka bir iblisi gözetlememi mi istiyor? Bir *baş iblis* mi? Cedric öğrenirse başımın ne tür bir belaya girebileceğini biliyor musun?"

İki iblis de bir şey söylemedi. Vurulup vurulmamam onları ilgilendirmiyordu. Jerome'un bana karşı şu anki tutumu göz önüne alındığında, yeni bir succubus için Personel'e talep göndermek zorunda kalması dışında, muhtemelen onu da pek ilgilendirmiyordu.

"Yani," diye devam etti Mei, "iki gündemin olacak. Jerome'un Cedric'in ne yaptığını öğrenmesini sağlamalısın. Ve Cedric'in sorunlu tarikatının içine sızmalısın."

ve onları hizada tutacaksın -gerçi bu arada Cedric'i biraz rahatsız edersen, Jerome buna aldırmayacaktır."

"Doğru. Kanadalı Satanistler. Bu kadar önemli olan ne yapıyorlar? Hokey formalarının arkasına 666 mı yazıyorlar?"

Şakamın iki iblis üzerinde de hiçbir etkisi olmadı. Bir gün onlardan birinin gülümsemesini sağlayabilirim diye düşündüm. "Cedric'in üstlerinin utanmasına yetecek kadar dikkat çekiyorlar. Bu tarikatın kötülüğünü daha ince yollardan yapmasını tercih ederler."

"Son bildiğim kadarıyla gerçek Satanistler aslında kötü değillerdi," diye düşündüm. Temsil bir yana, çoğu Satanist daha çok kaosu ve insanlığın vahşi, temel doğasını kabul etmekle ilgileniyordu. "Çoğu aslında dışarıda kanlı ayinler düzenlemiyor ya da duvarlara spreyle boyayla pentagramlar yazmıyor."

"Aslında," dedi Mei, "bu grup duvarlara spreyle boyayla pentagram çiziyor."

"Oh," dedim. "Bu çok ezikçe."

"Kötü olduklarını düşünüyorlar..." diye başladı Grace.

"...ama değiller," diye bitirdi Mei. "Dizginlenmeleri gerekiyor."

"Tamam, tabii. Sorun değil." Satanist özentilerini etkilemek, bir iblisi gözetlemekle kıyaslandığında çocuk oyuncağıydı. Saate bir göz attım. "Başka bir şey var mı? Gitsem iyi olacak."

"Evet," dedi Mei. "Jerome senden Tawny'yi kontrol etmeni istiyor." "Ciddi misin?" İnledim. "Benden nefret ediyor."

İblisler bu ifadeyi ne doğruladılar ne de reddettiler. "Görüşürüz Georgina," dedi Grace.

"Kontrol edeceğiz," dedi

Mei. Ortadan kayboldular.

Kalbim buruk bir şekilde valizimi hazırladım ve Aubrey'e veda ettim. Sonra bavulumu Passat'ıma taşıdım ve Mata Hari'yi oynamaya gittim. Umarım benim sonum onunkinden daha iyi olur.

Seattle'ın hemen kuzeyinde bir donanma şehri olan Everett'i geçtikten sonra Kanada'ya gitmek oldukça kolaydır. Hız sınırı yükseliyor ve yol boyunca en heyecan verici yerler kumarhaneler ve outlet alışveriş merkezleri. Sınırdan yaklaşık yarım saat sonra, Tawny Johnson'ın şu anki ikametgahı olan Bellingham'a ulaştım.

Tawny bir succubus'tu, çok yeni bir succubus. Teknik olarak onun akıl hocasıydım ama Bellingham'daki görevi etkileşimlerimizi merhametli bir şekilde sınırlıyordu. Seattle'a Aralık ayında gelmişti ve hayatımı olduğundan daha fazla cehenneme çevirmeye çalışan Nippon adında bir şeytanla ilişkiye girmişti. Onu planlarına dahil etmişti ve bu konuda ne kadar kızgın olsam da, hatanın ondan çok ona ait olduğunu biliyordum. Ne yaptığını gerçekten bilmiyordu ve Jerome'un kariyerini hızlandırmasına yardımcı olabileceğine ikna olmuştu. Yine de başını yeterince derde sokmuştu ki Jerome onu

Şehre. Cehenneme geri gönderilmekten daha iyiydi, bu yüzden gerçekten de bu düzenleme hepimiz için gayet uygundu.

Onu aradım ve I-5'in hemen dışındaki bir kafede buluştuk. Mekâna girdiğinde Tawny'yi fark etmek kolaydı. Tawny ölümlüyken bir tür dolandırıcı olmasına rağmen - succubus işine uygun bir meslek olduğunu düşünebilirsiniz - aslında baştan çıkarma konusunda oldukça kötüydü. Hâlâ erkekleri kendisiyle yatmaya ikna edebiliyordu ama bu onun herhangi bir özel kurnazlığından ziyade müsait olması sayesinde oluyordu. Özellikle de, alabileceği en çekici şeklin, bir insanın sırtını incitecek göğüslere sahip altı ayaklı bir sarışın olduğuna ikna olmuştu. Tawny'nin ayrıca benim rahatsız edici bulduğum ama Hugh ve vampirleri son derece memnun eden tayt ve metalik kumaşlara karşı bir tutkusu vardı. Onlara bugün giydiği çizgili seksi pantolondan bahsetmek için aklıma bir not aldım.

"Georgina!" diye bağırdı, altın topuklu ayakkabılarının üzerinde dans ederek masama doğru gelirken. "Seni gördüğüme çok sevindim." Sanki ayağa kalkıp ona sarılmam gerekiyormuş gibi kollarını uzattı ama ben oturmaya devam ettim. İpucunu alarak o da oturdu. "Burada ne işin var?"

"Vancouver'a gidiyorum," dedim ellerimi beyaz çikolatalı mochamın etrafına sararak. "Jerome uğramamı ve işlerin nasıl gittiğini görmemi istedi."

Gözleri parladı. "Harika! Western'de çok fazla zaman geçiriyorum." Öne doğru eğildi ve bilge bir sesle konuştu. "Biliyor musun, eğer birini yatağa atmakta zorlanıyorsan, gidip üniversiteli erkeklere bakmalısın. Çok kolay oluyorlar."

"Tavsiye için teşekkürler," dedim kuru bir sesle. "Bunu aklımda tutacağım."

Dudaklarını büzdü ve bana baktı. "Yine de ihtiyacın varmış gibi görünmüyor," diye ekledi hüzünle. "Ben asla böyle bir ışıltıya sahip olamam."

Dün parıltıyı tam anlamıyla görmemiş olması çok kötü. Bu onu şaşkına çevirebilirdi. "Göreceksin," dedim. "Bir gün." Çok çok uzaklarda bir gün. Tawny'nin gerçekten ahlaklı erkekleri tavlama için gereken incelikleri kazanması için önünde uzun bir yol vardı.

"Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum. Sarışın bile değilsin. Yani, belki biraz, ama çoğunlukla esmersin. Erkeklerin bunu tercih ettiğini görmüyorum."

Saçlarım uzun ve açık kahverengiydi, altın rengiyle hafifçe vurgulanmıştı. Gözlerim ela yeşiliydi ve en azından bebek mavileri bir gösterge ise, neyin seksi olduğuna dair dünya görüşüne uymadığından şüpheleniyordum. "Evet, sanırım bazı insanlar sapıkça şeylerden hoşlanıyor."

Garson geldi ve öğle yemeği siparişlerimizi aldı. Rahatıma baktım ve biraz danışmanlık yapmaya hazırlandım.

"Ee," dedim. "Sorunuz var mı?"

Tawny başını eğdi, uzun kirpikli mavi gözleri düşüncelerle doluydu. "Evet. Merak ettiğim bir şey var."

"Tamam, devam et."

"Bu kolejliler... hızlı sayılırlar." "Hızlı mı?"

"Evet. Onları yatağa atarsınız ve her şey başlamadan biter."

"On sekiz ya da yirmi yaşındalar. Hala ergenlik hormonlarıyla titreşiyorlar. Henüz ne yaptıklarını bilmiyorlar."

"Evet, evet, biliyorum," dedi. "Ama onların üzerine indiğinde *sonsuz* kadar sürüyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Düzgün bir yüz ifadesini zorladım. "Bu evrenin gizemlerinden biri, Tawny. Buna katlanmak zorundasınız."

"Ama ağzım ağrıyor," diye sızlandı. "Ertesi gün çenem ağrıyor! Bunu hızlandırmanın bir yolu yok mu?"

Ölümsüz arkadaşlarım bu konuşmayı duysalar ölürlerd. "Durma' numarasını deneyebilirsin. Ya da belki onlara yüzüne boşalmalarını istediğini söylersin. Bu işleri hareketlendirir."

"Ew! Bu iğrenç."

Omuz silktim. "Cevabını duymak istemiyorsan soruyu sorma." "Ama ağzım şeyken nasıl bir şey söyleyebilirim ki, bilirsin işte..."

Öğle yemeği sohbetimizin geri kalanı böyle geçti ve oral seks en hafif konu olarak ortaya çıktı. Neyse ki kimse dinleme mesafesinde oturmuyordu. Tavuklu salatamı yiyebildiğim kadar hızlı yedim, yoluma devam etmek için sabırsızlanıyordum. Hesabı öderken aklıma bir fikir geldi.

"Hey, Tawny. Neredeyse Cedric'in bölgesinin tepesinde. Jerome'la kavga ettiklerine dair bir işaret gördün mü hiç?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Cedric'le hiç tanışmadım bile. Ama kasabada daha önce kavga ettiklerinden söz eden bir vampir var. Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünüyor gibi."

"Herkes öyle görünüyor ama yine de... Bilmiyorum. Tüm bunlar hakkında içimde garip bir his var. Sanki birileri bir şeyleri örtbas etmeye çalışıyor gibi."

Tawny masanın üzerine biraz para koydu, pençe gibi tırnakları cilalı ve kırmızıydı. Bir an için oldukça bilge göründü. "Eskiden dolandırıcılık yaparken, insanları kandırmanın en iyi yolu başka bir şeyi büyütme. Yanlış yönlendirme."

Bu muhtemelen Tawny'den duyduğum en zekice şeydi. "Evet, ama eğer öyleyse, neden yanlış yönlendiriliyoruz?"

"Biliyorsam ne olayım. Bunu senin gibi zeki insanlar çözer. Ben sadece üniversiteli erkeklerin oral sekslerini hızlandırmalarını sağlamaya çalışıyorum."

Kanada'daki ilk dakikamda kenara çekildim.

Gümrükten geçtikten hemen sonra, otoyolun inanılmaz derecede düşük hız sınırı olan kısa bir bölümü var. Oradan her geçişimde

o hızda sürmek. Ve bunu yapan tek kişi benim. Tüm yerliler o bölgeden hızla geçiyor ve otoyolun yaklaşık yarım mil (ya da kilometre ya da her neyse) sonra ulaştığı hıza ulaşıyorlar. Her seferinde, resmi olarak daha yüksek hız bölgesine girmeden hemen önce, sonunda çatlayıp ben de hızlanıyorum ve bu her zaman polislerin beni yakaladığı zaman oluyor. Üç kez kenara çekildim.

Bu benim dördüncü oldu.

Ehliyetimi ve diğer ilgili evrakları polise teslim ettim. "Amerikalısın, öyle mi?" diye sordu, sanki çok açık değilmiş gibi.

"Evet, efendim," dedim.

"Hız yaptığınızı biliyorsunuz, değil mi?" Sesi çoğunlukla meraklıydı, sert değildi.

"Öyle miydin?" Boş gözlerle ona bakarak sordum. Succubus büyüünün onu ele geçirdiğini gördüm. "Ama tabelada altmış beş yazıyordu."

"Saatte altmış beş *kilometre*," diye nazıkçe düzeltti. "Biz burada metrik sistem kullanıyoruz."

Gözlerimi kırptım. "Ohhhh. Tanrım, unutmuşum. Kendimi çok aptal hissediyorum."

"Bu çok olur," dedi. Eşyalarımı çalıştırmadan geri verdi. "Bak ne diyeceğim. Bu seferlik gitmene izin vereceğim. Sadece birimleri doğru aldığından emin ol, tamam mı? Hız göstergenizde saat başına milin altında saat başına kilometre var."

"Oh, küçük rakamlar bunun için, ha-er, ha?" Ona göz kamaştırıcı bir gülümseme verdim. "Çok teşekkür ederim."

Bana yardım et, diye şapkasını eğdi. "Yardım etmekten mutluluk duyarım. Şimdi dikkatli olun ve konaklamanızın tadını çıkarın."

Ona tekrar teşekkür ettim ve yola çıktım. Burada belirtmekte fayda var, bu süre zarfında dört kez kenara çekildim, ancak dört kez de indim.

Kanadalılar. Çok güzel.

Başka bir olay olmadan Vancouver şehir merkezine ulaştım ve otelime yerleştim. Robson Caddesi'nde butik bir oteldi ve belki de Jerome'un benden nefret etmediğine karar verdim. Ya da en azından Hell'in seyahat acentesi benden nefret etmiyordu. Robson, restoranlar ve alışverişle dolu eğlenceli bir semtti. Eşyalarımı odama attım ve Cedric'le buluşmak için yola koyuldum. Kendi bölgesine girdiğimi hissedebilirdi ama Jerome'la başımın daha fazla derde girmemesi için burada olduğumun resmi olarak kayıtlara geçmesini istedim.

Bazen bulunması imkânsız olan Jerome'un aksine, Cedric'in Finans Bölgesi'nde bir ofis odası vardı. Bu hoşuma gitmişti. Resepsiyonda Kristin adında bir şeytan çalışıyordu. Yeterince hoş görünüyordu, sadece inanılmaz derecede meşguldü. Bana şansımın yaver gittiğini ve Cedric'in beni hemen kabul edebileceğini söyledi. Ofisine girdiğimde onu masasında Wikipedia'da bir şeyler okurken buldum. Yukarı baktı.

"Oh. Jerome'un succubus'u." Monitörden döndü ve masasının karşısındaki bir sandalyeyi işaret etti. "Buyurun oturun."

Oturdum ve hemen ofisi değerlendirmeye başladım. Hiçbir şey kötölük çağrıştırmıyordu. Düzenli ve çıktı, geniş bir pencereden ötesindeki ofis binaları görünüyordu. Masasının üzerinde gümüş sürekli hareket topları duruyordu ve duvarda çerçevesiz motivasyon posterlerinden biri asılıydı. Daha büyük bir ağacın önünde çırpınan bir çam fidanının resmi vardı ve üzerinde "KARARLILIK" yazıyordu.

Cedric'in kendisi de çok kötü görünmüyordu. Ortalama bir yapısı ve güzel mavi-gri gözleri vardı. Saçlarını asker gibi kazıtmıştı ve Kristin gibi benim de ondan aldığım en büyük izlenim meşgul olduğuydu. Wikipedia'da sörf yapmakla meşgul olabilecek kadar yani. Neye baktığını merak ederek ekrana bir göz attım. şeytani ele geçirmeler, belki?

"Ah, o mu?" dedi bakışlarını takip ederek. "Sadece bir hobim. Keseli hayvanlarla ilgili bir giriş. Bazen girip yanlış bilgi girmeyi seviyorum. Fark etmelerinin ne kadar sürdüğünü görmek her zaman eğlencelidir. Bu konuda eskiye göre daha iyiler ama bu da işi daha zorlu hale getiriyor. Az önce keseli hayvanların Lutheran Efkaristiya'nın ayrılmaz bir parçası olduğunu yazdım." Kendi yaratıcılığına kıkırdadı. "Tanrım, Reformasyon'dan nefret ederdim."

Gülümsedim, ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim.

Cedric ellerini önünde kavuşturdu, yüzü ciddileşti. "O halde işimize bakalım. Beni gözetlemek için buradasın."

Ağzım açıldı ama hemen tutarlı bir şey çıkmadı. "Um..."

Elini salladı. "Hayır, hayır, sorun değil. Jerome'un bana karşılıksız bir iyilik yapacağına inanmamı beklemiyorsun değil mi? Her neyse. Saklayacak bir şeyim yok. O kendi bölgesini korusun, ben kendi bölgemi korumakla meşgulüm. Senden istediğimi yaptığın sürece ona ne istersen söyleyebilirsin."

"Doğru," dedim sonunda sesimi bularak. "Utanç verici Satanik tarikatınız."

Yüzünü buruşturdu. "Tanrım, bu adamlar tam bir baş belası. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Bilinen gruplar gibi Satanist olmadıklarını, Anton LaVey'in takipçileri ya da Hristiyanlık karşıtları gibi olmadıklarını." Kendimi sınıfın önünde ezberden konuşan bir öğrenci gibi hissettim.

"Hristiyanlık karşıtı olduklarını düşünüyorlar ama çoğunlukla gülünçler. Bir araya gelip kötü olmanın havalı olacağını düşünen, kimlik arayışındaki birkaç çapulcudan ibaretler. Toplantılarını cübbeleriyle yapıyorlar ve gizli el sıkışmaları uydurup duruyorlar."

"Ve bu bir sorun mu?"

"Hayır, bunların hiçbirisi umurumda değil. İstedikleri gibi giyinebilirler. Asıl sinir bozucu olan, insanların kötü insanların yaptığını *düşündüğü* ama aslında yapmadığı şeyleri yapmaları. Bir keresinde bir grup İncil'i yırtıp bu kilisenin bahçesine bırakmışlardı. Ayrıca spreylere boyaya da düşkünlükleri var gibi görünüyor."

"Bunu duymuştum."

"Sürekli 'Karanlıklar Meleği Efendimizdir' gibi aptalca şeyler yazıyorlar."

'Şeytan Ne Yapardı?' Cedric gözlerini devirdi. "Evet, sanki orijinalmiş gibi."

"Neden utandığını anlayabiliyorum," diye itiraf ettim.

"Şaka yapmıyorum. En kötüsü de medyanın ilgisini çekmeleri.

-*Özellikle* de yerel kiliseler arasında. Şimdi bu adamlar kendi tepkilerini ortaya koyuyor ve inanç, ışık ve diğer konularla ilgili bir sürü gösteriyi tetikliyorlar. İhtiyacımız olan bu değil. Gerçekten de amacımıza ters düşüyor."

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Kristin bazen onlarla takılıyor. Onu tanıyorlar ve hangi taraf için çalıştığını biliyorlar ama açıkçası onları manipüle edecek insani becerilere sahip değil. Seni onlara götürecek ve kötülüğün yollarında nasıl yüksek rütbeli olduğunla ya da aynı derecede saçma bir şeyle ilgili bazı saçmalıklar söyleyecek. Sonra onlarla takılmanı ve gruplarının bir parçası olmanı istiyorum. Daha aptalca şeyler yapmalarını engelle. Bodrumdaki rol yapma oyunlarına geri dönmelerini sağla. Hatta onları dağılmaya ikna edebilirsen, hiç durma." Bana baktı. "Sen bir succubus'sun. Bir süredir buralardasın. Onları her şeye ikna edebilirsin."

Başımı salladım. "Yapabilirim."

"Güzel. Onlardan bıktım artık. Doğrudan müdahale etme iznim yok ve kendi adamlarım da çok meşgul." Ayağa kalktı ve kapıya doğru yürüdü. Ben de ipucunu aldım ve onu takip ettim. "Günün geri kalanında ne istersen yap. Kristin yarın seni onlara götürecek. Onlara bir göz at. Bak bakalım ne düşünüyorsun. Sabah bazı randevularım var ama yine de uğra ve o aptallar hakkındaki izlenimlerini bana aktar."

"Sizin için öğrenmemi istediğiniz özel bir şey var mı?"

"Evet," dedi. "Onları beladan uzak tutmanın yanı sıra, sadece onları gözlemlemenizi istiyorum. Sadece medyanın dikkatini çekmiyorlar, üstlerimin de dikkatini çekiyorlar." Ah, evet. Cehennem bu tür şeylere sinirlenebilir. "Eğer biri onları bilerek manipüle ediyorsa, bilmek istiyorum."

"Tamam."

Bana kısık gözlerle baktı. "Ve umarım Jerome değildir."

Hâlâ o yumuşak, iş adamı gibi dış görünüşü vardı ama sesindeki sert tonu duydum. Titredim ama yine de yanlış yönlendirmeyi düşünmemeye çalışarak ona gülümsedim.

"Ben de öyle umuyorum."

Cedric'le görüşmemin bu kadar kısa sürmesine biraz şaşırmıştım. Jerome'un bu yolculuğun aciliyeti konusunda bana verdiği onca sıkıntıdan sonra şimdi yapacak hiçbir şeyim olmamasına daha da şaşırmıştım. Tabii ki, eğer benden kurtulmaya çalışıyorsa, bunun için en iyi yol buydu. Kötü davranışlarım ve ben

Seattle'dan.

Robson Caddesi'ne döndüğümde akşam yemeği vakti gelmişti, bu yüzden otelimden birkaç blok ötedeki bir Etiyopya restoranında yemek buldum ve birkaç gün önce aldığım bir romanla yemeğimin kalıntıları üzerinde oyalandım. Daha sonra caddede bir aşağı bir yukarı dolaştım, çeşitli mağazalara ve tasarımcılara baktım ama sonunda iki tişört mağazasının önünden geçtikten sonra durmak zorunda kaldım. Biri retro şeyler satıyordu ve vitrininde koyu mor bir Quiet Riot tişörtü vardı. Diğerinde ise Kanada'ya özgü hediyelik eşyalar satılıyordu ve kırmızı renkte bir Kanada haritası ile altında mavi renkte bir ABD haritası olan bir tişört sergileniyordu. Başlıkta şöyle yazıyordu: "Kanada Zirveyi Sever." Seth'le hâlâ çıkıyor olsaydım ona ikisini de alırdım. Başını salları ve gülümsemesini gizlemeye çalışırken dudaklarını hafifçe bükerdi.

Bu düşünce beni üzdü ve otelime doğru yürürken kendimi gittikçe daha da üzgün buldum. O anda, Seth'le tekrar birlikte olmak, Noel zamanı birbirimize yaptığımız yanlışları düzeltmek için her şeyimi verebilirdim. Onu kaybetmek benim bir parçamı kaybetmek demekti.

Yakıcı, beyaz bir öfke aniden içimi kapladı. Ne diye sızlanıyordum ki? Onu neden özleyeyim ki? Neden bana ihanet eden ve *arkadaşım*la birlikte beni inciten birine özlem duyayım ki? Seth ne özlemimi ne de sevgimi hak ediyordu ve yürümeye devam ettikçe içimdeki o karanlık umutsuzluk öfkeye ve kine dönüştü - tıpkı son dört aydır neredeyse her gün yaptığı gibi.

Otele döndüğümde artık üzgün değildim. Kızgındım. Herkesten ve her şeyden nefret ediyordum, ama özellikle de Seth'ten. Ona bunu ödetmek istiyordum. Ne yazık ki bunu burada, Vancouver'da yapmanın hiçbir yolu yoktu. Lobiden geçerken otelin barının yanından geçerken durdum ve müşterilere göz attım. Çoğu yalnız gezgin olan ve içkilerini yudumlarırken geçici dostluklar kuran erkeklerden oluşan gerçek bir smorgasborddu. Succubus şehvetim içimde depreşti ve birden tek istediğim sarhoş olup bir adamla yatağa girmek oldu. Öfkemin altında yatan acıyı hafifletebileceği umuduyla kendimi alkol ve sevişmenin sisinde kaybetmek istedim.

Odayı tararken özellikle bir adam dikkatimi çekti. Yüzü tamamen yanlıştı ama saçları neredeyse Seth'inkiyle aynı renkteydi. Saçları da dağınıktı ama bu görünümü Seth'in fırçalamadığı saçlarından ziyade jöleyle elde etmiş gibi görünüyordu. Hayır, bu adam hiçbir şekilde mükemmel bir eşleşme değildi, ama yakındı ve onda hoşuma giden utangaç bir kırılmalık havası vardı.

Gülümseyerek kendimi tanıtmak için odanın diğer ucuna doğru yürüdüm. Seth'i gerçekten cezalandıramayabilirdim ama en azından bu gece için cezalandırabilirmişim gibi davranabilirdim.

Bölüm 4

"Seni arayabilir miyim?"

Sorta-Seth-Lookalike yatakta çırılçıplak yatıyordu, saatler önce gelmiş olmasına rağmen hala bitkin bir haldeydi. Kapının yanında durdum, tamamen giyinmiştim ve ayakkabılarımı giyiyordum. Aslında Seattle'dan iş için gelmişti ve aynı şehirde yaşadığımızı öğrenince çok sevinmişti.

"Mmm." Bunu çok düşünmüşüm gibi dudaklarımı büzdüm. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" Kısa süreli mutlu bakışı kayboldu. Düşündüğüm kadar kırılgan ve utangaç biri olduğu ortaya çıkmıştı. Ben onun yattığı sadece ikinci kadındım. "Ama ben... şey, birbirimize gerçekten bağlandığımızı hissettim."

Ona soğuk bir bakış attım. Dün geceki o boğucu öfke artık beni tüketmiyordu ama dünyaya hâlâ öfkeliydim ve elimden geldiğince herkese saldırmam gerekiyordu. "Bedenlerimiz birbirine bağlandı. Hepsi bu kadar. Gerçek şu ki, benim zaten bir erkek arkadaşım var."

Gözleri büyüdü. O zaman fark ettim ki sevişmeden önce bir erkek arkadaşım olduğundan bahsetmeliydim. Bu onun suçluluk duygusunu ikiye katlar ve beni daha güçlü bir şekilde ikna etmesini sağlardı. Yine de, başkasının kız arkadaşıyla yattığı için duyduğu ıstırap, biz konuşurken bile şüphesiz ruhunu karartıyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet. Üzgünüm. Bu sadece zaman geçirmenin bir yoluydu. Gerçekten mi bebeğim? Geri bildirim mi istiyorsun? Hâlâ öğrenmen gereken çok şey var. Gerçekten o kadar da harika değildi."

Sözlerimin tam etkisini göremeden oradan ayrıldım. Acıtacaktı, bundan hiç şüphem yoktu. Onu mahvetmek beni gerçekten daha iyi hissettirmedi, ama beni yeterince dondurmuştu, böylece herhangi bir gerçek duyguyu işlemek zorunda kalmadım. Uyuşmuştum, bu da umabileceğim en iyi şeydi.

Kristin beni caddenin aşağısındaki bir kafede bekliyordu, böylece beni tarikat liderinin evine götürebilecekti. Mousy kahverengi saçları düzgün bir Fransız kıvrımıyla toplanmıştı ve keskin takım elbisesi bana Grace veya Mei'nin giyebileceği bir şeyi hatırlattı, ancak bu onların her zamanki siyah veya cüretkar günlerinde kırmızı yerine lacivertti. Kapuçinoya benzeyen bir şey içiyor ve bir simitten arta kalanları karıştırıyordu; gözleri dalgındı ve şüphesiz bir sonraki gün neler yapacağını düşünüyordu.

Bir beyaz çikolatalı mocha aldım ve karşısındaki sandalyeye oturdum. "Günaydın," dedim.

Bana baktı, ihtışamı fark etti. "Ve iyi geceler?" Omuz silktim.

"İyi geceler."

"Karanlıklar Ordusu'yla tanışmaya hazır mısınız?"

"Elbette. Bekle. Ne dedin sen?"

"Karanlığın Ordusu. Tarikat kendine böyle diyor." "Bunun bir film olduğunu biliyorlar, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemek zor.

Bildiğim kadarıyla kendilerine filmin adını vermiş olabilirler."

"Bu gerçek olamayacak kadar saçma," dedim ona. "Her şey şaka gibi geliyor." "Keşke," diye mırıldandı. "İnan bana, onlardan kurtulduğun zaman çok sevineceğim.

Cedric'in *beni* onlarla konuşmaya zorlamasının yanı sıra, her aptalca bir şey yaptıklarında bir yığın evrak doldurmam gerekiyor. Bu onu gerçekten strese sokuyor. Ona rahatlatma egzersizleri yaptırmaya çalışıyorum ama yapmıyor."

Sesi gerçekten endişeli geliyordu, sanki Cedric için geri kalanımızın boyun eğdiği zorunlu hizmetten ziyade gerçek bir sadakatle çalışıyormuş gibi.

"Peki, ne yapabileceğime bir bakayım. Sizin burada bir succubus'unuz yok mu?"

Neden bu grup üzerinde çalışmıyor?"

"Başbakanı baştan çıkarmakla meşgul. Cedric onun dikkatinin dağılmasını istemedi." "Vay canına," dedim. Onun peşinden gitme girişiminde bulunmayalı yüzyıllar olmuştu.

önemli bir politikacı. "Kendimi tembel gibi hissediyorum."

Kristin bana bir bakış attı. "Çoğunlukla senin bir baş belası olduğunu duyuyorum." "Sadece yanlış anlaşıldığımı düşünmek hoşuma gidiyor."

Homurdandı. "*Hepimiz* yanlış anlaşıldık. İnsanların bunu kaç kez sözleşmelerini bozmak için bir neden olarak kullanmaya çalıştıklarını tahmin bile edemezsiniz."

Seth'in yasını tutmak ve son zamanlarda Jerome'un kızgınlığının hedefi olmak arasında, başka bir şey düşünmek için çok az zamanım vardı. Kristin'in sözleri aniden bir anımı tetikledi, bir süredir saklamaya çalıştığım bir anımı.

"İnsanlar kaç kez bir hata yüzünden sözleşmelerini bozmaya çalışıyor?"

Nipphon geçen kış buradayken, hayatımı zorlaştırmak ve beni Cehennem'e geri çağırarak için büyük çaba sarf etmişti. Uzun zaman önce ruhumu satmam için beni kandıran kişi o olduğundan, ondan nefret etmek için pek çok nedenim vardı. Ama neden benden nefret ediyor ve beni mahvetmek istiyordu? Bu bir gizemdi ve hâlâ da öyleydi. Hugh, bir şeytan satın aldığı kişiyle uğraşmak için bu kadar zahmete giriyorsa, bunun genellikle bir nedeni olduğunu, özellikle de orijinal sözleşmeyle ilgili potansiyel bir sorun olduğunu tahmin etmişti.

Rahat tavrım Kristin'i yanıltmadı. "Seninkinde bir hata olabileceğini mi düşünüyorsun?"

Kayıtsızlığımı korudum. "Hugh -benim şeytanım- olabileceğini düşündü. Ama araştırmadı." Bana yardım etmeyi reddetmesi hâlâ canımı yakıyordu.

"O akıllı biri. Başkalarının sözleşmelerine bakmak başımızı büyük belaya sokabilir. Cehennem'in kasaları, etrafı karıştırırken yakalanmak isteyeceğiniz bir yer değildir. Bir şeytanın bunu riske atması için çok şey gerekir."

Kanıtım yoktu ama içimden bir ses Kristin'in Hugh'dan daha yaşlı ve daha yüksek rütbeli olduğunu ve ondan daha fazla erişim yetkisine sahip olabileceğini söylüyordu. Tatlı tatlı gülümsedim. "Bunu riske *atman* için ne gerekiyor?"

"Teklif edebileceğin bir şey yok." Bana alaycı bir sırıtış fırlattı ve şık Oakley güneş gözlüklerini taktı. "Hadi gel. Şu işi bitirelim."

Vancouver banliyösünde bir eve yerleştik. Alt orta sınıf bir bölgeydi, pek gösterişli sayılmazdı ama soyulmaktan endişe edeceğiniz türden bir yer de değildi. Kristin sokağa park etti ve beni evin garaj yoluna götürdü, topukları betona vuruyordu. Bahçenin kenarlarına birileri yakın zamanda kadife çiçeği ve sardunya dikmişti.

Zili çaldı ve bir dakika sonra yirmili yaşlarının ortalarında bir adam kapıyı açtı. Dağınık siyah saçları vardı, sanki yeni uyanmış gibiydi ve Home Depot ya da Circuit City'de çalışan birinin dost canlısı, gösterişsiz havasına sahipti.

"Hey, Kristin," dedi, sesi neşeli ve bıkkındı. "İçeri gelsene."

Kapı aralığından içeri adımını attı, ben de peşinden gittim ve adama kendi dostça gülümsememi sundum. "Kalamam," dedi ona sertçe. "Sadece onu bırakıyordum. Evan, bu..."

Kristin bana baktı, görünüşe göre kendi adımı kullanmak isteyip istemediğini görmek için bekliyordu. Kurbanları baştan çıkarırken genellikle farklı kimlikler ve şekiller kullanırdım ama bunun için buna değecek gibi görünmüyordu.

"Georgina," diye ekledim.

"Georgina," dedi Kristin. "Bu Evan." O ve ben el sıkıştık. "Georgina Seattle'daki kardeş bölümün kurucularından biri. İşlerin nasıl yürüdüğünü görmek ve muhtemelen gruplar arasında bazı bağlantılar kurmak için burada." Başını eğdi ve güneş gözlüklerinin üstünden ona baktı. "Ona her türlü nezaketi göstermenizi ve faaliyetlerinize onu da dahil etmenizi istiyorum. Bu çok önemli."

Başını salladı, hâlâ yumuşak ve hoş görünüyordu ama sesindeki sertlikten biraz gerilmişti. "Kesinlikle." Cedric, Evan'ın Kristin'in Kötüler Takımı'nda güçlü bir oyuncu olduğunu bildiğini söylemişti ve ona saygı duyduğu belliydi. Kristin'in bu grupla "başına çıkabilecek" insani becerilere sahip olmadığı söyleniyordu ama Evan'ın ona bakışına bakılırsa, onun dikkatini çekmek için fazla bir şey gerekmeyecek gibiydi.

Kristin bana dedi ki, "İşin bitince bir taksi çağır. Harcayacağız."

Bunu söyledikten sonra arabasına yöneldi ve beni Karanlıklar Ordusu'nun sözde generaliyle baş başa bıraktı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sordu, esnemesini bastırarak. "Buzdolabında biraz RC var."

"Hayır, teşekkürler. Sadece burada işleri nasıl yaptığınızı öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Sırıttı. "Elbette. Muhtemelen önce sana tapınağı göstermeliyim."

Çiçekli kanepeye ve büyükbabamın saatine bakarak etrafıma göz gezdirdim. "Temple mı?"

"Evet, bodrumda. İçecek bir şey istemediğine emin misin?" İçmek istediğim 80 proof'un altında bir şey yoktu, bu yüzden bir kez daha reddettim.

Beni birkaç çürük basamaktan aşağı indirdi, altta çıplak bir ampulü yakan bir zinciri çekti. Kaba çimento zeminli ve tuğla duvarlı bitmemiş bir bodrum katında durduk. Katlanabilir sandalyeler, yaklaşık belim yüksekliğinde alçak bir kitaplığın etrafında yarım daire şeklinde dizilmişti. Dolabın üstünde, gri ve mor bir nebulaya karşı yerleştirilmiş siyah bir melek silüetinin yer aldığı bir tablo duruyordu. Sanki bir bilimkurgu romanının kapağından fırlamış gibiydi. Resmin etrafına ters çevrilmiş bir haçla birlikte yarı yanmış kırmızı ve siyah mumlar serpiştirilmişti. Odanın yan tarafında, bir çamaşır makinesi ve kurutucunun üzerinde daha fazla mum duruyordu. Evan bir ışık düğmesine doğru yürüdü ve onu açtı. Beyaz Noel ışıkları tuğla duvarlarda parıldıyordu.

"Vay canına," dedim. Şaşkınlığım sahte değildi.

"Buraya yerleşmemiz henüz bitmedi," dedi alçakgönüllülükle. "Keşfedilmemek için yerimizi sık sık değiştirmek zorunda kalıyoruz. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Hâlâ paketten çıkarmamız gereken bazı şeyler var." Köşedeki bir karton kutuyu işaret etti. İçindekilerin hepsini göremiyordum ama siyah tüylü bir boa ve karanlıkta parlayan plastik bir kafatası seçebiliyordum. Kutunun yan tarafında siyah kalemle kısa ve öz bir şekilde şöyle yazıyordu:

TEMPLE STUFF.

Sandalyeleri saydım. On beş. "Kaç üyeniz var?" diye sordum. "Yaklaşık bir düzine. Gerçekten aktif olanların sayısı bundan biraz daha az." Oturdu ve sandalyelerden birine oturdu ve bana da aynısını yapmam için işaret etti. "Peki ne zamandır görüşüyorsunuz?"

"Oh, yaklaşık bir yıl oldu."

Araştırmacı bir muhabir gibi görünmemek için cazibemi kullanarak gülümsedim. "Yaptığın bazı şeyleri duydum. Oldukça etkileyici. İnciller ve spreyci boyalar gibi."

Övgü karşısında yüzü güldü. "Bunu duydun mu? Harika. Karanlıklar Meleği bizi nasıl yönlendirirse öyle yaparız."

"Yapmanız için yönlendirildiğiniz başka neler var?"

"Bir keresinde Metodist kilisesi dondurma partisi düzenliyordu. Önceden içeri girdik ve tüm dondurmaları erimesi için dondurucunun dışında bıraktık."

"Uh-huh."

"Sonra, başka bir zaman, hayvanat bahçesine gittik ve tüm keçilere pentagram tasmalar astık. Boynuzlarını da kırmızı ve siyaha boyadık. Size söyleyeyim, bu hiç kolay olmadı. Hareketsiz durmayı sevmiyorlar."

"Uh-huh."

"Oh, ve sonra tüm televizyonlara *Rosemary'nin Bebeği'ni* izlettik." "Uh-TV'ler?"

"Evet, Circuit City'de çalışıyorum ve büyük televizyon duvarlarımız var, ben de hepsini senkronize ettim. Patronum bunu kimin yaptığından hiç şüphelenmedi."

Sayıklamaya devam etti. Yaklaşık on dakika sonra, daha fazla dinleyemeyerek araya girdim. "Bak Evan, bu yaptığın gerçekten inanılmaz bir şey. Yani, Seattle'daki adamlarımın milyon yıl geçse de yapmayı hayal bile edemeyeceği şeyler bunlar."

"Gerçekten mi?" diye sordu mutlulukla.

"Gerçekten mi?" dedim kesin bir ifadeyle. "Ama her ne kadar büyük bir açıklama yapsa da, onun için ruhları güvence altına almaya çalışmak Angel'in amaçlarına daha uygun olmaz mıydı?"

"O," diye düzeltti Evan.

"O. Doğru." Lucifer, Şeytan, İblis, her neyse. İnsanların kötülüğün en yüce varlığı olarak gördükleri şey için pek çok isim vardı ve yıllar boyunca tonlarca duymuştum. Lucifer'in düşmüş bir melek olduğuna dair popüler fikir göz önüne alındığında, bu "Karanlıklar Meleği" olayı beni şaşırtmadı, ama kadın kısmı şaşırttı. "Üzgünüm," dedim ona. "Biz Meleği erkek olarak biliyoruz."

"Sorun değil," diye yanıtladı. "Melek tüm insanlar için her şeydir."

"Doğru. Yani, her neyse, nihai amaç mümkün olduğunca çok insanı ona dönüştürmek, değil mi? Onları sol yola yönlendirmek. Dondurma eritmek bunu yapacak gibi görünmüyor - bu harika bir şey değil," diye ekledim aceleyle. "Sadece bunun yerine insanları günaha sokmaya daha fazla odaklanmanız gerekip gerekmediğini merak ediyorum."

Evan eleştirilerimden hiç de rahatsız olmuşa benzemiyordu. "Belki sizin grubunuzun yapması gereken budur. Ama bizimkinin yapması gereken de bu. Büyük planda hepimiz farklı amaçlara hizmet ediyoruz."

Yüzümde aptalca bir ifade olduğundan emindim, bu yüzden en başta bana bu işi kazandıran çekici, baştan çıkarıcı moda geri dönmeye çalıştım. Onu etkilemek o kadar da zor olamazdı, özellikle de succubus cazibemin ne kadar taze olduğunu düşünürsek. Uzanarak elini tuttum ve parmaklarımla nazikçe okşadım.

"İnanılmaz şeyler yapıyorsun," diye tekrarladım, yaklaşarak. "Gerçekten inanılmaz. Ama belki de bir sonraki seviyeye geçmenin, dünyaya gerçekten karanlık getirmenin zamanı gelmiştir."

Gözleri bir an elimi inceledi, sonra tekrar yukarı baktı. Parıltımın tüm etkisi onu büyülerken nefesi kesildi. Sinirle yutkundu. "Belki. Ama şimdi değil. Şu an için amacımız bu."

"Sadece başka bir şey denemediğin için. Belki de bu yüzden buradayım, Melek beni bu yüzden gönderdi: etkinizi genişletmek için." Yüzümü onunkine yaklaştırdım, dudaklarım yüzünün kenarından sadece birkaç santim uzaktaydı. "Sana öğretebilirim"

şeyler. Her türlü şey."

Gayretli ya da değil, onu kesinlikle etkiliyordum. Derin bir nefes daha alarak kendini dengelemeye çalıştı. "Biz zaten Meleğin istediği şeyi yapıyoruz."

Dudaklarımı çekinin üzerinde gezdirdim ve dilimin dışarı çıkmasına izin verdim. "Emin misin?"

Size Meleği nasıl onurlandırdığınızı göstereyim..."

Aniden ayağa fırladı ve sırtını bana döndü. Birkaç derin nefesten sonra - doğrusu nefes nefese kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı - dönüp bana baktı. Gözlerinde savaşılan arzular dans ediyordu. Hâlâ o çılgın evetçi bağınaz bakışı vardı ama aynı zamanda beni çoktan çıplak hayal etmiş gibi görünüyordu. Büyük ölçüde hayali bir varlığa olan bağlılığının benim cazibeme karşı koyabilmesi ilgi çekiciydi ama dini fanatiklerin inatçı olma gibi bir geçmişleri vardı. "Sen çok... tatlısın," dedi sonunda. "Çok. Ama yapamam, yapamayız. Yani, bizim işimiz bu. Ordunun yaptığı şey. Diğerleriyle konuşmadan bunu değiştiremeyiz."

İlerleme. Gülümsemeyi sürdürdüm, şimdi onu zorlamaya devam mı etsem yoksa tüm grubu büyülemeye mi çalışsam diye düşündüm. İkincisini seçtim, çünkü yerdeki siyah Ozzy Osbourne peluş halının üzerinde seks yapmaktan daha tahrik edici çok az şey düşünebiliyordum. Özellikle de Evan siyah ışıkları açmaya karar verirse. "Elbette," diye mırıldandım. "Onlarla ne zaman tanışabilirim?"

Bir elini saçlarında gezdirdi, hâlâ biraz sıcak ve rahatsızdı. "Şey... bir sonraki toplantımıza gelmelisin. Cumartesi sabah 10'da Broadway'deki büyük Tim Hortons'ta."

"Tamam, ben-" Gözlerimi kırptım, boğucu görüntüm bocaladı. "Tim Hortons mı dedin?"

Kendini toparladı ve neşeli doğasına geri döndü. "Ah, evet. Sizde yok, değil mi? Onlar şu çörek dükkanları ve-"

"Hayır, ne olduklarını biliyorum. Sadece şaşırdım, hepsi bu." Satanistlerin toplantısı için sıradan bir yer gibi görünmesinin yanı sıra, Kanadalıların Tim Hortons'a gitmesi gelmiş geçmiş en büyük klişe gibiydi.

"Şaka mı yapıyorsun? Kahveleri en iyisi."

Ondan sonra oradan ayrıldım, kafam allak bullak olmuştu. Bunlar Satanist değildi. Bunlar eşek şakası yapan öğrenci birliğindeki çocuklardı. Muhtemelen karanlık seremonilerinde alınlarında bira kutuları kırıyorlardı.

Şehrin öbür ucundaki Cedric'in ofisine döndüğümde Kristin masasında değildi. Muhtemelen bir şeyler yapmaya gitmişti. Ya da belki öğle yemeğindeydi. Kapısı kapalıydı, bu da meşgul olduğunu düşünmeme neden oldu, ama dürüst olmak gerekirse, buna fazla dikkat edecek zamanım yoktu. Başka bir şey hemen dikkatimi çekti.

Bekleme odasında bir iblis vardı.

Aslında tam teşekküllü bir baş iblis. Resmi olarak hiç tanışmamış olsak da onu tanıdım. Nanette, Portland'ın baş iblisi.

"Merhaba," dedim, bundan fazlasını söyleyemeyecek kadar sersemlemiştim. Jerome'la ters konuşabilirdim,

Ama diğer iblisler tamamen farklı bir konuydu.

Beni yeni fark etmiş gibi dergisinden başını kaldırıp baktı ama beni çok önceden hissettiğini biliyordum. "Merhaba. Georgina, değil mi?"

Başımı salladım, acaba elini falan mı sıkmalıyım diye düşündüm. Kalkmaya pek hevesli görünmüyordu, ben de başka bir sandalyeye oturdum. Portland'ın baş iblisi neden Cedric'i görmek için bekliyordu? Ve neden bekliyordu ki? Bu şeytani doğaya hiç uygun değildi. Çok sabırsızlardı.

Nanette uzun, düzgün bacaklarını gösteren kısa, şeftali rengi bir elbise giymişti. Sarı saçları omuzlarının hemen üzerine düşüyordu, düzleştiriciden ya da şeytani büyüden dolayı pürüzsüz ve parlaktı. Güzeldi ama bu güzelliğin kenarında iblislerin sıklıkla sahip olduğu soğuk bir vahşet vardı, tıpkı bir kobranın ya da bir katananın güzel olması gibi.

İnsanlarla konuşmaktan korkmuyordum. Sohbet etmek yaptığım işin bir parçasıydı. Ama ona ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. İblisler daha küçük ölümsüzlerle nasıl etkileşime girdikleri konusunda huysuzdu. Bazıları bu konuda oldukça züppeydi. Nanette hakkında çok fazla şey bilmiyordum ya da nasıl tepki verebileceğini. Jerome'dan daha güçsüz olduğunu ve ikisinin pek fazla iletişim kurmadığını biliyordum. Onun özellikle şirret ya da tetikte olduğunu hiç duymamıştım, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

Ne söyleyeceğime dair endişelerim ilk o konuştuğunda sona erdi.

"Evlat," dedi. "Dünyada senin yerinde olmak istemezdim."

"Pardon?"

"Bu." Fransız manikürlü eliyle Cedric'in kapalı kapısını işaret etti. "Bütün bunlar. Sanırım onun küçük Gece Ordusu'nu görmeye gittiniz?"

"Karanlık," diye düzelttim. "Karanlığın Ordusu."

"Her neyse. Şu baş belaları. Jerome seni buraya Cedric bir casus istediği için mi 'yardım etmen' için gönderdi?"

"Onun gibi bir şey." Bu haberin nasıl bu kadar hızlı yayıldığını merak ettim.

Nanette sahte bir sempatiyle başını salladı. "Bir şeyler ters giderse suçlu üstlenecek kişi sen olacaksın. Jerome ve Cedric arasında işler kötü giderse ya da o tarikat oyun oynamazsa... Dediğim gibi, senin yerinde olmak istemezdim. Her açıdan oyuna geliyorsun ve bunun farkında bile değilsin."

"Oynayacak ne var ki? Buraya daha yeni geldim. Ve işlerin nasıl ters gidebileceğini anlamıyorum," dedim yavaşça. "Yani, bu grup sadece aptalca numaralar yapıyor." Küçük bir baştan çıkarmanın bile Evan'ı nasıl etkilediğini hatırladım. Ozzy halısının üzerinde soyunmaya başlasaydım, kendini tutamayacağından emindim. "Cedric için gerçek bir tehdit değiller ve dizginlenmelerinin o kadar da zor olacağını sanmıyorum. O ve Jerome'a gelince... Yani, aralarındaki sorunları çoktan hallettiler, değil mi?"

"Hadi ama. Kaç yaşındasın, bin mi? Bir buçuk milenyum mu? Çok gençsin." Gülümsedi. "Georgina, iblisler aralarındaki anlaşmazlıkları *asla* çözemezler. Hatta

Bunu bilmelisin. Gerçekten buralarda işlerin yolunda olduğunu mu düşünüyorsun? Cedric'in bu tarikatı serbest bırakma şekliyle mi? Ve Jerome'un Seattle'da kontrolü zar zor sağlayabilmesinden sonra?"

Jerome'un yirmi dört saatten kısa bir süre içinde beni Kanada'ya göndereceğini düşündüm. "Jerome bana kontrolü elinde tutuyor gibi geldi."

Bacaklarını açıp öne doğru eğildi, mavi gözleri parlıyordu. "Jerome'un bölgesinde son altı ay içinde üç nefilim oldu. Üç. Bunun ne kadar duyulmamış bir şey olduğunu biliyor musun? Sanırım bundan önceki hayatın boyunca bir nefilime bile rastlamamışsındır. Onca yıl boyunca."

"Hayır," diye itiraf ettim.

Nefilimler insanlarla meleklerin çocuklarıydı - çocuk sahibi olmak Cennet'in iş anlaşmasını ihlal etmek anlamına geldiğinden, düşmüş ve artık şeytan olan melekler. Hem iyiler hem de kötüler tarafından iğrençlikler olarak görülen nefilimler, ölümsüz dünyanın belasıydı. Çok fazla güce sahiptiler ve daha büyük ölümsüzlerin onlara davranış biçimine kızgındılar. Asi, yıkıcı ve öldürme çılgınlığı yaparlardı.

Jerome aslında iki nefilimin babasıydı, Nanette'in bahsettiği üç kişiden biri olan ikizlerin. Onlardan biri, Roman, bir yandan gizlice ölümsüzleri yok ederken bir süreliğine benim erkek arkadaşım olmuştu. Onun mahvolmasına vesile olmuşum -özellikle de kız kardeşinin ölümüyle sonuçlandığı için hâlâ kızgın olduğuna emin olduğum bir şey. O zamandan beri Roman'ı görmemiştik. Kısa bir süre sonra Vincent adında bir nefilim, sevdiği bir meleğin peşinden Seattle'a gelmişti. Vincent aslında çok tatlı bir nefilim olmasına rağmen, onu kurtarmak için başka bir meleği öldüren kız arkadaşını Cennet'ten kovduğu için bugünlerde ne kadar iyi hissettiğinden emin değildim. Vincent da ortadan kaybolmuştu.

"Üç nefilim," diye tekrarladı Nanette. "Ve ikisi kaçtı. Özensiz, çok özensiz."

"Jerome'un suçu değildi," dedim sadakatle, böyle bir durumda nasıl suçlama yapılabileceğinden biraz emin değildim. Beklenmedik ziyaretçilerimizin Jerome'un zayıflığının ya da baş iblis olarak yetersizliğinin bir işareti olarak görülebileceği hiç aklıma gelmemişti. "Melekler bir şey yapmış olabilir. Burası onların da bölgesi."

"Üstlerimizin gözünde öyle değil," dedi sinsice.

Kaşlarımı çattım, çekingenliğimi biraz olsun kaybetmiştim. "Kusura bakmayın ama burada ne işiniz var?"

Gülümsemesi büyüdü. "Ne düşünüyorsun? Arka bahçemde silahlanma yarışı içinde olan iki iblis var. İkisi de Kuzeybatı dışındaki iblislerin dikkatini çekiyor." Bu hiç hoşuma gitmedi ve Cedric'in de bunu onayladığını hatırladım. "Buna dahil olmak istediğimi mi sanıyorsun? Herkesin seninle oynadığı gibi benim de oynanmak istediğimi mi sanıyorsun? Bölgem küçük ve ben hem Jerome'dan hem de Cedric'ten daha zayıfım. Kozmik Risk oyunlarını oynarken Portland'ı ilhak etmeye karar vermelerini istemiyorum. Beni rahat bırakmalarını istiyorum." Onun

Ses sertti ama içinde biraz endişe de duydum ve neler olduğunu anladım.

"Buraya..." "Yalakalık" ya da "yalvarmak" diye düşündüm ama vazgeçtim. "...Cedric ile pazarlık yap. Koruma için. Seni bu işin dışında tutmak için."

Nanette gözlerini kaçırdı, bir succubus'un önünde bunu kabul etmek istemiyordu. Tam o sırada kapı açıldı ve Cedric dışarı çıktı. Etrafına bakındı. "Kristin hâlâ yok mu? Keşke acele edip o çörekleri geri getirse."

"Tim Hortons?" Tahmin ettim.

Bana kuşkulu bir bakış attı. "Tabii ki." Nanette'e döndü. Nanette ayağa kalkmıştı ve adam onun elini kibar ve demode bir şekilde öptü. "Kusura bakmayın. Teknik Destek ile telefon görüşmesi. Nasıl olduğunu bilirsin." Bana da "Sonra konuşuruz." dedi.

"Yakında" değil de "sonra" demesini kötüye işaret olarak algıladım. Sandalyeme yerleşip kendimi sabırlı olmaya hazırladım. On dergi sonra Cedric kapıyı tekrar açtı. Nanette görünürde yoktu, bu yüzden Portland'a geri işinlanmış olabileceğini düşündüm.

Cedric'in ofisindeki koltuğuma oturdum ve ekranında bugün Wikipedia yerine Match.com'un görüldüğünü fark ettim. Neye baktığımı görünce aceleyle Web tarayıcısını küçülttü.

"Peki, ne buldun?"

Ona Evan'la geçirdiğim sabahın raporunu verdim. Son değerlendirmem olarak "Gülünçler," dedim.

"Bunu zaten biliyordum," dedi. "Buna bir son verebileceğini düşünüyor musun? Yakında?" Sesindeki sabırsız tını, işleri çoktan yoluna koymamı mı beklediğini merak etmeme neden oldu.

Bunun hakkında düşündüm. "Evet, diğerleriyle tanışır tanışmaz yapabileceğime eminim. Bu adam kendi başına çözülebilir gibi görünüyordu. Ama onları cumartesiye kadar görmeyeceğim."

Cedric sandalyesinde geriye yaslandı, yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. "Pekâlâ. Muhtemelen o zamana kadar bir şey yapmazlar zaten. Toplantılarına git ve geri kalanlar üzerinde çalış. Bu arada sen de eve dönebilirsin."

Sandalyemde doğruldum. "Gerçekten mi?"

Omuz silkti. "Gezmek istemiyorsan burada kalmanın bir anlamı yok. Cumartesi geri gel."

"Ama..." Tereddüt ettim. "Jerome beni buraya kızgın olduğu ve benimle uğraşmak istemediği için gönderdi. Eğer geri dönersem ve beni orada istemezse..."

Cedric sandalyesini öne doğru çekip oturdu. "Bunu benimle halledebilir. Ben de seni burada istemediğimi söylerim." Gözlerinde muzip bir ifade vardı, sanki Jerome'un kavga çıkarmasını umuyor gibiydi. Huzursuzca Nanette'in sözlerini hatırladım. *Her açıdan oyuna geliyorsun ve bunun farkında bile değilsin.*

"Tamam," dedim sonunda. "Teşekkürler."

Cedric kapıya doğru baktı, yüz ifadesi aydınlandı. "Ah, Kristin döndü." Birkaç dakika sonra ben de şeytanın imzasını hissettim. Ayağa kalktım ve o da bana gülümseyerek kapıyı işaret etti. "İyi yolculuklar. Çıkarken de bir çörek al."

Bölüm 5

Kapıdan adımımı atar atmaz Jerome dairemde beni bekliyordu.

"Çok yüzüzsün," diye homurdandı.

Bavulumu yere bıraktım. Normalde bu ses tonu beni saklanmaya iterdi ama uzun süren araba yolculuğumdan -daha doğrusu araba yolculuğumun olmamasından- sonra onu dinleyecek halde değildim. Trafiğin durmasına neden olan bir kaza olmuştu ve arabamda çok uzun ve çok can sıkıcı bir süre oturmuşum.

"Bak, Cedric yapmamı söyledi," dedim kollarımı beni ondan gerçekten koruyabileceklermiş gibi kavuşturarak. "Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Onun dediklerini yapmaman gerekiyor." Jerome koltuğumun koluna oturdu ve sigarasını yakındaki kül tablasına attı, bunu büyük bir nezaket olarak algıladım. "Ben ne dersem onu yapmalısın."

"Bana eve gitmemi söyledi. Satanistler kahvaltı toplantısını yapana kadar benim için yapacak bir şeyi yoktu."

Jerome'un bakışları bir an için duraksadı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"*Sen neden bahsediyorsun?* Cedric'in beni eve erken göndermesinden bahsediyorum."

"Ve dün geceki küçük gösterisinden beni haberdar etmemenizden bahsediyorum."

Dün gece mi? Beynimi zorladım. Dün gece alışveriş yaparak zaman öldürüyor ve bir adamın özgüvenini yok ediyordum. Bildiğim kadarıyla Cedric ben ayrıldıktan sonra Wikipedia'nın bilgi imparatorluğunu yok etme görevine devam etmek dışında hiçbir şey yapmamıştı.

"Ne yaptı?" Ben sordum. "Onu görmedim bile."

Jerome hemen cevap vermedi, yüzü düşünceliydi. O zaman ilk öfkesini yeniden değerlendirdiğini anladım. Onu üzen benim erken dönmem değildi.

"Dün gece bir vampir kavgası oldu," dedi sonunda. "Her nasılsa, birkaçı avlanma alanlarının yeniden düzenlendiğini düşündü. Bu yüzden başkalarının bölgelerinde dolaşmaya başladılar..."

"...ve kötü şeyler ortaya çıktı." Vampirler de bazı açılardan iblisler kadar bölgeciydiler. Vampirlerin kurbanlarını takip etmek için korudukları belirli bölgeler vardı ve diğer vampirlerin buraları kullanması konusunda çok hassaslardı. Bir bölgenin baş iblisi genellikle vampir sınırlarını çizer ve bunları güç ve kuvvet kullanarak uygulardı.

olacak.

"Ne yazık ki evet. Grace ve Mei hâlâ bu işi çözmeye çalışıyorlar."

Birden aklıma panik dolu bir düşünce geldi. "Cody ve Hugh iyi mi?"

Omuz silkti. "Biraz morarmış ve hırpalanmış ama kendi kendine iyileşmeyecek bir şey değil."

Korkum yersizdi elbette. Vampirler ve succubi'ler gibi daha küçük ölümsüzler birbirlerini öldüremezlerdi ve biz çok çabuk iyileştik. Yine de arkadaşlarım için endişelenme içgüdüğü beni asla terk etmeyecek bir şeydi. "Bunun için bana neden bağıırıyordun? Benim kesinlikle bununla bir ilgim yok."

"Çünkü yeniden atandıklarını düşünen vampirlere, atandıklarına dair resmi bir bildirim geldi: damgalı ve mühürlü şeytani bir mektup. Benden geldiğini düşündüler."

"Ama değildi," diye tahmin ettim, nereye varmak istediğini anlıyordum. Jerome bölgeyi rahatça parselletmişti ve statükoyu değiştirmek gibi bir arzusu yoktu. Çok tembeldi. "İsim yok muydu?"

"Hayır, kesinlikle. Ama mühür sağlamsa buna ihtiyaçları yok. Öyleydi ve böyle bir şeyi ancak başka bir iblis yapabilirdi."

"Ve sen de bunu Cedric'in yaptığını varsaydın," diye bitirdim.

Jerome başını salladı. "Evet ve bu konuda tam olarak ne düşündüğümü ona bildireceğim. Bu durumdan ya da onun faaliyetlerini bana bildirme konusunda gevşek davranmandan hiç memnun değilim."

"Casusluk yeteneğime hak ettiğimden fazla değer veriyorsun," diye uyardım. "Bu biraz sınırlı. İç sırlarını benimle paylaşmıyor ve zaten benden bunu yapmamı istediğini de biliyor."

"Tabii ki öyle."

İçimi çektim. "Bak, eğer fikrimi soruyorsan..." Jerome'un bana bakışı, fikrime pek önem vermediğini gösteriyordu. "...Cedric'in böyle bir şey yapacak bir tip olduğunu sanmıyorum. O daha çok internette gezinmekle ilgileniyor."

"İblislerle geçirdiğin onca zamandan sonra bundan daha iyisini bilmen gerekir Georgie." Jerome sigarasını kül tablasına attı ve ayağa kalktı.

"Evet, evet, biliyorum, tıpkı Nan gibi konuşuyorsun-" Kaşlarımı çattım. İfadesi bir anımı gıdıklamıştı. "Oh, senin için bazı bilgilerim var. Cedric Nanette ile buluşuyordu."

Jerome kolunu düzeltiyordu ama baş iblisin adı geçince başı bana doğru döndü. "Nanette?" Kelime dikkatle telaffuz edilmişti, tonu buz gibiydi.

Bildiklerimi anlattım. Ben konuşurken Jerome'un yüzü karardı. Yeni gelişmeyle ilgili düşünceleri ne olursa olsun, bunları benimle paylaşmadı. "Görünüşe göre her şeye rağmen işini yapıyor olabilirsin." Durakladı. "Ama neden geri döndün?"

"Cumartesiye kadar yapacak bir şey yok. Cedric beni eve gönderdi." Nefesimi tuttum, patlamasını bekliyordum ama patlamadı.

"Değişiklik olsun diye çok fazla sürtüklük yapmadığına göre, sanırım sorun yok." Bu ifadeye göre, görünüşe göre hala bir tür kaltak oluyordum.

Jerome ortadan kayboldu.

Aubrey hemen kanepenin arkasından çıktı ve bana kedilerin bir süredir uzakta olan sahiplerine her zaman attığı kınayıcı bakışı attı. Diz çöktüm ve çenesini kaşıdım. Bembeyazdı ve alnında birkaç siyah leke vardı, bu da sık sık kafasını temiz tutamadığı izlenimini veriyordu.

"Evet, biliyorum," dedim ona. "İnan bana, ben de oraya geri dönmek istemiyorum."

Saate baktığımda akşam yemeği vakti olduğunu gördüm. Vampirleri görmek için henüz çok erkendi, özellikle de günler uzamaya başladığından beri. Kan emici hesaplaşmanın onların versiyonunu görmek için gün batımını beklemem gerekecekti. Aubrey'i birkaç kez daha uzlaştırmaya bir şekilde okşadıktan sonra Dante'yi aramak için doğruldum. Cevap vermedi ve değişiklik olsun diye gerçekten bir müşterisi olup olmadığını merak ettim. İğrenç büyüler yapmadığı zamanlarda hayatını sahte Tarot ve el falı bakarak kazanıyordu. Ona geri döndüğümü bildiren bir mesaj bıraktım.

Elimde zaman varken, Emerald City için endişelenmeye başladım. Kitapçının bensiz de çalışabileceğini biliyordum ama yine de annelik içgüdüğü devreye girdi. Ve zamanım olduğu için, oraya gidip işleri kontrol etmeye karar verdim.

Beklendiği gibi, her şey yolundaydı. Saat neredeyse yediydi ve işten eve dönen insanlar bir şeyler almak için buraya uğruyordu. İşler istikrarlıydı ama çılgınca değildi.

"Georgina! Dönmüşsün."

Kasaları uzaktan izliyordum ve Maddie'nin arkamda durduğunu, yarın çıkacak yeni bir kitap için karton bir vitrin taşıdığını görmek için döndüm. Gülümsedim. Onunla ve Seth'le işler benim için ne kadar zor olursa olsun, onun parlak ve açık kişiliğinde karanlık ruh hallerini aydınlatabilecek bir şeyler vardı.

"Bir süreliğine. Sadece bir şeyleri kontrol etmek istedim."

O da sırtarak karşılık verdi. "Tıpkı senin gibi. İzin al ve işe geri dön. İşler nasıl? Hâlâ çılgınca mı?"

Omuz silkтім. "Evet, biraz. Ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Yakında düzeleceğini umuyorum."

"Is o bir şey o olabilir iyileştirmek ile a içki?"

O giydi muzip bir bakış attı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

"Sadece yalnız içiyorsam. Birkaç saat daha buradasın." "Hayır. Birinin yerine bakmak için erken gelmem gerekti, o yüzden Janice

kapat."

Bir müdürün kapanışı yapabilmesi her zaman iyidir ama Janice kesinlikle yeterince yetkin biriydi. Tereddüt ettim. Noel'den beri Maddie'den kaçıyordum ama Seth'ten önce ondan hep çok hoşlanmıştım. Birlikte pek çok güzel zaman geirmıştik ve kişiliklerimiz birbirine çok uyuyordu. Seth şu anda burada değildi ve bir içki içmek, aslında yapmam gerekmediği halde yöneticilik yapmaktan daha iyi bir zaman geçirme yolu gibi göründü.

"Tamam."

İşini bitirdi ve yaklaşık on beş dakika sonra dışarı çıktık. Otomatik olarak bir sigara çıkardım, sonra durakladım. "Sakıncası var mı?"

"Hayır. Onları sevmiyorum ama sorun değil. Nereye gitmek istiyorsun?"

"Bilmiyorum." akmağıma uzandım, bittiğini hatırladım ve onun yerine kibriti çıkardım. Parmaklarımı kapağında gezdirdim ve kaşlarını çattım. "Mark'ın Mad Martini Bar'ına gitmek ister misin?"

Mark'ın yeri Queen Anne Hill'in tepesindeydi, bu da oldukça dik bir yürüyüşe neden oluyordu. Bu civarda yaşadığım için bunu oldukça düzenli olarak yapıyordum ama bara vardığımızda Maddie zor nefes alıyordu.

"Dostum," dedi. "Spor salonuna daha çok gitmeliyim."

Kapıyı onun için açık tuttum. "Bunu her gün yaparsan, ihtiyaın kalmayacak."

"Sanırım bundan biraz daha fazlasına ihtiyaım var." Kilosu onun için sürekli bir endişe kaynağıydı. "Sanırım tuhaf bir spora başlamam gerekiyor. Benimle squash oynamaya başlamak ister misin?"

"Neden kabak?"

"Bilmiyorum. Hiç denemedim. Denemem gerektiğini düşündüm."

Hayatındaki diğer değişikliklerle birlikte Maddie son zamanlarda dışarı çıkma ve yeni şeyler deneme tavrını benimsemişti. Son zamanlardaki bunalımından önce ben de benzer bir görüşe sahiptim. Yüzyıllardır süregelen bir varoluşla karşı karşıya kaldığımda, yeni aktiviteler denemenin harika bir dikkat dağıtıcı olduğunu fark etmiştim. Dünyada her zaman öğrenilecek yeni bir şeyler vardı.

Mark's loş işlıklı, mat siyah bir dekora sahipti. Restoranın adını taşıyan geniş içki menüsüne göz attım. Garson geldiğinde First Blush adında bir martini sipariş ettim: beyaz çikolata likörü, Chambord ve votka. Menüde Stoli yazıyordu ama ben Grey Goose istedim. "Hiç dans etmeyi düşündün m?"

Maddie'ye sordum. "İyi bir şey olabilir Egzersiz. Kafanıza darbe alma olasılığınız da daha düşüktür."

Maddie Sing the Blues sipariş etmişti: Blue Curacao, ananas suyu ve Ketel One. Yüzü aydınlandı.

"Hep istemişimdir. Doug eskiden kitapçıda swing öğrettiğini söyledi."

"Evet, geçen sonbahar bazı grup dersleri aldım. Arkadaşım Cody bana yardım etti." O günleri hatırladıkça iimi hoş bir nostalji dalgası kapladı. Her şey daha basitti ve ben arkadaşlarıma ve iş arkadaşlarıma öğretirken çok eğlenmiştim.

en sevdiğim aktivitelerden birini yapıyorum.

"Keşke ben de orada olsaydım," dedi hüzünle. "Biraz koordinasyonsuzum ama bilirsin... denemezsem nasıl öğreneceğim?"

"Maddie, motivasyon konuşması yapmalısın."

Güldü. "Onu bilemem. Ama bir daha öğretmenlik yaparsan dans dersi veririm. İpucu, ipucu."

Garson içkilerimizle döndü. Benimkini tattığımda neredeyse ölüyordum. 80 proof, ahududulu bir rüyaydı. "Bilemiyorum. Çalışanlar swing ile öğrenebilecekleri her şeyi öğrendiler."

"O zaman başka bir şey öğret. Doug dünyadaki her tür dansı bildiğini söylüyor. Organize etmene yardım ederim."

"Belki salsa falan yaparım," dedim ona, ciddi olup olmadığımıdan emin değildim. "Tüm bu drama bittiğinde."

"Yardım edebileceğim bir şey var mı? Bir şeye ihtiyacın olursa burada olduğumu biliyorsun."

Yüzündeki ciddiyet ve şefkat boğazımda bir yumru oluşmasına neden oldu. Son birkaç ayı ondan nefret ederek geçirmiştım ama onun dostluğu ve bana olan inancı hiç sarsılmamıştı. Birden kendimi suçlu hissederek bakışlarımı gözlerinden kaçırdım. "Hayır, endişelenme. Ben hallederim." Sessizlik çöktü, beni son derece rahatsız eden bir sessizlik. Nezaketine karşılık ona bir şeyler verme ihtiyacı hissettim. Birkaç gece önce taşınmakla ilgili düşüncelerim aklıma geldi. Baktım

geri dön. "Belki yeni bir yer bulmama yardım edebilirsin."

Umduğum gibi, yüzü bu teklif karşısında hevesle aydınlandı. "Gerçekten mi? Taşınacak mısın?"

"Emin değilim. Sadece bir değişiklik yapmanın zamanı geldi diye düşündüm." Maddie daha da heyecanlandı. "Ne arıyorsun?"

"Bundan da emin değilim," diye itiraf ettim. "Emin olduğum tek şey Queen Anne dışında bir şeyler denemek istediğim."

"Tamam, bu iyi bir başlangıç. Ne kadar büyük? Yeni inşaat mı, tarihi mi? Kiralamaya devam etmek istiyor musun? Konut piyasası doldu taşı, biliyorsunuz. Satın almak için harika bir zaman."

Yüzümü asmamaya çalıştım ama başaramadım. "Başka bir hayatta emlakçı mıydın?"

"Hayır! Sadece heyecan verici olduğunu düşünüyorum, hepsi bu. Yardım etmek istiyorum." "Tamam.

Kiralayabilirim ya da satın alabilirim. Yerine göre değişir."

"Fiyat aralığınız nedir? Sormamın sakıncası yoksa?"

Mali durumumla ilgili gerçeği söyleyip söylememekte tereddüt ettim. Önemli olmadığına karar verdim. "Şöyle söyleyeyim. Çok fazla birikimim var."

"Yeterince makul." Hızlı içmesine rağmen, keskin, iş adamı gibi bir havası vardı. "Benzer bir mahalle mi istiyorsun? Dükkânlar?

Restoranlar mı?"

"Evet, buna aldırılmazdım."

"Başka bir şey var mı?"

"Size söyledim, bu konu hakkında fazla düşünmedim."

Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Bana yardım etmelisin. Uzun zamandır istediğin bir şey var mı? Özlediğin bir şey?"

Hiç beklenmedik bir anda çocukluğuma dair bir anı canlandı gözümde. Yaşadığım Kıbrıs kasabası, renkleri, kokuları ve havasıyla şaşırtıcı bir netlikte bana geri döndü.

"Ben sahillerde büyüdüm," dedim usulca. "Güneş ve sörf." Kendimi bu hüznü anıdan sıyırdım ve hayalperest halimden biraz utandım. "Ama bunun için yanlış yerdeyim."

"Evet," diye kabul etti. "Bunun için Kaliforniya'ya taşınmanız gerekir."

Bir tur daha içki içtik ve başka şeylerden konuştuk ve beni şaşırtacak şekilde gerçekten harika vakit geçirdim. Maddie'yi neden bu kadar çok sevdiğimi şimdi hatırlıyordum. Onunla konuşmak çok kolaydı, çok komik ve zekiydi. Çok fazla kadın arkadaşım yoktu ve onunla normalde takıldığım erkekler arasında büyük bir fark vardı. Kadınların bazen başka kadınlara ihtiyacı oluyordu.

Seth masamıza geldiğinde kredi kartı faturamı imzalıyordum. Maddie başını kaldırıp gülümseyerek baktı. "Hey, tatlım." Ayağa kalktı ve onu öptü, Hem Seth'i hem de beni tedirgin eden bir şey. Birdenbire, içimde oluşmakta olan sıcak ve hoş duygu paramparça oldu. Maddie açıklayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Sen banyodayken Seth'i arayıp seni bırakmasını söyledim."

Sıkıca gülümsedim. "Ah."

Maddie ona döndü. "Çok şey kaçırıyorsun. Buranın harika içkileri var. Kuralları çiğnemek istemediğine emin misin? Bir tur daha kalabiliriz."

"Aslında gitmem gerek," dedim, ikisiyle birlikte içmekten daha acı verici çok az şey düşünerek.

Seth gözlerimi kaçırarak, "Ve kuralları çiğnemeye hazır değilim," dedi. "Ayrıca, yapmam gereken işler var."

Maddie sadece biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Oh, pekala. Sorun değil. Ben tuvalete gideyim, sonra gideriz. Seni bırakırız Georgina."

O anda kaçıp gitmeliydim ama Maddie hızla uzaklaştı ve ben de ona veda etmeden gitmenin kabalık olacağını düşündüm. Seth onun sandalyesine oturdu ve ellerini önünde kavuşturdu. Aramızdaki her zamanki gariplik duvarı yıkıldı.

"Arabaya ihtiyacım yok," dedim aniden.

Seth başını kaldırıp bana baktı. "Uzun bir yürüyüş olacak." "Pek sayılmaz. Sadece altı blok."

"Evet, ama sen içiyordun."

Alay ettim. "İki kadeh içtim. Eğer endişelendiğin buysa, trafiğe girmem zor."

"Hayır, ama benim için sorun değil. Sadece eve gittiğinden emin olmak istiyorum."

Tamam." Bu onun ılımlı ruh halinin yerini daha kararlı bir ruh haline bıraktığı nadir zamanlardan biriydi. Nedeni ne olursa olsun, bu içimdeki öfkeyi artırdı.

"Ben iyi olacağım," diye tersledim. "Artık benimle ilgilenmek senin işin değil." "Georgina, lütfen."

"Lütfen ne? Haklı olduğumu biliyorsun."

"Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getiriyorsunuz. Her zaman bizimle ilgili olmak zorunda değil."

"Tabii ki öyle... Yani, bir biz olduğu sürece. Sen çıktın. Ben seni ilgilendirmiyorum."

"Senin için hâlâ endişelenebilirim. Hâlâ önemsiyorum."

Muhtemelen martinilerimin verdiği cesaretle öne doğru eğildim. "Beni ne kadar önemsediyiğini açıkça belirttin, sorun değil. Artık yepyeni bir hayatım var."

Bakışları alaycı bir hal aldı. "Evet, yeni hayatın harika görünüyor."

Bu beni daha da öfkeliendirdi, çünkü yeni hayatımın da o kadar harika olduğuna inanmıyordum. "Öyle. Artık ne istersem yapabilirim. Biriyle yattığımda senin hassas duygularını incitmek ya da randevularımızı seni konfor alanından çıkarmayacak ya da yazı programını engellemeyecek sıkıcı şeylere dönüştürmek zorunda kalmak konusunda endişelenmeme gerek yok."

Benim için korkunçtu. Kötü, kötü, kötü. Kaçmasını, incinmiş görünmesini beklerdim. Onun yerine, karşılık verdi.

"Hem çok sıkıcı hem de çok riskli olduğum için ikiyüzlü bir şekilde yargılanma konusunda endişelenmeme gerek yok. Ayrıca artık bana söylenen her şeyin yarı doğru mu yoksa düpedüz yalan mı olduğunu merak etmek zorunda değilim."

Bu *beni* ürküttü. Aynı zamanda Maddie'nin tekrar ortaya çıktığı zamandı. Beni arabayla gezdirmek için ikna etmeye çalıştı ama ben kesin bir dille reddettim - ona karşı gerekenden biraz daha sert bir dille. Biraz mahcup görünüyordu ama Seth'in sözlerine o kadar üzül müştüm ki çok fazla umursamadım. Tepeden aşağı o kadar sert indim ki, ayak seslerimin yeri sarsmaması bir mucizeydi.

Bölüm 6

Artık hava kararmıştı, bu yüzden doğruca arabama yöneldim ve Capitol Hill'deki vampirlerin dairesine doğru sürdüm. Teknik olarak Peter'ın dairesiydi. Cody onun çırağıydı ve Peter'ın nevrotik temizlik standartlarına uyduğu sürece Peter'ın lütfuyla orada yaşıyordu.

"Georgina," dedi Cody mutlulukla, kapıyı benim için açarken. Morarmış gözünün kalan sarı morluğu yüzünden okunuyordu.

"Vay canına," dedim, görünüşü beni yeterince şaşırtmıştı ve yol boyunca içimi kemiren Seth öfkesini bir kenara bırakmıştı. "Bu doğru. Gerçekten kavga etmişsiniz."

"Oh, evet," dedi neşeyle. "Harikaydı. Tamamen *Batı Yakası Hikayesi*."

İçeri girdim ve etrafıma bakındım. "Sonunda halıyı da değiştirmişsin." Eskiden oturma odası boyunca uzanan fildişi rengine kadifemsi peluş bir halıları vardı. Bu yeni şey mavi-gri Berber halısıydı.

Peter mutfaktan çıktı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. Pişmekte olan domuz pirzolası ve biberiye kokusunu alabiliyordum. "Evet, döktüğün şarabı temizlemek için üç ay uğraştıktan sonra sonunda pes ettim."

"O bir kazaydı," diye hatırlattım ona. "Sayılır." Nippon'la son hesaplaşmamda onu yumruklamış ve sağa sola fırlatmışım. Peter'ın porselen dolabı ve dolu bir şarap kadehi zayı olmuştu. Kavgamızın gerçekleştiği köşeden başka bir yere baktım. O gün Seth'le ayrılığımızın acısını yüreğimde hissediyordum.

"Bu Scotchgarded," diye devam etti Peter. Sesinde bir meydan okuma vardı, sanki şimdi üzerine bir şey dökmem için bana meydan okuyordu.

Kendimi kanepeye yerleştirdim, aynı şekilde sık sık sormadan evimde kendilerini rahat ettiriyorlardı. Sigaralarımı çıkarmaya başladım ama Peter'ın bir bakışı iç çekerek onları kaldırmama neden oldu. Bazen sigara içmeye izin veriyordu ama anlaşılan yeni halının etrafında izin vermiyordu.

"Dün gece ne oldu?" Ben sordum.

"Maude, Lenny ve Paul şehirde avlanmaya geldiler," diye açıkladı Peter. Gözlerinde, ancak mutfağını boyamak için kullandığı rengin üretimden kalktığını öğrendiği zamanki kadar alışılmadık bir öfke vardı. "Sonra Elsa doğu yakasına gitti, bu da Aidan'ı kızdırdı."

Washington'daki tüm vampirler hakkında bilgi sahibi değildim ama

İsimlerin çoğunu ve bölgelerini biliyorlardı - Spokane ve Yakima gibi uzak bölgelerden geliyorlardı. Seattle onlar için büyük bir adım olacaktı - Peter ve Cody'nin zaten şehir sınırlarının çoğunu kontrol ettikleri gerçeğini saymazsak. Arkadaşlarım çoğu zaman lakayt ve ılımlıydı, ama dün gece avlanma alanlarında başkalarını keşfettiklerinde onların bambaşka bir yönünü görecekimden şüpheleniyordum.

"Senin bölgede üç kişi," diye düşündüm. "Eminim eğleneliydi."

"Evet," dedi Cody, yüzü hâlâ ışıltılıydı. "Artık buralarda trollük yapmaya gelmeyecekler. İnanamayacağın kadar iyi benzettik onları. Müthişti."

Gülümsememe engel olamadım. "İlk dövüşün mü?" Başını salladı, ben de Peter'a baktım. "Sende hiç iz yok."

Peter gücenmiş görünüyordu. "Tabii ki hayır. Amatör gibi mi görünüyorum?" "Hey!" dedi Cody. "Benim hakkımda ne diyorsun?"

Peter omuz silkti ve mutfığa dönerek, "Sadece olduğu gibi söylüyorum. Senden çok daha uzun süredir buralardayım. Senden çok daha fazla kavgaya karıştım. Ve dün gece gözü moraran *ben değildim*."

Cody o anda kavga çıkaracakmış gibi görünüyordu, ben de aceleyle "Peki bu hatanın nasıl yapıldığını kimse bilmiyor mu?" diye sordum.

"Cedric olduğunu duydum," diye seslendi Peter. "Ve onunla yakınlaşıyor muşsun."

"Pek sayılmaz. Onunla daha dün tanıştım."

Cody görünüşe göre döngünün dışındaydı. "Ne?"

Peter, "Georgina terapistle yattığı için Kanada Eğitim Kampına gönderildi," diye açıkladı.

"Ciddi misin?" diye sordu Cody. Çam ağaçlarının ve karla kaplı dağların hayalini kurduğunu şimdiden anlayabiliyordum.

Omuz silktim. "Lafın gelişi. Onun için yapmam gereken aptalca bir iş. Bugün erken saatlerde oradaydım ve yapacak bir şeyim olmadığı için elim boş eve gönderildim."

"Bunu yaptığına inanamıyorum," dedi

Cody. "Cedric için çalışmak mı?"

"Hayır. Kanada'ya git ve bize Tim Hortons getirme."

Vampirler, yapacaklarını bildiğim gibi beni akşam yemeğine davet ettiler ve dün geceki kavganın gizemi ve diğer şeytani politikalar üzerine kafa yorduk. Çok uzun zamandır ilk kez, Seth ve aşk hayatımın sıkıntıları dışında dikkatimi dağıtacak bir şey vardı. Büyük, feci bir ölümsüzlük planının iş başında olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Vampirler arasında bir yanlış anlaşılma. Sorunlu bir tarikat. İblisler arasında eski bir kin. Yine de, başka bir şeylerin döndüğü hissinden kurtulamıyordum; ulaşamayacağım bir şeyler. Tawny'nin dolandırıcılık ve yanlış yönlendirme hakkında söylediklerini düşünüp duruyordum.

Sonunda gizemi çözmeye çalışmaktan şimdilik vazgeçtim ve vampirler kısa süre sonra önceki geceki dövüşün her ayrıntısını tekrarlamaya başladılar

-Hiç bıkmadıkları bir konu. Hikayeler bir süre sonra beni sıktı ve bunun yerine kendimi dairenin düzeni, yeni aletler, granit tezgahlar gibi küçük şeyleri incelerken buldum...

"Sence taşınmalı mıyım?" Aniden sordum.

Cody cümlesinin ortasında durdu. Sanırım vampir Lenny'yi nasıl boğduğunu anlatıyordu. "Ne?" diye sordu.

"Yeni bir ev almayı düşünüyorum."

"Hikâyemi dinliyor muydun ki?" diye sordu Cody, biraz incinmiş görünüyordu. "Yıllardır orada yaşıyorsun," dedi Peter. "Bildiğim kadarıyla sen."

"Biliyorum. Belki de değişim zamanı gelmiştir. Burası küçük ve eski." "Çünkü tarihi bir bina," diye karşı çıktı Peter.

"Ve" diye ekledi Cody, "çalıştığın yere yakın. Taşınırsan arabayla gelmek zorunda kalırsın, tabii sadece caddeye falan çıkmıyorsan."

Gözlerim odanın uzak tarafına odaklandı ama orayı tam olarak göremedim. Geçen gece Seth'le konuştuğumu ve ondan yeterince uzaklaşmadığımı hatırladım. Bu geceki kavgamızı düşündüm. "Hayır," dedim sessizce. "Ben olsam başka bir yere taşınırdım. Daha uzak bir yere."

Peter anlayışla, "Ah," dedi.

Cody kaşlarını çattı. "Anlamıyorum. Neden senden uzağa taşınmak istiyorsun-ow!" Peter ona diz çökmüştü. Cody nedenini sormaya başladı ama sonra o da anlamış gibiydi. Bazen ölümsüzlerle ilgili konularda saf olabiliyordu ama insanlarla ilgili konularda değil. Yüzü sempatikleşti, ki bundan nefret ederdim. "Belki de değişim iyidir."

Öyle olup olmadığını bilmiyordum, ama oturup benim için üzölmelerini istemiyordum, bu yüzden dikkatlerini dağıtmak ve daha önce dikkat etmediğim için telafi etmek amacıyla sonraki yarım saat boyunca onlardan daha fazla kavgaya hikayesi kopardım.

Kısa bir süre sonra oradan ayrıldım ve gerçekten bir şeyleri silkeleyip taşınma zamanının gelip gelmediğini düşündüm. Seth hayatımı zaten kötü yönde etkilemişti ve bir yanımda tüm bu anılardan kurtulmak istiyordu. Birlikte olduğumuz süre boyunca sahip olduğum her şeyi -evim gibi- değiştirmek bunu yapmanın bir yolu olabilirdi. Temiz bir kesim. Eğer gerçekten çaresizsem, işimi ya da şehrimi değiştirmeyi bile düşünebilirdim. O kadar ileri gitmeye hazır olup olmadığını bilmiyordum. Her şey canımı sıkıyordu.

"Hey, succubus. Bir erkeği nasıl bekleteceğini iyi biliyorsun."

Kendi düşüncelerimin içinde kaybolmuş bir halde, hiç dikkat etmeden binama doğru yürüyordum. Şimdi, binanın girişinin üzerindeki ışığın zayıf parıltısında, Dante'nin basamaklarda oturduğunu gördüm. Siyah saçları yüzünden uzakta taranmıştı ve her zamanki kıyafetinin üzerine hafif bir palto giymişti.

kot pantolon ve uzun kollu bir gömlek. Muhtemelen altında da bir saati vardı ama neredeyse başka hiçbir süs eşyası ya da takı takmıyordu. Onun için bir gülümseme topladım.

"Özür dilerim," dedim. "Seni daha önce aramıştım." "Ben de seni geri aradım."

"Aradın mı?" Cep telefonumu çıkardım ve ondan gelen üç cevapsız aramayı gördüm. "Oh, kahretsin. Zil sesini kapatmışım. Özür dilerim."

Omuz silkti ve ayağa kalktı. "Sorun değil, sadece senin için çektiğim sonsuz işkencenin bir parçası. Süresiz olarak Vancouver'a gideceğini söyleyen gizemli bir mesaj. Bir başkası döndüğünü ama ne kadar kalacağını bilmediğini söylüyor. Sonra cevap yok."

Bu uluslararası seyahatin Dante'yi nasıl etkileyeceğini pek düşünmediğimi fark ettim. Bu tür bir telsiz sessizliği Seth'le asla olmazdı. Temas kurana kadar rahat etmezdim ve zil sorununu hemen fark ederdim. Dante'yle ise sesli mesaj bırakmış ve onu hemen aklımdan çıkarmıştım.

Dudaklarına hızlı bir öpücük kondurdum ve kapının kilidini açtım. Yüzü kaşınıyordu ve tıraş olmak için geç kalmıştı. "Özür dilerim," dedim tekrar. "Nasıl gidiyor?"

"Her zaman olduğu gibi. Dün gece el falı baktırmak için birkaç sarhoş genç geldi, bu da talih kuşu oldu. Değişiklik olsun diye seni güzel bir yere götürebilirdim."

"Bunun yerine yaptığım şeyi yenebilirdi."

Üst kattaki daireme çıktığımızda, ona kısaca neler olup bittiğini anlattım. Paranormal dünyaya uyum sağlamış biri olarak, şeytani olaylarla ilgili onu şaşırtan çok az şey vardı. Dante'yle Aralık ayında Nippon'la olan karışıklık sırasında tanışmıştım. Nippon planının bir parçası olarak Nyx adında bir kaos varlığını kullanarak gerçekçi, duygu yüklü rüyalar aracılığıyla uykumda benden enerji emmişti. Neler olduğunu bilmeden, rüya yorumlaması için Dante'ye gelmişim. Tüm süreç boyunca yıpratıcı, alaycı ve çileden çıkarıcı davranışa da geçmişiyi ilgili gerçeği öğrenene kadar beni giderek daha çok sevmişti. Bencil arzuları ve güç arayışı uğruna korkunç şeyler yapmış, insanları incitmiş, öldürmüş, kendi ilkelerine ihanet etmişti. Bu zulümler onu boş bir ruh ve acı bir kendinden nefretle baş başa bırakmıştı. Ben de ondan nefret ediyordum ve onunla işimin bittiğine yemin etmişim.

Sonra Seth'le aramızdaki her şey bozuldu. Dünyam paramparça olmuştu ve kendimi boş bir ruh ve acı bir kendinden nefretle bulmuştum. Seth bana dünyada daha iyi şeyler olacağına inanmam için ilham vermişti ama aşkımızla birlikte tüm bu umutlar da yok olmuştu. Dante'nin kasvetli, alaycı bakış açısı şimdi daha gerçekçi ve kendi dünya görüşümle daha uyumlu görünüyordu. O ve ben birbirimize bağlanmıştık, karşılıklı umutsuzluğumuz ürkütücü bir şekilde uyumluydu. Onu sevmiyordum ama hoşlanıyordum.

İçeri girdiğimizde bize birer bardak Grey Goose doldurdum. Gimlet tercih ederdim ama limon suyum bulma zahmetine girmek istemedim. İçkilerimiz ve sigaralarımızla koltuğuma yerleştik ve Kanada'daki talihsiz maceralarımın hikâyesini bitirdim.

"Vay canına," dedi işim bittiğinde. "Bütün bunlar terapistini becerdiğin için mi?" Succubus seks hayatımla ilgili ayrıntıları bilmekten hoşlanmayan Seth'in aksine, Dante her şeyi anlayışla karşıladı.

Omuz silktim. "Dün geceki vampir çetesi savaşıyla hiçbir ilgim yok. Ama evet, gerisi benim suçum sanırım. Akraba olduklarını mı düşünüyorsun?"

Votkasını evirip çevirdi. "Eğer Cedric'in yaptığını düşünmüyorsan, muhtemelen yapmamıştır. Vampir olayı büyük ihtimalle bir tesadüf. Ama o Portland iblisi haklıydı. Muhtemelen oyuna getiriliyorsun." Sözlerinde neredeyse bir hırıltı vardı, alışılmadık derecede korumacıydı.

İnledim. "Ama nasıl? Herkes bunu söyleyip duruyor ama ben daha yirmi dört saat önce bu işe bulaştım. Bu kadar kısa bir süre içinde nasıl oluyor da bu kadar büyük bir olaya alet ediliyorum?"

"Çünkü bir süredir devam eden bir şeyin içine girdiniz. Sizin etrafınızda inşa edilmedi ama artık siz de onun içindesiniz."

Koltuğa yaslandım ve kasvetli bir şekilde tavana baktım. "Dr. Davies ile asla yatmamalıydım."

"İyi miydi?"

"Kıskandın mı?"

"Hayır. Sadece seni neyin tahrik ettiğini anlamaya çalışıyorum." "Eğer şimdiki arkadaşların bir göstergesi varsa, iğneleyici bir zekâ."

"Nedense, cazibenin bu olduğuna ikna olmadım. Ayrıca, şu anda tahrik olduğunu mu söylüyorsun?"

Hâlâ tavana bakıyordum. Boyada daha önce fark etmediğim bazı ince çatlaklar vardı. "Sence taşınmalı mıyım?"

"Ne, bana daha yakın mı?"

"Hayır, yani dışarı. Yeni bir yere."

"Bunun nesi var? Harika bir yerin var. En azından çalıştığın yerde yaşıyorsun." Dante'nin yatak odası dükkânına bitişikti.

Öne doğru eğildim ve gülümseyerek ona baktım. "Çalıştığım yerde de yaşayabilirim. Bilemiyorum. Değişiklik zamanı geldi gibi hissediyorum."

Bana bakarken gri gözleri düşünceliydi. "Bana bundan bahsetmiştin; değişim için nasıl kaşındığını ve aniden kimliğini değiştirip başka bir ülkeye taşındığını."

Uzanarak siyah saçlarının bir kısmını nazikçe yüzünden uzaklaştırdım ve kulaklarının arkasına sıkıştırdım. "Sadece on beş yıldır buradayım. Ayrılmak için çok erken."

"Öyle diyorsun. Bugün yeni bir dairenden bahsediyorsun, yarın ortadan kaybolabilirsin. Bildiğim kadarıyla, belki de yeni bir iş arıyorsun."

Vancouver'daki fırsatlar."

Güldüm ve votkamın geri kalanını yudumladım. "Hayır, kesinlikle olmaz. Gerçi Cedric için çalışmak Jerome için çalışmaktan daha kolay olurdu. Ya da en azından biraz daha az sinir bozucu."

"Kanada'da bile mi?"

"Kanada o kadar da kötü değil. Vancouver aslında oldukça güzel bir şehir. Ama bunu söylediğimi kimseye söylemeyin."

Dante bardağını yere bıraktı ve elini gömleğinin cebine attı. "Belki burada kalman için sana rüşvet verebilirim. Ya da en azından zamanında gelmen için."

Bir saat çıkarırken gözüme bir altın parıltısı çarptı. Narindi, gerçek bir saatten çok bir bileziğe benziyordu. Kordonunda altın bağlantılar vardı ve yüzünde ışıktaki parıltıdan telkari bir desen vardı. Saatleri genellikle sıkıcı ve faydacı bulurdum ama bu çok güzeldi. Bana uzattı ve ben de daha iyi görebilmek için kaldırdım. İstedğim mücevheri üzerimde şekillendirebilirdim ama insan yapımı bir şey -hediye olarak verilen bir şey- her zaman daha anlamlıydı.

"Bunu nereden buldun?" Ben sordum. "Çaldın mı?"

Alay etti. "Anlaşıldı. İyi bir şey yapıyorum ve sen bunu sorgulamak zorundasın." "Özür dilerim," dedim kendimi biraz kötü hissederek. Bu oldukça nankörce bir davranıştı.

Ben. "Ama bana bunun normal bütçenizin bir parçası olduğunu söyleyemezsiniz, aldığınız işle ilgili değil."

"Sana söyledim, dün gece iyi bir seri yakaladım. Şehirde bir gece geçirmek için buralarda olmadığına göre, sana olan sonsuz sevgimi başka bir şekilde göstereyim dedim. Şimdi teşekkür mü edeceksin, yoksa beni azarlamaya devam mı edeceksin?"

"Teşekkür ederim," dedim. Saati bileğime taktım ve bronz tenime karşı duruşuna hayran kaldım.

"Belki artık seni bulmak daha kolay olur ya da en azından zamanında gelirsin." Sırıttım. "Oh, bu sevgi değildi. Bu pragmatizmdi."

"Hayır. İkisinden de biraz. Sana mücevher almak istedim ama kolyeler ve yüzükler çok saçma." Kendi bileğini kaldırdı. "Beni kasma isteği uyandırmayan tek şey."

"Bir de bu dünyada hiç romantizm kalmadı derler," diye güldüm.

Yavaşça uzanıp saate dokundu ve bileğimin etrafında bir daire çizdi. Sonra eli kolumdan yukarıya, bluzumun V yakasının kenarına doğru ilerledi ve parmaklarını bluzumun altından geçirdi. Yavaşça, dikkatlice göğüslerimden birine doğru ilerledi, parmak uçları ince kumaşın altında zaten sert bir şekilde duran meme ucumun kenarlarında dans ediyordu. Parmaklarının arasında sıkıştırıp, beklenmedik bir şekilde o kadar sert sıkana kadar meme ucunun etrafında dolaştı, baskıyı arttırdı ki küçük bir şaşkınlık nefesi verdim.

"Vay canına, hiç vakit kaybetmiyorsun," dedim. "Bir hediye veriyorsun ve otuz saniye sonra her şey serbest mi oluyor?"

Gözleri şimdi aç ve yoğundu, bana fırtına bulutlarını hatırlatıyordu. "Seni özledim," dedi. "Sana alışacağımı düşünüp duruyorum... bu kadar seksi olmayı bırakacağını. Ama asla olmuyor."

Hazırlıksız ya da değil, kendi şehvetimin kıpırdadığını hissettim. Bir süredir birlikte olmamıştık ve yabancılarla yatmakla yakın olduğun kişilerle yatmak arasında büyük bir fark vardı. Bir elini saçıma doladı, sıkıca tuttu, canımı yakıp yakmadığını umursamadı. Hakimiyet ve güç, isterse acı çektirebilme yeteneği onu her zaman tahrik etmişti ve ben de bu oyuna alışmışım. Beni kendine doğru çekti ve ben başımı arkaya yatırırken dudaklarını boynuma bastırdı. Dişleri beni sıyırırken nefesi tenimde sıcaktı. Bu sırada elleri uzandı ve bluzumun kenarlarını kavrayarak yırtıp açtı. Birkaç düğme yere saçıldı.

Bacaklarımın arasında sıcaklık artıyordu ve elleri siyah saten sütyenimin kaplarına dolandığında daha da yaklaştım. Sütyenin kenarlarını aşağı doğru itti, böylece göğüslerim ucundan taştı, sonra her iki meme ucunu da tırnaklarını geçirerek sıkıştırdı. Tekrar inledim ve gerçekten acıdan hoşlanmasam da, bunu zevkle karıştırması her zaman hoşuma gitmiştir. Tepkimden tatmin olmuş bir şekilde ellerini kot pantolonuna götürdü ve çözdü, pantolonu ve boxer'ını yarıya kadar indirerek kumaşı zorlayan ereksiyonu ortaya çıkardı.

Omuzlarımdan tuttu ve beni yere itti, isteklerini belli etmek için kelimelere ihtiyaç duymadı.

Hiç tereddüt etmedim. Kanepeye yaslandı ve onu ağzıma aldım, ağzımı doldurmasına ve neredeyse boğazımın arkasına dokunmasına izin verdim. Elleri saçlarıma dolanıp sertçe çekerken dudaklarım onun üzerinde ileri geri kayıyordu. Daha ısrarla emdim, dilimin dans etmesine ve hareket ettikçe alay etmesine izin verdim. Başladığımda sertleşmişti ama onu içime sokup çıkardıkça daha da şişti.

"Daha sert," diye homurdandı.

Beni böylesine itaatkâr bir role sokarken yücelten ilkel bir arzuyla dolu gözleriyle karşılaştım. Onu daha sert ve daha hızlı emdim, dudaklarım o sert uzunluk boyunca kayarken vücuduna tekrar tekrar çarptı. Nefes alışları ağırlaştı, inlemeleri yükseldi. Daha fazla dayanamayacakmışım gibi görüne kadar ağzımda büyüdüğünü hissettim. Aniden kanepenin kenarına doğru kaydı, kalçalarını öne doğru itmesine ve kontrolü ele almasına izin verdi. Hâlâ omuzlarımdan tutarak kendini içime itti ve ağzımı olabildiğince sert bir şekilde sikti. Şaşıarak boğuk bir homurtu çıkardım, bu onu daha da azdırmışa benziyordu.

Sonra büyük bir iniltiyle son bir sert hamle yaptı ve aniden çekildi, böylece yarısı içime, yarısı üstüme boşaldı. Tenimi ve göğüslerimi sıcak ve yapış yapış bıraktı. Hâlâ soluk soluğayken beni yukarı çekti ve artan dağınıklığı umursamadan ellerini vücudumun her yerinde gezdirdi. Parmak uçları vücudumun kenarlarında gezindi.

ve onu öptüm.

Yüz hatlarında büyük bir memnuniyet ifadesi belirdi. Beni ayakta tutmaya devam ederek bir elini kalçalarımın arasından eteğime doğru kaydırды. Parmakları külotumun altından kayarak içime doğru ilerledi. Zevkle nefes verdi.

"Tanrım, ıslanmışsın. Keşke seni şimdi becerseydim."

Ben de bunu diliyordum ama parmakları bunu telafi etmek için uzun bir yol kat ediyordu. Beklediğimden daha fazla tahrik olmuşum ve onun dokunuşu için yanıp tutuşuyordum. Parmaklarını içimden çıkardı, sonra onları klitorisime ve arzumun merkezine doğru hareket ettirdi. Okşadı ve çevreledi ve patlamaya hazır bir ısının yükseldiğini hissettim. Öne doğru eğildim, ellerimi oturduğu yerde omuzlarına koydum. Bu, göğüslerimi tam yüzüne koyuyordu ve öne doğru eğilip birini sertçe emdi, dişleri o hassas deriyi ısırdı. Boşalmam için fazla bir şey gerekmeyecekti.

Ağzını ve parmaklarını aynı anda geri çekti. İnledim, bana tekrar dokunmasını istiyordum.

"Bunu mu istiyorsun? Seni boşaltmamı mı istiyorsun?" Sesi yumuşak ve tehditkârды.

"Evet..."

"Yalvar bana," dedi tehditkâr bir şekilde. "Yalvar bana."

"Lütfen," diye yalvardım, vücudum geriye doğru eğildi, ona yaklaşmak için zorlandım. "Lütfen..."

Parmakları ve ağzı geri döndü ve böylece patladım. Dik durmak için mücadele ederken orgazm vücudumun kasılmasına neden oldu. Dizlerim ve bacaklarım güçsüzdü ama yere yığılırsam artık bana dokunamayacağını biliyordum ve ben boşalırken parmaklarının beni okşamaya devam etmesini, beni giderek daha fazla coşkunun doruklarına çıkarmasını istiyordum.

Sonunda, daha fazla dayanamadığımda, titreyen kaslarıma teslim oldum. Yere çöktüm ve başımı dizine yasladım. Eli saçlarımı buldu ve bu kez nazikçe okşadı. Kanepe rahatsız edici bir mola vermemize neden oldu, bu yüzden yatak odama çekildik ve yatağa yığıldık.

Dante iç çekerek yorgana yaslandı ve çarşafı yarı çekerek üzerine örttü. Ondan fazla enerji almamıştım ama yine de seks sonrası pek çok erkeğin takındığı o bitkin, mutluluktan uyuşuk ifadeyi takınıyordu. Kendimi pek bitkin hissetmiyordum ve sigaralarımı diğer odada unuttuğumu fark edince, onları almak için hemen yataktan çıktım.

"Bu sefer neredeyse inanıyordum," dedi kapıya ulaştığımda. "Hmm?" Durup arkama bakarak sordum.

"Senin de bu işin içinde olduğunu," diye açıkladı. "Neredeyse öyle olduğuna inanacaktım." Gözlerimi kısmıştım. "Beni numara yapmakla mı suçluyorsun?"

"Hayır, asla numara yapmazsın. Ama bu her zaman bu işin içinde olduğun anlamına da gelmiyor.

Bazen yapacak daha iyi bir şeyin olmadığı için benimle yattığını hissediyorum."

"Bu doğru değil," dedim. "Senden daha iyi bir sürü adam var."

Bana bir gülümseme çarpıttı. "Ama hiçbiri bu kadar uygun değil ya da düzenli bir partner ve yatak ısıtıcı illüzyonu sağlayamıyor."

"Dostum, akşamüstünü nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyorsun."

"Hayır, sadece gerçekçi olmaya çalışıyorum, hepsi bu. Beni kullanman umurumda değil." Şakası bir yana, altında yatan şefkati görebiliyordum. Acı ve alaycı olabilirdi ama bana bakışı içten bir şefkatle doluydu.

Gözlerimi devirdim. "Seni kullanmıyorum." Ama oturma odasına doğru yürürken buna kendim de inandığımdan emin değildim.

Bölüm 7

"Biraz daha Timbits?"

Başımı üçüncü kez salladım. İki gün sonra onlarla kahvaltıda buluştuğumda Satanistler -affedersiniz, Karanlıklar Ordusu- hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da çörekleri gerçekten sevdikleriydi. Hem de çok. Bana zorla yemek yedirmeye çalışıyorlardı ve özellikle de yukarıda bahsi geçen Timbit'lerden hoşlanıyor gibiydiler.

"Hayır, teşekkürler."

Çöreklerden sonra toplantının büyük bir kısmı bana odaklandı. Hepsi kim olduğumu, nereden geldiğimi, grubumun nasıl çalıştığını vs. bilmek istiyordu. Seattle Satanist grubum için hızla bir arka plan oluşturarak yalanları olabildiğince hızlı bir şekilde anlattım. Ordu hevesle dinledi ve daha sonra sorguya çekilirsem söylediğim her şeyi hatırlayabileceğimi umuyordum.

"Bir ara bizi ziyarete gelmeniz gerekecek," dedim, soruları yatıştırmayı umarak. "Gerçekten anlamamanın tek yolu bu. Şimdilik, yani Kristin buraya gelip *sizden* bahsetmemi istedi."

Kristin'den söz edilmesi onları ayılttı. Evan başını salladı. "Georgina faaliyetlerimizi genişletmemiz gerektiğini düşünüyor."

Burada gerçekten "aktif" üyeler olmak üzere toplam altı kişi toplanmıştı. Yaşları 20'lerden 40'lara kadar değişiyordu ve Evan gibi, bir keçiye kurban etmekten ziyade DVD oynatıcı veya çim biçme makinesi seçmenize yardımcı olmaya daha uygun olan aynı tür hoş tavırlara sahiplerdi. Belki de bu sadece Kanadalılara özgü bir şeydi. Üyelerden biri, Allison adında ufak tefek sarışın bir üniversite öğrencisi, kaşlarını çatı. "Ama neden? Biz zaten Melek'in istediğini yapıyoruz."

Hepsi bana baktı ve yüzlerinde çatışma gördüm. Dün gece Dante'den çok daha ahlaklı bir adamla yatmışım ve succubus karizmasının tüm sancılarını çekiyordum. Bunun onları etkilediğini söyleyebilirim. Benimle bu kadar ilgilenmelerinin bir nedeni de buydu ve bu bana burada koz verecekti. Yine de, Kristin'in ne kadar güçlü olduğunu düşünürlerse düşünsünler ve beni onaylamasına ne kadar saygı duyarlarsa duysunlar, hala bir yabancıydım ve çekici olsun ya da olmasın, güvenilecek biri değildim. İnançlarının gücüne bir kez daha hayret ettim.

"Ben sizin durmanızı istemiyorum..." Bu, tabii ki, tam olarak neydi

Ben istedim. "Ama yaptığın şeyin çoğu insanları korkutmak." Bu tam olarak doğru değildi ama başka nasıl tarif edebilirdim ki? "Artık kendinizi kanıtladığınıza göre, bu gücü insanları Meleğin isteği doğrultusunda etkilemek için kullanmalısınız. İnsanları gerçekten karanlığa sürükleyerek *onun* isteklerini en iyi şekilde yerine getireceğinizden eminim." Konuşurken her biriyle göz teması kurdum, gülümsedim ve sesime olabildiğince ikna edici bir cazibe kattım.

Adını unuttuğum, kafası tıraşlı bir adam ağzına çikolata kaplı bir Timbit attı ve düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Bu mantıklı."

Allison aynı fikirde değildi. "Eğer Melek bizden bunu yapmamızı isteseydi, bunu bilirdik. Şu anda, yaptığımız gibi yapmaya devam etmeliyiz. Güçleniyoruz ve bu gücün düşmanlarımız karşısında azalmadığından emin olmamız gerekiyor."

Gülümsemeye devam etmek için kendimi zorladım. Bu insanlar, sözde düşmanları bir yana, hiçbir şeyi anlamıyorlardı. Evan'a doğru döndüm ve kısık kirpiklerimin arasından ona baktım. "Neden tek bir hedefle yetiniyorsun? Evan, senin bu grubu gerçekten büyük yapmak istediğini sanıyordum. Meleklerin tarafına daha fazla ruh çekmek istediğini sanıyordum."

"Zaten yaptığımız şey bu," diye karşı çıktı Allison. Evan'a yaklaşan gözlerle bakmamdan hoşlanmıyor gibiydi. Evan ise aramızda kalmaktan hoşlanmıyordu. Bir şeyler kekelemeye başladı ama kafası tıraşlı adam sözünü kesti.

"Nasıl?" diye sordu Allison.

Kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun Blake? Nasıl ne?"

"Meleğin tarafına nasıl daha fazla ruh getireceğiz?"

"Onun yüceliğini inkâr edenlere saldırarak."

"Evet..." Blake kaşlarını çattı ve bir Timbit daha yemeyi bitirdi. "Ama bunu yapmanın bizim tarafımıza daha fazla ruh getireceğini sanmıyorum."

"Ne yaptığımızı mı sorguluyorsun?"

"Hayır, her şeyin arkasındayım. Sadece..." Blake omuz silkti. "Görünüşe göre yaptığımız şeyler ruhları Meleğe doğru çekmiyor. Aksine, bize karşı daha sert bir tavır almalarına neden oluyor." Nihayet! Sonunda biri anlamıştı. Blake'i öpebilirdim. Belki sonra öperdim. "Yani, Zamboni planının ruhları gerçekten karartacağından emin değilim. Sadece insanların kendilerini bize karşı savunmak istemelerine neden olacak. Belki de Melek'in isteğini daha incelikli yollarla yerine getirmenin zamanı gelmiştir."

"Evet," diye bağırdım. "Bu tam olarak benim Zamboni?"

Büyük bir hevesle, bir hokey maçı sırasında buza çıkmadan hemen önce bir Zamboni'yi spreylen boyayla Şeytani mesajlarla boyamak için buldukları bir fikri açıkladılar. Yüzümdeki o aptalca gülümsemeyi koruyarak düzgün bir ses tonuyla "Bence bunu tekrar düşünmelisiniz" dedim.

Tartışma bir saat kadar devam etti. Ben biraz dehşete düşmüştüm.

Hepsini hemen benim bakış açımaya yöneltmişim ama bir fark yaratacak kadar dalgalanma yaratmışım. Ne iddia ederlerse etsinler, hiçbir Meleğin tam olarak ne istediğinden emin değildi elbette ve bazıları kendi rutinlerinde rahatken, diğerleri mantığımı kavramaya başlamıştı. Sonunda gitmek için kalktığımızda, tekrar bir araya gelene kadar herhangi bir eylemde bulunmamaya karar vermelerini (örneğin Zamboni planı gibi) büyük bir zafer işareti olarak kabul ettim.

Restorandan çıkarken Blake'e yetiştim. Evan'ın ümitsiz vaka olduğuna karar vermişim. Blake grubun en akıllısı gibi görünüyordu ve bir liderlik değişikliğinin zamanının gelmiş olabileceğini düşündüm. Biraz yardımla Evan'ı devirmek çok zor olmazdı.

"Hey," dedim Blake'e gülümseyerek. "Söylediklerin gerçekten hoşuma gitti. Şu anda meşgul müsün? Belki biraz daha konuşabiliriz."

Bana gülümsedi, gerçekten ilgileniyordu. Muhtemelen onu ikna etmek için herhangi bir succubus cazibesine bile ihtiyaç duymazdım. "Keşke yapabilsem... ama işe gitmem gerekiyor. Bu gece boş musun? Akşam yemeğinden sonra mesela?"

"Elbette." Numaralarımızı değiştirdik ve ayrılmak üzereyken alçak sesle sordum, "Yine de bir şey yapacaklarını düşünmüyorsun, değil mi? Zamboni planını askıya almakla ilgili söylediklerine rağmen?"

Sırtışı genişledi. "Hayır, Zamboni planını yapmayacaklar. Bundan eminim."

"Nasıl?"

"Çünkü sprey boyları bitmiş."

"Böylece daha fazlasını alacaklar."

Başını iki yana salladı. "Bensiz olmaz. Ben onların tedarikçisiyim. Home Depot'ta çalışıyorum."

Kendimi yine Vancouver'da öldürecek zamanım varken buldum. Çok güzel bir gündü ve hava sıcaklığı Nisan ayına göre oldukça sıcaktı. Ben de gidip sahil boyunca yürüdüm. Su, Seattle'daki Puget Sound'dan daha mavi görünüyordu ama belki de bunun nedeni burada havanın daha güneşli olma eğiliminde olmasıydı. Daha sonra Stanley Park'ta dolaştım ve nihayet otelime geri döndüm. Dönerken yine tişört dükkanlarından birinin önünden geçtim. Sergilerini değiştirmişlerdi ve şimdi üzerinde ABD haritası olan bir tişört gösteriyorlardı: *Sevgili Kanada, Lütfen İşgal Et.*

Odama döndüğümde, e-postalarımı kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açtım. Kitapçının mail listesinden gelen ve görmezden geldiğim birkaç mesajın yanı sıra her zamanki spamlar da vardı. Bu mesajların yanı sıra greygoose.com'un e-posta listesinden bir mesaj, Cody'nin bana gönderdiği saçma sapan bir başlıkla bir kedi resmi ve Maddie'den bir mektup vardı.

Bu sabah gönderdiği toplu bir e-postaydı. Şöyle yazıyordu: *Hey, çocuklar! Bir blog açmaya karar verdim. Bir göz atın.* Bir bağlantı takip etti. Her ne kadar her

İçgüdülerim yapmamamı söyledi, ben de tıkladım.

Bu içgüdülerini dinlemeliydim.

Onun ve Seth'in resimleri beni bombardımana tuttu. Dün gece Seattle Akvaryumu'na gitmişler ve martıların, mürekkep balıklarının ve diğer deniz canlılarının yanında poz verirken çeşitli fotoğraflar çekirmişlerdi. Daha da kötüsü, Seth'in yeğenleri de onlarla birlikteydi. Bu beni neredeyse öldürüyordu. Seth'in yaşları dört ile on dört arasında değişen beş sevimli sarışın yeğeni vardı. Onları çok severdim ve ondan ayrılmak onlardan da ayrılmak gibi bir şeydi. Kızların hepsi oldukça mutlu görünüyordu ve beni hatırlayıp hatırlamadıklarını merak ediyordum. Elbette hatırlıyorlardı. *O kadar* da uzun zaman geçmemişti. Ama sonunda amcalarının eski sevgilisinin belli belirsiz bir anısı olana kadar zihinlerinden silinmeye devam edeceğimi biliyordum.

Dizüstü bilgisayarını kapattım ve otelin barına gitmeye karar verdim.

Akşam yemeği vakti değildi, bu yüzden mekan oldukça ıssızdı. Televizyonun yanındaki bara oturdum ve hemen barmenle arkadaş oldum. Üç kadeh içtikten sonra San Francisco'dan gelen yaşlı bir çift ve Winnipeg'den gelen bazı işadamlarıyla da arkadaş olmuştum. Yeni bir film hakkında konuşuyorduk ki televizyon aniden curling maçından cızırtıya döndü. Barmen uzaktan kumandadaki düğmelere etkisiz bir şekilde bastı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Birkaç dakika sonra görüntü geri geldi ama bu kez farklı bir kanaldaydı, yerel bir haber programı gösteriliyordu. Gülümsemem soldu ve midem bulandı.

"Hayır," diye nefes aldım.

Kamera ekibi, Stanley Park'tan sonra kısa bir süre gitmeyi düşündüğüm şehrin bir başka muhteşem bölgesi olan Queen Elizabeth Park'tan haber geçiyordu. Acaba ziyaret etmiş olsaydım bu vahşeti görebilir ve durdurabilir miydim diye düşündüm.

Karanlıklar Ordusu öğleden sonra geç saatlerde orada bir gösteri düzenlemişti. Yaklaşık on kişi saydım, yani yardımcı üyelerinden bazılarını işe almış olmalı. Ucuz siyah ve mor kadifeden yapılmış cüppeler ve kukuletalar giymişlerdi ama Evan ve Allison'a benzeyen iki kişiyi tanıdım. Bazılarının elinde pentagramlar ve çeşitli "şeytani" sloganların yazılı olduğu pankartlar vardı ve etrafta dolaşarak anlayamadığım bir şeyler söylüyorlardı. İçlerinden biri yere bir direk saplamıştı ve direğin tepesinde dev bir lastik keçi maskesi vardı. Maske çok iyi yapıştırılmamıştı ve yana doğru sarkıyordu, bu da onu cehennem ambleminden çok mutant bir keçi gibi gösteriyordu. Görüntülerde bir kalabalığın etrafta toplandığı ve daha sonra polisin her şeyi dağıtmak için geldiği görülüyor.

İçecekleri hızlıca odama doldurdum ve koşar adım uzaklaşırken cep telefonumu çıkardım.

"Blake? Bu Georgina."

İnledi. "Biliyorum, biliyorum. Yeni öğrendim."

"Ne oldu böyle? Bir şey yapmayacaklarını söylediler. Bir şey yapmayacaklarını söylemişsiniz."

"Yapacaklarını düşünmemiştim!" Sesi içtenlikle üzgün geliyordu. "Yarım saat öncesine kadar işteydim. Dürüst olmak gerekirse hiçbir fikrim yoktu. Kendi başlarına yapmışlar. Sanırım bir kısmı tutuklandı. Evan, Joy ve Crystal kurtulmayı başardı."

İçimi çektim ve bu geceki planlarımızı iptal ettim. Cedric ya da ortaklarından biri peşime düşmeden önce hasar kontrolü yapmalıydım ve bunu yapacaklarından emindim.

Arabayla Evan'ın evine gittim. Kapıyı açtı, üzerinde hâlâ bornoz vardı ama kapüşonu yoktu. Yüzü ıslık ıslık ve heyecanlıydı. "Georgina! Haberleri gördün mü? Ne yaptığımızı gördün mü?"

"Evet!" Onu içeri ittim ve komşular görmeden kapıyı arkamdan kapattım. "Ne oldu? Tekrar görüşene kadar başka bir şey yapmayacağını söylemiştin! İnsanları daha büyük kötülükler için etkilemeye ne oldu?"

Sonunda onun heyecanını paylaşmadığımı anladı. "İnsanları etkilemediğimizi mi düşünüyorsun?"

"Sanırım bazı insanları sizin ucube olduğunuzu düşünmeleri için etkilediniz. Muhtemelen yarın bir sürü kilise saf ve doğru kalmakla ilgili vaazlar verecek."

Evan koltuğuna fırladı, spekülâtifti ama hâlâ yaptıkları gösterinin heyecanı ile parlıyordu. "Hayır, bu çok güçlüydü. Etkileri çok geniş kapsamlı olacak."

Hiç şüphesiz beni vurduracak kadar uzağa. "Ne oldu? Bunu yapmaya karar vermene ne sebep oldu? Başından beri planlıyor muydun?"

"Hayır. Tanıştıktan birkaç saat sonra karar verildi." "Ama neden?" Hayal kırıklığına uğramış bir halde sordum.

"Çünkü Melek öyle yapmamızı söyledi." "Ama yapmayacağınızı söylemişsiniz!"

Bana deliymişim gibi baktı. "Ama Melek öyle yapmamızı söyledi. Ona itaat etmek *zorundaydık*."

Bunun aptalca olduğunu savunmaya başladım ve sonra daha önce inanmadığım bir şeyi yeniden düşünmek için durakladım. "Meleğin seninle gerçekten konuştuğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, tabii ki. Ne istediğini başka nasıl bilebiliriz ki?"

İçimi huzursuz bir his kapladı. Bunca zamandır, Meleğin "istediği" şeyi yapmaktan söz ettiklerinde, bunun pek çok dindar bağınazın tanrılarının arzularını anladıklarını varsaydıkları şekilde olduğunu düşünmüştüm. Tanrıların kendileriyle konuştuğunu söyleyenler genellikle deliydi.

"Seninle rüyalarında mı konuşuyor?"

"Hayır," dedi. "Bana göründü. Tam burada. Aslında şurada. Televizyonun yanında."

"Melek sana görünüyor," dedim açıkça. "Bedenen. Ortaya çıkıyor ve sana ne yapman gerektiğini mi söylüyor?"

"Elbette. Başka nasıl bilece imizi sanıyorsun?"

Bu huzursuzluk hissi daha da arttı. "Neye benziyor?"

Evan i ini çekti, yüz hatlarını hülyalı bir ifade kapladı. "Oh, Georgina. O çok güzel. Çok güzel. Parlıyor, ona bakmak neredeyse zor. Saçları altından bir pelerin gibi ve gözleri..." Tekrar i  çekti. "Onları tarif edemiyorum. G kku a ındaki tüm renkler gibi."

Tam o sırada telefonum çaldı ve onun benzetmelerini böldü. Numarayı tanıımıyordum ama Vancouver alan koduydu. "Alo?"

Arayan Cedric'ti. "On dakika içinde ofisimde olmazsan," dedi. "Gelip seni buraya getireceğim. Ve bundan ho lanmayacaksın."

Telefonumu çantama tıkı tırdım ve ayağa kalktım. "Evan, gitmem gerek. Bak, eğer Melek seninle tekrar konuşursa, bir dahaki sefere bana haber verir misin?"

Tereddütle döndü. "Um, belki."

Kapıda durakladım. "Bu da ne demek oluyor?"

" ey, görüyorsunuz... Bunu yanlış anlamayın ama size s ylemememizi istedi. Bunu yakın çevremize saklamamızı söyledi. Muhtemelen sizi daha yakından tanımaya ihtiya ı var."

Bu aklıma başımdan aldı ama Cedric'in sözleri o anda daha büyük bir etki yarattı. Gerçek olabilecek ya da olmayabilecek bir varlığa karşı tartışacak vaktim yoktu. "Bunu sonra konuşuruz."

Finans Bölgesi'ne doğru hızla ilerledim, bulacağım şeyden korktuğum için dakikaları saymaya zahmet etmedim. Cedric'in ofisine ulaştığımda hiçbir şey olmamıştı, bu yüzden başardığımı varsaydım. Kristin resepsiyonda değildi ama kapısı açıktı.

Cedric, "Buraya gel," diye bağırdı.

Kalbim k t k t atarak ofisine girdim.

Yüzü öfkeyle doluydu ve eğer yumuşak tavrının onu şeytani gösterdiğine dair herhangi bir düşüncem varsa, bu fikir hemen ortadan kalktı. Bana ters ters bakarken yumruklarını sıktı ve oturmaya devam edip beni odanın diğer ucuna fırlatmadı ı için  ansıma   krettim. Uysalca, her zamanki sandalyeme kaydım.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu. "Ya da daha doğrusu, ne yapmıyorsun?" Bilgisayarının ekranını işaret etti. Değişiklik olsun diye ekranda Wikipedia yoktu. Bunun yerine, yerel bir gazetenin web sitesi için yapılan gösterinin fotoğrafları gösteriliyordu. "Senin bu tür şeyleri durdurman gerekiyordu! Jerome seni buraya beni sabote etmen ve casusluk yapman için mi gönderdi?"

"Hayır! Bunu bana söylemeden yapmışlar. Aslında bu sabah onları Zamboni ile başka bir şey yapmamaları için ikna etmiştim ama Karanlık Meleği sözde onlarla konuştuğu için arkamdan i   evirmı ler."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde günün olaylarını ve konuşmalarını özetledim. Ne zaman

Sözlerimi bitirdim, bakışları değişmemişti. Hâlâ bana inanmadığı belliydi.

"Jerome iyi olduğunu söylemişti ama *bu kadar* iyi olduğunu bilmiyordum.

Sen

bu grubu burnumun dibinde manipüle etti."

"Hayır," diye tekrarladım. "Ne istersen onun üzerine yemin ederim. Onları durdurmaya çalıştım."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi devam etti. "Bunun için herkesten tepki alacağım. Kendi insanlarımız üzerime gelecek ve beni alay konusu yapacaklar. Ve eninde sonunda, diğer taraf da kaşlarını kaldıracak. Bu tür açık saldırılardan hoşlanmıyorlar."

Diğer taraf. Cennet. Melekler.

Melekler.

"Buradaki meslektaşın kim?" diye sordum. "Melekler arasında. Burada da bir baş melek olmalı, değil mi?"

Soru onu o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki, kızgın bakışı bir anlığına düzeldi. "Tabii ki. Adı Isabelle. Neden?"

"Şey... Evan ve diğerleri bir melek tarafından yönetildiklerini söyleyip duruyorlar. Bunca zamandır onların sadece çok amaçlı bir şeytani ideale taptıklarını düşünüyordun. Ama ya onları *gerçek* bir melek kontrol ediyorsa? Yani, Jerome seninle savaşmaktan vazgeçti. Eğer birinin sana bok atmak için bir nedeni olsaydı, bu bizim tarafımız olmazdı. Onların tarafı olurdu."

Cedric birkaç dakika sessiz kaldı. "Bu onların tarzı değil. Isabelle'in de tarzı değil. Onu uzun zamandır tanıyorum." Büyük ölümsüzler "uzun zamandır" dediklerinde genellikle şaka yapmazlardı.

"Sarışın mı?"

"Evet, ama bu bir şey ifade etmiyor. İstedığımız her şeye benzeyebiliriz. Bu gruba katılan biri -ki kimsenin öyle olduğunu sanmıyorum- kendini kolayca sarışın, kel ya da başka bir şey yapabilir. Bence suçu kendinizden ve Jerome'dan uzaklaştırmaya çalışıyorsunuz."

"Yapmıyorum! Bakın, bunların hiçbirine bulaşmak istemiyorum. Sadece işimi bitirip eve gitmek istiyorum. Ve bana sorarsanız, bence birileri sizi yanlış yerlere yönlendirmeye çalışıyor." Yüce Tanrım. Artık herkes gibi konuşuyordum. Yakında ona "oyuna getirildiğini" söyleyecektim.

"Isabelle bunu yapmaz," diye devam etti. "Biz arkadaşız... yani, sayılırız."

İblislerin her zaman yalan söylemesi ve birbirlerine ihanet etmesi komikti, ancak bir şekilde teknik olarak düşmanı olan birinin karakterinin yanında durdu. Yine de anlıyordum. Jerome da Seattle'ın baş meleği Carter ile benzer şekilde tuhaf bir arkadaşlık sürdürüyordu.

"Beni onunla görüştürebilir misin?"

Cedric bana hayretle baktı. "Gerçekten bu işin peşinden mi koşacaksın?"

"Seni sabote etmiyorum ama kimin ettiğini bulmak istiyorum."

"Sadece dikkatleri üzerinizden çekmek için bile çok çalışıyorsunuz."

Sadece ona baktım, bana inanması umuduyla elimden geldiğince kararlı bir bakış attım. Ayrıca iblislerin diğer iblislerin çalışanlarıyla uğraşma konusundaki tabularının devam edeceğini umuyordum. Görünüşe göre öyle oldu çünkü sonunda, "Sana onunla nasıl iletişim kuracağını göstereceğim, ne kadar anlamsız olsa da." dedi.

Tuttuğum nefesi dışarı verdim. "Teşekkür ederim."

Başını iki yana salladı. "Ama temize çıktığını sanma. Seni hâlâ izliyor olacağım."

Bölüm 8

O gece Isabelle ile konuşmaya giderken Grace beni aradı. "Merhaba Georgina. Ben Grace."

Mei'nin tamamlayıcı selamını sabırla bekledim. Gelmeyince şaşkınlıkla sordum, "Sadece sen mi geldin? Mei değil mi?"

Grace'in sesi her zamanki gibi düz olsa da, içinde küçük bir şaşkınlık notası barındırıyordu. "Mei neden burada olsun ki?"

Anlaşılan ikisinden de tek başıma *hiç* telefon ya da ziyaret almadığımı onun aklına gelmemiştii. Her zaman bir bütün olarak hareket ediyorlardı ve sanki ayrı kalırlarsa evrenin dokusu parçalanacakmış gibi bir izlenim veriyorlardı. Bu, geçen gün neredeyse kahveyi kabul etmeleri kadar tuhaftı.

"Boş ver. Ne oldu?"

"Jerome sana memnun olduğunu söylememi istedi."

"Neye?"

"Cedric'i utandırmayı başardın."

"Ama ben yapmadım-" Dudağımı ısırdım, aniden bu olaya karıştığımı inkâr etmekte bu kadar acele etmeli miyim diye düşündüm. Jerome son zamanlarda benden pek memnun değildi. Queen Elizabeth Parkı'ndaki aptal gösteri beni Cedric'in boktan listesine sokmuş olsa da, Jerome'un listesinden çıkarabilir ve Seattle'a kalıcı dönüşümü hızlandırabilirdi. Sessiz kaldım.

Grace, "Konuşmasını ciddiye almanıza sevindi," diye devam etti. "Yine de, Cedric'e gönderilmeniz bir iyi niyet göstergesi olması gerektiğini hatırlatmak istiyor. Bu yüzden çok verimli olmamaya çalış. Jerome seni bu küçük sataşmalara devam etmen ama eninde sonunda bu grubun çökertilmesini istediğini unutmadan konusunda cesaretlendiriyor."

İçimi çektim. "Not edildi."

Grace'in bağlantısı kesildi. Harika. İhtiyacım olan tek şey buydu. Jerome benim de suçlu olduğumu düşünüyordu. Onunla ekstra kredi kazanmaya çalıştığım için.

Cedric bana Isabelle'i otelimden birkaç mil ötedeki bir caz kulübünde bulabileceğimi söylemişti. Kulüp ve barların sıralandığı bir cadde üzerindeydi ve Isabelle'in mekânına doğru yürürken havadaki heyecan ve enerji hissediliyordu. Ne de olsa Cumartesi gecesi idi ve sokaklar yaşam ve aşk için hevesli ve heyecanlı insanlarla doluydu. Ruhlarını ya da enerjilerini bir imparator gibi göremiyordum.

Hugh'un yapabildiği gibi, ama yapmama gerek yoktu. Hareket etme, konuşma ve potansiyel ilişki için birbirlerine bakma biçimlerinden belliydi. Son randevumdan sonra bile, bu elektrikli atmosferde olmak beni başka bir fetih için kaşındırdı. Isabelle ile işimi bitirdikten sonra bu kulüpleri dolaşmam gerekecekti.

Caz kulübü küçük ve karanlıktı, tam da bu tür yerlerin olmasını beklediğiniz gibi. Tüm masalar doluydu ve birçok insan barın yanında ya da duvarın dibinde duruyordu. Yine de Isabelle'i bulmakta hiç zorlanmadım. Büyük bir ölümsüzün imzası böyle bir yeri dolduruyordu. Onunki bana kristallerin arasından parlayan, renk parıltılarına dönüşen güneş ışığını düşündürdü.

Köşedeki bir masada tek başına oturuyordu. İçerideki bekar kadınların çoğuna asıldıkları belliydi -aslında, içeri girdiğimde birkaç değerlendirici bakışla karşılaştım

-Ama garsonlar dışında kimse Isabelle'i fark etmemiş gibiydi. Bu bana Jerome'un John Cusack'a olan benzerliğini kimsenin fark etmemesini hatırlattı. Isabelle spagetti askılı uzun mavi bir elbise giymişti, bir melek için şaşırtıcı derecede açık saçıktı. Saçları güneş sarısıydı ve sırtının alt kısmına doğru salınmıştı -altın bir pelerinden farklı değil, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Elbette beni hissetti ve karşısına oturduğumda hiç şaşırmış gibi görünmedi. Gülümseyerek başını kaldırdı ve parmağını en yakındaki garsona doğru uzattı. Aceleyle yanıma geldi ve gimlet siparişimi aldı. O gittikten sonra Isabelle dikkatini bana çevirdi.

"Yani. Jerome'un succubus'u."

İlk tanıştığımızda Cedric de bana aynı şeyi söylemişti. Kimliğimin bir başkasıyla olan ilişkiye -daha doğrusu, onun tarafından sahiplenilmeme-dayandırılmasına içerliyordum.

"Evet," dedim. Beni hoş bir şekilde izledi, ne soğuk ne de arkadaş canlısıydı. Melekler söz konusu olduğunda, hangi uçta yer alacağınızı asla bilemezsiniz. Çoğunlukla meraklı görünüyordu, bu yüzden hemen işe başlayabileceğimi düşündüm. "Yani ben-"

"Şşş."

"Wh-"

Elini kaldırdı, koyu renk gözleri benim dışımda bir şeye odaklanmıştı. Grup bir şarkının ortasındaydı ve trompetçi enstrümanı dudaklarına götürmüştü. Uzun, yüksek bir nota çıktı ve kederli bir soloya dönüşen şarkıyı başlattı. Bir dakika kadar sonra bitirdiğinde Isabelle'e döndüm ve garsonun kadehimi getirdiğini gördüm. Meleğin yüzü şaşkınlık ve hüznle parlıyordu.

"Duydun mu?" diye sordu bana. "O notlar karmaşık değildi ama içine o kadar çok şey koymayı başarmış ki. Kalbini, duygularını, ruhunu. Bir dünya keder, enfes bir ıstırap... hepsi o birkaç notada." Şarabından bir yudum aldı. "Sen bunu yapamazsın. Ben bile yapamam, onun yaptığı gibi."

Sözleri beni şaşırtmıştı ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. Seth'in kitaplarına her zaman biraz hayranlık duymamın bir nedeni de onun bir ölümlü olarak benim gibi bir ölümsüzün asla sahip olamayacağı bir yeteneğe sahip olmasıydı. "Sadece

İnsanlar yaratma yeteneğine sahiptir," diye mırıldandım.

Kaşları hafifçe kalktı ve gülümsedi. "Evet, aynen öyle. Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim Jerome'un succubus'u?"

Şimdi onu sorguya çekerken biraz tuhaf hissediyordum. Onu çekici kılan biraz üzgün ve savunmasız bir yanı vardı. Yine de ilerlemeye devam ettim. Melekler ve iblisler aynı soydan geliyordu. İkisi de istedikleri şeye inandırmakta iyiydi. "Sen... şu Satanistler denen şeyi biliyorsun, değil mi? Karanlığın Ordusu'nu?"

Isabelle'in gülümsemesi seğirdi. "Harika film, aptal tarikat. Bugünkü gösterileriyle ilgili bir şey yaptın mı? Keçi maskesini çok beğendim."

Başımı salladım. "Aslında ben de senin bununla bir ilgin olup olmadığını merak ediyordum."

"Ben mi?" Güldü. "Keşke ben de bu kadar iyi şeyler düşünebilseydim ama işte yine buradayız: insanlar ve yaratılış. Neden sordunuz?"

"Çünkü bir melek tarafından yönetildiklerini söylüyorlar." Ona grubun bana anlattıklarının kısaltılmış bir versiyonunu verdim.

"Ve siz de onların gerçekten bir meleği kastettiklerini mi düşünüyorsunuz?"

"Hiçbir şey varsaymamaya çalışıyorum. Ama bence onları biri ya da bir şey yönlendiriyor ve sizin tarafınızın da Cedric'in başına bela açmak ve her taraftan yetkililerin üzerine gelmesini sağlamak için iyi bir nedeni var."

"Ve sizin tarafınızın da iyi bir nedeni var. İblisler her zaman birbirlerini devirmeye çalışırlar."

Tırnaklarımı bardağımın kenarına vurdum ve ona temkinli bir şekilde baktım. "Ve aslında soruma cevap vermedin," diye belirttim. "İşin içinde olduğunu doğrudan inkâr etmedin." Melekler teknik olarak yalan söyleyemezdi ama her zaman doğruyu söylememekte ustaydılar.

Isabelle şarabını bitirdi ve bana tekrar gülümsedi. "Oh, çok hoşsun. Bu tıpkı bir TV polisiye programında olmak gibi. Carter'ın senden bu kadar hoşlanmasına şaşmamalı."

Hiçbir yere varamayacağımı anlayarak bıkkınlıkla iç çektim. Kahrolası melekler.

Sırıışı biraz azaldı ama hâlâ eğlendiği belliydi. "Bak, Georgina," dedi. Adımı biliyordu; hiç şaşırmadım. "Senden hoşlanıyorum. Zeki ve sevimlisin ama durum şu: Cedric'in Vancouver'dan ayrılmasını istemiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ve her neyse, düşmanlarını yakınında tutmakla ilgili o söz doğru. Onu tanıyorum, anlıyorum. Ve bizimki gibi bir oyun oynarken, tahtadaki taşları ne kadar iyi tanırsanız, o kadar iyi yaparsınız. Tanımadığım, ondan çok daha sevimsiz bir baş iblisle yaşamak zorunda kalmak istemiyorum." Yeni bir kadeh şarap getirilmişti ve bir yudum almak için durakladı. "Ve gerçek bu."

Ne diyeceğimi bilemedim. Ona inanmak istiyordum ama inanabilir miydim, hiçbir fikrim yoktu. Sadece tekrar iç çektim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Keşke bu işe karışmadığını söylediğinde sana inanabilseydim. Tüm bu yalan söylememe olayına rağmen, inanabilir miyim bilmiyorum. Kimseye güvenebileceğimi sanmıyorum."

"Bu," dedi kararlı bir şekilde, "kesinlikle katıldığım bir şey: kimseye güvenemezsiniz. Hangi taraftan olursa olsun. Herkesin kendi gündemi var ve şu anda havada bir şey var - bir klişe kullanmak gerekirse, bir fırtına gibi. Dikkatli olun." Yüzü bir an için sıkıntılı görünüyordu, sonra dikkati sahneye döndüğünde tekrar rahatladı. "Ah, solist geri döndü."

Boş bardağımı masanın ortasına doğru kaydardım. Ben de biraz para çıkarmaya başladım ama elinin tersiyle itti. "Konuştuğun için teşekkürler," dedim ona, sandalyemden kalkarak. Birden tereddüt ettim. "Carter'dan bahsettiniz. Sanırım... Sanırım son zamanlarda nerede olduğunu bilmiyorsunuz?"

Bu sözleri söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim. Carter istemediğim, şifreli tavsiyeleriyle yıllarca bana eziyet etmişti. Özellikle Seth ve benim hakkımda yorum yapmayı severdi, sanki ilişkimize özel bir ilgisi varmış gibi. İlişkimiz bittiğinden beri Carter'ı neredeyse hiç görmüyordum. Eskiden arkadaşlarımla ve benimle takılırdı ama son birkaç aydır sadece birkaç kez ortaya çıkmıştı.

Isabelle gülümsedi. "Düşündüğünden daha yakın."

"Tipik melek cevabı," diye homurdandım. Gitmek için arkamı döndüm ve sonra irkildim.

Carter kulübün girişinde durdu.

Isabelle'i bırakarak aceleyle kalabalık odayı geçtim. Kılık kıyafet kurallarına aldırmayan Carter her zamanki eski püskü kıyafetini giymişti: yırtık kot pantolon ve düz gri bir tişört. Beline bir pazen gömlek bağlamıştı ve sarı saçları iyi bir yıkama ve taramadan geçebilirdi. Yaklaşmamı bekleyerek gülümsedi ve dışarıya, kalabalık caddeye doğru adım attı. Ben de onu takip ettim.

"Burada ne yapıyorsun?" Sigaralarımı çıkararak sordum. Bir tane kendime aldım ve sonra paketi ona uzattım. O da bir tane aldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye hoş bir şekilde karşılık verdi.

"Burada ne yaptığımı biliyorsun. Burada ne yaptığımı herkes biliyor." Yeni çakmağımı bulmak için çantamı karıştırdım ve onun yerine bir kibrit kutusu buldum. Onu çıkardım. Mark's Mad Martini Bar. Onları unutmuştum.

"Sorun ne?" diye sordu Carter, kaşlarının çatık olduğunu fark ederek.

Başımı salladım. "Yok bir şey." Kibritleri çakmağımınla değiştirdim ve yaktık. "İmzanı saklayarak gizleniyordun," diye devam ettim. "Neden?"

"Sürpriz unsuru," dedi. "Yüzünü görmek için buna değdi."

Kulüp sıralarının ve sarhoş grupların yanından geçtik, aklımızda net bir hedef yoktu - en azından benim bildiğim kadarıyla. "Bir süredir buralarda değilsin," diye suçladım.

"Neden, Lilith'in Kızı, beni özledin mi?"

"Hayır! Ama ben Seth'le çıkarken sadece benimle ilgileniyormuşsun gibi hissetmeye başlamıştım."

"Tabii ki hayır." Uzun, aşırı lakayt bir duraklama oldu. "Peki... son zamanlarda onunla konuştun mu?"

Gözlerimi devirdim. "Sen sadece Seth'le ilgileniyorsun! Bu işin peşini bırakmalısın Carter. Seth ve ben bittik. Neden onun yerine bana ve yeni erkek arkadaşına kafayı takmıyorsun?"

"Çünkü sen daha iyisini yapabilirsin."

"Herkes bunu söyleyip duruyor. Ama ben bir succubus'um. Daha ne kadar iyi olabilirim ki?"

"İnsanların sana bunu söyleyip durması yeterli bir cevap olmalı." "Seth *benden* ayrıldı," dedim dişlerimi sıkarak. "Beni istemiyor artık, hikayenin sonu."

"Oh, hadi ama. Buna gerçekten inanıyor musun?" "Ayrılırken orada olduğuma göre mi? Evet."

Carter tsked. "Georgina, Georgina. Öfkenin ve diğer duygularının mantığını gölgelemesine izin veriyorsun ki bu çok talihsiz bir durum çünkü sen insanların sandığından çok daha zekisin. Geri dön ve düşün. Seth senden neden ayrıldı?"

Ona bakmayı reddederek sokağın uzak tarafına baktım. "Çünkü birlikte kalırsak ikimizin de zarar göreceğini düşünüyordu. Ne kadar acı verici olursa olsun ayrılmamızın daha iyi olacağını düşünüyordu."

"Ve sizce bu onu kötü biri mi yapıyor?"

"Evet." Carter'a doğru döndüm. "Çünkü kabul etmedim. Risk almaya hazırdım. O vazgeçti."

"Bazen ne zaman geri çekileceğini bilmek, savaşmaya devam etmekten daha fazla cesaret gerektirir."

"O kadar cesur olabileceğini sanmıyorum. Maddie'yle çok çabuk bitti." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, sesimdeki acıyı tutamadım.

"Bu da cesaret ister, kendinizi yeni biriyle yeniden başlamaya, hayatınıza devam etmeye zorlamak."

"Bana daha çok bir geri tepme gibi geliyor."

Carter sigarasından uzun bir nefes çekti. "Seth seni sevmeyi bıraktığı için Maddie'yi terk edip ona gitmedi. Eğer dünyada hiçbir sorun olmasaydı, seçeceği kişi sen olurdun. Sen onun idealisin, ilk tercihisin."

"Bu Maddie için gurur verici değil."

"Bu onu daha az sevdiği anlamına gelmez. Bu sadece onu farklı sevdiği anlamına geliyor. Ve hayatınıza devam etmeniz gerektiğine karar verdiğinizde, bu böyledir. İşlerin yolunda gitmemesi, sevmeyeceğiniz başka insanlar olmadığı anlamına gelmez. Aşk, hayatta onsuz yaşayamayacağınız kadar büyük bir şeydir."

"Ah evet," dedim. "Bu şifreli konuşmaları *çok* özlemişim."

Carter bana bir sırtış attı. "Eski haline döndüğünü gördüğüme sevindim."

"Ben de alaycılığı özlemişim."

"Hayır, ben ciddiym. Son birkaç aydır pek eğlenceli değildin. Sen biraz..."

"...şirret mi?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Kızgındın, depresyondaydın ve hayal kırıklığına uğramıştın.

Çevrenizdeki insanları önemsemeyi bıraktınız. Sen... yani sen değildin." "Beni ya da ne olduğumu bilmiyorsun."

"Seni sandığından daha iyi tanıyorum. Hâlâ acı çektiğini ve evrenin senden vazgeçtiğini düşündüğünü biliyorum. Ama vazgeçmedi. Ayrıca tüm bu iblis meselesi söz konusu olduğunda, merakının seni en başta bulaşmaman gereken bir şeye daha da bulaştıracakını da biliyorum. Jerome," dedi, "aptalın teki."

"Neler olduğunu biliyor musun?" Heyecanla sordum, durdum. "Bu tarikatı kim yönetiyor? Benim göremediğim bu büyük oyunu kim yönetiyor?"

"Hayır," dedi Carter, yüz ifadesi kararmıştı. "Bunların hiçbirini bilmiyorum. Ama senin yerinde olsaydım, bir an önce Seattle'a dönerdim. Jerome'a yakın dur."

"Şu anda benden nefret ediyor."

"Hayır, yok. Ona yakın dur. O seni koruyacaktır. O koruyamazsa, ben korurum. Eğer yapabilirsem."

Koruma teklifinde romantik bir şey yoktu. Şövalyece bir şiddetle söylenmemişti. Tavrı tedirgindi, sanki son bir çare arıyormuş gibiydi. Ayrıca son sözlerini tekrarlamaktan kendimi alamadım: *eğer yapabilirsem*. Melekler - ya da iblisler- "eğer" kelimesini pek sık kullanmazlardı.

"Ne demek eğer-"

"Evine dön, Lilith'in Kızı." Gece gökyüzüne bakmak için başını arkaya eğdi, havaya duman üfledi ve sonra gümüşü gri gözleriyle bana baktı. "Yakında konuşuruz."

Sigarayı kaldırıma bıraktı ve gözden kayboldu.

Birinin bizi gördüğünden endişelenerek etrafıma bakındım ama partililerden uzaklaşmıştık. Sigarayı söndürdüm, döndüm ve beni süzdüğünü fark ettiğim birkaç adamı bulmak için gece hayatının olduğu yöne doğru ilerledim. Sarhoş erkeklerle geçireceğim bir gece beni hâlâ boşlukta hissettirebilirdi ama en azından onların nedenlerini anlamak meleklerinkini anlamaktan daha kolaydı.

Bölüm 9

Yüksek ölümsüzlerin kullandığı ışınlanmaya imrenmeye başlamıştım. Geçmişte bundan hep şikâyet etmiştim (biraz kafa karıştırıcı olma eğilimindeydi), ama aniden, Vancouver-Seattle yolculuğunu bir kez daha yapmakla karşılaştırıldığında bir parça baş dönmesi önemsiz görünüyordu. Sinir bozucu olsun ya da olmasın, Jerome'la konuşmak için sabırsızlanıyordum, bu yüzden Cedric ertesi gün eve dönmem için izin verir vermez Amerika'ya doğru yola çıktım.

Isabelle, Ordu'nun maskaralıklarındaki rolünü inkâr ederken yeterince ikna edici görünüyordu ve hem Carter hem de Cedric de onun bu işe karışmadığından emin görünüyorlardı. Ancak Seattle'a kalıcı olarak dönmem söz konusuysa ve birileri Seattle'ın kendisiyle gerçekten uğraşıyorken hiçbir ipucunu göz ardı edemezdin. Isabelle gerçekten masum olabilirdi ama Jerome'a danışmadan bu konuyu kapatmayacaktım.

Kasabaya döndüğümü söylemek için aradığımda Hugh, "Burada orada olduğundan daha çok varmışsın gibi görünüyor," dedi. "O kadar da cezalandırılıyormuşsun gibi görünmüyor."

"Ceza öznelidir. Jerome'un nerede olduğunu biliyor musun?" "Son bildiğimde biriyle buluşuyordu."

"Kiler mi?"

"Mmm, hayır... Capitol Hill'deki şu yeni bar. Clement's."

"O öğle yemeği toplantısında ortaya çıkarsam bana kızar mı?"

"Eğer rahatsız edilmek istemiyorsa, onu bulamazsınız."

Haklısın. Eve gitmeden doğrudan Capitol Hill'e gittim ve Cody ile Peter'in dairesinden çok da uzak olmayan bir sokakta park yeri buldum. Clement's yakın zamanda açılmış yeni bir mekândı, Pioneer Square'de biz ölümsüzlerin sık sık uğradığı dandik bir mekân olan Cellar'dan biraz daha şık ve modaydı. Clement's, Mark's'ın sahip olduğu aynı lüks havaya ve tasarım içki menüsüne sahipti ve burada şeytani işlerin ortasında bir içki içmenin muhtemelen en iyi fikir olmadığına kendimi ikna etmekte zorlandım.

Jerome'u hemen fark ettim. Kapıya bakan arka masalardan birinde oturuyordu. Yaklaştığımda gözleri benimkilerle buluştu, imzam varlığını ilan ediyordu, tıpkı onunkilerin bana ulaştığı gibi. Ancak oradaki tek ölümsüz aura onunki değildi. Onun karşısında oturan kadından önce taşıyıcının kimliğini tanıdım.

Hatta arkamı döndüm.

Nanette.

Masalarının yanında durdum, korkudan çok şaşkınlıktan nutkum tutulmuştu. Jerome ve Nanette birlikte mi? Bu ne zaman ortaya çıkmıştı? Yüzünde sinsi bir gülümseme vardı, sanki hepimizin bilmediği bir şakanın içindeymiş gibi. Üzerinde sarı saçlarıyla harika görünen lavanta ipeğinden şirin bir güneş elbisesi daha vardı ama bahar havası henüz yeterince sıcak görünmüyordu. Elbette, bir iblis olduğunuzda, cehennem ateşinin sizi sıcak tuttuğunu varsayıyorum.

"Georgie," dedi Jerome, hiç de tatsız olmayan bir sesle, "Vancouver'da olduğundan daha çok buradaymışsın gibi görünüyor."

"Cedric beni eve gönderdi. Belirli bir şey yapmadığım sürece etrafta olmamı istemiyor gibi görünüyor."

Nanette kıkırdadı ve limonlu martiniye benzeyen bir içki içmek için durakladı. "Dünkü gösteriden sonra öyle olduğunu tahmin ediyorum. Harika bir iş çıkardığınızı da eklemeliyim."

Yüzümü buruşturdum ve Jerome'un saygısını kaybetme riskini göze alarak kendimi ifşa etmeye karar verdim. "Aslında bununla hiçbir ilgim yok. Bana söylemeden yapmışlar."

Jerome aldırıyor gibiydi. "Bu görüntüler YouTube'da her yerde var. Yüzlerce kez izledim."

Bütün bu olanlar çok kafa karıştırıcıydı. Jerome görünüşte Cedric'in tarikatı çözmesine yardım etmemi istiyordu ama patronum açıkça ilerlemenin durduğunu görmekten büyük zevk alıyordu. Yine resmin bir parçasını kaçırmışım gibi hissediyordum ve bu da konumumla ilgili güvenimi daha da azaltıyordu.

"Bakın," dedim. "İçkinizi bölmek istemem. Sadece Jerome'la sohbet etmeyi umuyordum ama seni sonra bulabilirim."

Nanette martinisini bitirdi ve ayağa kalktı. "Hayır, hayır. Burada işimiz bitti. Yerime otur."

Ben tereddütlüydüm ama o ısrarcıydı ve Jerome onun gidişine çok da sinirlenmiş gibi görünmüyordu. Bardan normal bir insan gibi çıktı, ayrıntılı bir ışınlanma zahmetine girmede - en azından başkaları onu görebilecekken. Sandalyesine doğru işaret etti ve ben de oturdum.

"Senin için ne yapabilirim Georgie?" Jerome konyak içiyordu, bir Pazar öğleden sonrasından ziyade ateşin başında geçirilen bir geceye daha uygun bir şeydi bu.

"Nanette'le mi takılıyordun?" Isabelle'i bir an için beklemeye alarak sordum.

"Gördüğünüz gibi."

"Sana Cedric'le buluşmasından bahsetmiştim." "Ve?"

"Ve her birinizle diğerinin arkasından görüşüyor olması garip görünmüyor mu?"

"Kimsenin arkasından iş çevirmiyor," diye karşı çıktı. "Cedric'le buluştuğunu biliyorum ve o da benim bildiğimi biliyor."

Isabelle giderek zihnimin arka planına itiliyordu. Birdenbire her şey apaçık ortaya çıkmıştı. Isabelle melek olduğunu inkâr etmişti çünkü durumunun değişmesini istemiyordu. Ancak Nanette değişim istiyordu. Cedric ve Jerome'un kendi bölgesine göz diktiğini ve onu aralarında sıkıştırdıklarını hissetmekten kurtulmak istiyordu. Cedric'le görüşmesinin savunma amaçlı olduğunu iddia etmişti ama ben yine de hepimizin fark ettiğinden daha fazla saldırıya geçmiş olabileceğini düşünmeden edemedim.

"Georgie," dedi Jerome kuru bir sesle. "Kafanın içindeki çarkların döndüğünü görebiliyorum. Ne düşünüyorsun?"

Tim Hortons'taki toplantıdan başlayarak, Jerome'a Ordu'daki deneyimlerimi ve Karanlık Meleği'nin gerçek bir melek-Isabelle olduğuna dair oluşturduğum teorileri eksiksiz bir şekilde anlattım.

"Saçmalık," dedi Jerome. "Bu o değil."

"Sen de en az Cedric kadar emin konuşuyorsun."

Omuz silkti, rakibiyle aynı fikirde olduğu için neredeyse utanmış görünüyordu. "Çünkü o herhangi bir tarikatı yönetmiyor. Onunla tanıştım. Öyle bir tip değil."

"Aslında ben de aynı fikirdeyim." Derin bir nefes aldım ve ilerledim. "Bunun arkasında Nanette'in olabileceği ikinizin de aklına gelmemiştir herhalde?"

Jerome'un yüzündeki kuşku daha da arttı. "Nanette? Georgie, bu senin için bile fazla."

"Ne, iblisler birbirlerinin bölgelerine mi bakıyor? Hadi ama Jerome. Hiç de öyle değil! Sen ve Cedric birbiriniz için bunu yapıyordunuz, belki de hala yapıyorsunuz. Eğer bir şeyler patlarsa, Nanette bundan Isabelle'den çok daha iyi faydalanabilir. Nanette ikinize de koşuyor, diğeriniz için endişelendiğini iddia ediyor ama aslında ikinizi de birbirine düşürmeye çalışıyor."

Jerome kadehindeki konyağı yuvarladı. "Dur tahmin edeyim: O da sarışın, tıpkı bu sözde altın saçlı melek gibi."

"Şey..."

İçini çekti, konyaktan son bir yudum aldı ve bardağı sertçe yere bıraktı.

"Olan biteni sana açıklamak için bir nedenim olduğundan değil, ama işte."

Nanette'in böyle bir şeyi deneyecek cesareti yok. Elbette bazı noktalarda haklısın. Bu mantıksız bir iblis davranışı olmazdı, özellikle de kendini tehdit altında hisseden biri için. Ama o değil. Böyle bir şey yapmak isteyebilir ama yapmaz. Çok konuşur ama pek harekete geçmez."

Jerome'dan genellikle bu kadar ayrıntılı cevaplar almazdım ve biraz şaşırmıştım. "Emin misin?"

"Öyleyim," dedi kararlılıkla. Garson yeni bir bardak konyak getirdi. "Onu ve Isabelle'i geride bırak. Bu saçma grubun yaptığı şey için başka bir neden bulun. Bunun dışında, yapman gerektiği gibi onları dağıt. Ve bunun dışında, bir succubus olmadan işlerimi halledebildiğim için bana biraz kredi verin."

yardım et."

Kısa bir süre sonra ayrıldım ve Jerome'u yalnız başına içmeye bıraktım. Kapıyı iterek açarken arkama baktım ve onu inceledim. Yüzü bir an için korunaksızdı, bardağının derinliklerine bakarken sıkıntılıydı. Cesur sözlerine rağmen hem gerçek hem de mecazi anlamda çok yalnız görünüyordu. Göğsümde garip bir sızı hissettim, şüphesiz sonsuza dek sürecek bir azabın, şimdiki gibi komplikasyonlar ortaya çıktığında daha da kötüleşmesinden dolayı biraz üzüntü duydum. Ama sonra, belki de bu şeytani drama patlamaları monotonluğu kırmaya yardımcı oldu.

Ondan sonra bir şeyler yapmayı düşündüm ama doğruca eve gitmenin en iyisi olduğuna karar verdim. Daireme adımımı atar atmaz telefonum çaldı. Boşta kalan elim çantamın derinliklerini karıştırırken kapıyı ayağımla tekmeleyerek kapattım. Arayanın kimliğinde Doug'ın numarası görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" Cevap verir vermez sordum.

"Burada üzücü olan ne biliyor musun Kincaid? İyi olup *olmadığımı* sormuyorsun. Numaramı gördün, iş yerinde bir kriz olduğunu düşündün ve mağazanın iyi olup olmadığını öğrenmek istiyorsun."

"Ne demek istiyorsun?"

"Dükkân iyi. Şehirde olup olmadığını bilmek istedim. Maddie artık zaman ve mekânı aşip her an her yerde olabileceğinizi söyledi."

"Keşke yapabilseydim, ama evet, evdeyim. Ne var ne yok?" "Casey'nin partisine mi gidiyorsun?"

"Casey'nin nesi?" Bu sözleri söylerken bile Casey'nin mağazada beni kenara çekip mezuniyet partisine katılıp katılmayacağımı sorduğunu hatırladım. "Bugündü, değil mi?"

"Evet. Seni almamı ister misin?"

"Doug, gidebileceğimi sanmıyorum. Hatta ona yapamayacağımı söyledim." "Doğru. Bunun yerine ne yapman gerektiğini bana hemen şimdi söyle." "Şey, ben, uh-"

"Çok yavaşsın. Hiçbir şey yapmıyorsun."

"Sadece parti havamda değilim."

"İşin güzel tarafı, insanların parti havasında olmadıkları zamanlar, aslında partiye en çok ihtiyaç duydukları zamanlardır."

"Doug-"

"Hadi ama! Erken mezun olan zeki bir matematik öğrencisinin başarılarını nasıl kabul etmezsiniz, Tanrı aşkına?"

"Letonca."

"Ne?"

"Matematik ve Letonca. Çift ana dal."

"Demek istediğimi benim yerime anlatıyorsun. Kutlamasına yardım etmezsek üzücü ve yanlış olur. Kendisi ve ailesi için daha iyi bir yaşam kurma umuduyla bu ülkeye gelerek zorluklarla dolu bir hayatın üstesinden geldi."

"Doug, o dördüncü kuşaktan. Babası beyin cerrahı."

"Hadi ama! Maddie'nin kalması ve yakın olması gerekiyor, bu yüzden birlikte gideceğim kimse yok. Ayrıca son zamanlarda sosyal etkinliklere kız kardeşimle gitmem biraz ürkütücü. Beni yeniden bir erkek gibi göstermene ihtiyacım var."

"Doug-

"Beş dakika sonra görüşürüz Kincaid."

Doug'ın bu ruh haline nasıl girdiğini biliyordum. Beş dakika içinde geleceğim konusunda şaka yapmıyordu ve yapacak başka bir şeyim olmadığı konusunda da haklıydı. Bu kadar az vaktim varken, bir mezuniyet partisine uygun görünen düz gri bir etek ve siyah bir bluz giydim. İçine çek yazabileceğim boş bir kart bulmak için etrafta dolanırken, Dante'yi arayıp şehirde olduğumu haber verdim ve bizimle gelmek isteyip istemediğini sordum. Son zamanlarda her zamanki gibi telesekreterine yönlendirildim. Benim güvenilir erkeklerle ne alıp veremediğim vardı? Seth'le çıkarken ona ulaşmakta güçlük çekmiştim çünkü sürekli bir şeyler yazıyordu. Şimdi de Dante'ye ulaşmakta zorlanıyordum çünkü... şey, çünkü o güvenilirmezdi. Casey'nin adresini mesajla birlikte bıraktım ve aceleyle hazırlandım. Dante'nin saatini takmak istemişim ama Doug gelmeden önce bulamamıştım -aslında dört dakika falan olmuştu- bu yüzden kapıdan aksesuarsız çıktım.

Casey'nin ailesi, bir beyin cerrahının ailesine yakışan güzel bir göl kenarı banliyösü olan Clyde Hill'de yaşıyordu. Biz vardığımızda parti yaklaşık bir saattir devam ediyordu ve geniş arka bahçelerini müzik, yemek ve insanlarla dolu bulduk. Alacakaranlık çöküyordu ve ağaçlar ve çit hattı boyunca dizilmiş fenerlerin yumuşak parıltısı her şeye bir tür elf gizemi veriyordu. Bahçenin girişinde durduk, çevremizi değerlendirdik ve tanıdıklarımızı aradık.

Doug, "Burası benim için sağlıklı bir yer," diye belirtti. "Burada çocuklar var." "Tabii ki var. Bu bir mezuniyet partisi, senin gösteri sonrası partilerinden biri değil.

keggers."

"Oh, hey," dedi neşeyle. "Bir barmen var. Görünüşe göre burası oldukça sağlıklı olacak."

Casey bizi içki alırken buldu ve kollarını ikimize de dolayarak kocaman bir çift kucak açtı. "Oh! Geldiniz! Çok teşekkürler." Heyecan ve enerjiyle parlıyordu ve yerinde zor duruyordu. Kartımı bir kucaklamayla daha kabul etti, bir şeye ihtiyacımız olursa kendisine haber vermemizi söyledi ve Idaho'dan gelen büyük teyzesinin geldiğini görünce koşarak uzaklaştı.

Doug, "Vay canına, bütün bunlar keşke üniversitede kalsaydım dedirtiyor," diye düşündü. İş arkadaşlarımızdan birkaçı bahçenin uzak tarafından bize el salladı ve biz de onlara doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemeye başladık.

"Evet. Tüm bu eğlence okuldan sonra seni bekliyor olabilirdi."

Yüzünü buruşturdu. "Sorun şu ki, tüm bu eğlenceyi okul sırasında yaşıyordum."

Diğer kitapçı çalışanları bizi gördükleri için mutluydular ve hepimiz partinin kendisinden alışveriş sohbetlerine kadar uzanan rahat bir sohbeta daldık.

İş. Casey'nin ailesi hiçbir masraftan kaçınmamıştı ve garsonlar ellerinde çeşitli yiyeceklerle geldiler. Hiçbirimiz akşam yemeği yememiştik, bu yüzden tepsileri neredeyse yalayıp yuttuk ve muhtemelen köşemizde vahşiler gibi göründük.

İkinci bir içkiyi düşünürken Beth aniden "Oh, hey. Seth ve Maddie burada."

Sertleştim. Doug beni almaya geldiğinde kapıyı açmamın nedenlerinden biri de Maddie'nin kapattığını söylemiş olmasıydı. Ondan ve Seth'ten kurtulacağımı bilmek bu olasılığı katlanılabilir hale getirmişti, ama görünüşe göre bir tür yanlış istihbarat söz konusuydu.

Beth'i yanlış duyduğumu umarak hemen 180 derece döndüm. Hayır. İşte oradaydılar: Seth ve Maddie. Daha da kötüsü, Seth'in küçük yeğeni Kayla da onlarla birlikteydi. Kardeşinin kızlarının en küçüğüydü, dört yaşındaydı, mavi gözleri ve bir tutam sarı bukleleri vardı. Yakın zamanda Kayla'nın bir medyumun özelliklerine sahip olduğunu ve Dante ya da arkadaşım Erik gibi görünmeyen dünyayı hissedebildiğini keşfetmiştim. Onların yeteneklerine sahip olmaktan ya da ne anlama geldiklerini bilmekten henüz çok uzaktaydı. Şimdilik, çok sessiz de olsa mutlu küçük bir kızdı ve onu Seth ve Maddie'yle birlikte görmek kalbimin tellerini acıyla titretti.

Doug'a, "Kapanacağını söylediğini sanıyordum," diye tısladım.

Sesimdeki üzgün tonu fark etmedi ve bunu şaşkınlık olarak okudu. "Ben de öyle düşünmüştüm. Belki de Janice'e yaptırmıştır. Ona giderek daha fazla sorumluluk verdiğini biliyorum. Kendi iş güvenliğini merak ediyorum."

Kitapçı tayfası yeni gelenleri tezahüratlarla karşıladı. Kayla rehberlerinden ayrıldı ve şaşkınlık içinde bana doğru koştu. "Georgina!"

Onu kucağıma aldım ve içimdeki o karanlık, öfkeli yılan biraz sakinleşti. Kayla sadece beni arayıp bulmakla kalmamış, aynı zamanda konuşmuştu da. Onu kucakladım ve kollarımdayken birdenbire dünyada her şey yoluna girmiş gibi göründü.

"Bir hayranın var Kincaid," diye güldü Doug. Ona göz kırptı. Kız da ona utangaç bir gülümsemeyle karşılık verdi ve sonra bana dönüp başını omzuma yasladı.

"Konuştu," dedi Maddie şaşkınlıkla. Maddie, Mortensen'larla arkadaş olduğumu biliyordu ve kızları tanımam konusunda hiçbir şey düşünmemişti.

"Bütün bir soliloquy," diye güldüm.

"Diğerleri okul müsamesindeyken biz de onu izliyoruz," diye açıkladı Seth.

"Bu parti gerçek dışı," dedi Maddie, etrafındaki tantanaya bakarak. "Bu parti gerçek dışı mı?"

Neden Letonca çift anadal yaptığını bilen var mı?"

Beth, "Ana dal mı?" diye sordu.

Doug, "Antropoloji ve Kadın Çalışmaları fiyasko bölümler," dedi. "Letonca değil."

"Hey!" dedi Maddie, kardeşine dirsek atarak. Sık sık feminist dergiler için serbest makaleler yazıyordu.

"Hey, acısını benden çıkarma. Elbisenin Evrimi adlı dersi aldığını asla unutmayacağım."

"Sandığınızdan daha zordu!"

Geri kalanımız Sato kardeşleri eğlenerek izliyordu ve beni dehşete düşüren Seth de öyle. Sanırım bana kaçamak ve özlem dolu bakışlar atacağını umuyordum. Onun yerine Maddie'yi neredeyse sevgiyle izledi. Sanki onu zeki ve komik buluyordu -ki öyleydi de. Onu her erkeğin kız arkadaşını izlediği gibi izliyordu.

"Hey," dedim Doug'a. "Neden kız kardeşini kızdırmayı bırakıp gidip bize yeni bir içecek getirmiyorsun?"

"Çocuk için kötü bir rol modelsin," diye uyardı. Ama yine de fincanımı aldı ve bara yöneldi.

Kayla'yı tutmam Seth ve Maddie'ye daha sevecen olma şansı verdi. El ele tutuştular. Bu yüzden Kayla'ya daha fazla ilgi gösterdim, yanlarından geçerken yeni aperatifleri kaptım ve ona kiş ve brie'nin ne olduğunu açıkladım. Doug içkimi getirdiğinde, hâlâ kucığımda bir çocuk olduğunun bilinciyle içkimi hızla yudumladım. Üçüncüyü de bitirdiğimde, ona elimi uzatacak kadar biliyordum. Maddie onu elinden tuttu ve bahçenin uzak tarafındaki koi havuzuna bakmaya götürdü.

Bu beni diğerleriyle yalnız bıraktı ve alkolden mi, succubus karizmasından mı yoksa sadece Maddie'yi gösterme arzusundan mı bilinmez, kendimi canlanırken buldum. Herkesle şakalaştım ve konuştum, herkesin sohbete dahil olduğundan emin oldum. Yarattığım rahatlık ve neşe havasına kapılıp hepsinin ışıldadığını gördüm. Belki art niyetliydim ama buna rağmen gerçekten keyif aldım. Eğlenceli, zahmetsiz bir sosyal karşılaşma yaşamayalı uzun zaman olmuştu.

Ancak Maddie döndüğünde dördüncü içkimi içme zamanının geldiğine karar verdim. Alkolün etkisine rağmen zarif bir şekilde avluya yöneldim. Sırada beklerken arkamdaki adam sohbet etmeye başladı.

"Seni bir yerde görmüştüm."

Ona şöyle bir baktım. Uzun boyluydu, otuzlu yaşlarının sonundaydı ve bronzlaşmış saçları vardı. Ona kazanan bir gülümseme verdim. "Bu çok kötü bir tavlama cümlesi."

"Hayır, ben ciddiylim." Kaşlarını çatı. "Gazetede... bir tür randevu açık artırmasında mıydınız?"

"Aman Tanrım. Beni tanıdın mı?" Hugh'un entrikaları sayesinde geçen Aralık ayında bir hayır kurumunun randevu açık artırmaya katılmışım. Müstehcen bir miktar para kazanmış ve gazeteye çıkmışım.

"Hatırladığım kadarıyla o hayır kurumu için çok şey yapmıştın." "Ne diyebilirim ki? Çocukları severim."

Sıramız geldi ve her birimiz yeni içkilerimizi aldık. Kenara çekilerek sohbetimize devam ettik. "Sanırım," dedi, "bir randevu için bu kadar para ödemem gerekmez?"

"Bana çıkma mı teklif ediyorsun?"

"Seni şahsen görmek mi? Evet. Fiyatı şimdi anlıyorum." "Vay canına, formalitelerle vakit kaybetmiyorsun."

Omuz silkti. "Zamanım yok. İşle çok meşgulüm."

Ah. O adamlardan biri. Hugh'nun ruhları görme yeteneğine sahip değildim ama içimden bir ses bu adamdan muazzam bir enerji alamayacağımı söylüyordu. Tabii o anda bunun bir önemi yoktu. Sarhoş ve sıkıntılıydım ve ortam ne kadar uygunsuz olursa olsun, adi bir adam tam da o anda ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu. Aslında, uygunsuzluk da buna katkıda bulunuyordu.

"Hayır, o kadar da değil. Gerçi doğruyu söylemek gerekirse ben de biraz meşgulüm. Fiyaskoyla sonuçlanacak bir şey için zaman kaybetmeyi sevmiyorum. Ben bir çeşit satın almadan önce deneyen kızım."

Beni dikkatle inceledi, yüzü ciddiye. "Aklında tam olarak ne var?"

Başımı eve doğru eğdim. "Orada bir banyo olmalı."

Beklendiği gibi, fazla ikna edilmeye gerek duymadı. Ev, içeri girmek isteyen herkese sonuna kadar açıldı ve evin birçok banyosundan birini ararken içeri girip çıkan garsonların yanından geçtik. Sonunda ikinci katta bir misafir odasına bitişik olan küçük bir banyoya girdik. Çok kullanılmış gibi görünmüyordu ve kapıyı kapatır kapatmaz birbirimize girdik.

Yol boyunca bana adının Wes olduğunu ve şehir merkezindeki bir bankada kurumsal bir pozisyonda çalıştığını söylemişti. Bunu onun için acı verici bir şekilde kolaylaştırdığım için neden beni etkilemeye çalıştığının emin değilim, ama yine de zayıf çabasını takdir ettim. En büyük endişem aileyle olan ilişkisiydi, ancak bir iş ortağının arkadaşının arkadaşı olduğu ortaya çıktı, bu yüzden bunun Casey'ye geri dönmesi konusunda çok az endişem vardı.

Eteğim neredeyse anında çıktı, ardından bluzumun düğmeleri hızla çözüldü ve bir düğme koptu. Yerde sekerek sonsuza dek kayboldu. Bluzun kendisini açık bıraktı ve ellerini vücudumda gezdirerek siyah dantelli sütyenimi ve ona uygun külotumu aldı.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldı. "O açık artırma fiyatından daha değerli olabilirsin."

"Ben telekız değilim," diye tersledim, tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı sinirlenmişim. "Ve bunu çabuk yap. Arkadaşlarım beni bekliyor olacak."

Wes ona yaltaklanmadığım için biraz şaşırılmış görünüyordu ama itiraz etmedi. Sonra pantolonunu ve külotunu çıkardı ve kalçalarımın tutarak beni tezgâhın kenarına oturttu, vücudum belli bir açıda, başım ve omuzlarım aynaya dönüktü. Tezgah ve boyu mükemmel bir şekilde hizalandı ve bir dakika sonra içimdeydi, ne sert ne de nazik, sadece ortada bir yerde. Aslında biraz sıkıcıydı, sanki

tam olarak karar veremedi ve bir tavır alamadı.

Ama ayak bileklerimi kavrayıp bacaklarımı yukarıda tuttukça temposu giderek arttı ve alnında terler oluştuğunu gördüm. İçime sızan yaşam enerjisi, bu buluşmayla ilgili diğer her şey gibi ılımlıydı, ama Dante'yle karşılaştırıldığında oldukça önemliydi. Bu enerji geri kalanını telafi etti ve ilkel bir homurtuyla boşaldığında, bu yaşam patlaması bütünüyle içime aktı. İnce ışık dalları gibi vücudumda dolaşarak beni yeniden canlandırdı ve güçlü kıldı.

Sendeleyerek geri çekildi ve ben de tezgâhtan aşağı atlayarak hızla giysilerimi giydim. "Vay canına," diye nefesi kesildi. "Bu-"

"Paraya değer deme," diye uyardım. "Özellikle de ödeme yapmadığınız için."

Sustu ve ben de gülümsedim. Yanağına hızlı bir öpücük kondurduktan sonra kapıya doğru ilerledim. "Teşekkürler," dedim. "Eğlenceliydi."

El yordamıyla iç çamaşırını aradı. "Bir ara dışarı çıkmak ister misin?" "Hayır."

Giyinmek için yanından ayrıldım, kapıyı gizlice arkamdan kapattım ve içkimi yanıma almayı unutmadım. Üst katta kimse yoktu, bu yüzden karşılaşmamız fark edilmemişti - ya da ben öyle sanıyordum. Merdivenlerin dibine vardığımda neredeyse Seth'in üzerine yürüyordum.

"Aman Tanrım," dedi bana bir kez daha bakarak. "Gerçekten yaptın mı?" "Neyi yaptım?" Sakin bir sesle sordum.

"Biliyor musun? Sende o parıltı var. Bu ve bir düşmen eksik."

Bluzdaki suçlu boşluğa baktım ve onu eski haline getirdim. "İşte oldu. Yeni gibi oldu."

Başını salladı, duyulmaması için sesini alçak tuttu. "Bunu yapacağına gerçekten inanmıyordum. Seni onunla yürürken gördüm ve 'Hayır, yapmaz' diye düşündüm. Burada olmaz.' Bu yüzden yanına geldim ve-"

"Ne yaptın? Beni durdurmaya mı geldin?" İnanılmaz bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. "Seth, ne yaptığım ya da yapmadığım seni ilgilendirmez."

"Peki ya Dante? Az önce onu aldattın."

"*Bütün* erkek arkadaşlarımı aldatıyorum. Unuttun mu? Benim işim bu." "Enerji takviyesine ihtiyacın yoktu. Bunu söyleyebilirim."

"Evet, ama ben enerji almak istedim. Nesin sen, kıskanç mı?"

"Sana ne oldu?" diye sordu, sorumu geçiştirerek. "Nasıl bu kadar değiştin? Sen bundan daha iyisin."

"Ben hep böyleydim. Sen sadece fark edemeyecek kadar yıldızlara vurulmuştun."

Arkamı dönüp yanından ayrıldım ve arkadaşlarımızın yanına döndüm, yürürken küçük adımlarla kendime çeki düzen verdiğimden emin oldum. Bu noktada alkol gerçekten etkisini göstermeye başlamıştı ama yine de sarhoş gibi görünmeden yürümeyi başardığımdan emindim. Gruba ulaştığımda Kayla eliyle

tekrar kucağıma almak için. Biraz tereddüt ettim ama o kadar ısrarcı görünüyordu ki içkimi Doug'a uzattım ve onu tekrar kollarıma aldım. Neyse ki düşünmedim.

O büyük mavi gözleriyle beni inceledi ve ne hissettiğini merak ettim. Bakışlarındaki bir şey beni Seth'in azarlamasının etkilemediği bir şekilde etkilemişti. Yaptığım şey için kendimi kötü hissettim. Kirli. Ucuz.

"Senden hoşlandığı kesin," dedi Maddie. "Ve sen de onunla çok iyi anlaşıyorsun.

Senin de kendi çocukların olmalı."

Elimi Kayla'nın ince saçlarında gezdirdim ve Nyx'in enerjimi çaldığı sırada bana gönderdiği rüyaları hatırladım. Hepsi de imkansız bir gelecek gösteriyordu, bir kızım ve kocam vardı. "Yapamam," dedim. "Doug çocuk nafakası konusunda berbat olur."

"Oh, sessiz ol," diye iyi huylu bir şekilde karşılık verdi. Sanırım şimdiye kadar o da benim kadar içmişti.

Seth tam o sırada döndü ve Maddie'nin koluna dokundu, yüz ifadesi asıktı. "Yola çıkmalıyız. Terry ve diğerleri geri dönecek ve Kayla da muhtemelen yorulmaya başlamıştır."

Maddie'nin yüzü biraz düştü. "Şimdiden mi?" Cennet gibi ilişkilerinde ilk kez bulutlara dair işaretler görüyordum.

Seth yumuşak bir sesle, "Onu geri almamız gerek," diye tekrarladı. "Ve benim de yazmam gereken bir bölüm var."

Gözlerini devirdi. "Ah. Şimdi gerçek ortaya çıkıyor." İlginç.

Maddie de benim katlandığım şeylere katlanmak zorunda

kalmıştı. "Kal," dedi Doug ona. "Ben seni bırakırım."

"Evet, sanki şu anda direksiyon başında sana güvenebilirmişim gibi."

"O zaman beni ve Kincaid'i eve sen götür, Mortensen artık gidebilir."

Sonunda hepsi bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdi. Seth ve Kayla gitmek üzereyken Maddie birdenbire iki kez baktı. "Oh! Bekle. Georgina'ya hediyesini vermelisin."

Gözlerimi kırptım. "Şimdiki zaman mı?"

Seth'in yüzü *neredeyse* muzip bir ifadeye büründü ama evde olanlardan hâlâ rahatsız olduğu belliydi. "Ah, evet. Bir sonraki Cady ve O'Neill kitabının bir kutu ön kopyasını aldım ve bir tane isteyip istemediğini merak ettim."

"I..." Durdum, ne diyeceğimi bilemiyordum. Maddie güldü.

"Bütün gece balonun güzeliydin ve seni suskunlaştıran şey bu mu?"

"Hey, o kadar kolay değil. Yani... bunlar Cady ve O'Neill. Onlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bir sonraki bölümlerini Ekim ayına kadar okuyamayacağımı kabullenmiştim. Eğer şimdi alırsam, tüm evrenim altüst olacak."

"Yani istemiyor musun?" diye sordu Seth.

"Oh, istiyorum. Sadece... Bilmiyorum. Hile yapıyormuşum gibi geliyor."

"Şu anda arabadalar," diye alay etti Maddie şarkı söyler gibi bir sesle. "Bir tane istemediğine emin misin?"

Seth'in gülümsemesine baktım ve aramızdan garip bir şey geçti. Birkaç dakika önce evin içinde kavga ettiğimize inanamıyordum. Bakışlarımız, hissettiklerim... neredeyse eskiden olduğu gibiydi. Aceleyle arkamı döndüm.

"Evet," diye inledim. "Tabii ki istiyorum."

Seth kitapçı çetesinin geri kalanıyla vedalaştı ve Casey'yi bulmaya çalıştı ama etrafı akrabalarıyla doluydu. Vazgeçerek beni bahçeden çıkardı ve bir blok kadar uzağa park ettiği yere götürdü. Kayla hâlâ kollarımdaydı. Hiçbirimiz konuşmadık ve bu iyi de oldu çünkü duygularım birbirine karışmıştı. Son zamanlarda ayrılık sonrası aramızdaki her etkileşim öfkeli ya da acı verici bir şekilde gergindi. Yine de şu son birkaç dakika içinde her şey neredeyse yeniden rahatlamıştı. Bu aşamayı geçmemiz mümkün müydü? Onunla yaşadığım acı gerçekten bu kadar çabuk hafifleyebilir miydi?

Arabanın kilidini açtı ve benim için kitabı aldı. Umarım kitabı gördüğümde liseli kızlar gibi ağzım açık kalmamıştır. *All Fools Night*. Kapağında Washington DC'nin ufuk çizgisi bir Renoir tablosu gibi bulanıklaştırılmış ve koyu çivit rengiyle kaplanmıştı. Üzerinde kitabın gelişmiş bir kopya olduğuna ve satılık olmadığına dair her türlü uyarı vardı ama ben bunlara aldırmadım. Onu satmak istemedim. Okumak istiyordum. Şimdi.

Gözlerimi kapaktan kaldırdığımda Seth bana mutlu bir eğlenceyle baktı. "Gerçekten bu kadar heyecanlı olduğuna inanamıyorum."

"Neden olmayayım ki? Peki sen neden şaşırdın? Birçok insan kitaplarınızı seviyor."

Başını iki yana salladı. "Evet... ama yine de insanları kafamdan çıkardığım şeyle duygusal bir bağ kuracak kadar güçlü bir şekilde etkileyen bir şey yazabileceğimi -yaratabileceğimi- düşünmek gerçeküstü. Ve kişisel olarak tanıdığım birinin... seni böyle etkilediğini bilmek... dediğim gibi, gerçeküstü."

Gözlerindeki tatlı, içten bakış midemde kelebeklerin uçuşmasına neden oluyordu, bu yüzden aceleyle kapağa geri baktım. Neredeyse yeniden kavga etmeye başlamayı dileyecektim. "Seth... neden... neden bunu yapıyorsun?"

"Kitabı sana vermek mi?" Şaşıktı.

"Hayır, demek istediğim... nazik olmak. Ve orada benim için endişeleniyorsun." "Normalde iyi biri olmadığımı mı düşünüyorsun?"

Tekrar yukarı baktım ve iç çektim. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Yılbaşından beri birbirimizden kaçıyoruz ve birlikte olduğumuz zamanlar da felaketti. Ama sen bana bunu getiriyorsun... Anlamıyorum. Maddie'nin fikri miydi?"

Uzun süre bana baktı ya da en azından öyle hissettirdi. İçimi bir ürperti kapladı.

Bir an için yönümü şaşırdığımı hissettim, sanki hem bu zamanda hem de başka bir zamandaydım ve aynı anı tekrar yaşıyordum.

"Hayır. Bunu yaptım çünkü nefret sonsuza dek sürmemeli," dedi sonunda, sesi yumuşaktı. "Çünkü eninde sonunda affetmek zorundasınız. Öylece umursamayayı bırakamazsın ya da..." Cümlesini tamamlamadı. "Sanırım nereye gidersek gidelim ya da ne yaparsak yapalım her zaman bir bağımız olacak. Ve eğer öyleyse, arkadaş olmamızı isterim."

O gece ikinci kez nutkum tutuldu. İyi bir yanıt olabilecek yüzlerce şey vardı. Ona katıldığımı söylemek. Onu affettiğimi söylemek. Arkadaş olmamızı istediğimi söylemek. Yine de bu kelimeleri bir araya getiremedim ve tam olarak nedenini düşünme fırsatım olmadı çünkü Kayla aniden kollarımda sarsıldı ve gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde uyandı.

"Hey," diye seslendi bir ses bize. Döndük.

Dante yaklaşık yarım blok ötedeydi ve bize doğru yürüyordu. Kayla her adımda Dante'den biraz daha uzaklaşıyordu. Dante'nin hayatı boyunca güç arayışı ve kötü eylemleri onda bir leke bırakmıştı, Kayla'nın benim auramı hissedebildiği gibi hissedebildiği bir leke. Onun için nasıl bir his olduğunu tam olarak bilmiyordum ama iyi bir şey olamazdı.

"Al," dedim Seth'e. "Takas et beni."

Kayla hevesle ona doğru gitti ve Dante bize ulaştığında kitabı uzattı. Kolunu bana doladı ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Mesajımı aldım ve uğrayabileceğimi düşündüm. Selam," dedi Seth'i selamlamak için.

Seth de başını salladı ve onunla aramızda yeniden inşa etmekte olduğumuz kırılğan arkadaşlık ortadan kayboldu. Dikkatini dağıtmak için, sahip olduğumu iddia ettiğim konuşma yeteneğimi kullandım.

"Seth gidiyordu ve bu kitabı benim için almak zorunda kaldı." Açıklama olarak kitabı havaya kaldırdım. "İş nasıldı?"

Dante neredeyse tescilli bir şekilde kolunu bana doladı. Seth'le olan geçmişime her zaman soğukkanlılıkla bakmıştı ama sanırım biriyle bu kadar derin bir ilişki içinde olmam bazen onu rahatsız ediyordu. Gözleri bir an Kayla'ya kaydı. Ondan uzak durmak için o kadar çabalıyordu ki, neredeyse Seth'in üzerinden sürünerek kalkıyordu. Ölümlülerin büyüler ve yetenekleri oldukça farklıydı ama Dante'nin de onu hissedebildiğini hayal ettim. Dudaklarından bir gülümseme hayaleti geçti ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Her zamanki gibi yavaş. Tarot isteyen birkaç yüksek genç aldım." "Oh, Tanrım. En sevdiğin türden gençler."

"Evet. Fiyatı hiç sorgulamadılar. Dürüst olmak gerekirse, serveti anlayıp anlamadıklarını bile bilmiyorum."

"Onlara ağaç kurbağalarından bahsetmedin, değil mi?" "Ağaç kurbağaları mı?" diye sordu Seth.

"Evet, bir keresinde Dante'ye asit kullanan çocuklar gelmişti ve okumalarının bir parçası olarak onlara ağaç kurbağalarına dikkat etmelerini söylemişti."

Dante sırtarak bu anı karşısında başını salladı. "Kahretsin, bu onları korkuttu

Dışarı. Dükkandan çıktıklarında onları görmeliydiniz. Neredeyse yere çömelmişlerdi, her yere bakıyorlardı, her pencereyi ve telefon kablosunu gözetliyorlardı. Bu neredeyse yeterli bir tazminat olurdu."

Bu görüntü beni hep güldürmüştür. "Ama bu sefer değil?"

"Hayır, bu grup sadece halsiz ve keyifsizdi. İyi tarafından bakarsak, elimdeki bir paket Doritos için bana on dolar ödediler. Harçlıklarını harcayan çocukları sevmek lazım."

Dante ve ben müşterilerinin maskaralıkları karşısında eğleniyorduk ama Seth'in eğlenmediğini gördüm. İçimde soğuk bir şeyler sıkıştı ve birdenbire bizi onun gözlerinden görebildim. Uyuşturucu etkisi altındaki gençlerden parasal ya da psikolojik olarak faydalanmayı pek komik bulmuyordu. Dante'yle ilk tanıştığımda, işinin şarlatanlık yönü beni dehşete düşürmüştü. Bunu ne zaman kabullenmişim? Ne zaman bundan zevk almaya başlamışım?

Birden utandım ve Seth'in hakkımda düşündüklerinden nefret ettim. Sonra, böyle hissettiğim, kendimi yargılanmış hissetmeme izin verdiğim için öfkelen dim. Artık üzerimde hiçbir gücü yoktu. Onun ne düşündüğü önemli değildi. Aramızdaki son samimiyet de yok oldu ve buz gibi dış görünüşümün yerine oturduğunu hissettim. Dante'ye yaklaştım ve Seth'in vücut dili bana az önce geçirdiğim dönüşümü gördüğünü söyledi.

"Sizin muhtemelen gitmeniz gerekiyor," dedim aniden.

Seth rahatsız bir şekilde, "Evet," dedi. "Sanırım sonra görüşeceğiz." "Kitap için teşekkürler."

Sadece başını salladı ve sonra Kayla'yı araba koltuğuna oturtmak için döndü. Gözleri benimkilerle buluştu ve el sallayarak veda ettim ama yüzündeki dehşet ifadesi hiç değişmedi. Bunun benim için değil, Dante için olduğunu biliyordum ama yine de acıtıyordu.

Dante eve gitmek istiyordu ve çoğunlukla beni bırakmaya gelmişti. O noktada kendimi yorgun ve duygusal olarak yönünü kaybetmiş hissediyordum. Ev kulağa hoş geliyordu. Bardağımı bırakmak ve Doug'a gideceğimi söylemek için içeri girdik. Doug, Dante'yi gördüğüne en az Seth kadar sevinmiş görünüyordu ama her zamanki neşeli üslubunun dışında hiçbir şey söylemedi.

Eve dönerken boş gözlerle pencereden dışarı baktım ve ellerimi kitabın kapağında gezdirdim.

"Orada biraz samimiydin," diye belirtti Dante. "Ha?"

"Mortensen ile. Bir şeyi bölüyormuşum gibi hissettim."

"Hayır. Sadece kitaptan dolayı biraz başım döndü. Onları ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

Kırmızı ışığa geldik ve o kapağa baktı. "Gelişmiş kopya mı? eBay'de çok para kazanabiliriz."

"Dante!"

"Sadece bir şakaydı, succubus. Sayılır. Eğer onun üzerinde kurnazlık yapmak ve daha fazla kitap almak istersen, küçük bir yan iş kurabilirsin."

"Fazladan paraya ihtiyacım yok. Ve kurnazlığım da işe yaramaz. İşler bitti. O ve Maddie mutlular."

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Seni hala istediğini düşünmüyor musun? Elinde olsa seninle yatmayacağını mı düşünüyorsun?"

"Neden herkes hakkında en kötüsünü düşünüyorsun?"

"Çünkü bu her zaman doğrudur. Dünyayı pembe gözlüklerle görmeyi engellemeye çalışıyorum." Otoyola girip şehre doğru geri dönerken durakladı. "Ve seni istediği kadar isteyebilir. Sen onu geri istemediğin sürece umurumda değil."

"İşte yine kıskançlık yapıyorsun." Ne kadar yakından vurduğunu saptırmak için sesimi alaycı tutmaya çalıştım. "Başka kiminle yattığımı umursamadığını sanıyordum."

"Sevmiyorum. Sadece onları benden daha çok sevmediğin sürece."

Güldüm ve bunun ne kadar aptalca bir fikir olduğunu düşündüğümü belirten bir yanıt olarak bıraktım. Yine de sessizlik içinde geri dönerken kendimi kitaba daha sıkı sarılırken buldum.

Bölüm 10

Dante o gece seviştikten sonra hemen sızdı ama ben bir süre daha uyanık kaldım. Sonunda yuvarlandım, ona sırtımı döndüm ve yatağımın başucundaki masaya baktım. Seth'in kitabını oraya koymuştum ve şimdi omurgası bana bakıyordu, sanki kimin önce bakacağını görmek için bir hesaplaşma yapıyorduk. Seth onu bana bir hediye, muhtemelen bir barış teklifi olarak vermişti ama yine de ondan korkuyordum, açarsam nasıl hissedeceğimden korkuyordum.

On dakika öylece baktıktan sonra nihayet kitaba uzandım ve küçük okuma lambamdan daha fazla ışık alabilmek için yatağın kenarına yaklaştım. Yan tarafıma kıvrılıp derin bir nefes aldım ve *Bütün Aptallar Gecesi*'ni açtım.

Önce başlık sayfası geldi, sonra da ithaf: *Büyük şeyler hayal eden ve daha da büyüklerini başaracak olan yeğenim Brandy için*. Utanç vericiydi ama bir an için kitabı bana ithaf etmiş olabileceğini düşünmüştüm. Kitabı ilk çıkmaya başladığımız sıralarda bitirmişti ama ayrıldığımız zamana kadar düzenlemeye ve küçük değişiklikler yapmaya devam etmişti. Kitapta Seth'le geçirdiğim zamandan bir iz olabileceğini düşünmek kibirlilikti sanırım.

Yine de sayfayı çevirdiğimde merak ettim. İlk bölümden önce, Seth her zaman bir alıntı yapardı, bir konuşmadan bir şey ya da muhtemelen kitapla ilgili bir şiirden bir dize. Bu bir şarkıdan:

Ve keşke yapabilseydim

Tanrı ile bir anlaşma yapardım.

Ve yerlerimizi değiştirmesini isterdim.

- "Running Up That Hill," Kate Bush

Sözleri birkaç kez okudum, daha fazlası var mı yoksa sadece daha fazlası olmasını mı istiyorum diye merak ettim. Şarkıyı uzun zaman önce dinlemiştim ve 1980'lerin müziğinde çok yaygın olan o poppy synth hissine sahipti. Bu kısmı hatırlamıyordum. Sonunda gözlerimi başka yöne çevirerek

kitabın kalbine.

Seth'le tanışmadan önce onun romanlarını okurken kendimi kısıtlamıştım. Günde sadece beş sayfa okurdum çünkü o ilk okumanın tatlılığını uzatmak isterdim. Bir şey gerçekten iyi olduğunda, içine dalmak kolaydı ve siz farkına bile varmadan o an geçip gidiyordu. Onu yakıp bitirmiştiniz. Uzun yaşamımda bunu çok sık yaşadım ve sıkı bir okuma programı, işleri yavaşlatmak için zayıf bir girişimdi. Ancak bu kitaba başladığımda bir planım yoktu ve çok geçmeden beş sayfada durmanın imkânsız olduğunu anladım.

Enfesti. Kendine ait birkaç romanı olsa da, bu seri - Cady ve O'Neill - onun amiral gemisiydi. Temel düzeyde, bu sadece bir gizem kitabıydı, ancak Seth'in yazımında onu tür gettosunun üzerine çıkaran harika, lirik bir kalite vardı. Elbette, aksiyon ve ipuçlarının izi vardı, ama karakterleri de geliyordu, her zaman hem harika hem de yürek parçalayıcı şekillerde büyüyorlardı. Seth onların duygularını ve tepkilerini o kadar gerçekçi bir üslupla anlatıyordu ki, kendi hayatımda yankı buldu ve göğsümde bir sızı bıraktı. Bu onun sanatı için mi yoksa kendisi için mi bilemiyorum.

Burnumu çektiğimi ancak Dante yuvarlandığında fark ettim. "Ağlıyor musun, succubus?"

"Bu kitap," dedim.

Az önce Cady ve O'Neill'in hayat hakkında derin bir konuşma yaptıkları bir bölüm okumuştum ve O'Neill tüm insanların hem lanetlenme hem de bağışlanma arayışında olduğunu, varoluşlarını anlamlandırmak için her birine ihtiyaç duyduklarını söylemişti. Ağlıyordum çünkü bu doğrudu ve Seth bunun doğru olduğunu biliyordu.

"Bu dünyada ağlanacak çok şey var," dedi Dante esnemeye çalışarak. "Bir kitabın bunlardan biri olması gerektiğinden emin değilim."

O sırada saat sabahın dördünü gösteriyordu ve gözlerim yaşlardan ve uyku ihtiyacından dolayı sapsarıydı. Seth'in kitabını bıraktım - ki artık yarısından fazlasını bitirmiştım - ve ışığı kapattım. Dante kıpırdandı ve bir kolunu bana dolayarak çenesini omzuma yasladı. Nefes alıp vermesi ağırlaştı ve düzene girdi, çok geçmeden ben de uykuda ona katıldım.

Sabahın geç bir saatinde telefon beni uyandırdı. Dante çoktan gitmişti. Bunu şaşırtıcı buldum, ama üç saat bile uyumadığını düşünürsek, o kadar da büyük bir sıçrama olmayabilirdi.

"Alo?" Arayanın kimliğini kontrol etmek bir yana, telefonu bulmak bile yeterince zordu. Çılgın bir ses bana cevap verdi.

"Georgina? Bu Blake."

"Blake?" Blake diye birini tanıdığımı sanmıyordum. "Bizi unuttuğunu söyleme sakın?"

"About" kelimesini "aboot" olarak telaffuz etti ve uyku sersemi beynimin içinden bana geri geldi. "Oh, Tanrım. Özür dilerim. Blake. Ordudan." Beni araması iyiye işaret olamazdı. Yatakta daha dik oturdum. "Neler oluyor?"

"Bugün bir şey yapacaklar... Kimseye söylememem gerekiyor ama endişeleniyorum. Büyük bir şey olması dışında pek bir şey bilmiyorum."

Artık ayaktaydım ve hareket ediyordum, yürürken kıyafetlerim ve saçlarım şekil değiştiriyordu. "Başka bir şey var mı? Bir zaman ya da yer?"

"Henüz değil. Evan bize söyledikleri konusunda çok ketum davranıyor. Meleğin bunun bilinmesi gereken bir şey olmasını istediğini ve son dakikaya kadar ayrıntıları öğrenemeyeceğimizi söylüyor."

"Siktir." Meleğin aynı zamanda benim bilgimi de sınırlamaya çalıştığından şüpheleniyordum. Gurur verici ama sinir bozucu. "Tamam, dinle, Seattle'dayım ama şimdi yola çıkıyorum. İki saat içinde orada olurum."

"Buraya iki saatte gelemezsin," dedi inanamayarak. "Hız sınırını aşmazsam çıkabilirim."

Şehrin içinde biraz sıkışıklık vardı ama biraz kuzeye çıktığımda trafik rahatladı. Sabah işe gidiş geliş saatleriydi; herkes Seattle'a gitmek istiyordu. Önümde açık bir otoyol bulduğumda Cedric'i aradım. Bilgi eksikliğimden hoşlanmayacağını biliyordum ama geçen seferden sonra ne kadar kızgın olduğunu düşünürsek, başımı belaya sokmamak için en azından burada bir girişimde bulunmalıydım. Cevap veren Kristin'di.

"Şu anda kahvaltı ediyor," dedi bana. "Bu onun için özel bir zaman. Rahatsız edilmekten hoşlanmaz." Sesinde endişeli bir ton vardı ve neredeyse onun için bir kahvaltı tepsisi hazırladığını hayal edebiliyordum.

"Evet, hoşuna gitse de gitmese de rahatsız olabilir." Blake'in söylediklerini ona da anlattım ve onun tepkisi de benimkine benzedi.

"Hepsi bu mu?"

"Melekleri şu anda bilmesi gerekenler esasına göre çalışıyor," dedim acı bir şekilde. "Daha fazlasını öğrendiğinde sana haber veririm. Sadece Cedric'in bilmesi gerektiğini düşündüm."

İç çaktı. "Haklısın. Teşekkür ederim. Dostum, bu onu çok kızdıracak. Hiç iştahı kalmayacak."

Blake'e verdiğim iki saat içinde yola çıktım ve mucizevi bir şekilde kenara çekilmedim. Tüm bu süre boyunca ondan haber alamamıştım, bu yüzden sınırı geçip kahve almaya gittiğimde onu aradım. Bir Starbucks bulmuş ve Tim Hortons egemenliğine meydan okumaktan gizli bir heyecan duymuştum. Ancak... kahveyi elime aldıktan sonra yanında bir çöreğin iyi gideceğine karar verdim ve caddenin karşısındaki Tim's'den bir tane aldım.

Blake cevap vermedi, ben de Evan'ı aradım ve yine cevap alamadım. Sinirle Evan'ın evine gittim ve bir süre kapıyı çaldım. Telefonum tekrar çaldığında neredeyse arka pencereden içeri girmenin eşiğindeydim ve ironik bir şekilde arayan Evan'ın kendisiydi.

"Georgina!" diye haykırdı, sesi kendinden geçmiş gibiydi. "Neredesin? Sana burada ihtiyacımız var."

"Neredesin *sen*?" diye sordum.

"Gözlem güvertesindeyim," dedi.

"Neyin gözlem güvertesinde?"

"Space Needle. Yakınlarda oturuyorsun, değil mi?"

Neredeyse telefonu düşürüyordum. "*Seattle*'da mısın?"

"Evet!" O hevesli, gayretli bakışını gözümün önüne getirebiliyordum. "Harika, değil mi? Melek mesajımızı genişletmemizi istedi. Bu yüzden hepimiz aynı anda açacağımız bu pankartlarla buradayız ve sonra birkaç sürprizimiz daha var-"

"Evan," diye yalvardım, arabama doğru koşarken. "Yapma bunu. Fark ettiğinden daha fazla bela çıkarıyorsun."

"Mesele de bu zaten!" diye kıkırdadı. "Buraya gelmen ne kadar sürer?"

Ona şehirde olmadığını söylediğimde ilgisini kaybetti ve yalvarışlarım anlamsızlaştı. Bağlantımız kesilir kesilmez, Kristin'e ulaşmayı umarak Cedric'i aradım. Onun yerine sesli mesajını aldım. Nedense bu beni sinirlendirdi.

"Cedric, bu Georgina. Ordu burada değil, şu anda *Seattle*'dalar. Umarım artık onların aptal planlarıyla bir ilgim olmadığına inanıyorsundur! Jerome bunu öğrendiğinde, benim kığım tehlikede olacak ve şansımı bildiğim için, seninle birlikte çalıştığımızı düşünecek."

Evet, bu kazanmamın mümkün olmadığı durumlardan biriydi. Ne yaparsam yapayım başım belaya girecekti ama yine de hasar kontrolü yapmam gerekiyordu. Jerome'un hiç cevap vermediği ve telesekreteri bile olmayan bir cep telefonu vardı. Hugh ona ulaşmanın en iyi yoluydu ama o da açmıyordu.

"Lanet olsun!" Telefonuna bağırdım. "Artık kimse lanet telefonlarına cevap vermiyor mu?" Ona olanları aceleyle özetledim ve Jerome'a ya da iblislerden birine tarikatın planlarından bahsetmesini, yoksa Jerome'un da Cedric'in maruz kaldığı incelemeye maruz kalacağını söyledim.

Bundan sonra *Seattle*'a doğru tekrar yola koyulmaktan başka yapabileceğim bir şey *kalmamıştı* - ki bu beni hiç mutlu etmiyordu. Neyse ki artık işe gidip gelme saatlerinin tamamen dışındaydım ve I-5'i 75'le geçerken yine rahat sürüşün tadını çıkarabiliyordum. Hoparlörlerimde *Pretty Hate Machine* bangır bangır çalıyor ve tedirgin ruh halimi garip bir şekilde yatıştırıyordu. Sonunda sürücülerin sık sık düştüğü trans benzeri duruma düştüm; beynimin bir kısmı yolu izliyor, diğer kısmı ise çılgınca uyarımın Ordu'yu durdurmak için *Seattle* iblislerinden herhangi birine zamanında ulaşıp ulaşmadığını merak ediyordu.

Seattle'ın yaklaşık yarım saat dışındaki Everett'i yeni geçmiştim ki, *her şey* başıma geldi.

Vücuduma bir elektrik çarpması oldu, dünya döndü ve görüşüm bulanıklaştı. Her yerimin sıcak olduğunu hissettim. Ellerim direksiyonda kaydı ve neredeyse yan şeride savrulmama neden oluyordu. Birine çarpmadan önce dörtlü flaşörlerimi yakıp emniyet şeridine çekmeye yetecek kadar dayanma gücüm vardı. Midemde bir bulantı dalgası yuvarlandı, sonra sakinleşti, sonra tekrar içimi kapladı. Arabayı parka çekerek, biraz berraklık umuduyla başımı direksiyona koydum. Kulaklarımda bir uğultu vardı ve tüm vücudum titriyordu.

Ne oluyor be? Ben hastalanmadım. Hiç hastalanmadım. Beni gerçekten bu şekilde etkileyebilecek tek şey çok fazla içki içmek ya da başka maddelere düşkün olmaktı. Birkaç kez gıda zehirlenmesi geçirmiştım ama kısa sürmüştü ve nedense yediğim çöreğin bana bunu yaptığından şüpheliydim.

Başımı biraz yukarı kaldırdım ama dünya sallanmaya devam ediyordu. Gözlerimi kapatarak yanağımı direksiyona dayadım ve kusmamayı umarak birkaç derin nefes aldım. Burada neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama geçecekti. Geçmek *zorundaydı*.

Ve biraz da öyle oldu. O şekilde ne kadar oturduğumu bilmiyorum, belki on beş dakika kadar, ama bir dahaki sefere yukarı bakmaya cesaret ettiğimde baş dönmesi azalmıştı. Mide bulantısı hâlâ oradaydı ama o da daha düşük bir seviyeye inmişti. Risk almaya karar vererek I-5'e geri döndüm, şehre olan yolculuğumu bitirmek ve sorunumun ne olduğunu anlamak için endişeliydim.

Bir kazaya sebebiyet vermeden şehre dönmeyi başardım ve binamın merdivenlerini çıkmaya çalışırken neredeyse düşüyordum. Bavulumla bile uğraşmadım ve onu arabada bıraktım. Daireme girdiğimde doğruca odama yöneldim ve yatağa uzandım. Aubrey bana katıldı ve merakla yüzüme baktı. Onu birkaç kez sevdim, sonra uykuya dalarken elimi bıraktım, daha fazla tutamayacak kadar güçsüzdüm.

Neredeyse iki saat sonra kapımın çalınmasıyla uykudan uyandım. Doğrudum ve midemin yatıştığını görerek rahatladım. Baş dönmesi de geçmişti. Belki de çörek kusurluydu... ama yine de içimde bir şeylerin yolunda gitmediğine dair garip bir his -küçük, rahatsız edici bir şüphe- vardı. Ama bunun ne olduğuna dair hiçbir ipucum ya da kanıtım yoktu. Şimdilik bunu görmezden gelerek oturma odasına doğru yürüdüm ve kapımı açtım, gözetleme deliğinden dışarı bakma zahmetine bile girmedim.

Cody ve Peter orada durmuş, ikisi de bir kulaktan diğerine sıırıyordu. "Ne istiyorsunuz?" Kapı açıldığında onlar için kenara çekilerek sordum. "Uyuyordum."

"Saçından belli oluyor," dedi Peter, koltuğuma fırlayarak. "Peki neden uyuyorsun? Günün ortasındayız."

Hâlâ sersemlemiş bir halde gözümü kısarak saatime baktım. Saat üçü biraz geçiyordu. "Evet, ben

Biliyorum. Kendimi iyi hissetmedim. Garipti. Birden kendimi bitkin ve sersemlemiş hissettim."

O gülümseme Cody'nin yüzünden hiç gitmemişti. Peter'ın yanına oturdu. "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Omuz silktim ve koltuğuma yerleştim. "İyiyim sanırım. Biraz yorgunum ama en kötüsü geride kaldı." Yine de *burada doğru olmayan bir şeyler* olduğu hissi hâlâ içimdeydi.

"İçeride tıklıp kalmamalısın," dedi Peter. "Harika bir gün." "Şu güneşe bak," diye katıldı Cody. "Sanki yaz erken gelmiş gibi."

Bakışlarını pencereye kadar takip ettim. Aubrey'nin hoşuna gidecek şekilde sıcak altın rengi ışık bulunduğum kata yayılıyordu ve komşu binanın ötesinde mavi gökyüzünü görebiliyordum. Yine de etkilenmemiştim. "Daha bahara yeni girdik. Bu bir şans. Yarın muhtemelen soğuk olacak."

Peter başını salladı. "Uyandığında çok huysuz oluyorsun." İkisi de saçma bir şekilde kendilerinden memnun görünüyorlardı ve ben nedenini anlayamıyordum.

"Belki de dışarı çıkmalısınız," dedi Cody, Peter'la karşılıklı sırtarak. "Bundan sonra yürüyüşe çıkacaktık. Bu seni neşelendirebilir."

"Evet. Eski ruhları canlandırmak için parlak, güneşli bir öğleden sonra gibisi yoktur." Peter'ın sırtışı daha da büyüdü.

Başımı koltuğa yasladım. "Tamam, tamam. Burada kaçırdığım şaka nedir?"

"Şaka değil," dedi Peter. "Sadece harika bir gün olduğunu düşünüyoruz." "Güzel, güneşli bir gün," diye onayladı Cody.

"İkiniz de keser misiniz artık? Anlıyorum. Güzel bir gün. Güneş açmış, kuşlar ötüyor-"

Durdum. Gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Sırıtan vampirlere baktım, sonra dışarıdaki güneş dolu dünyaya baktım ve sonra tekrar onlara baktım. Yutkundum.

"Nasıl," diye sordum sessizce, "günün ortasında dışarıda mısınız?"

Bastırılmış neşeleri patladı ve ikisi de kahkahalara boğuldu.

Artık tamamen uyanık hissediyordum. "Ben ciddiym! Neler oluyor? Gün ışığında dışarıda olamazsın ve nasıl-bekle. Kapıda olduğunuzu hissetmedim. *Hâlâ* hissedemiyorum."

"Biliyorum," dedi Cody. "Çılgınca değil mi?"

"Hayır! Yani, evet. Ama bu... bu olmamalıydı," diye karşı çıktım. Bunu nasıl bu kadar eğlenceli bulabildiklerini anlamıyordum. Bir şeyler yanılttı. Hem de çok yanlış. Orduyla yaşadığım tüm o dram aklımdan çıkmıştı. Uyandığımda içimi kemiren o endişe, sert bir korku düğümüne dönüşmüştü. Kalbim göğsümde çarpıyordu ve her yerim buz kesmişti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Güneş seni kızartmalı."

"Biliyorsak ne olayım," dedi Peter. "Tabutlarımızın içindeydik ve sonra aniden... uyandık. Dışarı çıktık ve işte oradaydık. Dışarıda ve etrafta

Günün ortasında. Başka ne var biliyor musun? Kan istemiyorum. Hiçbir arzum yok. Bir damla bile."

"Ne yani, siz sadece etrafta dolaşmaya ve günün tadını çıkarmaya mı karar verdiniz? Jerome ile temasa geçmediniz mi? Bir şeyin ölümsüz varlığını ciddi şekilde değiştirdiği gerçeğini sorgulamadınız mı?"

Peter'ın yüzünde muzip bir ifade belirdi. "Sadece biz değil, Georgina." İkisi de beklentiyle beni izlediler.

"Bana öyle bakmayın," dedim onlara. "Ben her zaman güneşe çıkabildim."

"Senin de imzan yok. Seni hissedemiyoruz," dedi Cody.

Birkaç ağır saniye boyunca onlara baktım, buradaki anlamı çözümlemeye çalıştım. İma ettiklerini anladığımda midemde huzursuz bir his oluşmaya başladı - ancak ima ettikleri şey imkânsızdı. Akıl almaz bir şeydi.

"Yanıliyorsunuz," dedim.

Yavaşça, dikkatlice yüzüme dokundum. Bu sabahki halimle tamamen aynıydı. Yapım aynıydı. Boyum aynıydı. Hâlâ kendimdim.

Rahatlayarak nefes verdim. "Ben de aynıyım."

Peter'ın gözleri dans etti. "Saçını düzelt. Çok dağınık."

Şekil değiştirmek bir succubus ya da incubus için neredeyse bilinçaltında yatan bir içgüdüdür. Bir kası sıkmak ya da derin bir nefes almak gibidir. Çok az düşünürsünüz, beyninizden bir mesaj gönderirsiniz ve olur. Ben de saçımı düşündüm, düzleşmesini ve at kuyruğu şeklinde toplanmasını istedim. Bu gerçekleştiğinde genellikle hafif bir karıncalanma olurdu, depolanmış enerjimin bir parçasını kullanmanın yanmasından kaynaklanırdı. Ve elbette, her zaman somut bir kanıt vardı - görünüşümdeki gerçek değişim.

Bu sefer hiçbir şey yoktu. Karıncalanma yok. Saç hareketi yok.

Peter öne doğru eğildi. "Ooh, senin de başına geldi! Sen de aynısın. Hiçbirimiz çalışmıyoruz."

"Hayır," dedim telaşla. "Bu mümkün değil."

Tekrar denedim, saçlarımın değişmesini istedim - farklı bir renge dönüşmesini, kısalmasını, yeniden şekillenmesini... ama hiçbir şey olmadı. Kıyafetlerimi değiştirmeye çalıştım, kot pantolonumu ve Henley'imi bir slip elbiseye dönüştürmeye zorladım. Ya da belki bir eşofman. Hatta kıyafetlerimi tamamen yok etmeye bile çalıştım.

Hiçbir şey olmadı.

Hiçbir şey.

Çaresizlik içinde, akla hayale gelmeyecek bir şey yaptım: Doğal formum olmayan bir formu korumak için her zaman sürdürdüğüm bilinçsiz tutumu bırakmaya çalıştım. Tüm kontrolü bıraktım ve bedenimin doğduğum, özümün her zaman dönmek istediği, dünyadan saklamak için çok ama çok mücadele ettiğim bedenime geri dönmesine izin verdim.

Hiçbir şey olmadı. Aynı kaldım. Şekil değiştiremedim.

Kolumun kesilmesi gibi bir şeydi. O ana kadar, benliğimin ne kadarının şekil değiştirmeye bağlı olduğunu fark etmemiştim. Bir ölümlüyken, bu güç hayal bile edilemezdi. Bir buçuk bin yıl boyunca ona sahip olduktan sonra, benim bir parçam haline gelmişti ve yokluğu artık dayanılmazdı. Saf panik içinde olduğumu anlamak için yüzümü görmeme gerek yoktu. Peter ve Cody hâlâ gülüyorlardı.

İnanamayarak ayağa fırladım. "Bu hiç komik değil," diye bağırdım. "Jerome'la konuşmalıyız. *Hem de hemen*. Ciddi bir sorunumuz var!"

"Ya da sağa," diye önerdi Cody.

"Neden bunun bir şaka olduğunu düşünüyorsun?"

Peter sakince, "Yok," dedi. Neşesinin altında, gözlerinde ufak da olsa bir endişe gördüm; şimdilik görmezden gelmeye çalıştığı belliydi. "Sadece havalı olduğunu düşünüyoruz. Jerome'un bunu zaten bildiğini düşünmüyorsunuz değil mi? Her ne ise, yakında düzelteceklerdir. Değiştirebileceğimiz bir şey yok."

Onlara yöneltmek üzere olduğum tırat, kapının daha fazla çalınmasıyla kesildi. Tıpkı vampirlerde olduğu gibi, hiçbir ölümsüz izi hissetmedim. Kapımda herhangi biri olabilirdi. Yine de gözetleme deliğinden baktığımda Hugh'u gördüm. Rahatlamış hissederek onu içeri aldım. Hugh bunu çözecekti. Jerome'la sürekli iletişim halinde oldukları için neler olup bittiğini her zaman biliyordu. Hugh'nun kendine güveni ve tipik her şeyi bilen havası her şeyi çözecekti.

Onun yerine, perişan görünüyordu. Kederli. Ayaklarını sürüyerek içeri girdi ve az önce oturduğum yere çöktü. Dirseklerini dizlerine dayadı ve çenesini ellerinin arasına aldı.

"Hey, Hugh," dedi Cody. "Harika bir gün değil mi?"

Hugh'nun önünde yere diz çöktüm, böylece doğrudan gözlerinin içine bakabiliyordum.

"Hugh, neler oluyor?"

Bana öylece baktı, kara gözleri kederli ve kasvetliydi. Hugh'yu yıllar boyunca öfkeli, sevinçli ve kızgın görmüştüm ama onu hiç depresif görmemiştim. Şu anda onun incinmiş duygularından başka endişelenmemiz gereken birkaç şey daha olduğu gerçeği olmasaydı, bu beni rahatsız ederdi.

"Hugh! Hepimiz kaybettik..." Kaşlarımı çattım, ne diyeceğimi bilemedim. Güçler mi?

Bu kulağa fazla Adalet Ligi gibi geldi.

"...yetenekler." "Biliyorum," dedi sonunda.

"Ben de öyle."

"Hangi güçlere sahiptin ki?" diye sordu Cody, görünüşe göre süper kahraman karşılaştırmalarını umursamıyordu.

"Çoklu görev?" diye alay etti Peter. "Defterleri dengeleme ve harmanlama yeteneği mi?"

Ona omzumun üzerinden hızlıca bir bakış attım ve sonra açıklamak için Cody'ye baktım. "İmpler ruhları görür, herkesin yaşam enerjisini. Kimin ruhunun iyi, kimin kötü olduğunu anlayabilirler."

"Bunu biliyorum," dedi Cody. "Sadece daha fazlası olduğunu düşünmüştüm."

Hugh içini çekti. "Bunu hayal bile edemezsin Georgina. Şu anda o yeteneğe sahip olmamak.

Duyularımdan birini kaybetmek gibi. Ya da renk körü olmak gibi." "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedim ona.

"Pek mümkün değil. Yaşayan varlıkların etrafındaki enerjiyi ve ruhları göremediğinizde, dünya çok... boştur. Çok sıkıcı."

"Neden oldu bu?" Tırmanan korkumu bastırmak için elimden geleni yaparak nazıkçe sordum. İçten içe hâlâ sarsılıyordum. Şekil değiştirme yeteneğim gitmişti. Ölümsüz imzam gitmişti. *Beni* Georgina Kincaid, succubus olarak tanımlayan işaretler gitmişti. "Neler oluyor?"

Hugh'nun gözleri hâlâ üzgün ve odaklanmamıştı ama sonunda bana baktı ve sanki karşısında beni yeni fark etmiş gibi yüzümü inceledi. "Çeşitli yeteneklerimizi ve ölümsüzlüğümüzü ruhlarımızı satarak elde ediyoruz," diye yavaşça başladı. "Bu eşsiz yetenekler -ve yan etkileri- Cehennem'le yaptığımız sözleşmeden geliyor ve baş iblislerimiz aracılığıyla filtreleniyor. Bizi takip etmelerini sağlayan şey bu. Biz... birbirimize bağlıyız..." Cehennem'in çalışanlarını yönettiği sistemi en iyi nasıl açıklayacağını düşünürken kaşlarını çatı.

"Neden bahsettiğini biliyorum," dedim. Cedric onun bölgesine girdiğimde bunu anlardı çünkü yeterince yaklaştığımda beni hissedebilirdi. Jerome, amirim olduğu sürece, her zaman nerede olduğumu ve yaralanıp yaralanmadığımı biliyordu. Her zaman benden haberdardı, her zaman bana bağlıydı. "Güçlerimiz... Cehennem'den Jerome aracılığıyla bize aktarılıyor."

"Doğru," dedi Hugh. Daha fazlasını bekledim ama söyleyeceği tek şey bu gibi görünüyordu.

"Doğru ne? Yeteneklerimiz neden yok oldu?"

Gözlerinde her zamanki Hugh kızgınlığı parlıyordu. "Çünkü *Jerome* gitti."

"Jerome sürekli ortalıkta yok," dedi Peter. "Ona asla ulaşamıyoruz. Şu anda ona ulaşamayız."

Hugh başını salladı. "Anlamıyorsun. Gitti dediğimde, bir barda bizden saklanması kastetmiyorum. *Gitti* demek istiyorum. Ortadan kayboldu. Ortadan kayboldu. Tüm niyet ve amaçlar için var olmayabilir de. Kimse nerede olduğunu bilmiyor. Ne bizim taraf, ne de diğer taraf. O. O. Gitti."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca etrafımızda ölüm sessizliği hüküm sürdü. Bu da bir şey ifade ediyordu.

Sonunda konuştuğunda Peter'ın sesini duymak zordu. "Ve o gittiği sürece..."

"...o zaman yeteneklerimiz de öyle," diye bitirdim.

Bölüm 11 Cody

bariz bir soru sordu.

"Peki... eğer *gittiyse*... bu nasıl oldu?" Hugh gözlerini ovuşturdu. "Çağrıldı."

"Oh, kahretsin," dedi Peter. Güneşte eğlenme neşesi kaybolmuştu. En az Hugh ve benim kadar suratsız görünüyordu. "Bu her şeyi değiştirir."

Kendimi Cody kadar saf hissederek Hugh ile onun arasına baktım. "Bu tam olarak ne anlama geliyor? Çağırma diye bir şey duydum ama hepsi bu kadar. Ayrıntıları bilmiyorum. Başına gelen birini tanımıyorum."

Peter başını salladı. "Ben de, ama ne olduğunu biliyorum. Temel olarak, güçlü bir insan bir iblisi çağırıyor ve kendi iradesine bağlıyor. Bu insan daha sonra iblisi hapsedebilir ve kontrol edebilir."

"Marlowe'un *Dr. Faustus*'u gibi."

Hepimiz dönüp Cody'ye baktık. Yüksek edebiyat referansları vermek genelde benim işimdi, onun değil.

"Ne?" diye sordu, bakışlarımız altında rahatsız görünüyordu. "Lisedeyken okumak zorundaydım."

Peter'a dönüp baktım. "Tamam, biz ölümsüzüz ve bir iblisi asla çizemeyiz bile. Bir insan bir iblisi nasıl kontrol edebilir?"

"Büyü kullanan insanlar ölümsüzlerden farklı bir güce sahipler. Ayrıca, duyduğuma göre, iblisleri çağırınlar genellikle yardım alırlar," diye açıkladı Peter. Onay için Hugh'ya baktı.

"Başka bir iblisten," dedi şeytan.

"Vay be. İblisleri kontrol etme kısmına geri dönelim. Bu insan Jerome'a tam olarak ne yaptırıyor?" diye sordu Cody.

"Muhtemelen bir şey yoktur," dedi Hugh. "Yoksa şimdiye kadar biri onu bulurdu. Tahminimce sadece saklanıyor."

Cody kaşlarını çatı. "Neden? Eğer evcil bir iblisin varsa, neden onu kullanmıyorsun?"

Yoksa ne anlamı var ki?"

Şimdi her şey bir araya gelmişti. "Onu bu resimden çıkarmak için," dedim yavaşça. "İşte bu. Tüm bu tuhaf iblis entrikasının son parçası. Tüm bu yanlış yönlendirmelerin amacı buydu."

"Doğru. Cedric Jerome'dan kurtulur ve aniden Seattle'da yeni bir baş iblis için boşluk doğar. Ve eğer Jerome yakında *dönmezse*.

yeni bir baş iblis ve buradaki hiyerarşiyi yeniden kurmak." Hugh hepimize eliyle işaret etti. "Statüko devam edecek."

"Dönerse' değil de 'döndüğünde' diyelim," dedim. "Ve bunun arkasında Cedric'in olduğunu sanmıyorum."

"Tabii ki arkasında Cedric var," dedi Hugh. "Bölge için savaşıyorlardı, değil mi? Bunu en iyi senin bilmen gerekir."

Cedric'in kızgınlığını ve Nanette'in kendini beğenmiş bakışını hatırlayarak başımı salladım. "Hayır... Bence burada Cedric'e tuzak kuruluyor. Bana sorarsanız bu işin arkasında Nanette var." Hem Cedric hem de Jerome ile ilgili gözlemlerimi hızlıca özetledim.

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Portlandlı Nanette mi? Seksi bir kız, kabul ediyorum ama o kadar da güçlü değil."

"Jerome ve Cedric'le uğraşması için bir neden daha. Onu kendi aralarındaki savaşa sürüklemelerinden endişe ediyordu. Ayrıca, gücünü çağırma yeteneğine sahip bir insanla birleştirirse..."

"Evet," diye itiraf etti. "Belki yapabilirdi... ama bu yaptığı anlamına gelmez. Benim param hâlâ Cedric'in üzerinde."

"Bunun için başı belaya girmez mi?" diye sordu Cody.

"Sadece yakalanırsa," dedi Peter.

İçimi çektim. "Ve bu arada, bu Jerome için kötü bir şey."

"Bariz olanı söyleme gücünün şekil değiştirmenle birlikte yok olmadığını görmek güzel," dedi Hugh.

Ona ters ters baktım. "İtibar açısından diyorum. Nanette bana burada yaşananlar yüzünden pek çok insanın gözünün Jerome'un üzerinde olduğunu söyledi - özellikle de nefilimlerin kaçmasına izin vermesi yüzünden. Kontrolü elinde tutamadığını düşünüyorlar. Yarın ortaya çıksa bile, ilk etapta çağırılmasının iyi görünmeyeceğini hayal etmek zorundayım."

"Olmayacak," diye kabul etti Hugh. "Aslında, uğramamın bir diğer nedeni de bu. Bir grup iblis bu akşam onun yerine geçecek kişi hakkında konuşmak için bir toplantı yapıyor. Saat yedide Mahzen'in arka odasında."

"Vay canına, çok hızlı hareket ediyorlar," dedi Cody.

"Resmi bir şey değil. Jerome'un gittiği haberi duyulunca, güç için manevra yapan her iblis bu şekilde harekete geçti." Hugh parmaklarını şıklattı. Genel bir kural olarak *tüm iblislerin* güç için manevra yaptığını belirtmekten kaçındım. "Çoğunlukla kendilerini göstermek için buradalar - ne kadar sert olduklarını göstermek, Grace ve Mei'ye yakınlaşmak için. Aslında bizi biraz kandırmaya çalışabilirler."

"Neden? Bu konuda bizim söz hakkımız yok ki," dedi Peter. Hepimize şöyle bir baktı. "Var mı?"

"Hayır, ama eninde sonunda Yönetim'den birileri buraya gelip durumu değerlendirecek ve değerlendirmelerinde bizimle konuşacak. Her şey bir rol oynar. Pozisyonu isteyenler kasıla kasıla etrafta dolaşacak, bunu nasıl koruyabileceklerini gösterecekler."

sıraya girsinler ve tekliflerini versinler."

"Nanette de bu toplantıda olacak mı?" Şüpheyile sordum.

"Evet," dedi Hugh, bana bakarak. "Cedric de öyle."

Ben de ona ters ters baktım. "Sana söylüyorum, o Cedric değil. Bundan eminim." "Ne yani, bir hafta boyunca onunla çörek yedin ve şimdi de BFF?"

"Hayır, ama onu senden daha iyi tanıyorum. Ve sanırım Nanette'i de senden daha iyi anlıyorum," diye karşılık verdim.

"Ee, siz..." diye başladı Cody, sesinde sorgulayıcı bir ton vardı.

"Cedric'le yatıyor musun?" Hugh sordu. "Şimdi de iki taraflı mı oynuyorsun?"

"Hayır!"

"Öyle gibi görünüyor." "Siz

çocuklar," diye tekrarladi

Cody.

"Bak," dedim, "Nanette'in masum olduğuna inanmak istiyorsun çünkü onun seksi olduğunu düşünüyorsun."

"Çok ateşli. Bir iblis için."

"Çocuklar!" diye bağırdı Cody. Ona döndük. "Biz ne olacağız?"

"Bizden ne haber?" Ben sordum.

"Neyiz biz?" Cody'nin yüzü buruşuk ve endişeliydi. Peter gibi o da yeni keşfettiği özgürlüğü konusunda artık o kadar heyecanlı görünmüyordu. "Biz insan mıyız?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra sustum. Gerçekten bilmiyordum. Hugh bana baktı ve omuz silkti.

"Tam olarak değil," dedi Peter. "Sanırım biz bir tür... durağanlık içindeyiz. Ne ölümlüüz ne de ölümsüz."

"Ya biri ya da diğeri olmak zorundayız," diye karşı çıktı Hugh. "Ölümlülüğe eşdeğer bir Araf yok."

Peter omuz silkti. "Ruhlarımız hâlâ cehennemde elinde. Baş iblisimiz kim olursa olsun bu değişmeyecek. Onu denklemden çıkarmak bizi ölümsüzlükle elde ettiğimiz yeteneklerden mahrum bırakır ama bu geçici bir durum."

"Ama bu bizi ölümsüzlüğün kendisinden koparıyor mu?" diye sordu Cody. "Ölebilir miyiz?"

Sessizlik çöktü.

"Kahretsin," dedi

Hugh.

"Sanırım..." Peter dudagını ısırdı. Bu konudaki bilgisinin sonuna geldiğini hissediyordum. "Bence bunu yaparsak bizi geri getirirler."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Cody kuşkuyla.

Peter ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyorum! Bu daha önce hiç başıma gelmemişti, tamam mı? Belki de biz insanız. Belki hastalanabiliriz. Belki bir kavgada kaybedebiliriz. Belki Georgina regl olur. Bilmiyorum, tamam mı?"

"Vay canına," dedim doğrulurken. "Ne demek istiyorsun-"

"Kesin şunu, hepiniz," diye haykırdı Hugh. "Hiçbir şey anlamayacağız

Bunu hemen şimdi öğrenebilirsiniz. Sadece toplantıya git ve orada öğren. Grace ve Mei şimdilik işleri idare etmeye çalışıyorlar ve ne olduğunu bilecekler. Şimdi panik yapmanın anlamı yok."

Orada oturuyorduk ve onun sözlerine rağmen hepimizin gerçekten paniklediğini biliyordum. Midem bulanıyordu ama bu sefer Cehennem'le bağımın kopmasına bir tepki değildi bu. Bu saf dehşetten doğmuştu. Hayatımda işler kötüye gittiğinde -özellikle de Seth'le ayrıldıktan sonra- ölümsüzlükten nefret ettiğim zamanlar olmuştu. Ölüm çekici gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, gelecek yüzyıllara nasıl dayanabileceğimi kavrayamamış ve insanların sınırlı yaşam sürelerine imrenmişim. Ama şimdi? Gerçekten ölebileceğim fikriyle yüzleşmek? Birdenbire, umutsuzca, tüm gücümle ölümsüzlüğüme tutunmak istedim. Ölüm kasvetli, karanlık ve korkutucuydu. Dünyanın tüm tehlikeleri bir anda üzerime çöktü, şimdiye kadar görmezden gelebildiğim her şey. Araba kazaları. Elektrik çarpması. Kuş gribi. Dünya artık güvenli değildi.

Eğer vampirler böyle bir korku hissettilerse bile, özgür insanlar olarak geçirecekleri son birkaç güne engel olmayacağına karar vermişlerdi. Hep birlikte ayağa kalktılar ve gitmek için harekete geçtiler.

Peter, "Jerome biz olsak da olmasak da yerini alacaksa, oturup üzülmenin bir anlamı yok," dedi.

"Hiçbir uyarı olmadan bağlantımız kesildi," dedim ona. "Cehennem'in devre kartına aniden yeniden bağlanabiliriz, biliyorsun. Güneşe yakalanma konusunda biraz gergin değil misin?"

"Önümüzdeki beş saat içinde herhangi bir karar vermeyecekler," dedi Peter küstahça -çok küstahça, diye düşündüm.

Bir an durakladı, bakışları pencereme ve ötesindeki mavi gökyüzüne kaydı. Orada, karanlık gözlerinde, *en küçük, en küçük* özlemi gördüm. Son bin yıldır güneşi ne kadar özlemiş olabileceği aklıma geldi. Hepimiz gibi o da ölümsüzlük için ruhunu kendi isteğiyle satmıştı. Bununla birlikte, kana bağımlı olma, güneş ışığından mahrum kalma ve korku ve kabus dağıtıcısı olarak çalışma karşılığında insanüstü bir güç ve hız kazanmıştı. Bazı günler cehennemi anlaşılmamdan dolayı pişmanlık duyduğum kesindi; şüphesiz o da duyuyordu. Belki de güneş konusundaki gevşek ve kendine aşırı güvenen tavrına rağmen, kızarma riskinin gerçekten farkındaydı ve bunca zaman sonra buna değdiğini düşünüyordu.

O ve Cody gittiler, beni ve hâlâ kasvetli görünen Hugh'yu bıraktılar. Şeytanın omzuna nazikçe dokundum. "Bunun işe yarayacağından eminim."

Bana alaycı bir bakış attı. "Gerçekten mi?"

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Hayır, pek sayılmaz. Sadece seni daha iyi hissettirmeye çalışıyorum. Daha önce ne kadar sevdiğini hiç fark etmemiştim... ne diyordun buna? İmp vizyonu mu?"

Bu, sonunda gülümsemesini sağladı. "Beni hep bir kağıt parçası olarak düşündün.

itici?"

"Hayır, artık kimse kağıt kullanmıyor. Her şey elektronik."

"Cehennemde değil," dedi ayağa kalkarak. "Ormanları kesmeyi seviyorlar."

Onu kapıya kadar takip ettim. "Dayan biraz, akşam görüşürüz." "Yeni kazandığın özgürlüğünle ne yapacaksın?" diye sordu, elini

kapı kolunda.

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun? Bütün bunlar senin ve benim için vampirlerle aynı şey değil."

Hugh'nun bana bakışı gerçekten eğlenmiş ve neredeyse acımişti. "Georgina. Şekil değiştirme ve diğer yeteneklerin insan hayatından besleniyor. Eğer bunları yapamıyorsan, o zaman enerjiye ihtiyacın yok demektir; tıpkı Cody ve Hugh'un kana ihtiyacı olmadığı gibi. Hissetmiyor musun? Muhtemelen tüm sistem kapanmıştır."

Bir an için donup kaldım ve neredeyse nefes almayı bırakıyordum - ki o anki durumumda bu pek de akıllıca olmayabilirdi. "Ne?"

Tekrar güldü. "Bunu nasıl düşünemediniz?" "Şey... çünkü Seattle'ın tüm dokusuna daha çok odaklanmışım.

şeytani hiyerarşi çözülüyor. Bu ve hepimizin ölebileceği ihtimali." İçimde, zihnim onun sözlerini atlamaya devam eden bir plak gibi tekrar tekrar oynatıyordu: *Enerjiye ihtiyacın yok, enerjiye ihtiyacın yok...* Başımı salladım. "Buna inanamıyorum. Bu mümkün değil." Bunu çok uzun zamandır istiyordum, korkunç yan etkileri olmadan biriyle birlikte olabilmeyi. Her zaman özlemini çektiğiniz ama derinlerde bir yerde asla gerçekleştiremeyeceğini bildiğiniz şeylerden biriydi. Piyangoyu kazanmak gibi. Ya da sonsuza kadar yaşamak gibi.

"Bir vampirin güneşe çıkması da öyle," dedi Hugh. "Yine de buradayız." Eğildi ve yanağımdan öptü. "Bunu bir düşün. Bu hayatta bir kez, hatta sonsuzlukta bir kez karşına çıkacak bir şans."

Gitmeye başladı ve sonra neredeyse unuttuğum bir şey tekrar aklıma geldi. "Hugh? Daha önceki mesajımı aldın mı? Kanadalı Satanistler hakkındaki?" Her şeyden sonra, Space Needle'daki birkaç işaret birdenbire saçma bir şekilde önemsiz göründü.

"Evet," dedi yüzünü buruşturarak. "Orada büyük bir gösteri yaptılar, insanları korkuttular. Haberlere çıktılar ve tutuklandılar. Şimdi ne olacağından emin değilim. Uluslararası olay her şeyi ilginç kılıyor."

"Jerome'a söyleyebildin mi?"

"Hayır, ona ulaşamadım - çağırılma zamanının yakın olması şaşırtıcı değil. Sonunda Mei'ye ulaştım ve sanırım medyanın ne kadarını öğrendiğini en aza indirmek için bir şeyler yaptı. Yönetimden kimsenin fark etmeyeceğini umuyordu."

"Evet, artık hepsi bizi fark ediyor."

Hugh'nun yüzü sertleşirken başıyla onayladı. "Bu bir

az bile. İyi eğlenceler, tatlım."

Beni orada dikilip kapıya bakarken bırakıp gitti.

H   a ağır ağır nefes alıyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Sakinle  mem ve iyice düşünmem gerekiyordu. Ne de olsa panik atak geçirsem neler olabileceğini kim bilebilirdi? Kalbim falan mı duracaktı? Artık tüm bahisler kapalıydı. Her şey mümkündü.

Yere    kt  m, kollarımı kendime doladım ve nefesimi yavaşlatmaya odaklandım. Her şey çok ger  ek  st  yd  . Bunu sindiremiyordum.     ml   olmam mümkün değildi.   lebilmem mümkün değildi. Bir adama zarar vermeden ona dokunabilmem mümkün değildi. Kendime bunları tekrar tekrar söyledim. Bu sırada Aubrey bana doğru yaklaştı ve başını bacağıma s  rtt  . Elimi uzatıp sırtını okşadım, ne yaptığımın farkında bile değildim.

Ne yapacaktım ki? Toplantıya kadar beş saatimiz vardı ve bana kalırsa bu süre yeterince erken olamazdı. *Hemen* cevaplara ihtiyacım vardı. Bu belirsizlikle yaşayamazdım. Kalbim tekrar çarpmaya ba  ladı. Lanet olsun. Gerçekten kalp krizi geçirecektim. Hugh günlük içinde doktordu; belki de tansiyonum hakkında onu aramalıyım.

Arayın.

O anda aklıma bir fikir geldi ve çantamı bulmak için ayağa kalktım. Cep telefonumu çıkarıp Dante'yi aradım. Bunu bilebilecek biri varsa o da oydu. Muhtemelen bunun benim cehennemdeki konumumu nasıl etkilediğinin inceliklerini bilemezdi ama iblis çağırma hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Kara b  y   onun uzmanlık alanıydı. Ayrıca, onun uzmanlığından daha fazlasını istiyordum. Birdenbire sadece rahatlamak istedim. Onu görmek istedim. Bana sarılmasını ve güven vermesini istedim. Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesine ihtiyacım vardı.

Ama telefon çaldı ve cevap vermeden çaldı, beni telesekreterinin dostça mesajına gönderdi: "Konu  ."

Bu plan için çok fazla. Bağlantıyı kestim ve tezg  hıma yaslandım. Yavaşça, istikrarlı bir şekilde beynimin uyandığını hissettim, korkumun içinde bir parça mantık bulmaya çalışıyordum. Pasif olmak benim do  amda yoktu. Bu konuda bir şeyler yapmalıyım. Cevaplar için bu geceye kadar bekleyemezdim.

"Bunu kendimiz araştıralım, Aubrey," dedim. Ortalama bir insan Cennet ve Cehennem'in gerçek doğası ve nasıl işlediğimiz hakkında hiçbir şey bilmezdi. Yine de, arada bir, gizemli yazılara yeterince dikkatli bakarsanız, usta bir     ml  n  n ortaya çıkardığı bir parça gerçeğe rastlayabilirdiniz. Buldukларımın yüzde doksandan dokuzunu yanlış olurdu, ancak bir internet araması iblis çağırma hakkında bir miktar gerçeği ortaya çıkarabilirdi. Çok düşük bir ihtimaldi ama şimdilik yapabileceğim en iyi şey buydu.

Ancak dizüstü bilgisayarımı almaya gittiğimde talihsiz bir gerçeği keşfettim: Onu kitapçıda bırakmıştım. İnledim. Şimdi ne olacaktı? Bir plan daha suya düştü.

Seni aptal, diye içimden bir ses azarladı. Birkaç blok ötedesin. Kıçını kaldır ve al.

Bu mantık elbette çok mantıklıydı. Ta ki pencereden dışarı bakana kadar.

Daha önce yaşadığım korku geri geldi. Arabalar Queen boyunca ilerliyordu. Anne Caddesi çok hızlı, ağaçları karıştıran rüzgâr çok güçlü, kaldırımdaki insanlar çok tehlikeli görünüyordu. Oraya nasıl çıkabilirdim? Kendimi nasıl riske atabilirdim? Burada, güvenli bir yerde kalmak daha iyiydi.

Ve yine de... Nasıl bekleyebilirdim ki? Burada otursam çıldıracaktım. Aubrey'e baktığımda yeşil gözleriyle beni izlediğini gördüm. Kedilerin bazen sahip olduğu o sonsuz bilge bakışa sahipti. Tam olarak cesaret verici değildi ama beni biraz rahatlattı.

Tamam. Bunu yapabilirim.

Paltomu buldum ve dağınık saçlarımı düzgün bir şekle sokmaya başladım - tabii hemen fark ettim ki şekil *veremiyordum*. Sorun değil, diye kendimi temin ettim. Acelem olmadığında saçımı her zaman yapardım. Bu da farklı değildi. Hızlıca tuvalete gidip saçımı şık bir at kuyruğu yaptım ve dünyayla yüzleşmeye hazırlandım.

Dışarıya adım attığımda, uyarıcılarla dolup taşım. Binamın merdivenlerinde durdum, şoka girmiştim ve hareket edemiyordum. Böyle bir şey hiç başıma gelmemişti. Hiçbir zaman, hiçbir zaman dünyadan korkmadım. Her zaman ondan keyif almış ve neler sunabileceğini görmek için can atmıştım. Elimi çantama atıp sigaralarımı uzandım, onları bir güvenlik battaniyesi gibi arıyordum. Onları çıkardığımda başka bir şeyin farkına vardım. Artık onlara karşı bağışıklığım yoktu. Bu durağanlık muhtemelen uzun sürmeyecekti... ama bunu nasıl riske atabilirdim? Gerçekten ne kadar savunmasız olduğum hakkında hiçbir fikrim yokken kendimi kanserojenlere nasıl maruz bırakabilirdim?

Sigaraları yerine koyarak derin bir nefes aldım ve ileri atıldım.

Dükkâna olan mesafe ancak üç bloktu ama kilometrelerce uzakmış gibi geliyordu. Trafikten olabildiğince uzakta yürüdüm ve biri beni her geçtiğinde irkildim. Sonunda Emerald City'ye geçmek için kavşağa ulaştığımda terliyordum. Queen Anne Caddesi aşırı çılgın bir yol değildir. Bu özel noktada üç şeritli ve düzenli bir trafik vardı, hız 30'du (bu da insanların genellikle 35-40'la giderken bulunabileceği anlamına geliyordu).

Yine de orada dururken, her iki yönde beş şeridin yarıştığı I-5'in kendisini geçmeye çalışıyor da olabilirdim. Yaya geçidi kırmızıydı, bu da bana cesaretimi toplamam ve buradan yüzlerce kez geçtiğimi, çoğu zaman da yaya olarak geçtiğimi kendime hatırlatmam için zaman veriyordu. Mantıksız davranıyor, endişelenmemem gereken şeylerden korkuyordum. Işık yandı ve bana geçiş izni verdi.

Her adımda acı çekerek yola koyuldum. Karşı caddeden kırmızıda dönen bir Honda aniden kavşağa girdiğinde neredeyse kaldırıma ulaşmıştım, yayaları değil sadece arabaları kontrol etmişti. Beni gören sürücü, muhtemelen ihtiyaç duyduğundan biraz daha sert bir şekilde frene bastı. Onlar

gıcırdadı ve araba benden yaklaşık iki adım ötede durdu. Orta derecede endişe verici olsa da, bu muhtemelen normal şartlar altında beni çok fazla korkutacak bir şey değildi. Ne de olsa araba durmuştu ve ben de neredeyse karşıya geçmek üzereydim. Yine de o kadar gergindim ki fren sesini duyduğumda ve onun ne kadar yakın olduğunu gördüğümde donup kaldım. Orada öylece durdum, kelimenin tam anlamıyla farlara yakalanmışım.

Ne düşünebiliyordum ne de hareket edebiliyordum. Çok aptalcaydı. Yedi adım daha atsaydım güvende olacaktım. Kadının benden kaçtığı için yaşadığı panik, yolunu kestiğimi fark ettiğinde kızgınlığa dönüştü. Özellikle yüksek sesli ve iğrenç olan kornasına bastı. Ne yazık ki onun için etkisizdi. Aksine, gürültü beni daha da dondurdu.

Birden biri kolumdan tuttu ve beni kaldırıma doğru çekmeye başladı. Honda'daki sürtük korna çalmaya devam ediyordu ve sanırım Seth ona "Kapa çeneni artık!" diye bağırdığında ben de en az onun kadar irkilmişim.

Sabit elleri beni kaldırıma doğru yönlendirdi ve ben de meraklı arabalara ve yayalara aldırmadan tekrar donup kaldım. Yüzümü kavrayarak beni kendisine bakmaya zorladı. Gözleri sıcak pekmez gibiydi ve gözlerindeki bir şey içime huzur yayarak beni kendime getirdi.

"Georgina, iyi misin?"

Tüm vücudum titredi ve kendimi toparlayıp konuşmam bir anımı aldı. "Ben... Sanırım..."

Konuşurken sesi çok ama çok nazikti. "Ne oldu orada?"

Gözyaşlarımı geri kııptım. "Hiçbir şey... yani..." Bitiremedim. Tam o anda, Queen Anne Caddesi'nde yıkılacaktım. Bu kadar zayıf ve korkak olduğum için kendimden nefret ediyordum.

"Boş ver," dedi Seth kolumu tekrar tutarak. "Önemli değil. Güvendesiniz. Hadi içeri girelim."

İş arkadaşlarımdan herhangi biri Seth'in beni bir hasta gibi yönlendirdiğini gördüyse de fark etmedim. Aslında, ofisime girene kadar yürüyüşün neredeyse hiç farkında değildim. Seth beni oturttu ve sonra kapıyı kapattı. Bana doğru eğildi.

"Bir şeye ihtiyacınız var mı? Su? Yiyecek bir şey?"

Yavaşça, neredeyse robot gibi başımı salladım. "Hayır, hayır. Ben... Ben sadece dizüstü bilgisayarım için geldim."

Son zamanlarda benim yanımdayken takındığı normal çekingenlik ifadesi kaybolmuş, yerini sert ve endişeli bir ifade almıştı; iyi olduğumu öğrenene kadar rahat etmeyecek bir ifade. Artık bana bakmaktan korkan ve beni hep görmezden gelen o utangaç yazar değildi. Bir zamanlar çıktığım adamdı, her zaman ruh halimi okuyabilen ve yardım etmek için öne çıkan adam.

"Georgina, lütfen. Lütfen bana ne olduğunu anlat."

Gözyaşlarım uzak duracak gibi görünüyordu ve şimdi içeride, tanıdık bir bölgede olduğum için kendimi biraz daha cesur hissetmeme izin verdim. "Neden bana yine bu kadar iyi davranıyorsun?"

Kaşlarını çattı. "Neden sana iyi davranmayayım ki?"

"Çünkü... Çünkü... Son konuştuğumuzda sana karşı pek nazık değildim. Sen bana kitabı verdikten sonra bile."

Boğazından bir ses çıktı, neredeyse kahkaha gibi ama tam değil. "O kadar içkiden sonra kendinde değildin. Sorun değil."

"Bilmiyorum," dedim tersine, "belki de kendimdim."

Başını iki yana salladı. "Bunun bir önemi yok. Şimdi söyle bana, orada ne oldu?"

Sesindeki sıcaklık, endişe... beni parçalara ayırıyordu. Onda şu anda özlemini çektiğim çok tanıdık ve güvenli bir şey vardı ve ondan kaçamıyordum.

"Bu... karmaşık," dedim sonunda.

"Ölümsüz entrikası mı?"

Başımı salladım, gözlerimin yeniden dolduğunu hissettim. Lanet olsun. Sanırım şu anki duygularımın yarısı onun bana bakış şeklinden kaynaklanıyordu ve hayatımın geri kalanında yaşadığım çılgınlıklarla hiçbir ilgisi yoktu. Ayağa kalktım ve yüzümü görmemesini umarak başka tarafa baktım ama faydası olmadı.

"Georgina, ne oldu? Beni korkutuyorsun."

Arkama bakmaya cesaret ettim. "Sen... sana söylesem bile bana inanmazsın."

Yüzü hâlâ endişeyle doluydu ama dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. "Yaşadıklarının yarısını gördükten sonra buna gerçekten inanabiliyor musun? Dene bakalım."

"Yeterince makul," diye itiraf ettim. "Ama seni bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Yardım etmek istiyorum," dedi, yaklaşarak. Sesi kadife gibiydi, beni yumuşaklık ve güvenle sarıyordu. "Lütfen. Bana neler olduğunu anlat."

Ona yapabileceği bir şey olmadığını söylemek istedim ama birden dudaklarımdan kelimeler döküldü.

"Jerome çağrıldı -bu da bir yerde kapana kısıldığı anlamına geliyor ve-"

"Dur, bekle. Çağrılmış mı? *Dr. Faustus*'taki gibi mi?"

"Um, evet. Ve o gittiği sürece, hepimiz bu garip durumdayız. Peter buna 'durağanlık' diyor. Artık hiçbirimiz güç yeteneklerimize sahip değiliz. Ben şekil değiştiremiyorum. Hugh ruhları göremiyor. Bu durumdan memnun olanlar sadece vampirler çünkü tekrar güneşe çıkabilecekler, ki bu da muhtemelen onları öldürecek. Ve eğer Jerome'u yakında bulamazsak, başka biri burayı ele geçirecek ve ben bunu gerçekten istemiyorum. Ve yine de... Bu belirsizlikte bir saniye daha kalmak da istemiyorum. Her şeyin eski haline dönmesini istiyorum."

Seth'in yüzü, birkaç ağır saniye boyunca bana bakarken okunamaz haldeydi. Sonunda, "Bu... şekil değiştirmeden gitmek o kadar kötü mü?" dedi.

Başımı salladım ve daha da saçmalamaya başladım. "Sorun o değil. Artık ölümsüz olmayabileceğim gerçeği. Yapamam... Bununla başa çıkamam. Buraya gelmek korkunçtu. Evimden buraya yürümek. Her şeyden korkuyorum. Bu çok aptalca. Yani, sizler -insanlar- her zaman geçinirsiniz ve bunu düşünmezsiniz. Ama ben evden çıkmaya korkuyorum. Başıma gelebileceklerden korkuyorum. Ve o araba beni hemen görmeyince, kahretsin. Donup kaldım. Felç oldum. Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum. Deli gibi konuşuyor olmalıyım."

Sonunda bir gözümün kenarından bir damla yaş süzüldü, bu zayıflığımın son damgasıydı. Seth uzandı ve nazikçe sildi. Ama işi bittiğinde elini çekmedi. Omzuma doğru kaydırıldı ve beni kendine çekti. Başımı göğsüne yasladım, sunduğu korumaya gömülürken daha fazla gözyaşı yuttum.

"Georgina, Georgina," diye mırıldandı, elini sırtımda gezdirirken. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Bu sözler... ne kadar basit olsalar da, bu sözlerde harika bir şey vardı. İnsanlar sıkıntıya düştüğünde, başkaları yardım etmek için somut bir şeyler yapma içgüdüsüne sahip olurlar - özellikle de erkekler. Ve bunda yanlış bir şey yok - çoğu zaman bu çok arzu edilen bir şeydir. Ancak pek çok insanın anlamadığı şey, bazen ihtiyaç duyulan tek şeyin bu sözleri duymak olduğudur: *Her şey yoluna girecek*. Birinin yanınızda olduğunu ve sizi önemseydiğini bilmek yeterlidir. Bu her zaman bir sonraki mantıklı hareket tarzıyla ilgili değildir.

Hong Kong Phooey gömleğinin içine söylediğim sonraki sözlerim boğuk çıktı. "Ne olacağını bilmiyorum. Tüm bunlarla birlikte. Çok korkuyorum. Roman'ın beni öldüreceğini düşündüğümünden beri hiç bu kadar korkmamıştım."

"Sana hiçbir şey olmayacak. Bunun birkaç günden fazla sürmeyeceğini kendin söyledin. Sadece bekle."

"Çok iyi bekleyemiyorum."

Güldü ve yanağını alnıma yasladı. "İstemediğini biliyorum. Merak etme. Çoğumuz iki blok yürümekten çok daha tehlikeli şeyler yaparız ve gayet iyi hayatta kalırız. Evet, o araba biraz berbat ama yine de bir şey olmadı."

"İki buçuk blok," diye düzelttim. "İki değil."

"Doğru ya. Köpekbalıkları ve kara mayınlarının olduğu ekstra yarım olanı unutmuşum."

Yüzüne bakabilmek için hafifçe geri çekildim. Kolları etrafımda kaldı. "Jerome'u bulmalıyım, Seth."

Gülümsemesi soldu. Endişesi geri döndü. "Georgina... eğer güvende kalmak istiyorsan, onun peşinden gitmek muhtemelen bunu yapmanın yolu değil. Bu tür şeyleri her zaman kendin üstlenmek zorunda değilsin, biliyorsun. Bırak onu başkası arasın. Evde kal."

"Mesele de bu... Kimsenin onu arayacağından emin değilim. Neden diğer iblisler onu geri istesin ki? Onun bölgesini istiyorlar. Onlar değil

bulunursa mutlu olacak."

Seth iç çekti. "Harika. Şimdi evden çıkman konusunda endişelenen benim."

"Hey, her şeyin yoluna gireceğini söylediğini sanıyordum?"

"Ne söylediğime dikkat etmeliyim." Gözleri düşünceli bir şekilde uzandı ve başımın kenarındaki saçları düzeltti. "Neden bu kadar cesursun?"

Alay ettim. "Sen deli misin? Az önce neredeyse çöküşüme tanık olmadın mı?" "Hayır," dedi nazikçe. "Mesele de bu. Korkuyorsun. Bilmiyorsun ki neler olduğunu ya da başınıza neler gelebileceğini bilmiyorsunuz. Yine de, bu korku ve belirsizliğe rağmen, onu avlamak için kendini ortaya atacaksın. Başka hiç kimse bunu yapmazdı ve siz de bu tür şeyleri her zaman yapıyorsunuz."

Açıklanamaz bir şekilde, onun övgüsü karşısında kızardım. "Sadece internette bir arama yapacaktım."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bence tanıdığım herkesten daha fazla cesarete sahipsin ve gerçekten şaşırtıcı olan şey, bunun o kadar ince olması ki, neredeyse hiç kimse fark etmiyor. O kadar çok şey yapıyorsun ki görünmüyor. Keşke bazen ben de o kadar cesur olabilsem."

"Öylesin," dedim, yakınlığımızdan giderek rahatsız olmaya başlamıştım. O sırada hâlâ saçımı düzeltmeye devam ettiğini de fark ettim. "Saçıma ne yapıyorsun? Kötü falan mı görünüyor?"

"Saçların hiç kötü görünmüyor." Utangaç bir tavırla elini bıraktı. "Sadece... normalden biraz daha dağınık."

"On beş dakika önce fırçaladım!"

Seth omuz silkti. "Bilmiyorum. Sadece biraz kıvrıcık ama muhtemelen normaldir. Dışarıda biraz nem var."

"Kıvrıcık mı? Benim saçım hiç kıvrıcık olmaz."

"Georgina," dedi yorgun bir sesle. "Olan biten diğer her şeyi göz önünde bulundurursak, saçlarının kıvrıcık olması konusunda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum."

"Evet, evet. Haklısın." Yüzümü buruşturdum. "Burada haksızlığa uğramış gibi hissediyorum. Vampirler durmaksızın parti yapıyor. Benimse bir şekilde saçlarım kötü oluyor. Enerji molasının gerçekten buna değdiğinden emin değilim."

Seth başını eğdi, yüzü bir kez daha şaşkındı. "Enerji molası mı?"

"Evet. Diğer her şeyle birlikte yaşam enerjisine olan ihtiyacımı da kaybettim, bu yüzden-"

Ben durdum. Dünya durdu.

Seth'in gözleriyle karşılaştım, ikimiz de söylemek üzere olduğum şeyin tüm ağırlığını fark ettiğimizde tam ve mutlak bir şokla dolu olan o güzel altın-kahverengi gözlerle. Beni tutuşu sertleşti. Sıradan kucaklaşma birden çok daha fazlasına dönüştü. Dokunduğumuz her yerin ve dokunmadığımız yerler arasında tam olarak ne kadar mesafe olduğunun farkındaydım. Sıcak hissettirdi, harika bir şekilde sıcaktı ve bana dokunduğu her yer karıncalandı - cinsel bir şekilde değil ama *Aman Tanrım, bu Seth tarzı. Bütün*

Vücudum alarmdaydı, bana daha fazla dokunmasını bekliyor, izliyor ve umuyordum.

Yutkundu, gözleri hâlâ iriydi. "Yani sen... Yani sen..." "Evet," dedim, kendi sesim boğuk çıkıyordu. "En azından teori bu. "En azından teori bu. gerçekten test ettim..."

Kelimelerim kayboldu çünkü bir önemi yoktu. Seth'le olan ilişkim iletişimden güvene ve aradaki sayısız ayrıntıya kadar yüzlerce küçük sorunla boğuşuyordu. Ve her zaman, her zaman bunun altında fiziksel olarak asla yakın olamayacağımız bilgisi vardı. Oh, sarılabiliyor ve öpüşebiliyorduk - succubus açlığım onun hayatını çalmaya başlamadan önce bir miktar dil bile kullanabiliyorduk. Ama nihai yakınlık? Seks? Sevişmek? Bu tamamen yasaktı ve aşkın bir ilişkideki en önemli şey olduğundan ne kadar bahsetsek de bu inkâr ikimize de işkence etmişti.

Ve şimdi... işte buradaydık. O engeller kalkmıştı. Succubus çalma yeteneğimin gerçekten yok olup olmadığını test etmemiştim ama buna gerek yoktu. Hugh'un da söylediği gibi bunu hissedebiliyordum. İçimde her zaman pusuda bekleyen sürekli arzu tamamen uykudaydı. Kısıtlama olmadan herkese dokunabilir ve öpebilirdim. Seth'e dokunabilir ve onu öpebilirdim. Artık aramızda hiçbir engel yoktu.

Bir şey hariç.

Kapım çalındı. "Georgina? İçeride misin?" Maddie aradı.

Yüzüme soğuk su çarpmış gibiydi. Seth ve ben hızla ayrıldık. O kapıya doğru geri çekildi ve ben de hemen masama oturdum. Kalbim tekrar çarpmaya başlamıştı. Lanet olsun. Hugh ile konuşup bir anksiyete ilacı almam gerekecekti. "Evet, içeri gel," diye seslendim.

Maddie ikimizi de gördüğüne şaşırarak başını içeri uzattı. "İşte buradasınız," dedi Seth'e. "Buraya yeni geldim ve seni bulamadım."

Seth hâlâ şoktaydı. "Ben... evet... Georgina'nın burada olduğunu gördüm ve uğradım..."

Maddie bana baktı. "İyi misin? Biraz bitkin görünüyorsun." Gözleri saçlarıma ve sonra tekrar yüzüme kaydı. "Yeni mi uyandın?"

Görünüşe göre artık sinir krizinin eşiğindeymişim gibi görünmüyordum, bu da bir şeydi. Saçlarıma bakışı hiç hoşuma gitmemişti. "Pek sayılmaz. Uzun bir gün oldu." Kelimelerimin üzerinde tökezledim. O kadar telaşlıydım ki, tutarlı bir yanıtı zar zor bir araya getirebildim. Seth'in varlığı güneş gibiydi, beni kör ediyor ve her yerimi ısıtıyordu ve Maddie bu güneşin tadını çıkardığım için kendimi suçlu ve kirli hissetmeme neden oluyordu.

"Ailenle her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, iyiler. Hâlâ biraz deliler ama geçecek." Ayağa kalktım ve sesimin rahat ve sakin çıkmasını umarak dizüstü bilgisayarımı elime aldım. Aptalca bir şey söylemeden önce dışarı çıkmam gerekiyordu. Zaten göz göze bile gelemiyordum.

Seth'le temas kurdu. "Gerçekten sadece bunun için geldim."

Maddie beni birkaç saniye daha inceledi ve az çok doğruyu söylediğime karar vermiş olmalıydı. Rahatladı ve benim çılgınca kapıya ulaşmaya çalışmamdan habersiz görünüyordu.

"Hey," dedi, "plajlar için Kaliforniya'ya gitmene gerek olmayabileceğini düşünüyordum."

"Ne için?"

"Mark'ın evindeki konuşmamızı hatırlıyor musun?"

"Ee, evet." Mucizevi bir şekilde, yaptım. Kumsal kaşınım olduğunu söylediğimde

"Mükemmel bir çözümüm var: Alki."

"Alki mi?" diye sordu Seth, kafası

karışmış bir halde.

"Bu bir sır." Bana göz kırptı. "Aramaya başlamak için iyi bir yer olabileceğini düşündüm. Sen ne düşünüyorsun?"

"Elbette. Kulağa harika geliyor." Alki Plajı, Batı Seattle'ın Puget Sound'a doğru uzanan bir bölgesiydi. Kıbrıs'taki bir plajdan çok uzak olsa da, yine de bir plajdı. Ve eğer bunun iyi bir fikir olduğunu kabul etmek beni kapıya kadar götürürse...

"Harika! Peki ya dans?"

"Ha? Ne olmuş ona?" Muhtemelen yine far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görünüyordum. Bu tedirgin halim iyi bir konu atlama yöntemi değildi.

"Salsa öğretmek. Beth ve Casey'ye bundan bahsettim ve oldukça heyecanlandılar."

"Oh. Evet. Elbette. Bunu yapabilirim." Cidden kaçmak için her şeyi kabul etmek üzereydim.

Yüzü aydınlandı. "Oh, teşekkür ederim! Bu hafta çok mu erken? Eminim Perşembe günü herkesi bir araya getirebiliriz."

"Tabii, tabii, sorun değil." Neredeyse kapıya varmışım.

"Oh, teşekkür ederim! Eğlenceli olacak. Günü herkesle tekrar kontrol edeceğim ve sana e-posta atacağım. Eğer bir sorun çıkarsa... Yani, çok stres altında olduğunuzu biliyorum..."

Elimi salladım. "Sorun değil, gerçekten. İyi geceler, tamam mı?"

Kazanan bir gülümseme takındım ve hızla ikisinin de yanından geçtim. Kapıdan çıkarken arkama baktım ve Seth'in gözleriyle karşılaştım. Gülümsemem sekteye uğradı. Aramızdan binlerce mesaj geçti, tıpkı çıkarken olduğu gibi. Ama bu sefer hiçbirinin ne dediğinden emin değildim.

Yürümeye devam ettim, aniden endişelenmem gereken ölümlülükten çok daha fazlası olduğunu fark ettim.

Bölüm 12

İnternette yaptığım aramalarda korktuğum gibi pek bir şey çıkmadı. Yine de en azından bir şeyler *yapmanın* mutluluğunu yaşadım. Aklımı yaklaşan ölümümünden uzak tutuyordu. Aklımı Seattle'a inen iblislerden uzak tuttu. En önemlisi, aklımı Seth'ten uzak tuttu.

Çünkü eğer onu düşünürsem, ona dokunmayı, onu öpmeyi ve... daha pek çok şeyi düşünecektim. Ona olan hislerim beni tüketmeye başlamıştı, neredeyse diğer sorunlarımın önemsiz görünmesine neden olacak kadar. Bu yüzden, iblis çağırma hakkında herhangi bir bilgi kırıntısı bulmayı umarak kendimi Google aramalarında kaybettim. Beklediğim gibi, aramalarımın çoğu beni rol yapma oyunları ve Dr. Faustus ile ilgili sitelere yönlendirdi. Yine de kendimi oturduğum yerden daha iyi hissediyordum.

Cellar'daki toplantıya arabayla gitmek, kitapçıya yürümek kadar acı vericiydi. Otoyolların sıkışıklığı ve hızıyla yüzleşmek istemediğim için yavaş arka yolları kullandım. The Cellar, Seattle'daki ölümsüzlerin sık sık gitmeyi sevdiği bir bardı. Bu etkinliği kim organize ettiyse, görünüşe göre restoranın normalde ziyafetler ve düğün resepsiyonları için kullanılan arka odasını rezerve etmişti. Mekânı meraklı kulaklara kapatmış olduklarını anlamak için şeytani bir büyü hissetmeme gerek yoktu.

İçeri girdiğimde loş oda kalabalıktı. Yerel ölümsüzlerden bazılarını tanıyordum ama çoğu tanımadığım iblislerdi. Meze tabakları ve şarap şişeleriyle kaplı uzun masada çok az kişi oturuyordu. Çoğu insan kenarlarda durmuş, derin bir sohbete dalmış ya da sandalyeleri sıkı, sinsi kümeler halinde çekmişti. Grace ve Mei odada çalışıyorlardı, her ne kadar alışılmadık bir yıpranmışlık içinde olsalar da her zamanki gibi işlerini bilen ve verimli görünüyorlardı. İlk kez farklı giyinmişlerdi ve stresin gardıroplarını koordine etmelerini engelleyip engellemediğini merak ettim. Mei kırmızı bir etek ve blazer ceket giymiş, altın ve gümüş halkalardan oluşan bir kolye takmıştı. Grace keten bir pantolon ve hilal kolyeli kalın bir taş gerdanlık takmıştı.

Peter, Cody ve Hugh köşede durup bana el salladılar. "Hey," dedim, "neler oluyor?"

"Pek değil," dedi Hugh. "Bu daha çok bir tanışma ve selamlaşma gibi görünüyor. Çok fazla organizasyon yok."

Hepimiz sessizliğe bürünmüş, etkileşimleri izliyorduk. Karşı köşede Cedric'in konuşurken dramatik bir şekilde el kol hareketleri yaptığını gördüm. Yüzü karanlık ve niyetliydi, Kristin ise elinde bir pano ve dikkatli bir ifadeyle yakınlarda durmuş not alıyordu. Çok uzakta olmayan Nanette ise sevimli, okunmaz yüzüyle durmuş başka bir iblisin konuşmasını dinliyordu.

"Yani siz Jerome'un asası olmalısınız."

Dördümüz de döndük. Ölümsüzlerin imzalarını algılama yeteneğimizi kaybettiğimiz için hiçbirimiz iblisin yaklaştığını fark etmemiştik. Tüm bu deneyimin gerçekten de görme ya da koku alma yetisinden yoksun olmak gibi bir şey olduğuna karar verdim. Bu iblis tanıdığım biri değildi. Kocaman dişlek bir gülümsemesi ve bronzlaşma işi kötü gitmiş gibi görünen bir cildi vardı. Dikenli beyaz-sarı saçları da ona hiç iyi gelmiyordu.

Elini uzattı. "Ben Tom. Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

Her birimiz karşılığında onun elini sıktık ve kendimizi tanıttık. Ellerimizi seçim kampanyasındaki bir politikacı gibi büyük bir gayretle tuttu. Eğer bir bebeğimiz olsaydı, onu öpeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Bunun senin için oldukça tuhaf olduğunu tahmin ediyorum," diye yorum yaptı. "Ama bilmeni isterim ki hepimiz senin için buradayız. Endişelenecek bir şey yok.

"Çok geçmeden her şey normale dönecek."

"Teşekkür ederim," dedim kibarca, succubus olmayan bir durumda olabildiğince iyi bir succubus gülümsemesi verdim. Bir iblisin yanında laf sokmak asla iyi bir fikir değildi. Normal güçleriniz yokken laf atmak? *Korkunç* bir fikir. "Jerome'u geri almak için sabırsızlanıyoruz."

Gülümsemesi biraz duraksadı ama hemen devam etti. "Evet, evet. Elbette. Hepimiz elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Ama elbette Jerome'un bulunamama ihtimali olduğunu biliyorsunuz..."

"Öyle duyduk," dedi Hugh, en az benim kadar kibarca konuşarak.

Tom başını salladı. "Ama merak etmeyin. Böyle trajik bir olay gerçekleşirse, sizinle ilgilenilmesini sağlayacağız. Seattle'ın bir sonraki baş iblisin kontrol ve yetkinlikle yöneteceğinden, görevlerinizi verimli ve etkili bir şekilde yerine getirebileceğinizden emin olabilirsiniz."

Seçilirse vergileri nasıl düşüreceğini ve istihdamı nasıl artıracığını anlatmak üzereymiş gibi bir his vardı içimde ama tiz bir sesle sözümüz kesildi.

"Georg-gee-na!"

Yedi metrelik bir kadın bize doğru geliyordu. Turuncu saçlarıyla korkunç görünen simsiyah bir teni vardı. Bu kombinasyon Tom'un yüz hatlarını muhteşem bir süper model gibi gösteriyordu. Altın rengi göz farı kaşlarına kadar uzanıyordu ve parıltısı ancak elbisesinin rengârenk pullarıyla yarışabilirdi. Yürürken siyah tüylü bir boa etrafında dalgalanıyordu. Odadaki birkaç iblisin donup kalarak onu izlemesi dikkat çekiciydi. İblisler kolay kolay korkmazlar.

"Kim o?" diye sordu Cody. Tıpkı Tom'da olduğu gibi, Cody ikisini de hissedemiyordu.

Bu ölümsüzün kimliğini ve hatta türünü bile bilmiyordum. Ama benim böyle ipuçlarına ihtiyacım yoktu. "Tawny," dedi Peter ve ben hep bir ağızdan.

"Nereden biliyorsunuz?" diye sordu

Cody. "Kıyafetlerden," dedi Peter.

"Sızlanma," dedim.

Tom orada ağız yarı açık duruyordu. Bir an sonra kendini toparladı. "Sizinle tanışmak güzeldi. Umarım herhangi bir sorunuz ya da endişeniz olursa gelip benimle konuşursunuz. Hepinizi daha yakından tanımak için çok hevesliyim." Tawny bize ulaştığında koşarak uzaklaştı. Gözlerimizi diktik.

"Sana ne oldu böyle?" diye haykırdı Hugh.

Tawny suratını astı. "Şey, istediğim gerçekten iyi bir adam vardı. Gerçekten saf ve-"

"Tawny," diye araya girdim. "Sana yüzlerce kez söyledim. İyi olanlar için endişelenmeyi bırak."

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayır. Benden hoşlanıyordu. Şey, bundan hoşlanıyordu." Vücudunu işaret etti. "Karisının bilmediği garip fantezileri olduğunu anladım. Ben de bu şekilde girdim ve *yaptık*. Ve enerji... inanılmazdı."

Şaşkınlığımı gizleyemedim. Tawny iyi bir adam bulmayı başarmıştı. Basit ama bir o kadar da etkili bir strateji kullanmıştı: Gizli arzuları sömürmek. Sarsılmaz bir ruhu bile sarsabilirdi. "Vay canına," dedim sonunda. "Bu harika. Ben... şey, bunu söylediğime inanamıyorum ama seninle gurur duyuyorum."

İç çekti. "Ama o heyecanın tadını çıkaramadım. Olaydan on dakika sonra her şey bitti. Her şey gitti. Kendimi hasta hissetmeye başladım ve-"

"Evet, gerisini biliyoruz," dedi Cody, kaba bir şekilde değil.

"Ve ben bu vücudu giyiyordum ve şimdi... şimdi onunla sıkışıp kaldım."

Normal şartlar altında, bu durum saatlerce sürecektir bir şamataya yol açabilirdi. Şimdilik, onun için gerçekten üzüldüm. "Dayan biraz. Bunun uzun sürmeyeceğini söylüyorlar."

Tawny mutsuzca başını salladı. "Evet. Umarım." Sonra beklenmedik bir şekilde biraz neşelendi. "Oh, ama hey, oral seks konusunda tamamen haklıydın."

Hugh'nun kafası dönüp bana baktı. "Ne?"

Ben bir şey söyleyemeden, Mei neyse ki herkesin dikkatini çekmek için bağırdı. Bağırdı derken ciddiye aldım. Sesini yükseltmek için gücünü kullandı, bu yüzden tüm odada acı verici bir şekilde çınladı, çoğumuzun irkilmesine ve kulaklarımızı kapatmasına neden oldu. Birkaç kişi geri çekildi ve bize onu ve Grace'i net bir şekilde görme imkanı verdi.

Mei her zamanki düz ve duygusuz sesine geri dönerek, "Geldiğiniz için herkese teşekkür etmek istiyoruz," dedi.

"İşleri yürütmeye çalışırken herkesin yardımını takdir ediyoruz."

Buralarda. Mei ve ben şu anda her şeyi kontrol altında tutuyoruz ama herkesin gösterdiği ilgi kesinlikle takdire şayan." Toplanan ibislere göz gezdirirken Grace'in sesinde hafif bir alaycılık vardı. Birçoğu doğruldu ve gülümsedi, sanki gerçekten bizim için endişelendikleri için buradaymış gibi davrandılar.

"Jerome'u bulmak için en az bizim kadar endişelendiğinizi biliyoruz," dedi Mei. "Ve onu bulmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız." Gülümseyenlerin bazıları biraz gerildi ve kalabalık rahatsız bir şekilde yer değiştirdi. Seth'e de söylediğim gibi, herkes Jerome'un dönüşü için o kadar hevesli değildi.

"Evet, elbette," dedi gür bir ses. Tom, Grace ve Mei'ye spot ışıkları altında katılmıştı. "Jerome elbette bizim en önemli önceliğimiz. Ve eğer -yani, ne zaman- bulunursa, eminim Yönetim onunla bu olayın nasıl gerçekleştiği hakkında konuşmak için can atacaktır. Biraz rehabilitasyona ihtiyacı olacağına şüphe yok ve görevlerini yerine getiremeyecek duruma gelirse, ben kendi adıma Seattle'daki cehennemi işleri yürütmek için şu anda hazırım."

"Evet, Tom." Odanın diğer ucundan gelen siyah saçlı iblis duvara yaslandığı yerden doğruldu. "Hafızam beni yanıltmıyorsa, Tuscaloosa'daki liderliğiniz pek de iyi sonuçlanmamıştı."

Tom ters ters baktı. "Bu benim hatam değildi."

Böylece başladı. Toplantı yavaş yavaş kaosa dönüştü ve çoğunlukla her iblisin neden kendisinin en iyi seçim olduğunu ve diğerlerinin neden tamamen uygun olmadığını anlatmasına dönüştü. Bir yıllık başkanlık kampanyasının bir saate sıkıştırılmış hali gibiydi.

"Grace ve Mei'ye bakın," dedi Hugh. "Tüm odayı ezip geçmek istiyorlarmış gibi görünüyorlar."

"Şey," dedim. "Mesele de bu. Tüm bu iblisler burada cehennem işlerini düzene sokmaktan bahsediyor ama şu anda bunu asıl yapanlar bu ikisi."

Cody, "Jerome geri dönmezse bırakalım onlar devralsın," dedi. Ona sert bir bakış attım. "Yani, öyle bir şey söz konusu değil. Geri dönecektir."

"Öyle umalım," dedi yeni bir ses. Cedric yanımıza gelmiş ve Kristin'i de yanına alarak topluluğumuza katılmıştı.

"Her neyse," dedim gülümsememi gizleyemeyerek. "Bana onu geri istediğini söyleyemezsin. Bu senin büyük Kuzeybatı imparatorluğunu yaratman için mükemmel bir fırsat." Başını iki yana salladı. "Hayır, inan bana, bunların hiçbirisiyle bir ilgim olsun istemiyorum."

Bu eziklerin bazılarıyla kıyaslandığında Jerome birden ideal bir komşu gibi görünmeye başladı." Isabelle'in söylediklerine çok benziyordu. "Vancouver'a geri döneceğini sanmıyorum," diye ekledi Cedric, "değil mi?"

Tereddüt ettim. Öyle miydin? Şimdi kime hesap verecektim? Jerome'un emirleri hâlâ geçerli miydi? "Ben... Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Gitsem mi, gitmesem mi?"

"Şey," dedi. "O kadar da iyi bir iş çıkarıyor değildin."

"Ben de öyleydım! Sözde melekleri onlarla konuşmadan önce onları geri adım attırmıştım. Onlara bana güvenmemelerini söyledi." Devam etsem mi diye düşünerek kaşlarını çatmıştım. Jerome etrafta yokken kime güveneceğimi bilmiyordum ve Hugh'nun da dediği gibi, içgüdülerime rağmen Cedric hâlâ Jerome'un çağırma ihtimali yüksek bir adaydı. "Ve biliyorsun... Sanırım bunu kimin yaptığı ve o meleğin kim olduğu hakkında bir fikrim var..."

Cedric inledi. "Isabelle'den vazgeçecek misin artık?"

Başımı salladım ve sesimi alçalttım. "O olduğunu sanmıyorum. Bence Nanette'ti."

Yüzündeki kuşkulu ifade değişmedi. "Bu Isabelle kadar saçma. Sen de oradaydın. Nanette'in sadece kendi bölgesini yönetme konusunda endişelendiği için bana geldiğini gördün."

"Komik, bundan kısa bir süre sonra Jerome'la da benzer bir görüşme yaptım."

Cedric'in yüzü, iblislerin mükemmelleştirdiği o soğukkanlı, şüpheli ifadeyi koruyordu.

Ama mavi-gri gözlerinde bir ilgi kıvılcımı gördüğüme emindim. "Bu bir şey ifade etmiyor." İçimden bir his daha bana yalan söylediğini söylüyordu. Dönmeye başladı ama sonra Cody konuştu, sesi tereddütlüydü.

"Affedersiniz... biliyor musunuz... biz ölümlü müyüz?"

Cedric bir an tereddüt etti ve sonra güldü. Hiçbirimiz bir şey söylemeyince hepimizin yüzüne baktı. "Oh. Ciddi misiniz?"

"Bu neden bu kadar saçma bir soru?" diye sordum. "Bizi ölümsüz kılan diğer her şeyi kaybettik."

"Sizi beladan uzak tutmak için kaybettiniz," dedi Cedric. "Kimse sizin normal yeteneklerinizle etrafta denetimsiz dolaşmanızı istemiyor. Bu yüzden bir baş iblisi kaybettiğinizde gücünüz kesiliyor. Ama siz hâlâ ölümsüzsünüz. Ölüm kadar kolay bir şeyle sözleşmenizden kurtulabileceğinizi mi sanıyorsunuz?"

Cody, "Yani bize araba çarpsa da bir şey olmaz mı?" diye sordu.

"Tabii ki. Elbette, iyileşmen biraz zaman alacak. Bir insan gibi iyileşirsin ama sonunda iyileşirsin."

"Ya başımız kesilirse?" diye sordu Peter.

"Evet," diye kabul etti Cody. "*Highlander*'daki gibi mi?"

Cedric gözlerini devirdi. "Başın kesilmesin, biz de öğrenmek zorunda kalmayalım." Bana odaklandı. "Bak, bir süre burada kal. İçimden bir ses Karanlık Meleği'nin yakın zamanda ortaya çıkmayacağını söylüyor. Dikkat dağıtmanın sona erdiğinden şüpheleniyorum."

"Katılıyorum. Teşekkürler."

Başını salladı ve dönmeye başladı. Sonra tekrar Tawny'ye baktı ve bir kez daha baktı. "Senin adın ne?"

"Tawny," diye cevap verdi.

Onu tepeden tırnağa süzdükten sonra Kristin'e döndü. "Numarasını al ve bir randevu ayarla."

Kristin'in gözlerinde bir kıvılcım gördüm ve bunu tanımlamam bir anımı aldı. Kıskançlık. Onun işleriyle nasıl ilgilendiğini düşününce, ona aşık olmasına şaşırmamalıyım. Dudakları gergin ve onaylamaz bir ifadeyle panosundaki birkaç sayfayı çevirdi.

"Bu hafta bir sürü randevunuz var. Arka arkaya randevuların olmasından nefret edersin." Düzgün konuşuyordu ama uyarısının bir kısmının gerçek bir endişeden kaynaklandığını, bir kısmının da Cedric'in flört hayatına bir çomak sokma fırsatını memnuniyetle karşıladığını söyleyebilirdim. Cedric fark etmemiş gibi görünüyordu.

Küçümseyici bir el salladı. "Önemsiz bir şeyi iptal et. Ne yapacağınızı bilirsiniz."

Kristin Tawny'nin numarasını not ederken o da uzaklaştı. "İrtibatta olacağız," dedi Kristin kesin bir ifadeyle.

Kristin gittikten sonra Tawny, "Huh," dedi. "Çok tatlı biri. Belki de bu beden o kadar da kötü değildir."

Hugh ve Peter ile bakiştık. Onlar da benim hissettiklerime çok benziyorlardı: yorgun ve hayal kırıklığına uğramış, tüm bunların neredeyse komik olduğuna dair gizli bir şüpheyile.

"Pekâlâ," dedim Tawny'nin sevinçle gülümsemesini izleyerek. "En azından birileri tüm bunlardan memnun."

Bölüm 13

Cedric'in bana ölemeyeceğime dair güvence verdiğini **duymak** omuzlarımdan büyük bir yükü kaldırdı. Mahzenden çok daha az endişeyle ayrıldım, ancak yine de başımızın kesilmesinden sonra tam olarak nasıl iyileşeceğimizi test edebilecek herhangi bir şey yapmaya niyetim yoktu. Hâlâ temkinli hareket etsem de, artık dünyanın her yönü tarafından boğulmuş ya da tehdit altında hissetmiyordum.

Eve gitmek yerine Dante'nin dükkanına gittim. Dükkânı/dairesi Seattle'ın güneydoğu yakasındaki Rainier Vadisi'ndeydi. Çeşitli "psişik" hizmetleri için düzenli olarak ilan edilmiş saatleri yoktu, ancak yapacak başka bir işi yoksa genellikle geceleri orada takılırdı. Genellikle sarhoş insanlar ya da randevuya çıkmış çiftler (ya da ergenlik çağındaki gençler) eğlence ve yenilik arayışıyla buraya gelirdi. Gündüz iş saatleri, belki de hisse senedi alım satımı konusunda tavsiye isteyen biri olmadığı sürece, genellikle ilahi olandan yardım isteyen pek fazla kişiyi getirmezdi.

Ancak Dante'nin bu gece hiç müşterisi yoktu. Dükkân ve titreyen neon tabelası hüzünlü ve yalnız görünüyordu. Kilitli olmayan kapıyı ittim ve onu kasaya yaslanmış, *Maxim*'in bir kopyasını karıştırırken buldum.

"Ne oluyor?" Ben sordum. "*Haftalık Dolandırıcılık ve Dolandırıcılık* aboneliğiniz tükenir mi?"

Gülümseyerek bana baktı, siyah saçlarını yüzünden savurdu. "Seni bir daha ne zaman göreceğimi bilmediğim için bakacak güzel bir şeye ihtiyacım vardı."

Yanağına bir öpücük kondurdum. "Vay anasını. Bu bana söylediğin en tatlı şey."

"Evet, eğer istersen sana bazı müstehcen cinsel önerilerde bulunabilirim."

"Ne yani, bir dahaki sefere ön sevişmeyi mahvedelim mi?"

Bu onun sırtışını artırdı ve dergiyi kapattı. "Bu zevki neye borçluyum? Kuzeydeki komşularımızı ziyaret etmeniz gerekmiyor mu? Yoksa o iş bitti mi? Dürüst olmak gerekirse takip edemiyorum."

"Şey. Bu konuda." Tanrım, olanları nasıl açıklayacaktım? Tüm bunlar gerçekten bir gün içinde mi olmuştu? Arabada sersemlediğimden beri bir yıl geçmiş gibi hissediyordum. "Bugün garip bir şey oldu."

"Mağazada Jane Austen kitaplarının tükenmesi gibi garip ya da

Bildiğimiz zaman ve mekan kuralları parçalanmak üzere mi?" "Mmm... daha çok sonuncusu gibi."

"Kahretsin."

Büyük şeyleri aradan çıkarmam gerektiğini düşünerek derin bir nefes aldım. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok ama... Ben artık bir succubus değilim."

"Senin bir succubus olduğuna hiç inanmamıştım."

İnledim. Bu ilk tanıştığımızda aramızda yapılan eski bir şakaydı. Ah, ne ironi ama. "Ben ciddiym," dedim. "Artık succubus yok. Jerome da ortadan kayboldu, muhtemelen Seattle'ı yeni bir şeytani saltanata açıyor."

Dante bana baktı, gerçeği öğrenmek için beni değerlendirirken gözleri spekülâtifti. Onu ilk kez tanıyordum ve nutku tutulmuştu. Daha fazla esprili yorum beklemeden ileri atıldım. Çağırılma olayını, bunun biz küçük ölümsüzlere neler yaptığını, iblislerin her yerde Seattle'ı nasıl ölçüp biçtiğini ve Jerome'u neden bir an önce bulmam gerektiğini anlattım.

Sonunda bitirdiğimde Dante'nin düşüncelerini toparlaması birkaç dakika sürdü. "Yani... succubus güçlerini cidden kaybettin mi?"

"Yetenekler," diye düzelttim. "Ve evet, var. Seattle'daki güç dengesi hakkında anlattığım onca şeyden sonra en çok dikkatini çeken şeyin benim succubus statüm olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silktili. "Tuhaf olduğunu kabul etmelisin. Ayrıca, diğer şeyler beni etkilemiyor. Sen etkiliyorsun." Gözleri kısıldı. "Şimdi prezervatif kullanmam gerekecek mi?"

"Ne? Hayır. Tabii ki hayır."

"Emin misin?"

"Son birkaç aydır ruhunun parçalarını çalmama hiç ses çıkarmadın ama var olmayan nafaka tehdidi seni aniden korkuttu mu?"

"Evet, banka hesabımda ruhumdan daha fazla para olduğunu düşünürsek." Eski püskü odaya göz gezdirdim. "Tartışılabilir."

"Hoş," diye kabul etti. "Ama yerinde olsam tüm bunlar hakkında birkaç soru daha sorardım. Mesela, ölebilir misin?"

"Bunu zaten sordum," dedim kendini beğenmiş bir şekilde. "Ve cevabım hayır. Ölümsüz bedenlerimiz temelde hâlâ aynı. Sadece tüm avantajlardan mahrumuz." Umarım kafa kesmeyi sormamıştır çünkü açıkçası bunu tartışacak havada değildim.

"Peki, benden ne istiyorsun?" diye sordu. "Bir şey istediğimi sana düşündüren nedir?"

Bana baktı.

"Tamam, belki bir şey istiyorum. Ama hadi ama, bu konuda senden başka kim daha bilgili olabilir ki?"

"İblisler hakkında kim daha çok şey biliyor? Hmm, bir düşüneyim. Ben biliyorum. *Çalıştığın iblislere ne dersin*, her şeye gücü yeten ve zamanın başlangıcından beri var olan iblislere?"

"Çok güçlü değiller. Aksi takdirde çağırmak için bir insana ihtiyaç duymazlardı - ya da en başta çağırılırlardı. İşte bu yüzden sana ihtiyacım var. Bölgede bunu yapabilecek o kadar çok insan olamaz, değil mi? Kim olduklarını bilmelisin."

Dante ağzını açtı, hiç kuşkusuz kısa bir yanıt hazırlamıştı, ama sonra aniden kapattı. "Bilmiyorum," dedi yavaşça. "Bu tür şeylerin kaydını tutmam."

İnanamayarak ona doğru eğildim. "Tabii ki biliyorsun! Bana söylemek istemiyor musun? Neden?"

İçini çekti, tereddütlü ifadesi tipik bir kızgınlığa dönüştü. "Çünkü bu tür insanlar isimlerinin reklamını yapmaya başlarsanız sinirlenirler."

"Ne yani, gelip seni döveceklerinden mi korkuyorsun?"

"Hayır. Tam olarak değil. Ama bu çevrelerde bir tür... profesyonel nezaket vardır."

"Tedbirli olacağım. Bilgiyi nereden aldığımı onlara söylemeyeceğim."

"Çoğu zaten birlikte olduğumuzu biliyor. Bunu anlayacaklardır. Bu tür şeylere dikkat ederler." Düşünmeye başladı. "Elbette, aynı şekilde, birçoğu seni bir succubus olarak tanıyor ve sadece kendi bağlantıların aracılığıyla bildiğini düşünebilir."

Hâlâ tereddütlü görünüyordu, ben de kötü bir kart oynadım. "Eğer bu konuda çok gerginsen gidip Erik'e sorabilirim."

Erik, şehirde okült ve paranormal olaylarla ilgilenen bir başka ölümlüydü. Bir uygulayıcı olan Dante'nin aksine, Erik sadece çalışmış ve şehirdeki büyülü alt akımlar hakkında bilgi sahibi olmuştu. Bir medyumun yeteneklerine sahipti ve çoğu insan gözünün görmediği şeylere uyumluydu. Bazen ölümsüzlerin göremediklerini bile görebiliyordu. Dante ile aralarında çok eski bir husumet vardı ve en hafif tabirle birbirlerinin etrafında olmaktan hoşlanmıyorlardı.

Dante'yi yemleme girişimim işe yaramadı. "Deneme bile, succubus. Beni yaşlı adamdan kışkırtmak sana yardım etmemi sağlamayacak."

Yalvarırcasına ona baktım. "Bana yardım etmeni sağlayacak şey nedir?"

Parmak ucuyla dudaklarımın dış hatlarını çizdi, gri gözleri hınzır ve düşünceli. "Süper gizli güçlerinden mahrumken yapabileceğin bir şey olduğundan emin değilim. Artık bir seks tanrıçası değilsin."

"Hey, seks tanrıçası olmak için süper gizli güçlere ihtiyacım yok."

Tam o sırada yirmili yaşlarda üç genç içeri daldı, gergin kıkırdamalarını bastırmaya çalışırken gözlerini kocaman açmış dükkâna bakıyorlardı. Hiç şüphesiz onlar da gençlerle aynı potansiyele sahipti. Dante'ye son bir kez çılgınca yalvardım. "Lütfen? Bana sadece isimleri ver. Başka bir şey yapmana gerek yok. Ve hiçbir şey söylemeyeceğim. Yemin ederim."

Dante kaşlarını çatı, bana, potansiyel müşterilere ve sonra tekrar bana baktı. Onlara bir dakika içinde yanlarında olacağını söyledi ve sonra aceleyle bir kâğıt parçasına dört isim not etti. İkisini tanıdım.

"Teşekkür ederim," dedim. Gülümsedim ve beni şaşırtarak alaycı ifadesindeki bir şey biraz yumuşadı.

"Tanrım, şu gülümseme," diye mırıldandı. "Haklı olabilirsin." "Ne hakkında?"

"Seks tanrıçası olmak için herhangi bir güce ihtiyacın yok. Yine de saçların biraz dağınık." Tezgâhın etrafında yürüdü ve bana hızlıca yarım bir sarılma verdi. "Dikkatli ol, succubus. O ölmeyen şeyin sınırlarını test etme."

"Ve biraz prezervatif alır mısın?" Alay ettim.

Omuz silkti. "Kısa bir süre önce çocuk sahibi olmakla ilgili kehanet rüyaları gören sendin." Benden uzaklaşarak, neşeli dolandırıcı kişiliğini takındı ve el falı ve Tarot hakkında konuşarak grubu yanına çağırdı.

Kelimeleri hafifçe, üstünkörü bir şekilde söylemişti, ama yavaşça arabama doğru yürürken, yüzüme tokat gibi çarptılar.

Kehanet rüyaları...

Nyx'in rüyaları.

Bu süre zarfında bana gösterdiği şeyler o kadar canlıydı ki, neredeyse kendi hayatımdan daha gerçek görünüyorlardı. Mesele şu ki, neredeyse tüm rivayetlere göre Nyx geleceği kavrayabiliyor ve insanlara başlarına gelecek şeyleri gösterebiliyordu. İnsanlara bu vizyonları göstererek ve geleceklerinin nasıl gelişeceğini bildiklerini düşünmelerini sağlayarak dünyaya kaosu bu şekilde yaydı. Ne yazık ki, imgelemler gerçek olsa da, hiçbir zaman kurbanlarının düşündüğü şekilde gerçekleşmiyordu. Bu şekilde pek çok insanı ölüme sürükledi.

Yine de, bana gönderdiği rüyaların, olacakların yıkıcı görüntüleri değil, dikkat dağıtıcı şeyler olduğu oldukça açık görünüyordu. Gördüğüm rüyalarda beni, sevdiğim adamın eve dönmesini bekleyen bir kızla birlikte tekrar tekrar gösteriyordu. Rüyalar beni tüketmiş, neredeyse uyumak istememe ve her gece enerjimin alınmasına neden olmuştu. Kayla'yı kucağıma alırken de belirttiğim gibi, bu imgelemin herhangi bir parçasının benim başıma gelmesine imkân yoktu. Böyle bir ilişkim olamazdı. Ve kesinlikle bir kızım olamazdı, kendi kanımdan değil. Ölümsüzler üremezdi. Ölümsüzlük ve şekil değiştirme için ruhumu sattığımda, insanlığımın bazı yönlerinden vazgeçmiştim. Benim için çocuk olamazdı. Hiçbir zaman.

Ve yine de...

Kaldırımda durdum, arabamdan hâlâ bir blok uzaktaydım. Ya Dante yanlışlıkla bir şeye rastladıysa? Ya bu durağanlık içinde olmak gebe kalma yeteneğini kaybetmiş olan parçamı değiştirdiyse? Cedric teknik olarak hâlâ ölümsüz olduğumu söylemişti ama vücudumun bir insanınki gibi tepki vereceğini ve iyileşeceğini de söylemişti. Tüm bunlar ne anlama geliyordu? Korunmasız seks gebe kalmama neden olur muydu? Nyx'in imgelemleri buna mı işaret ediyordu? Bana gerçeği gösterdiğine yemin etmişti. Göstermiş miydi?

Yine hızlı hızlı nefes alıyordum ama en azından bu sefer kalp krizi geçirmekten korkmama gerek olmadığını biliyordum. Tamam. Sakinleşmem gerekiyordu. Bu hamilelik ihtimali de en az Seth'le birlikte olma ihtimali kadar dikkat dağıtıcıydı. Kendimi fantezilere kaptırırsam hiçbir şeyi başaramazdım.

İç çekerek Dante'nin elimde buruşturduğum kâğıt parçasına baktım. Yürürken farkına bile varmadan onu bir top haline getirmiştım. Farkına bile varamayacak kadar dalgındım...

Bebekler ve Seth. En çok istediğim şeyler.

Arabama doğru ilerlemeye devam etmek için kendimi zorladım. Ama kapının kilidini açtığımda, Jerome'u geri almak için bu kadar acele etmemem gerekip gerekmediğini pişmanlıkla düşünmek zorunda kaldım.

Ertesi sabah Dante'nin ipuçlarını takip etmeye başladım. Evimden ayrılmak beklediğimden biraz daha zor oldu. Birçok sabah şekil değiştirmeden hazırlanmama rağmen, dolabım korkunç derecede küçük görünüyordu. Ve saçımı bitirdiğimde iyi görünse de, bir dahaki sefere aynaya baktığımda kıvrırcık olacağını hissediyordum. İşin tek parlak yanı Dante'nin saatini yatağın altında bulmamdı. Dün kaybettiğimi sanıyordum, yani en azından aksesuar koleksiyonum hâlâ saygındı. Yine de, yakında yeteneklerime ne kadar güvendiğimi keşfedeceğime dair bir his vardı içimde.

Dante'nin isim listesinden adresleri bulmak biraz hafiyelik gerektirdi ama çoğunlukla onları bulmakta fazla zorlanmadım. Ne yazık ki, bir kez bulduktan sonra, bu sihirbazlar tam olarak yardımcı olmadılar.

Ziyaret ettiklerimden biri beni tanıyordu. Cehennem'in yerel hizmetkârlarına aşinaydı ve bana az da olsa saygı duymakla birlikte, Dante'nin ima ettiği gibi soruları yanıtlamakta tereddüt ediyordu. Diğer iki isim beni tanımayan insanlardı ve bu hemen bir sorun yarattı. Succubus güçlerim kapalıyken, ölümsüz imzam yoktu ve bu insanların ikisi de bunu hissedebilecek tiplerdi. İçeri girip bir succubus olduğumu iddia etmem küçümseme ve inançsızlıkla karşılandı. Onlardan biraz bilgi toplamayı başardım ama işe yarar bir şey bulamadım.

Aynı derecede zor olan şey ise sadece onların beni hissedememesi değil, benim de onları hissedemememdi. Kuşkusuz, bir succubus insan gücünü tam teşekküllü bir iblis gibi ölçme yeteneğine sahip değildi, ancak zaman zaman bir kişinin veya nesnenin etrafındaki büyüü hissedebiliyordum. Bugün ise tamamen kördüm. İnsanları okumak için gücüme güvenmek zorundaydım ama bu kara büyücüler de en az Dante kadar eksilerde iyidiler. Gerçeği gizleme sanatında ustalaşmışlardı.

Son isim olan Greg adındaki adamı ziyaret ettiğimde neredeyse öğlen olmuştu. Bu noktada oldukça cesaretim kırılmıştı ve hatta yol boyunca bir sigara bile içmiştim. Greg'in Dante gibi bir vitrini yoktu ve çoğunlukla Wallingford'da küçük bir bungalov olan evinde büyüler yapıyordu. Cevap verdiğinde

Darmadağınık halinden onu uyandırdığımı anladım. İşin iyi tarafı, beni tanıdı, bu da onu bir succubus olduğuma ikna etmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu kuşkuyla. İri yapılıydı ve spor salonuna gitmiş olsaydı etkileyici bir fiziğe sahip olabilirdi. Belli ki gitmemişti.

"Seninle iblis çağırma hakkında konuşmak istiyorum." "Bu konuda hiçbir şey bilmiyorum."

Kapıyı kapatmaya başladı. Engellemek için ayağımı uzattım. "Bekle. Bunu yapabilecek birini tanıyor musun?"

"Hayır. Söylesem bile, sana söyleyeceğimi nereden çıkardın?" Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı, sonra durakladı. Zaten çok küçük olan gözlerini bana dikti. "Sende garip bir şeyler var. Aura yok."

Hemen cevap vermedim. "Belki de dokunuşunu kaybediyorsundur."

Bu aslında küçük bir gülümsemeye neden oldu. "Hiç sanmıyorum. Ne oldu peki? Kim çağırıldı?"

"Hiç kimse. Olsa bile sana söyleyeceğimi nereden çıkardın?" Taklit ettim.

Güldü, boğazının alt kısmından gelen gırtlaktan bir ses. Kahkahası hafiflediğinde, uzun birkaç saniye boyunca beni inceledi, yüzü kurnaz ve spekülâtifti. "Tamam. Seninle konuşacağım." Kapıyı iterek açtı. "İçeri gel."

Oturma odasına yavaşça adım attım. Ev tam bir felaketti. Kirli tabaklar sehpanın üzerine yığılmış, yemek artıkları sertleşmiş ve kabuk bağlamıştı. Her mobilya tozla kaplıydı ve ahşap zemin geçen yüzyıldan beri süpürülmemiş gibi görünüyordu. Tedirgin bir şekilde, yeni evimin insan vücudu mikroplara karşı hassastı.

Kanepenin üzerine birkaç kitap yığılmıştı, kapakları siyah ve kırmızı tonlarında uğursuz görünecek şekilde tasarlanmıştı ve üzerlerinde pentagram çizimleri vardı. Aklıma Evan'ın sahte şeytani eşyaları geldi ama inanması ne kadar zor olsa da Evan bu adamdan bin kat daha klas biriydi.

Greg bana ne bir sandalye ne de içecek ikram etti, ki bu benim için sorun değildi.

Önümde durdu, kollarını kavuşturdu. "Eee? Ne öğrenmek istiyorsun?" "Son zamanlarda hiç iblis çağırıp çağırmadığını bilmek istiyorum."

"Tabii ki herhangi bir iblis çağırılmadı."

"Bu spekülâtif," diye cevap verdim yapmacık bir gülümsemeye. Konuşurken evini olabildiğince inceledim. Onun ötesinde, gaz ocağı ve mıknaatısla kaplı buzdolabıyla aynı derecede dağınık bir mutfak görebiliyordum.

"Sence bir iblis çağırıyordum, böyle mi yaşıyor olurum? Lanet olsun, plazma ekran televizyonlarım ve cariyelerim olurdu."

Arkadaşlarımla yaptığım tartışmayı hatırladım, Jerome'u çağırın herhangi bir insanın iblisi saklayacağını ve kişisel kazanç ve ayak işleri için kullanmayacağını belirttim. Yine de, eğer Greg Jerome'u

başka bir iblis olsaydı, bir ödül söz konusu olurdu. Belki televizyonlar ya da cariyeler gerektirmezdi ama burada bir talih kuşu olduğuna dair bir işaret var gibi görünüyordu. Belki de İsviçre'de bir banka hesabı vardı.

"Tamam. Yakın zamanda cariyeye edinen birini tanıyor musun?"

"Hayır. Ama size daha muhtemel olabilecek bazı kişilerin isimlerini verebilirim." Daha önce ziyaret ettiğim sihirbazlardan ikisinin ismini saydı.

"Onlarla konuştum."

"Üzgünüm. Benim sorunum değil." Gözlerim kanepenin üzerindeki kitaplara döndü. Onlara doğru bir adım attım. "Bakabilir miyim?"

"Keyfine bak."

Kitaplardan birini elime aldım ve çağırma hakkında bilgi bulma umuduyla göz gezdirdim. Olmadı. Tıpkı Karanlık Ordusu'nun propagandası gibi kabarık "şeytani" şeylerdi. İkinci kitap da aynı şeyi kanıtladı. Ancak üçüncüsü, Dante'nin uyguladığı türden karanlık ayinlerle dolu, gerçek bir büyü kitabıydı. Umutla sayfaları teker teker çevirdim. Bazı iğrenç içerikler vardı ama çağırma hakkında hiçbir şey yoktu. Greg'in kitaplara göz atmama izin verme isteği, işe yarar bir şey içermediklerine dair bir ipucu olmalıydı.

"Hepsi bitti mi?"

Sarsıldım. Greg'in sesi bana yakındı, çok yakındı. Kitaplara bakarken ona sırtımı dönmüştüm ama şimdi tam arkamdaydı. Birkaç adım geri attım ve kanepeye çarptım.

"Evet," dedim endişeyle. "Yardımın için teşekkürler. Artık gitmeliyim." "Henüz değil," dedi yaklaşarak. "Daha yeni geldin."

Kenara çekilmeye çalıştım ama elleri aniden uzandı ve kollarımı tutarak beni olduğum yere sabitledi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. Kalp atışlarım yine hızlandı.

"Tüm bu çağırma işlerinin ne olduğunu bilmiyorum, ama burada artık bir succubus gibi hissetmeyen bir succubus olduğunu biliyorum, bu da muhtemelen bir succubus gibi dövüşemeyeceğin anlamına geliyor."

Tutuşundan kurtulmaya çalıştım ama elleri çelik gibiydi. "Sen delisin. Elbette ben bir succubus'um. Öyle olduğumu biliyorsun."

"Öyle mi? O zaman şekil değiştirip benden uzaklaş. Bir kuşa dönüş. Bir vücut geliştiriciye dönüş."

Dişlerimi sıktım ve onu tekrar tutmaya çalıştım. "Bırak beni, seni orospu çocuğu. Bana zarar verdin ve bir sürü iblis gelip seni lime lime edecek."

"Bundan pek emin değilim," diye kıkırdadı. "Bu hayatta bir kez ele geçecek bir fırsat."

Sence herhangi bir succubus benim gibi birini siker mi?"

Beni kanepeye itti, güçlü bir koluyla beni yerimde sabitlerken diğer eliyle gömleğimin altından beceriksizce geçip göğsümü kavradı. Başını yaklaştırarak dudaklarını dudaklarıma bastırmaya çalıştı,

ama tam zamanında kafamı çevirdim.

"Bırakın beni!" Çığlık attım. Bir bacağımı kurtarmayı başardım ve karnına bir diz attım. Bu beni kurtarmaya yetmedi ama kaşlarını çatmasına neden oldu.

Arabaların, meteorların ve yapısal olarak sağlam olmayan üst geçitlerin bana çarpmasından endişe ederdim. Tecavüze uğramayı hiç ama hiç düşünmemiştim. Yüzyıllardır korktuğum bir şey değildi bu, daha büyük ve daha güçlü birine, herhangi bir saldırganı defedebilecek birine dönüşebileceğimi fark ettiğimden beri.

Belki de beni bu kadar rahatsız etmemeliydi. Yıllar boyunca hoşlanmadığım pek çok insanla seks yapmıştım. Her zaman yüzümü buruşturup bekledim. Ama bu sefer farklı olan bir şey vardı. Bu benim seçimim değildi ve tüm bunlara bir de yaşadığım çaresizlik duygusu ekleniyordu. Seçeneklerim olmamasından nefret ediyordum. Bir şeyden kurtulmanın yolunu düşünememekten nefret ediyordum. Yine de yapılacak bir şey yoktu. Bu sefer olmazdı.

Yapabildiğim en fazla çırpınmaya devam etmekte. Ne de olsa kendimi savunma eğitimi almıştım. Yıllar içinde silah kullanmayı ve yumruk atmayı öğrenmiştim. Noel'de Nippon'a çok iyi çakmıştım. Ne yazık ki, Greg bu şekilde üzerimdeyken yapabileceklerim sınırlıydı. Benden daha ağırdı. Yine de çabalarım can sıkıcı olmuş olmalıydı çünkü Greg hırladı ve beni ters çevirmek için iki kolumu birden kavradı. Ona küfürler savurdum ve kasıklarına yakın ama yeterince yakın olmayan bir diz darbesi daha indirdim.

Ve işte o zaman oldu.

Önce koku çarptı yüzüme. Bunaltıcı ve boğucu bir doğal gaz kokusu. Yarım saniyeliğine mücadele etmeyi bıraktım. Bunun bela anlamına geldiğini anlamak için insan olmaya gerek yoktu.

Bunu daha fazla düşünmeden mutfak alevler içinde patladı.

Ateş oturma odasına doğru yayıldı. Bize tam olarak ulaşmadı ama sanırım Greg yine de yanmış olmalıydı çünkü acı içinde çığlık attı ve beni tutmayı bıraktı. Vücudu en kötüsünü benden korumuştı ve çoğunlukla hissettiğim tek şey yuvarlanan bir ısı ve hava dalgasıydı.

Hiçbir şeyi düşünmeye ya da sorgulamaya zahmet etmedim. Greg şaşkınlık içinde beni bırakmıştı ve ben de kaçtım. Kanepeden fırladım ve ön kapıdan dışarı, ateşten uzağa koştum. Greg'den uzağa.

Arabayı olabildiğince hızlı sürdüm, Passat'ımın lastikleri kaldırımda gıcırdıyordu. Üzerimden ter boşanıyordu ve ellerim titreyerek direksiyonu zorlukla kavrayabiliyordu. Yaklaşık bir mil ötede siren seslerini duydum ama ne olduğunu düşünmeye fırsatım olmadı. Greg'in kurtulup kurtulmadığını düşünemiyordum. Bir gaz sızıntısının beni nasıl mucizevi bir şekilde kurtardığını düşünemedim.

Şu anda düşünebildiğim tek şey kaçmak ve güvenli bir yere ulaşmaktı.

Bölüm 14

İçgüdülerim beni Queen Anne'e geri götürdü. Otomatik pilotta çalıştım, zihnim boştu. Ancak park edip arabadan indiğimde duyularım yavaş yavaş bana dönmeye başladı. Yine de uyuşuk kalmak, hemen hiçbir şey düşünmemek için elimden geleni yaptım. Midem gurulduyordu, bu yüzden temel ihtiyaçlarıma odaklanmaya karar verdim. Dairemle kitapçı arasındaki bir Tayland restoranına doğru yürüdüm, bir köşe masanın ve yeşil körinin rahatlığını aradım. Yerleştikten sonra, bundan kaçış yoktu.

Orada neler olmuştu? Bir yanım hâlâ Greg'in ellerini üzerimde hissediyor, tamamen çaresiz olmanın verdiği o mide bulandırıcı hissi duyuyordu. Ama geri kalan yanım yavaş yavaş patlayan sobayı analiz etmeye başlıyordu.

İlk incelememde gaz sobasını fark etmiştim ama alev almadan hemen öncesine kadar hiçbir koku almamıştım. Gaz sızıntısı olan bir yer genellikle zamanla dolmaz mı? Bu ani olmuştu. Durup dururken bir gaz dalgası ve BAM! Ne bir uyarı, ne de başka bir şey. Tesadüf olabileceğini düşündüm. Şanslı zamanlama. Ama benim dünyamda tesadüfler olmazdı. Genellikle daha güçlü bir güç tarafından yönlendirilirlerdi. Asıl soru şuydu: Kim ya da ne sorumluydu? Olay yerinde görünmeyen bir kundakçı olmadan endişelenecek çok şeyim vardı.

"Neden bu kadar dalgınsın, Lilith'in Kızı?"

Yarısını yediğim yemeğimden başımı kaldırdım. "Carter!"

Meleği hayatımda hiç bu kadar mutlu görmediğime emindim, belki geçen sonbaharda beni çılgın nefilim Helena'dan kurtardığı zaman hariç. Vancouver'da giydiği kıyafetlerin aynısını giymişti. Görünüşe bakılırsa sürekli bir perişanlık hali içindeydiler; ne daha kötüye gidiyor ne de daha iyiye gidiyorlardı.

Karşımdaki sandalyeye kaydı. "Bunu bitirecek misin?" diye sordu tabağımı göstererek.

Başımı salladım ve köriyi ona uzattım. Hemen yemeğe yumuldu, adeta içine çekti. "Neler oluyor?" diye sordu pirinç lokmaları arasında.

"Neler olduğunu biliyorsunuz. Seattle cehenneme döndü. Kelimenin tam anlamıyla." "Evet, fark ettim. Rahat ve özgür olmak nasıl bir duygu?"

"B e r b a t bir şey. Nedense saçlarım hep kıvrıcık. Eskiden şekillendirirdim

Bu olaydan önce kendim de böyle bir şey yapmamıştım."

Carter sırtıttı. "Hepsini kendin yaptığından şüpheliyim. Tüm işçiliği yine de yapmış olabilirsin, ama bilinçaltındaki bir parçan muhtemelen mükemmel olması için birazcık ince ayar yapıyordu."

Yüzümü buruşturdum. "Bu doğru olsa bile, benim daha büyük sorunlarım var."

Ona bu sabahki maceralarımı ve Greg'le olanları kısaca özetledim. Bu konuda konuşmak bile tüylerimi diken diken ediyordu. Carter'ın gülmesini ve benimle ilgili bir espri yapmasını bekliyordum ama yüzü ciddiyetini koruyordu.

"Dikkatli olmalısın," dedi ciddiyetle. "Artık her şey farklı. Sadece kısa bir süreliğine olacak, doğru, ama ölmesen bile tehlikeli bir oyunun içindesin."

"Jerome'u bulmalıyız. Nerede olduğunu biliyor musun?"

Carter başını salladı. "Hayır. O da radarlarımızdan kayboldu. Senden daha fazla bir şey bilmiyorum."

"Muhtemelen iblis çağırma hakkında benden daha çok şey biliyorsundur," diye belirttim.

"Duruma göre değişir," dedi. "Ne biliyorsun ki?"

"Size daha önce de söylediğim gibi. Dante'nin bu işi yapabileceğini düşündüğü kişiden başka sunacak pek bir şeyi yoktu. Ve diğer ezikler de tavırları dışında hiçbir şeyden vazgeçmediler."

Carter bir garsona işaret ederek bir tabak panang köri ve buzlu Tay kahvesi sipariş etti. Daha sonra parmağıyla masaya hafifçe vurdu, yüzü asıldı ve düşünceliydi. "Size nasıl yapıldığını anlatabilirim," dedi sonunda. "Ama daha fazlasını yapamam. Bu sizin tarafınızın işi, bizim değil. Karışmamamız gerekiyor."

"Bilgi vermekle müdahale etmek aynı şey değildir," dedim.

Gülümsedi. "Tanımlarınıza bağlı. Ve adamlarınız boşluklar ve teknik ayrıntılar bulmakta çok başarılı."

"Evet, ama... Carter..." İçimi çektim. "Gerçekten başka kimsem yok."

Tam bir succubus karizmasına sahip olsaydım bile, bunun onun üzerinde işe yarayacağını sanmıyorum. Ama yine de onun etkilenebileceği bir tür Georgina karizmasına sahiptim. Benden hoşlanıyordu ve bazen bunu komik bir şekilde gösterse de hayatım hakkında endişeleniyordu.

Tayland buzlu kahvesi görüldü ve bir içki almak için durakladı. "Tamam. Şöyle çalışıyor. Temel olarak, bir iblis bir nesneye çağrılır ve yeterli büyü ile iblis buna bağlanır ve hapsolür. Cinlerle ilgili hikâyeler duymuşsundur, değil mi? Onlar da bu prensibin bir çeşit varyasyonu. İblisleri nesnelere çağıran insanlar daha sonra zaman zaman iblisi serbest bırakabilir ve ayak işlerini yaptırabilir."

"Ama bu Jerome'u kilit altında tutuyor."

"Doğru. Bu da işi zorlaştırıyor. Daha da zorlaştıran şey, eğer bu

İnsanın biraz olsun akli varsa, nesneyi güçlü bir yere saklamıştır." Bir yudum daha aldı ve bunu anlamamı bekledi.

Neden bahsettiğini biliyordum. Yeryüzü, kutsal alanlar, ley hatları, sihirle aşılannmış noktalar gibi güç yerleriyle kaplıydı. Mitolojiyi inceleyen herkes bunlara ve insanlık tarihinde oynadıkları rollere dair sayısız referansla karşılaşmıştı. Bununla ilgili tek bir sorun vardı.

"Seattle'da bunlardan düzinelerce var," dedim yavaşça.

Carter başını salladı. "Evet. Ve doğru olanı bulsan bile, oradaki güç bağlı iblisin gücünü maskeleyemeye yardımcı olacak. Senin için mi? Her zamanki duyuların olmadan neredeyse imkânsız olacak. Yardım etmesi için başka bir ölümsüze ihtiyacın var, ne kadar güçlü olursa o kadar iyi. Ya da muhtemelen bir insan medyum."

İnledim. "Ama sen yardım edemezsin ve iblislerin hiçbirisi de edemez." Panang köri geldi ve Carter onu coşkuyla mideye indirdi. "Bunu bir kenara bırakırsak, diyelim ki bu nesneyi buldum, her ne ise. Sonra ne olacak?"

"Mmm, bu da zor," dedi. "Daha büyük bir ölümsüz onu kırıp açabilir."

"Ama ben değil." Bunun nasıl işlediğini görmeye başlamıştım ve bu hiç de cesaret verici değildi.

"Hayır, normal halinizde olsanız bile olmaz. Çağırın muhtemelen üzerine bir kilit koymuştur, bir mühür. Bu daha düşük bir ölümsüzü dışarıda tutacaktır. Mühür bağlama işleminde kullanılır, sonra iki parçaya ayrılır ve saklanmak üzere ayrı tutulur. Uygulayıcı kesinlikle birini saklar. Eğer bir iblisin yardımını aldıysa, diğerinin de iblisin elinde olduğunu tahmin ediyorum. Yoksa uygulayıcı onu saklardı."

"Sence başka bir iblis mi işin içindeydi?"

Yutkundu. "Kesinlikle. Yine de mührün parçalarını kurtarabilirsen, nesnenin kilidini açabilir ve Jerome'u özgür bırakabilirsin."

Carter'ı masamın başında ilk gördüğümde umutla dolmuştum, bu sefil durumun yakında çözüleceğine ve Jerome'u geri alacağımıza inanmıştım. Ya şimdi? Eskisinden daha kötümserdim.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Tek yapmam gereken Jerome'un kilitli olduğu bu mistik nesneyi bulmak, ki bu nesneyi algılamamın hiçbir yolu yok. Onu ele geçirdikten sonra, kilidin parçalarını çağırıcıdan ve *bir iblisten* uzaklaştırmam gerekiyor."

"Evet," dedi Carter çatalını yalayarak. "Bu hemen hemen her şeyi özetliyor." "Siktir."

"Evet."

"Bilgi iyi ama hiçbir şey yapamam. Elimde hiçbir ipucu yok, başlayabileceğim hiçbir yer yok."

Gri gözleri parıldadı. "Mühür kuvarsdan yapılmış olmalı."

"Tamam..."

"İnsan eliyle oyulmuştur."

Bunun nereye varacağını merak ederek bir kaşımı kaldırdım.

"Tarafından biri tanıdık ile sihirli ve rünler." O baktı at beni bekliyordu.

"Yani?"

"Sence bu Seattle bölgesinde kaç kişiyi tarif ediyor?" Sözümlü bitirmemi beklemedi. "Çok değil."

Carter ve bilmeceleri. "Mührü kimin yaptığını bulmam gerektiğini söylüyorsunuz, umarım bana kimin yaptırdığını söyleyebilirler."

"Doğru. Ayrıca fokun özelliklerini de söyleyebilirler. Neredeyse her zaman bu büyüklükte bir diskettir." Bir elinin parmaklarını kullanarak yaklaşık bir çeyreklik büyüklüğünde bir daire çizdi. "Ancak renk ve desenleri farklı olacaktır ve nasıl bir yerde saklandığına dair ipuçları sağlayacaktır."

"Tanrım, bu çok karmaşık."

"Daha büyük bir siyasi güç oyununun parçası olarak yakalanmış ve bağlanmış bir iblisi bulmaya çalışıyorsun Georgina," dedi Carter. "Ne bekliyordun ki?"

"Doğru söylüyorsun," diye mırıldandım. "Yine de bir sorum daha var. Gerçi bunun mühürle bir ilgisi yok."

"Ateş et."

"Greg'in evindeki soba neden patladı?"

"Gaz kaçağı yüzünden."

"Aniden ortaya çıkan bir tane mi?"

Omuz silkti. "Her gün gördüklerimize kıyasla mı? Çok daha garip şeyler oluyor."

Bir an ona baktım ve asıl sorumu sorup sormamakta kararsız kaldım. Bu işe doğrudan karışamayacağını söylemişti ama Carter daha önce bir kez hayatımı kurtarmıştı. Şimdi burada ortaya çıkması son derece tesadüfiydi... Bütün gün beni takip etmiş olması mümkün müydü? Beni kurtarmak için sobanın yakılmasını hızlandırmaya yardım etmiş olabilir miydi? Greg'e dokunmanın doğrudan müdahale olduğu iddia edilebilirdi... ama şeytani teknikler kullanmak isterseniz sobaya zarar vermek öyle olmazdı. Ve Carter, tipik bir melek gibi, olaya karıştığını inkar etmedi.

Konunun peşini bırakmaya karar verdim. Carter yardımını gizli tutuyorsa, bunun iyi bir nedeni vardı. İç çekerek sağ tarafımdaki saate baktım. "Teknik olarak hâlâ izindeyim, bu yüzden muhtemelen bundan yararlanıp şu mühür yapıcısının peşine düşmeliyim."

"İyi şanslar," dedi Carter. "Ama şaka bir yana, daha önce söylediklerimde ciddiydim."

Dikkatli olmalısınız. En azından bu işi yalnız yapmayın."

"Kuralları çiğneyip benimle gelemeyeceğine emin misin?" Biraz hüzünle sordum.

"Hayır, ama bir sürü başka aday varken neden bana ihtiyacınız var?" Sırıtarak başıyla benim dışımda bir şeyi işaret etti.

Arkama baktım ve Seth'in paket servis tezgâhında durduğunu gördüm. Başımı Carter'a doğru salladım.

"Hey! Nasıl-"

Carter gitmişti.

Tam o sırada garson kız Carter'ın yemeğini de içeren hesabı getirdi. "Kahrolası melekler," diye mırıldandım, kredi kartımı ararken.

Arkamı dönerek Seth'i inceledim ve midemin her zamanki gibi burkulduğunu hissettim. Sanki beni hissetmiş gibi aniden döndü ve göz teması kurdu. Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi ve sonra *bir saniye bekle* der gibi elini kaldırdı.

Birkaç acı dolu dakika sonra, elinde bir paketle masama doğru yürüdü.

"Hey," dedim.

"Hey."

"Bu öğle yemeği mi?" Birden önümde iki tabak olduğu gerçeğinden utandım.

"Evet, aslında işe gitmek için eve gidiyorum. Mağazadaki kafe çok kalabalık ve gürültülü."

"Her şeyin üstesinden gelebileceğini sanıyordum."

Başımı iki yana salladı. "Bugünlerde her zamankinden daha... dikkatim dağınık." Gözleri bir an beni inceledi ve sonra başka tarafa baktı. Ama o anda tenimde bir karıncalanma hissettim. Seth boğazını temizledi. "Peki... ya sen?" Kendini bana bakmaya zorladı. "Sen... Bilmiyorum. Huzursuz. Dünkü kadar kötü değil ama yine de sıkıntılı. Daha fazla ölümsüz entrikası mı?"

Şu anki tedirginliğimin büyük bir kısmı onun yakınlığından kaynaklanıyordu. "Evet, korkarım öyle."

"Yani, Jerome'u henüz bulamadınız ve hala..."

Şimdi başka tarafa bakma sırası bendeydi. "Evet. Bu sabah Jerome'la ilgili bazı ipuçlarını takip ettim ve bu biraz... şey, önemli değil. Hoş bir deneyim değildi diyelim ve yine de bir şey bulamadım." Gözlerimi yüzünden değil, Blondie tişörtünden ayırmamaya dikkat ederek ona doğru baktım. "Kontrol etmem gereken bir şey daha var, sonra sanırım bugünlük bu kadar diyebilirim."

"Bu iyi bir şey sanırım." Rahatsızca kıpırdandı ve bizim için çok karakteristik olan o garip gerginlik katlandı. Söyleyecek bir şey düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey gelmedi. "Yani..." diye başladı sonunda. "Daha önce ne dediğini biliyorum... ama yine de sormak zorundayım. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Ona artık ihtiyacım olmadığını söylemek için dudaklarımdan bir karşılık geldi. Ama aklıma Greg'in bir görüntüsü geldi ve uyandırdığı korku yüzünden kendimden nefret ettim. Başı dertte bir genç kız olmak istemiyordum. Korku içinde yaşamak ve beni kollaması için bir erkeğe ihtiyaç duymak istemiyordum. Greg'in ağırlığı ve sürpriz unsuru

kendini savunmanın her zaman işe yaramayacağını gösterdi. Bazen tehlikeyle tek başına yüzleşmek zordu. Carter'ın sözleri kafamın içinde tekrarlandı: *Bir sürü başka aday varken neden bana ihtiyacın var?*

Tekrar düşünmeye vakit bulamadan sorumu ağzımdan kaçırdım. "Benimle gelir misin?"

Buna hangimizin daha çok şaşırdığını söylemek zordu. "Ayak işlerine mi?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet. Ama demek istediğim, eğer yapacak işlerin varsa..."

"Ben giderim," dedi çabucak. Paket servis çantasını kaldırdı. "Arabanda yiyebilir miyim?"

"Şimdi yiyebilirsin," dedim. "Henüz nereye gittiğimizi bilmediğime göre."

Seth'i masada yemesi için bırakarak birkaç telefon görüşmesi yapmak üzere dışarı çıktım. İlki Dante'ydi. Neyse ki cevap verdi ama neye ihtiyacım olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kristal oyan biri mi?" diye sordu kuşkuyla. "Ben kabarık Yeni Çağ şeyleri yapmam."

"Evet. İblis çağırma hakkında daha fazla şey öğrendim. Görünüşe göre sadece usta bir zanaatkârın yapabileceği bir tür mühür söz konusu."

"Öyle birini tanımıyorum," dedi. "Herhangi bir konuda bilgi eksikliğimi itiraf etmek bana ne kadar acı verse de."

"Sanırım senin bile sınırların var."

"Bir dahaki sefere seni gördüğümde bunun için başın büyük belaya girecek, succubus."

Telefonu kapattıktan sonra Erik'i aradım. O da cevap verdi ve her zamanki gibi bu bilgiye neden ihtiyacım olduğunu sorma zahmetine girmede. "Biri var," diye düşündü. "Daha önce ondan çeşitli kutsal sembollere oyulmuş kristal mücevherler almıştım -ankhlar ve haçlar. Gizemle mi yoksa büyüyle mi uğraşıyor bilmiyorum ama bu bölgede tanıdığım ve ona yaklaşan tek kişi o."

Adını ve adresini not edip içeri döndüm. Seth yemeğini neredeyse bitirmiş, hız konusunda Carter'a rakip olmuştu. "Bir görev hedefimiz var mı?"

Başımı salladım. "Evet, hatta iç bölgelere kadar."

Tamam, Carnation tam olarak taşra sayılmazdı ama Seattle'ın kentsel ve hatta banliyö yayılımının oldukça dışındaydı. Cascade Dağları'nın vahşi doğasına ve diğer taraftaki çöle yol vermeden önce batı Washington'un kenarına tutunmuş birkaç küçük kırsal topluluktan biriydi.

Biraz kafein alabilmek için yol boyunca bir Starbucks'ta mola verdim. Bunu atlatmak için gerekli görünüyordu. Seth ona mocha Frappuccino sipariş etmemi istediğinde, neredeyse arabaya servis penceresine çarpıyordum.

"Bunun içinde kafein var," dedim.

"Biliyorum. Ama gerçekten çok iyiler. Maddie beni onlara bağladı."

Bundan sonra on dakika boyunca tam bir sessizlik içinde araba kullandık. Jerome'un çağrısı olmasaydı, bunun son yirmi dört saat içinde başıma gelen en şaşırtıcı şey olduğunu söyleyebilirdim. Seth kafein içiyordu. Bu duyulmamış bir şeydi. Yıllardır kafeinden uzak durmuştu ve ilişkimiz boyunca benim açık bağımlılığımıza ve ikna çabalarımıza rağmen kafeine hiç ilgi göstermemişti. Yine de Maddie -Maddie/- bir şekilde onu değiştirmiş miydi?

Buna neden bu kadar alındığımı bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, evrenin büyük şemasında önemsiz bir şeydi. Yine de incinmiş hissetmekten kendimi alamadım. Belki de incinmek doğru kelime değildi. Yetersiz, belki de. Benim yapamayacağım bir şeyi ona yaptırmıştı. Neden? Neden ben değil de o? O daha mı ilham vericiydi? Onu daha mı çok önemsiyordu?

"Bir sorun mu var?" Seth sonunda sordu. Sessizliğim ve direksiyonu ölümüne tutuşum muhtemelen onu uyarmıştı.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Sadece tüm bunlar için endişeleniyorum."

"Endişelenmiyorsun."

"Tüm bunlar için endişelenmiyor muyum?"

"Tamam, öylesin. Ama şu anda üzgün olmanın nedeni bu değil. Bunun için üzgünsün." Göz ucuyla Frappuccino'yu salladığını gördüm. Bunca zaman sonra beni hâlâ tanıyordu.

"Bu çok aptalca. Bunu neden umursayayım ki?"

İç çekti. "Çünkü seni tanıyorum. Yapacağımı hiç söylemediğim bir şeyi yaptığım için sinirlendin."

"Neden umurumda olsun ki?" Sert bir şekilde cevap verdim. "Ufkunu genişlettiğin için mutluyum." Bana attığı bakış daha iyisini bildiğini gösteriyordu.

Erik'in bana verdiği adrese daha fazla tartışmadan ulaştık, büyük ölçüde konuşmadığımız için. Ev, Seattle'da bir alt bölgeyi bile içine alabilecek büyüklükte bir bahçenin üzerine kurulmuş eski bir evdi. Çim süsleri -bir geyik ve bir cüce, bunlardan birkaçı- çimenleri kaplamıştı ve verandada rüzgâr çanları sallanıyordu.

Kapıyı çaldık ve birkaç dakika sonra kırklı yaşlarının sonunda ya da ellili yaşlarının başında bir kadın açtı. Saçları bana Tawny'nin şu anki rengini hatırlatan doğal olmayan bir kızıl tonuna boyanmıştı. Dar bluzu dekoltesini iyice ortaya çıkarıyordu ve Tawny'nin giyebileceği bir kıyafetten çok da uzak değildi, ancak biraz daha az rüküştü. Kadının bize bakışı düşmanca değil, daha çok merak doluydu.

"Evet?"

"Merhaba," dedim. "Siz Mary Wilt misiniz?"

"*Aman Tanrım!*" diye ciyakladı. Az önce Seth'i bir kez daha görmüştü.

"Sen Seth Mortensen'sin!"

Seth sertleşti ve benimle bakışlarını değiş tokuş etti. "Şey, evet..."

Mavi gölgeli gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve neredeyse ağzının suyu akıyordu. "Buna inanamıyorum. İnanamıyorum! Seth Mortensen verandamda! Onu tanıdım."

web sitenizden. Her gün bakıyorum. *Her gün.* Aman Tanrım. *Aman Tanrım!* En büyük hayranınızım. İçeri gel!"

Seth o anda kaçacakmış gibi görünüyordu ama ben onu ileri doğru ittim. Olayların bu şekilde gelişmesi biraz beklenmedik ve ürkütücüydü ama muhtemelen bizim yararımıza olabilirdi.

Kapıdan içeri adım attık. Evinin içinde özellikle olağanüstü bir şey yoktu. Dekor, dışarıdan görüldüğünden daha moderndi, hepsi nötr tonlarda yapılmıştı. Biraz normal dağınıklık ve zevkli bulduğumdan çok daha fazla figür vardı ama genel olarak güzel bir yerdi. Figürlerin bazıları kristalden oyulmuştu, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim.

"İçeri gel, içeri gel," diye bağırdı Mary, oturma odasına doğru işaret ederek. "Otur, otur! Sana bir şey getireyim mi? Buzlu çay? Kahve? Tekila?"

"Şey, hayır. Ben iyiyim," dedi Seth, tüm bu olanlardan giderek daha fazla rahatsız olmaya başlamıştı. "Teşekkür ederim."

O ve ben kanepeye oturduk, Mary de karşımızdaki koltuğa oturdu ve göğüslerinin geniş bir şekilde görünmesini sağlayacak şekilde öne doğru eğildi. "Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu. "Bir şey satın almak için mi buradasınız? Sizin için her şeyi yaparım. *Her şeyi.*" Seth'e sırtarak "her şey" niyetini belli etti. "Beklediğimden çok daha tatlısın. Hazır buradayken kitaplarımı imzalar mısın? Hepsi benim."

Duvardaki rafları işaret etti ve Seth'in kitaplarının belirgin bir şekilde öne çıktığını gördü. Çıkmaya başlamadan önce Seth'in uzun zamandır hayranıydım ve o zamanlar bu kadar çılgın ve çaresiz görünüp görünmediğimi huzursuzca merak ettim. Seth'in bana verdiği ön kopyadan haberi olsaydı muhtemelen bayılırdı.

"Elbette," dedi Seth. "Memnuniyetle." Bana dirsek attı, şüphesiz işimizi belirtmemi ve onu kurtarmamı sağlamak için. Arabadaki tartışmamızdan dolayı hâlâ biraz sinirliydim, neredeyse onu kızın pençelerinde izlemekten zevk alacaktım.

"Aslında buraya bir şey almaya gelmedik," dedim ona. "Yakın zamanda biri için yapmış olabileceğiniz bir parça hakkında bilgi edinmek istedik."

Mary ilk kez beni fark etmiş gibi bana doğru döndü. Neşeli, açgözlü ifadesi soldu ve hatta biraz şüpheli bir hal aldı. "Sen de kimsin?"

"Georgina. Yakın zamanda bir müşteri için bir parça yapıp yapmadığınızı merak ediyoruz. Üzerinde bir tür gizemli sembol olan, yaklaşık bu büyüklükte oyulmuş bir disk." Carter'ın bana gösterdiği boyuta yaklaştım.

Yüzü daha temkinli ve kısıp bir hal aldı.

"Söyleyemem." Kaşlarımı çattım. "Hatırlamıyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Tüm parçalarımın kaydını tutuyorum. Ama bu gizli bir bilgi. Bu tür bilgileri başkalarına veremem."

"Bu gerçekten çok önemli," dedim. "Bir suç işlenmiş olabileceğini düşünüyoruz."

dahil."

"Üzgünüm, Giselle. Sana bundan bahsedemem. Polisten falan değilsen tabii."

"Georgina," diye düzelttim. Müşteri gizliliğine olan bağlılığı gayet anlaşılabilirdi ama şu anda ahlaki açıdan neyin doğru olduğuyla pek ilgilenmiyordum. Seth'e dirseğimle bir dürtük attım ve onun da araya girip yazar tanrı gücünü kullanmasını umdum. Birkaç dakika sürdü ama yaptı.

"Bu bize çok yardımcı olur, Mary. *Gerçekten* minnettar oluruz." Kelimelerin üzerinde biraz tökezledi, ama yüzünün aydınlanma şeklinden, kulağına en seksi şeyi mırıldandığını düşünürdünüz.

"Ah, Seth," diye iç geçirdi. "Senin için gerçekten her şeyi yaparım... ama müşterilerimin mahremiyetine saygı göstermeye çalışıyorum. Elbette senin gibi bir adam bunu anlar." "Şey, evet, tabii ki-" Ona tekrar dirsek attım. Bana hızlı bir bakış fırlattı ve sonra bakışlarını ona çevirdi. "Yani, anlıyorum, ama dediğim gibi, bu

gerçekten önemli."

Kararsızlık yüzüne yansımıştı ve ben onun prensiplerine hayranlık duyuyordum. Gerçekten de kırılmaz görünüyordu ve içimden bir ses Seth'in çok daha iddialı olmayacağını söylüyordu. Onun ötesine baktığımda evin başka bir bölümüne açılan bir koridor fark ettim. *Tüm parçalarımın kaydını tutuyorum.*

"Haklısın," dedim aniden. "Ondan bu tür bir bilgi vermesini bekleyemeyiz. Değil mi, Seth?"

Tekrar bana döndü ve meraklı bir bakış attı. "Doğru mu?" Bu bir anlaşmadan çok bir soruydu.

Mary rahatlamaktan neredeyse eriyecekti, gözleri Seth'in üzerindeydi. "Anlayacağını biliyordum. Aynı şekilde düşündüğümüzü hemen anladım. Akraba ruhlar falan, anlıyor musun? Sadece yazma şeklinden bile-"

"Hey, Mary?" Araya girdim.

Bana baktı, hâlâ orada olduğuma yine şaşırmış görünüyordu.

"Kullanabileceğim bir banyonuz var mı?"

"Banyo mu?" diye tekrarladı, sanki çılgınca bir kavrammış gibi.

"Uzun bir yolculuktu," diye açıkladım tatlı bir şekilde. "Ayrıca, o kitaplarınızı imzalarken Seth'le birbirinizi tanıma fırsatınız olur."

Yüzü yeniden aydınlandı ve bana bir kez daha bakmadan Seth'e döndü. "Oh, elbette! Bu harika bir fikir Georgia. Koridorun sonunda."

Ayağa kalktım. "Teşekkürler."

Seth ve ben kısa bir göz teması kurduk. Yüzünde hem panik hem de temkinli bir ifade vardı. Yalnız kalmak istemiyordu. Ayrıca mücadeleden o kadar kolay vazgeçmeyeceğimi de biliyordu. Bir şeylerin peşinde olduğumdan şüpheleniyordu.

O haklıydı. Mary'nin kayıtlarına girmek üzereydim.

Bölüm 15

Koridorda aceleyle ilerlerken Mary'nin heyecanlı konuşmaları evin içinde çınliyordu. Sonunda banyoyu ve yol boyunca üç kapalı kapıyı görebiliyordum. Harika. Kapalı olmak zorunda mıydılar? Şansım yaver giderse muhtemelen gıcırdayacaklardı. Tek umudum Mary'nin ses çıkarmaması ve dikkatinin dağılmamasıydı.

İlk kapı gıcırdamadan açıldı ve bir yatak odasına girdi. Yatak toplanmamıştı ve giysiler duvara yığılmıştı. Bir duvarın dibinde eski bir şifonyer, diğerinin yanında da içinde birkaç kâğıt bulunan bir komodin duruyordu. Tavanda da bir ayna vardı.

Ürpererek komodinin üzerindeki kâğıtları incelemek için içeri girmeyi düşündüm ama diğer iki kapıdan birinin ardında bir ofis bulup bulamayacağımı görmek için beklemeye karar verdim. Bunu sessizce kapatarak koridorda ilerlemeye devam ettim.

İkinci kapı gıcırdadı ve ben donup kaldım, Mary'nin Seth'in kitaplarından biriyle beni dövmek için peşimden gelmesini bekliyordum. Eğer beni gizlice izlerken yakalanırsam, yıldız gücünün beni kurtarmak için ne kadar ileri gideceğinden tam olarak emin değildim. Saldırgan bir tipe benzemiyordu ama belli de olmazdı. Neyse ki hiç ara vermeden konuşmaya devam etti ve ben de kafamı yeni odaya soktum. Tozdan ve kişisel eşyaların eksikliğinden anlaşıldığı kadarıyla başka bir yatak odasıydı, bir misafir odası. Bir gıcırtı daha duyunca yüzümü buruşturarak kapıyı kapattım. Bir oda daha kaldı.

Büyük ikramiye.

Üçüncüsü bir ofis değildi ama bir çalışma alanı gibi görünüyordu. Duvarlar boyunca uzanan geniş masalar, çeşitli hallerde kristal parçalarıyla (berrak kuvars, dumanlı kuvars, vb.) kaplıydı. Bazıları ham ve pürüzlüydü; diğerleri cilalanmış ve oyulmuştu. Bıçak ve kazma gibi aletler, tanımlayamadığım daha sofistike ve modern görünümlü bir cihazla birlikte yakınlarda duruyordu. Belki bir tür lazer kesici.

Hepsinden iyisi, duvarın karşısında iki çekmeceli bir dosya dolabı vardı. Hâlâ Mary'nin gevezeliklerine dikkat ederek aceleyle oraya gittim ve üst çekmeceyi açtım. Yüzden fazla isim yazılı dosya klasörü beni karşıladı. Rastgele birini çektim ve gerçekten de bir iş emri olduğunu gördüm. Ürünün tanımı, müşteri bilgileri, iş durumu ve bitmiş ürünün bir resmi vardı. Ne yazık ki, tüm bu bilgilere sahip olmak benim için çok az şey ifade ediyordu. Hangi isme sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

ya da mührü yapan kişinin Meryem olup olmadığını bile bilmiyordu.

Hayal kırıklığı içinde bir sonraki çekmeceyi açtım ve faturalar ve banka ekstreleri gibi mali kayıtları buldum. Ayrıca aylara göre kategorize edilmiş "iş günlükleri" etiketli klasörler de buldum. Bu aykını hevesle çektim ve tarihlerin, müşteri isimlerinin ve ürünlerin kısa açıklamalarının yer aldığı basit bir liste keşfettim. En son üç tanesi hariç hepsinin yanında onay işaretleri vardı. Muhtemelen bitmiş ürünler.

Jerome'un kaybolmasından önceki tarihleri taradım ve açıklamalarla karşılaştırdım. *Yeşil Tara heykeli. Bilezik. Athame.* Son iki hafta içindeki üç fatura dikkatimi çekti: *yuvarlak kolye, tılsım, madalyon.* Müşteri isimlerinden hiçbirini tanıımıyordum ama suçlunun takma bir isim kullanmış olabileceğine şüphe yoktu.

İkinci çekmeceye döndüğümde her müşterinin dosyasını buldum. Kolye ucu doğru boyutta ve şekildeydi ama zincir ya da ip için bir delik açılmıştı. Nedenini bilemiyordum ama içimden bir ses mührün orijinal halinin bütün olacağını söylüyordu. Tılsımın şeklinin yanlış olduğu ortaya çıktı. Kalın ve dikdörtgen şeklindeydi, daha çok birinin iyi şans getirmesi için cebinde tutacağı bir taş benzliyordu.

Artık paniklemeye başlamıştım. Bu iş çok uzun sürüyordu ve artık Mary'yi duyamıyordum. Tanrım, görünmez olabildiğim zamanlarda casusluk yapmak çok daha kolaydı. Titreyen ellerimle son dosyayı, madalyonu çıkardım. Müşteri Sam Markowitz'di ve onu dört gün önce almıştı. Fotoğrafta, üzerine tanımadığım semboller kazınmış, dumanlı kuvarstan yapılmış düz, çeyrek boyutlu bir disk görülüyordu. Bu muydu? Carter'ın tarifine en yakın eşleşme buydu. Başka eşleşmeler de olabilirdi -aylar önce sipariş edilmiş eşyalar- ama daha fazla dosyayı inceleyecek vaktim yoktu. Madalyonlu fotoğrafı çantama tıktırdım, çekmeceyi kapattım ve Mary'nin yolunu kesmesini bekleyerek aceleyle koridora geri döndüm.

Yine de endişelenmeme gerek yoktu. Seth'in yanından hiç ayrılmamıştı, kelimenin tam anlamıyla. Şimdi benim yerime oturmuş, Seth'i koltuğun koluyla arasına sıkıştırmıştı. Sehpanın üzerinde iki kitap yığını vardı ve açık bir tanesi kucağındaydı. İmzalamayı bitirdi ve rahatlamış bir ifadeyle girişime baktı.

"Ama görüyorsunuz," diyordu Mary, "O'Neill kendi içindeki karanlıkla yüzleşene kadar, kendini Cady'ye asla açamayacak. *Savunmasız* olduğu anlar oldu elbette -Hâkim *Tutulma*'daki mağara sahnesi gibi- *ama* hâlâ zırhını koruyor -tıpkı *İnsanlık Hatıraları*'ndaki verandada olduğu gibi- ve bu yüzden şaşılacak bir şey yok-"

"Hey," dedim neşeyle. "Artık gitsek iyi olacak."

Seth oturduğu yerden fırladı, az önce kendi bacağını kemirmiş ve serbest kalmak üzere olan kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyordu. "Evet. Mary'yi daha fazla alıkoymak istemiyoruz."

Mary de ayağa kalktı. "Hayır, hayır! Sorun yok. Gerçekten. Ve kitaplarımı imzalamayı bitirmelisin."

Seth yüzünü buruşturarak son üç defteri aldı ve üzerlerine aceleyle imzasını attı. "Bizimle konuştuğunuz için teşekkürler," dedi. "Sizinle tanışmak çok güzeldi."

"Gitmek zorunda olduğuna emin misin?" diye yalvardı. "Birazdan yemek hazırlayacaktım." Bana suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Ve eğer gitmesi gereken Ginger ise, seni daha sonra minibüsümle eve bırakabilirim."

"Hayır, gerçekten," dedi Seth, yanımda durmak için geri çekilerek. "Minnettarım ama bilirsin işte, yazmaya geri dönmeliyim."

Kendimizi kurtarmak acı vericiydi. Mary yalvardı ve indirimli mücevherlerden ince örtülü cinsel önerilere kadar her şeyi teklif etmeye devam etti.

Arabaya bindiğimizde Seth bana "Gaza bas ve arkana bakma," dedi.

Buna uydum, olabildiğince hızlı bir şekilde garaj yolundan çıktım ve bu sırada toprak ve çakılları tekmeledim.

"İşte bu," diye geçirdim içimden, "yazarları evlerinin tavan arasında tutan türden bir hayran."

Seth başını koltuğa yasladı. "Bunu bana bir daha asla yapma. Asla."

"O kadar uzakta değildim. Çılgılık attığımı duyabilirdim."

"Önce eter kullanırsa olmaz. Tanrım, Georgina. Elini bacağıma koydu."

"Bu senin için Ginger."

"Lütfen bana bundan işe yarar bir şey çıkardığımı söyle. Tuvalete gitmediğini biliyorum."

"Hayır. Çalışma odasına girdim ve dosyalarını karıştırdım."

İnledi. "Haneye tecavüz."

"Hey, ben Cehennem'in bir yaratığıyım. Ve teknik olarak bizi içeri aldı." "Ne buldun?"

Gözlerim yolda, elimi çantama attım ve resmi bulana kadar karıştırdım. Seth'e uzattım.

"Bu kadar mı?" diye sordu.

"Emin değilim. Tarife yakın ama bu konuda gerçekten bir şey söyleyecek kadar bilgim yok."

"Hmm."

Seth onu inceledi ve sonra çantama geri koydu. Birkaç dakika daha sessizce yol aldık, sonunda ben sordum: "Hiç o kadar kötü bir hayran olmadım, değil mi? O kadar deli?"

"Oh, Tanrım, hayır," dedi. "Kesinlikle hayır. Büyüleyiciydin, sevimliydin ve -" Sözünü aniden kesti ama bu sözler aramızdaki havada asılı kaldı. "Sen öyle biri değildin. Hiç de öyle değildin," demeyi başardı sonunda. Sesinde boğuk bir ton vardı, bir duyguyu ima ediyor ama hangisi olduğunu açıklamayı reddediyordu.

Yorumumun hafif olmasını istemiştım, sadece sohbeti sürdürmenin bir yolu

gidiyordum. Ancak, son zamanlarda her şeyde olduğu gibi, bu sözcükler de amaçladığımdan çok daha fazla anlamı tetikledi. Seth'le ilk tanıştığımız, onun kim olduğunu bile bilmediğim zamanlara geri döndüm. En sevdiğim yazara karşı hissettiklerimi sıralamıştım, aslında onunla konuştuğumun farkında bile değildim. Mary'nin aksine, onu internette takip etmemiş ve neye benzediğini bilmiyordum.

Seth boğazını temizledi. "Peki... şimdi bu resmi ne yapacaksın?"

Onun konuyu değiştirmesiyle koştum. "Birine teşhis ettiririm sanırım. Erik, belki. Ya da Dante."

Daha fazla sessizlik çöktü ve gerginliğin arttığını hissettim. *Dante*. Bir kez daha, zararsız sözcükler aramızda büyük sonuçlara yol açmıştı. Seth'in yine konuyu değiştirmeye çalışmasını bekliyordum ama onun yerine gerçekten konuya girdi.

"Seni Dante ile görmek çok garip."

"Beni herhangi biriyle görmenin tuhaf olduğunu mu söylemek istiyorsun?" "Şey..."

Gözlerim yoldayken bile, gözlerinde bir sonraki sözlerini en iyi nasıl ifade edeceğini düşündüğü anlamına gelen düşünceli, hafif dalgın bir bakış olduğunu biliyordum. Eskiden bu bakışı severdim. Şimdi ise tetikteydim.

"Evet, bir dereceye kadar tabii ki," diye itiraf etti sonunda. "Her zaman garip olacak. Ama onunla her konuştuğumda düşünüyorum da..."

"Eğer daha iyisini yapabileceğimi söylüyorsanız, o zaman bu arabayı hemen kenara çekiyorum." "Um, hayır. Sadece senin tipin gibi görünmediğini söyleyecektim."

"Bu neredeyse aynı şey," diye belirttim. "Tıpkı Hugh ve diğerleri gibi konuşuyorsun. Bundan bıktım usandım artık! Dürüst olmak gerekirse, kiminle çıktığının bir önemi yok. Asla mutlu olamayacaksın."

"Bu doğru değil," dedi Seth. "Sadece... onun yanındayken daha karanlık ve alaycı oluyorsun. Eskiden olduğun gibi değilsin. Ne olduğun düşünüldüğünde bu aptalca gelebilir ama sen... şey, sen dünyada iyilik için bir güçsün."

"Oh, *hadi* ama," dedim.

"Hayır, ciddiyim. Belki bir cehennem yaratıcısın ama insanlar senin yanındayken kendilerini daha iyi hissediyorlar. Herkesi etkileyen bir konuşma ve gülümseme tarzınız var. İyisin, iyi kalplisin, başkaları için endişeleniyorsun..." İç çekti. "Ama Dante'yle birlikteyken, sanki normalde içinizde parlayan tüm o ışık çekilip alınıyor."

"O ışık uzun zaman önce çekilip gitti," dedim acı acı. "O gelmeden çok önce."

"Hayır, olmadı. O orada ve eğer biriyle ilişki kuracaksanız, onu gören, sizi onun için seven ve ortaya çıkarmanıza yardımcı olmak isteyen birine ihtiyacınız var."

Benim de *böyle biri vardı* diye düşündüm. *Senin* gibi.

"Dante ve ben birlikte iyi çalışıyoruz, herhangi biriniz ne düşünürse düşünsün. O beni anlıyor."

"Hayır," dedi Seth kesin bir ifadeyle. Sesi alçaktı ama içindeki öfkeyi duyabiliyordum. "Öyle değil."

"Başka ne seçeneğim var ki? Beni imkânsız bir durumun içine atıyorsun. İyi biriyle çıkamayacağımı biliyorsun. Onları incitme riskini göze alamam ama yalnız kalmak da istemiyorum. Bu benim tek seçeneğim."

"Hayır. Olamaz. Biz birlikte olmadan önce böyle değildi. Sürekli içmiyordun ve tuvaletlerde tanımadığın erkeklerle seks yapmıyordun!"

İşte o zaman yaptım, tıpkı yolculuğa çıkmış bir baba gibi. Arabayı yolun kenarına çektim. Uzun, kırsal bir otoyoldu ve fazla trafik yoktu. Seth inanamayarak baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Bizi bir kazadan kurtarıyorsun," diye homurdandım, gözlerinin içine bakabilmek için döndüm. "İnip yolun geri kalanını yürümek zorunda bırakmazsam şanslısın. Bak, tanıştığımızda neden ezik erkeklerle çıkmadığımı bilmek ister misin? Çünkü *kimseyle* çıkmıyordum. Vuruşlarımı aldım ve eve yalnız gittim. Şimdi biriyle birlikte olmak istemem neden bu kadar yanlış?"

"Biriyle çıkıyor olman ya da olmaman önemli olmamalı. Yine de böyle davranmamalısın!"

"Bana ne yapıp ne yapmamam gerektiğini mi söylüyorsun? Bu benim işim. Buna hakkınız yok!" Ben de bağırdım.

"Arkadaşların, kötü bir yola girdiklerinde bunu arkadaşlarına söyleme hakları vardır," diye karşılık verdi.

"Saçmalık! Ne kadar berbat olursa olsun, başka kimsenin hayatına karıştığını hiç görmedim. Karışmak istediğin tek kişi benim. Ne yaptığımın neden bu kadar ilgileniyorsun?" Seth ve ben çıktığımız süre boyunca çok nadiren sesimizi yükseltmiştik ve hiçbir zaman bunun yakınına bile yaklaşmamıştık. Camları kırmamış olmamız bir mucizeydi.

"Çünkü sana değer veriyorum! Bunu sana partide de söyledim. Ayrılmak birine değer vermeyi bıraktığın anlamına gelmez."

"Evet, ama bu onların gitmesine izin vermen gerektiği anlamına geliyor." O kadar üzgündüm ki gözyaşlarımın eşiğindeydim. "İkisini birden yapamazsın. Benden kurtulamazsın ve sonra beni geri çekmeye çalışamazsın..."

"Senden asla kurtulmak istemedim."

Birkaç ağır an boyunca ona baktım ve o hain gözyaşlarının gözlerimde daha da ağırlaştığını hissettim. "O zaman bunu neden yaptın?"

Onca bağırıştan sonra sesi ancak bir fısıltı gibi çıkıyordu.

"Çünkü... seni kurtarmak istedim."

"Yapamazsın," diye mırıldandım, gözyaşlarımı büyük bir çabayla geri yuttum. "Beni kurtarmaya devam edemezsin, bunu denemeye devam edemezsin. Artık çok geç."

"Hayır," dedi. Kalbi gözlerindeydi ve benimkini parçalıyordu. "Senin için değil. Asla."

Tam olarak nasıl oldu bilmiyorum ama birden öpüşmeye başladık. Onun

Dudaklar tıpkı hatırladığım gibiydi, yumuşak, güçlü ve harikaydı. Bu ne iffetli bir öpücüktü, ne de birbirimizin giysilerini yırtan bir öpücük. Aç ve çaresizdi, sanki bir çölde mücadele ediyorduk ve hayatta kalmak için ihtiyacımız olan suyu daha yeni bulmuştuk. Hepsinden iyisi, sadece öpüşmekti. Sadece ben ve Seth. Yaşam enerjisi ya da succubus planları yoktu. Olabileceklerden korkarak geri çekilmemize gerek yoktu. Geri çekilmeden birbirimizden içebilirdik.

Ama biz yaptık.

Sarsılarak birbirimizden ayrıldık ve onun yüzündeki şokun benimkini yansıttığını biliyordum. Az önce ne yapmıştık? Biz... biz gerçekten yapmış mıydık? Bu bir öpücüktü. Gerçek bir öpücük. Hep istediğimiz türden bir öpücük. Yapmamamız gereken bir öpücük.

Aniden arkamı döndüm ve önümdeki yola baktım. Donmuş ve uyuşmuştum... ama yine de canlıydım ve sıcaklıkla doluydum. Dünya o öpücüğün içindeydi. Ama buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum, şimdi ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Bu yüzden, mümkün olan en anlamsız şeyi yaptım. Arabayı çalıştırdım.

"Geri dönmeliyiz," dedim.

"Evet," diye kabul etti, sesi benim hissettiğim kadar şaşkındı.

Çevresel görüşümden dışarı bakmaya cesaret ettim. Gözleri tam karşıya sabitlenmişti, harika dudakları bir şekilde onları aynı anda hem güçlü hem de savunmasız gösteren bir çizgide gerilmişti. Eğilip onları tekrar öpmek, dakikalar önce olduğu gibi erimek ve tüm nedenleri unutmak istedim. Bu mükemmel duygunun sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Ancak az önce olanlarla yüzleşmek yerine korkakça bir şey yaptım ve gaza bastım. Şehre sefil bir sessizlik içinde döndük, ikimiz de öpücükten bahsetmedik ama ikimiz de bunu düşünüyorduk. Onu kitapçıya bıraktım ve yardımcıları için kibarca teşekkür ettim. O da aynı kibarlıkla karşılık verdi -bana son bir kez dalgın dalgın baktı- ve sonra arabasına doğru yürüdü. Gidişini izledim, vücudunun her çizgisini ve nasıl hareket ettiğini ezberledim. İçimde mümkün olan her duygu savaşıyordu ve hangisinin kazanmayı hak ettiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Apartmanıma adım attığımda bitkin bir haldeydim. Gün zihinsel ve fiziksel olarak yorucu geçmişti; tecavüzcüler, hırsızlık ve dünyanın duyduğu öpücük. Daha sonra, fotoğrafı benim için teşhis edecek birini bulacaktım. Şimdilik sadece kanepeye yayılıp televizyon izlemek istiyordum, tercihen büyü ya da paranormal olaylarla ya da romantik bir gerilimle ilgisi olmayan bir televizyon.

Ne yazık ki, büyü ya da paranormal olan beni bekliyordu.

Nanette'in burada ne işi var?

Bu, oturma odamın uzak tarafına fırlatılmadan önceki son tutarlı düşüncemdi.

Sertçe vurdum, başım duvara çarptı. Yere düştüm, bacaklarım

Görüşümde siyah noktalar parıldarken düşmemi engelleyecek reflekslere zar zor sahip olabildim. Nanette tüm altın ihtişamıyla korkunç ve güzel bir şekilde karşımdaydı. Bana elini bile sürmemişti ama sahip olduğu güçle buna ihtiyacı yoktu.

"Bu ne cüret," diye tısladı, gözleri kısılmıştı. "Bu tür söylentileri yaymaya nasıl cüret edersin?"

"Nesin sen-ah!"

Tekrar duvara doğru itildim. Mesafe eskisi kadar uzak değildi ama darbe o kadar sertti ki canımı bir o kadar yaktı. Tüm bu olanlara anlam vermeye çalışırken kafatasıma daha fazla acı saplandı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum!" Ağladım.

Nanette bana doğru yürüdü ve yüzünü benimkine birkaç santim yaklaştırdı. "Elbette biliyorsun. Cedric'e Jerome'u çağırmanın ben olduğumu, onun bölgesinde kaosa neden olanın ben olduğumu söyledin."

"Yapmadım," diye sızlandım. "Tam olarak değil. Ona sadece Jerome'la buluştuğunu söyledim."

Hırladı ve beni gömleğimin önünden tutup öne doğru çekti. "Bu bir şey değildi. Hiçbir şey değildi! Ama şimdi diğerleri şüpheleniyor."

"Sadece bilmesi gerektiğini düşündüm ve-"

"Ne yapmış olabileceğinizi biliyor musunuz?" diye bağırdı. "Ben bu şehir için bir adaydım! Her şeyi mahvetmiş olabilirsin."

Beni tekrar fırlattı, bu sefer televizyonumun bulunduğu köşeye doğru. Yere düştüğümde keskin açılar beni ısırdı ve yere yığıldım. Kendimi yukarı çekmeye çalıştım ama başaramadım. Nanette hemen yanımdaydı. Kaburgalarım tekme atmadan hemen önce siyah ince topuklu ayakkabılarını tam olarak görebiliyordum. Acı beni kavurdu ve vücudum içgüdüsel olarak kıvrılıp kendini korumaya çalıştı. Ama o çok hızlı ve çok güçlüydü. Greg'in elinde çok fazla kaba kuvvet vardı, kaba kuvvete biraz karşı koyabilmişim. Ama Nanette'e karşı? Bir iblise karşı mı? Onun gücü bir insanınkinin ötesindeydi, neredeyse insan kavrayışının ötesinde.

"Yap. Yapma. Sikişme. Yapma. Benimle" dedi ve her vuruşunu karnıma ya da kaburgalarım attığı bir tekmeyle noktaladı. "Anlıyor musun? Sen hiçbir şeydin. *Hiçbir şey.*"

"Özür dilerim," dedim. Gözlerim yanıyordu ve vücudumun her parçası çılgılık atıyor, bunun bitmesi için yalvarıyordu.

Tekmeler durdu ve yanıma yuvarlandım, ancak bir güç dalgası üzerime çarptı ve beni karnıma yuvarladı, görünmez bir ton tuğla gibi beni yere sabitledi. Hareket etmeye çalıştım ama kıpırdayamadım bile.

"Jerome'un gözdesi ya da Cedric'in yeni sevgilisi olman umurumda değil," dedi. Sesi buz gibi ve kötüydü. Yine elleriyle bana dokunmadı ama gömleğimin arkası aniden yırtıldı. "Seni şu anda yok edebilir, yeryüzünden silebilirdim ve kimse bir şey demezdi. Bunun yerine, bugün iyi bir ruh halinde olduğum için şanslısın."

Onun "iyi ruh hali" sırtıma vuran binlerce kırbaç gibi hissettirdi. Jilet gibi keskin ve alev gibi yakıcı küçük güç kamçıları bana çarptı. Derimi kesip parçaladıklarında çığlık attım. Bir yanım yeterince yüksek sesle bağırsam belki bir komşunun beni duyabileceğini düşündü. Gerçi bu gereksiz bir düşünceydi. İblislerin Mahzen'de yaptığı gibi o da bu odayı ses geçirmez hale getirmiş olmalıydı. Ayrıca, herhangi bir ölümlü buna karşı ne yapabilirdi ki?

Tekrar ve tekrar o görünmez kırbaçlar beni parçaladı. Açıkçası neler olduğunu göremiyordum ama zihnimde etimin parçalandığını, tüm sırtımın korkunç, kanlı bir karmaşaya dönüştüğünü hayal ediyordum. Bu kırbaçlamaların kaç kez tekrarlandığını bilmiyorum. Birbirlerine karışıyorlardı. Acının o kadar yoğun, o kadar ezici olduğu bir noktaya hızla yaklaşıyordum ki neredeyse hissedemiyordum. Görüşüm kararıyor, beynim bilincimi zorlukla koruyabiliyordu.

Dayak nihayet durduğunda, ölüp ölmediğimi merak ettim. Oda hareketsiz ve sessizdi. Sonra, görünmez bir güç sırtımı kaldırdı. Yuvarlanmaya çalıştım ama yapamadım. Nanette diz çöktü, dudakları kulağıma değiyordu.

"Benimle uğraşma," diye fısıldadı. "Bir daha karışırsan seni öldürürüm."

Ortadan kayboldu. Yalnız kalmıştım, hıçkırarak ağlıyor ve kan kaybediyordum. Tekrar hareket etmeye çalıştım ama yine de yapamadım. Ne yapacaktım ki? Yardım bile çağıramadım. Tabii ki, muhtemelen bunun bir önemi yoktu. Acı o kadar büyüktü ki her an ölebilir ya da bayılabilirdim. İnsan aygıtları beni öldürmeyebilirdi ama şeytani aygıtlar öldürebilirdi, staz halinde olsam bile.

Aniden, birdenbire, güçlü kolların altımdan kaydığını hissettim, sırtımı yukarıda tutacak şekilde beni nazikçe kaldırdılar. Küçük bir çığlığı bastırdım. Sırtıma dokunulmasa bile, hareket Nanette'in vücudumda incittiği diğer tüm kaslara ve yerlere çarpmıştı. Gözlerimi açtım, orada kimin olduğunu görmeye çalışıyordum ama görüşüm dalgalanıyor ve hızla kararıyordu.

"Ne..." tüm söyleyebildiğim buydu.

"Şşş, aşkım. Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın."

O kollar beni nazikçe yatağıma yatırdı. Kaburgalarımın ateş fişkirirken tekrar inledim. Soğuk eller saçlarımı düzeltti ama hâlâ hiçbir şey göremiyordum.

"Seni iyileştiremem," dedi ses. "Ama yardım edebilecek birini bulacağım. Sadece hareket etme. Her şey yoluna girecek."

Seste tanıdık gelen bir şeyler vardı ama kafamdaki bulanıklık ve karmaşadan onu tanımlayamıyordum. Düşünmek bir yana, zar zor nefes alabiliyordum. Ardından sessizlik çöktü, sanki gizemli velinimetim gitmiş gibiydi. Yine de birkaç dakika sonra, Aubrey'i yanımdaki yatağa yatıran elleri gördüm. Öne doğru eğildi ve yüzümü kokladı. Dost ellerden biri, kedileri yatmaya ikna edecek şekilde başını ve sırtını okşadı. İşe yaradı ve birkaç tur döndükten sonra yanıma yerleşti.

Sonra eli son bir kez saçlarımı okşadı. "Her şey yoluna girecek."

Duyduğumu hatırladığım son şey buydu. Kurtarıcım kalmış ya da gitmiş olabilirdi. Bilmiyordum çünkü birkaç dakika sonra, o karanlık sonunda kazandı ve merhametli bir şekilde acıdan arınmış rüyasız bir uykuya daldım.

Bölüm 16

"Georgina."

Adım bana çok uzaklardan, sonu olmayan bir tünelin derinliklerinden geldi. Zihnimin duvarlarında yankılandı, ilk başta yüksek sesle ve sonunda hiçliğe dönüştü.

"Georgina. Bana bak, tatlım." "Bırak uyusun, Hugh."

"Hayır, onunla konuşmam ve beyin sarsıntısı geçirmediğinden emin olmam gerekiyor."

Georgina, hadi. Benim için gözlerini aç."

Siyah bir sisin içinden beynim kelimeleri ayrıştırdı ve yavaşça anlamlarını buldu. İçimdeki bazı temel tepkiler itaat etmek istiyordu ama göz kapaklarım birbirine yapışmış gibi hissediyordu. Düşünmek -cevap vermek bir yana- çok zordu, ama beni cesaretlendirmek için daha fazla kelime geldi.

"İşte böyle, tatlım. Tekrar dene. Neredeyse başarıyordun."

Çok çaba sarf ederek sonunda gözlerimi açmayı başardım. Dayanılmazdı. Göz kapaklarım kurşundan yapılmış gibi hissediyordum. İlk başta sadece tek bir şey algılayabildim: ışık. İçim burkuldu, çekildiğim o unutkanlığa geri dönmek istiyordum. Ve bu hafif bilinç kıpırdanmasıyla birlikte, daha önce kaçtığım tüm acılar aniden geri döndü. Başım zonkluyordu. Sırtım yanıyordu. Vücuttaki her kemiği kırmakla ilgili klişe birdenbire çok gerçek bir olasılık gibi göründü ve vücudumda olmayan birkaç kemiği kırdığımdan oldukça emindim. Elbette bu mantıklı değildi ama kendimi bu kadar kötü hissederken çok az şey mantıklı geliyordu.

"Oh Tanrım." En azından bunu söylemeye çalıştım. Daha çok belli belirsiz bir inilti gibi çıktı.

"Sakin ol. Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Gözlerimi tekrar açtım, bu sefer üzerime eğilmiş bir figür görüyordum. Sesini o kadar iyi tanıyordum ki, zaten bulanık olan yüzünü görmeme gerek yoktu.

"Hugh," diye mırıldandım. "Hey, ona ne olduğunu sor-"

"Kapa çeneni," diye tersledi Hugh. Başının sarsıntılı hareketi arkasına baktığını düşündürdü ama emin olamadım.

Yüzünü benimkine yaklaştırarak yüz hatlarını daha da keskinleştirdi. Onu hiç görmediğim kadar solgundu, yüzü endişe çizgileriyle doluydu ve

Onun yapabileceğini hiç düşünmediğim bir korku. Bize Jerome'un çağrıldığını söylemeye geldiği zamankinden bile daha üzgün görünüyordu. Hugh uzanarak gözlerimden birinin kapağını açtı ve içine küçük bir ışık tuttu. Parlaklık karşısında kıpırdandım -en azından denedim- ama hızlı davrandı ve çok fazla rahatsızlık vermeden diğer gözüme de aynı şeyi yaptı. İşi bittiğinde parmağını havada gezdirdi ve ben onu takip ederken gözlerimi inceledi.

"Adın ne senin?" diye sordu.

Arkasından bir ses yükseldi. "Onun adını zaten söyledin."

Hugh içini çekti ve başparmağını omzunun üzerinden salladı. "Adı ne?"

"Cody," dedim. Konuşmak giderek kolaylaşıyordu ama acım da giderek artıyordu.

daha bilinçli hale geldim. Cody'nin sesi bana Hugh'unki kadar tanıdık geliyordu ve Peter'ın da burada olduğundan emindim.

Hugh bana içinde bulunduğumuz yıl ve yer gibi birkaç gerçek soru daha sordu ve ayrıca midemin bulanıp bulanmadığını sordu.

"Her yerim ağrıyor," dedim, sesim hâlâ bulanıktı. Mide bulantısını diğer acılarımdan ayırmak bir yana, hareket bile edemiyordum.

"Evet, ama kusacakmış gibi hissediyor musun? Tam burada mı? Şu anda?"

Bunu düşündüm. Karnım ağrıyordu ama bu mide bulandırıcı bir rahatsızlıktan çok, az önce birinin beni tekmelediği bir rahatsızlıktı. "Hayır," dedim.

Hugh arkasına yaslandı ve rahatlayarak iç çektiğini duydum.

"Her şey acıyor," diye tekrarladım. "Bunu... durdurabilir misin?"

Tereddüt etti ve bir an sonra Cody yanında belirdi. "Sorun nedir? Ona bir şey vermelisin. Ona bir baksana. Acı çekiyor."

"Az bile," diye mırıldandım.

Hugh'nun yüzü hâlâ çizgiliydi. "Beyin sarsıntısı geçiriyorsa onu bayıltmayacağım."

"Testlerinizi geçti."

"Bunlar saha testleri. Yüzde yüz doğru değiller." "Lütfen," dedim gözlerimin dolduğunu hissederek. "Herhangi bir şey."

"Bunun onu öldürmeyeceğini biliyoruz," dediğini duydum Peter'ın. Onun burada olduğu konusunda haklıydım.

Hugh biraz daha tereddüt etti. "Git biraz su getir."

Cody ortadan kayboldu ve Peter onun yerine Hugh'nun yanına geçti. Hugh'nun yüz ifadesi hâlâ asıktı. "Tatlım, sırtını temizlemem gerekiyor ve bu biraz acıtacak."

"Daha mı kötü?"

"Farklı türde bir acı. Ama enfeksiyon kapmamamız için bunun temizlenmesi gerekiyor ve sonra geri kalanınızı kontrol etmek için sizi kaydırmam gerekiyor. İlaçlar yardımcı olacak ama ilk başta her şey acıyacak."

"Devam et," dedim kendimi çelikleştirerek. Bu noktada, daha kötü bir acıyı hayal bile edemezdim. Ayrıca, Hugh bir doktordu. Her şey yoluna girecekti.

Şimdi.

Cody elinde bir bardak suyla döndü. Hugh önce biraz içmemi istedi, sadece içebileceğimden emin olmak için. İçtiğimde, suyun kalanıyla birlikte içmem için bana iki hap verdi. Neredeyse boğuluyordum -boğazım çiğ ve şişti, belki de çığlık atmaktan- ama onları yuttum.

Az önce ne aldığımı sormak istedim ama bu çok fazla iş gibi görünüyordu. "Yirmi dakika içinde etkisini gösterecek," dedi Hugh.

Kucağında bir şeylerle uğraştığını görebiliyordum. Ayağa kalkarak sırtıma doğru eğildi. Tenime ıslak bir şey dokundu.

"Orospu çocuğu!" Sözlerim yine biraz tutarsızdı ama sanırım ne demek istediğimi anladı.

Sızlayan bir acı -gerçekten de "farklı" bir acı- onun dokunduğu yerdeki derim boyunca ilerledi. Vücudumun geri kalanının zonkladığı yerde elektriksel, keskin bir acıydı. O korkunç sızıdan kaçma arzum o kadar güçlüydü ki biraz hareket etmeyi başardım ama bu sadece vücudumun geri kalanındaki acıyı tetikledi. Dünya bir kez daha bulanıklaştı.

"Durumu daha da kötüleştiriyorsun," diye uyardı. "Kıpırdamadan dur."

Onun için söylemesi kolay. O devam ederken dudağımı ısırđım. Nanette'in beni kestiğı yerleri temizlemek için antiseptik kullanıyordu. Söylediğı gibi gerekliydi ama Tanrım, çok acıyordu.

"Konuş onunla," dedi Hugh özellikle kimseye söylemeden.

"Dikkatini dağıt." "Ne oldu?" diye sordu Peter. "Bunu sana kim yaptı?"

"Güzel bir dikkat dağıtma," dedi Hugh.

"Nanette," dedim. Adını söylemek midemi bulandırdı ve Hugh'ya kusma konusunda söylediklerimi geri almak zorunda kalmayacağımı umdum. "O... deliydi."

"Sanırım," dedi Peter.

"Cedric'e ondan bahsettiğim için kızgınım..."

"Bu senin şüphelerini doğrulamıyor mu?" diye sordu Cody.

Evet, gizli planlarınızı ele veren kişiyi dövmek kulağa şüpheli gelmiyorsa, neyin şüpheli geldiğini bilmiyordum. Ama Jerome'un çağrılmasının arkasında gerçekten Nanette varsa, neden beni doğrudan öldürüp tanık bırakmadı?

Bunu açıklamak çok fazla kelime ve çok fazla çaba gerektirecekti, bu yüzden sadece "Bilmiyorum" dedim.

"İşte," dedi Hugh, doğrulurken. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Ters ters bakmaya çalıştım ama fark ettiğini sanmıyorum. Çantasını bir kez daha karıştırdı ve sonra yaraları sarmaya başlamak için arkasına yaslandı. Üzerime yığıldığı bu kadar çok şeyle, bir mumya gibi görüneceğimi hissediyordum.

"Dante neden burada kalmadı?" diye sordu Cody.

"Ha? Dante?" Bandaj baskısı temizlik kadar kötü değildi ama yine de rahatsız ediciydi. O lanet olası ilaçların ne zaman geleceğini merak ediyordum.

tekmelemek için.

"Buradaydı," dedi Cody. "Hugh'u aradı ve buraya gelmesini söyledi."

Nanette'le olanlara ilişkin bazı ayrıntılar tam olarak bilinmiyordu, Ama kafa travması olsun ya da olmasın, Dante'nin etrafta olduğunu hatırlayacağımdan oldukça emindim.

"Dante burada değildi," dedim.

Hugh durdu ve gözlerimin içine baktı. "O zaman beni kim aradı? Cep telefonundan bir adam aradı. Buraya gelip tıbbi malzeme getirmemi, yaralandığımı söyledi."

Kaşlarımı çattım ve hafızamın acı dolu bulanıklığında bir gölge gibi geri geldi. Güçlü kollar ve nazik ses.

"Burada biri vardı..." Yavaşça başladım. "Dante değil. Başka biri.

Beni yatırdı."

Sessizlik çöktü. Hafif bir bulanıklık duyularımın kenarlarını karıncalandırmaya başlamıştı, bunu iyiye işaret olarak kabul ettim. Bu daha çok hoş, rüya gibi bir bulanıklıktı - artık bu acıyla başa çıkamıyorum türünden değil. Gerçi hâlâ bir miktar vardı.

Çocuklar birbirlerine şaşkın şaşkın baktılar. "O olmadığına emin misin?" diye sordu Cody.

"Dante onu neden terk etsin ki?" diye sordu Peter.

Hugh homurdandı. "Ona bir şey söylemek mümkün değil."

"Dur," diye mırıldandım. "O değildi."

"Bir yüz ya da başka bir şey hatırlayamıyor musun?" Peter sordu. "Tanıdığın biri miydi?"

Tekrar düşündüm, umutsuzca anıyı ortaya çıkarmaya çalıştım. Yine de hiçbir şey yoktu. Sadece tanıdık biriydi.

"Onu tanıyordum..." O hoş uyuşukluk giderek güçleniyordu. Acele etmesini diledim.

"İşte," dedi Hugh. "Hepsi sargılı. Kaburgalarına bakabilmem için onu taşımama yardım et."

Bu hiç eğlenceli değildi ve üçünün beni ters çevirmesinden duyduğum rahatsızlık

-Ne kadar nazik olmaya çalışırlarsa çalışsınlar, beni ilacın rahatlatıcı kucağından bir anlığına koparmaya yetti. Beni ters çevirmeyi başardılar, yatağa yaslandığımda sırtıma orta derecede baskı uyguladılar ama Hugh'un geri kalanımı incelemesine izin verdiler. Dürttü, dürttü ve derin nefesler aldırdı. Son analizi, birkaç kaburgamın kırık olduğu ve zamanla geçecek bir sürü morluk ve ağrım olduğuydu.

"Harika," dedim. O anda o kadar sersemlemiştim ki alaycı olup olmadığını bile bilmiyordum.

Cody hâlâ velinimetimden vazgeçemiyordu. "Ama burada kim vardı?"

"O adam..." Dedim ki.

"Ondan başka bir şey öğrenemeyeceksin," dedi Hugh bıkkınlıkla. "Hiçbir şey

bir süreliğine. Her an Dreamland'de olabilir."

"Dreamland. Adam..." Tekrar ettim. Birdenbire kıkırdadım. "Rüyamdaki adam..."

Göz kapaklarım kapanmadan hemen önce bana acıyan bakışlar attıklarını gördüm. Saçmaladığımı düşünüyorlardı. Hiçbiri rüyamdaki adamın hikâyesini, Nyx'in bana gösterdiği o çekici ve imkânsız alternatif hayatı bilmiyordu.

Ama Dreamland'e daldığımda gördüğüm Nyx'in görüntüsü değildi. Daha çok aynı, acısız siyahtı... en azından bir milyon volt elektrikle sarsılana kadar öyleydi.

Küçük bir şaşkınlık çılgılığı attım, gözlerim fal taşı gibi açıldı. Sanki yüzlerce buzlu iğne vücudumda dans ediyor, her sinirimi delip geçiyordu. Odanın detayları ve arkadaşlarım keskin, kristal gibi detaylarla gözümün önüne geldi. Artık bulanıklık yoktu. Başımı hafifçe çevirdiğimde dördüncü bir kişi gördüm.

Mei.

Yatağımın yanında duruyordu, yüzü boş ve duygusuzdu, kollarını siyah ipek bluzunun üzerinde kavuşturmuştu. "Ne oldu?" diye sordum. diye sordum. Kelimelerim hâlâ ağırdı ama konuşma kabiliyetim fersah fersah ilerlemişti.

"Seni iyileştirdim," dedi açıkça. "Elimden geldiğince. Yine de canın yanacak."

İblisler, bir zamanlar melek olsalar da, cennetteki meslektaşlarının sahip olduğu iyileştirme gücüne sahip değillerdi. Ancak bunu küçük patlamalar halinde yapıbiliyorlardı ve bedenimi değerlendirmek için duyularımı genişletirken, acımın en kötüsünden nasıl kurtulduğunu hissedebiliyordum. Bazı yerlerim hâlâ ağrıyordu ve bandajlı bile olsam sırtım hâlâ acıyordu. Ancak artık ölmek istemiyordum, yani bu kesinlikle bir gelişmeydi.

"Teşekkür ederim," dedim.

Mei pek şefkatli ya da yardımsever görünmüyordu. Yüz ifadesi karardı. "Bunu Nanette'in yaptığını mı söylüyorlar?"

Tereddüt ettim. Onu ispiyonladığım için zaten baş iblisle başım yeterince belaya girmişti. Elbette arkadaşlarım Mei'ye gerçeği çoktan söylemişlerdi ve her neyse, şu anda bir patrona en yakın olan oydu. Ona güvenip güvenemeyeceğimden tam olarak emin değildim ama şu anda arkamı kollaması en muhtemel iblisin (kelime oyunu yapmıyorum) o olduğuna paramı yatırmam gerekiyordu.

"Evet," diye itiraf ettim. "Cedric'e Nanette'in Jerome'la buluştuğunu söyledim. O da Cedric'le buluşmuştu, bu yüzden ikisini de manipüle ediyor gibi görünüyordu."

Mei'nin yüzü daha da sertleşti. Benimle aynı fikirde olup olmadığını belli etmedi. "Nanette seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Ve bundan daha fazlası olmadan, iblis ortadan kayboldu.

"Kız kavgası," dedi Hugh, bugün onu gördüğüm en mutlu haliyle.

"Kremalı mısırdan ya da onun gibi bir şeyde olacağını sanmıyorum," dedim.

kuru bir şekilde belirtti.

"Mizah anlayışı geri döndü," dedi Peter. "Kesinlikle iyileşme yolunda."

Doğrulamaya çalıştım ve irkildim. "Ya da değil."

"Zorlama," diye uyardı Hugh. "Mei ancak bu kadarını yapabilir-" "Neler oluyor?"

Hepimiz döndük. Dante yatak odamın kapısında duruyordu. Yüzünde kuşku ve şaşkınlık karışımı bir ifade vardı. Cevap beklemeden aceleyle yatağa doğru ilerledi ve benim hizama gelecek şekilde diz çöktü.

"İyi misin? Ne oldu?"

Yüz ifadesi o kadar şefkatli, o kadar endişe doluydu ki bir an için afalladım. Dante gerçekten de bencil ve kibirliydi ama arkadaşlarım ne düşünürse düşünsün beni önemsiyordu. Ve şimdiki gibi zor durumlarda, o acı cephesi düşüyor, ruhu henüz tamamen kararmamış birini ortaya çıkarıyordu. Bu yönünü saklamak için çok çabaladı ama ben orada olduğunu biliyordum.

"Bir iblisle karşılaştım," dedim. Ona ne olduğuna dair kısa bir açıklama yaptım.

Ben konuştukça daha da inanmaz oldu. Sözlerimi bitirdiğimde odadaki herkesi suçlayıcı bir tavırla süzdü. "Böyle bir şey nasıl olur? İblislerin etrafta dolaşıp insanları hırpalayamayacağını sanıyordum. Bir çeşit koruma altında değil misin?"

"Teknik olarak Jerome'un," dedim. "Ama şu anda biraz meşgul."

Cody, "Belki de artık Grace ve Mei'nin koruması altındasınızdır," diye düşündü. "Mei kızgın görünüyor." "

"Her zaman kızgın görünür," dedi Hugh.

"Umarım öyledir," diye tersledi Dante. "Gidip şu diğer iblisin kıcını tekmeleyecekler mi?"

Hugh, "Kastettiğin buysa, ona vurması pek olası değil," dedi. "Grace ve Mei de herkesle aynı gözetim altında, ama bahse girerim Mei Nanette'i azarlayacaktır."

"Harika," dedi Dante. "Sert bir konuşma. Bu ona gününü gösterir."

"Nanette'in başka bir şey yapması pek olası değil. Georgina'yı öldürecek olsaydı, çoktan öldürmüş olurdu." Peter'ın sesinde neredeyse nazik bir ton vardı. Sanırım Dante'nin öfkesi ve endişesi vampiri, Dante'nin her zaman inandığı gibi tam bir piç olmayabileceğine ikna etmişti.

Ölümsüz (ya da o kadar da ölümsüz olmayan) arkadaşlarım sonunda beni Dante'nin bakımına bırakmak için yeterince makul bir durumda olduğuma karar verdiler. Hugh yarın beni kontrol edeceğine söz verdi ve ben de ona yardımları için tekrar teşekkür ettim. O ve diğerleri bana sarılmak ister gibi görünüyorlardı ama sırtımdan dolayı bunu yapamayacaklarını biliyorlardı.

Onlar gittikten sonra Dante mutfığa gitti ve bir kase dondurmayla geri döndü. "Seni rahatsız eden şeye iyi gelir," dedi.

Hatırı sayılır bir iştahım olduğunu fark ettiğimde şaşırdım. Saate bakılırsa, Mei gelmeden önce epey bir süre dışarıda kalmıştım. Sadece birkaç saniye gibi gelmişti.

"Dikkatli ol," diye takıldım. "İnsanlar senin iyi bir adam olduğunu düşünecek." "O zaman itibarımı kurtarmak için gidip birkaç yetim soymam gerekecek."

Yatakta yanıma uzandı, elini nazikçe kolumda tutup benimle konuşabilmek için yan tarafına kıvrıldı. Akşam geçtikçe, sohbetimiz çoğunlukla önemsiz şeylere, beni Seattle'ın giderek tehlikeli hale gelen durumundan uzaklaştıracak konulara değindi. Sonunda, ikimizin de uyuma vakti geldiğinde, Dante yine saldırı konusunu açtı.

"Succubus... daha önce burada kim vardı?"

Hugh ve vampirleri kastetmediğini biliyordum. Kaşlarımı çattım. Mei'nin iyileştirmesine rağmen anılarım yarım yamalaktı. "Bilmiyorum. Ama sanırım... Sanırım Carter olabilir."

"Gerçekten mi? O meleğin sizinle takıldığına hâlâ inanamıyorum. Ama madem oydu, neden sizi iyileştirmede? Her şeyi düzeltebilirdi."

O çetin sınavın sisi içinde kurtarıcımın sözlerini hatırladım. *Seni iyileştiremem.*

"Çünkü müdahale etmemesi gerekiyor," dedim yavaşça, bir sobayı havaya uçurmanın müdahale olup olmadığı konusunda daha önce yaptığım gevezeliği hatırlayarak. "Cennetin bunun dışında kalması gerekiyordu. Muhtemelen beni yatağa bile taşımamalıydı - ki bu yüzden buradan çıkıp beni iyileştirme işini Hugh'ya bırakmalıydı."

"Bir melek kuralları çiğniyor ve bir iblis hastaları iyileştiriyor," dedi Dante. "Sen ve ortakların gittikçe daha da berbat oluyorsunuz."

Sırtıma dikkat ederek hafifçe kaydım ve başımı ona yasladım. "Bundan kesinlikle eminim."

Bölüm 17

Ertesi sabah beyaz çikolatalı mochanın tatlı kokusu beni ağır bir uykudan uyandırdı. Kendime geldiğim birkaç dakika boyunca, herhangi bir güne uyanmak gibiydi. Sonra, gözlerimi açıp pozisyonumu değiştirdiğimde, vücudumun sinirleri canlandı ve bana dün ne olduğunu hatırlattı. Daha önce yaşadığım o korkunç acı değildi ama beni fazla hareket etmekten caydıracak kadar ağrı ve acı vardı. Yine de Dante yatak odama girdiğinde az çok doğrulmayı başardım.

Bir elinde mocha, kolunun altına sıkıştırılmış pastane poşetine benzeyen bir şey tutuyordu. Diğer elinde ise orkidelerin arasına serpiştirilmiş mavi ve beyaz ortancalardan oluşan devasa bir vazo taşıyordu. Bu çiçeklerin bir araya geleceğini asla hayal edemezdim ama düzenleme işe yaradı.

"Bir çiçekçiyi mi soydun?" Ben sordum.

Dante mocha'yı uzatırken bana alaycı bir bakış attı. "Neden yine en kötüsünü varsayıyorsun?"

"Çünkü orkideler ucuz değildir," dedim.

"Yengeç otu kalmamıştı, ben de razı olmak zorunda kaldım." Vazoyu nazıkçe şifonyerimin üzerine koydu ve ardından fırın poşetini serbest bıraktı. "Ve bunlar için bazı çocukları dövdüm."

Uzun ve lezzetli bir yudum aldıktan sonra mocha'yı başucuma koydum ve çantayı ondan aldım. İçinde çikolatalı kruvasanlar vardı - en sevdiğim kahvaltılık hamur işi türü.

"Bütün bunlar dayak yediğim için mi?" diye sordum.

Yatağın kenarına oturdu. "Senin için endişeleniyorum."

"İblislerle daha sık kavga etmeliyim," diye takıldım, kruvasanı ısırırken son birkaç kelimem boğuklaştı. Küçük pullar ve kırıntılar çarşafımın üzerine düştü ama umurumda değildi.

"Hiç komik değil, succubus," dedi. Ve beni şaşırtacak şekilde, bunu kastettiğini görebiliyordum. Yüzünde her zamanki alaycı mizahından eser yoktu. Dudaklarında acı bir bükülme yoktu. "Bu bir daha asla olmayacak. Ve ölümsüz iyileşme olsun ya da olmasın, iyileştiğinden emin olacağım."

"Seni asla bir bakıcı olarak görmedim."

"Sessiz ol," diye tersledi. "Ve yemeye devam et. Vücudunun iyileşmek için kaloriye ihtiyacı var."

Memnuniyetle bir ısırık daha almaya başladım ve sonra donup kaldım. "Sence kilo almaya başlayabilir miyim?" Kaloriler daha önce hiç saymam gereken bir şey değildi. Yediğim şeylerin ne kilo aldırmasından ne de sağlığını etkilemesinden korkuyordum.

"Bence bu endişelerinizin en küçüğü."

Sanırım haklıydı. Yemeye devam ettim ama biraz daha az hevesle. Hâlâ o kadar ciddi ve endişeli görünüyordu ki, içimdeki sıcak ve bulanık hisleri silip atamıyordum. "Tüm bunlar için teşekkür ederim. Gerçekten harika."

Bana gülümsedi ve gri gözleri sabah ışığında çok güzeldi. "Bu dünyada yardımımı hak ettiğini düşündüğüm çok fazla insan yok. Sen özel bir kulüptesin."

Kulübün geri kalan üyelerinin hayali olması gerektiği hakkında bir yorum yapmaya başladım ama bu sabah zaten çok fazla iğneleme yapılmıştı. Nanette'in saldırısı Dante'yi ciddi şekilde sarsmıştı.

"Teşekkür ederim," dedim tekrar. Aklıma bir fikir geldi. "Sana yardım etmenin başka bir yolunu bulabilirim. Çantamı alır mısın?"

Onu oturma odasından aldı ve bana verdi. İçine uzandığımda, Mary'den yürüttüğüm fotoğrafın hâlâ orada olduğunu görünce rahatladım. Bir an için madalyonun bir tür vahiy vermesini dileyerek onu inceledim. Tek gördüğüm yarı saydam kahverengi bir disk ve bir çocuğun karalamalarıyla kolayca karıştırılabilecek rünler ya da sembollerdi. İç çekerek madalyonu ona uzattım.

"Bunun senin için bir anlamı var mı?"

Düşünceli bir şekilde kaşlarını çatı. "Hayır. Olmalı mı?"

"Bence bu Jerome'un çağrısının bir parçası olabilir. Sana kuvars oyan bir sanatçıyı sorduğum zamanı hatırlıyor musun? Bulduğum şey buydu. Taş ve işaretlerin ipucu olduğu söyleniyor ama ne olduklarını bilmiyorum. Sanırım bu noktada senin ya da Erik gibi insanlara ihtiyacım var."

Birkaç dakika daha resme baktı ve beni şaşırtacak şekilde yüz hatlarında bir öfke oluştuğunu gördüm. Aniden ayağa kalktı ve resmi yere fırlattı.

"Orospu çocuğu," diye hırladı.

"Sorun nedir?" diye haykırdım.

"Bu," dedi, beni ve düşen resmi göstererek. "Mesele bu. Ben ne işe yararım ki, succubus? Seni görmeye gönderdiğim o insanlardan on kat daha güçlüyüm. Lancaster dışında, muhtemelen bu lanet kasabada gizem hakkında benim kadar çok şey bilen başka kimse yoktur. Bunun ne faydası var ki?" Odamda volta attı ve elini öfkeyle saçlarında gezdirdi. "Hiçbir işe yaramıyor. İşte bu işe yarıyor. Sana yardım edemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Seni o iblisten kurtaramadım. Ve bu madalyon hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Tepkisi karşısında şaşkına dönmüştüm. "Hey, whoa. Bir şey yok. Otur. Kendini hırpalama."

"Bu iyi değil." Durma noktasına geldi. "Kendimi... güçsüz hissediyorum." Hayatını g arayışı içinde korkunç şeyler yaparak geçirmiş biri için bunun ne kadar zor bir itiraf olduğunu anlayabiliyordum.

"Burada hiçbir şey yapmak zorunda değilsin," dedim nazikçe. "Bana sandığından çok daha fazla yardım ediyorsun. Ama bu senin kavgan değil. Bu senin sorumluluğun değil." "*Sen* benim sorumluluğumdasin," dedi. "Eğer sana göz kulak olamayacaksam, o zaman neden

Bana ihtiyaın var mı?"

"Benim için yapabileceklerin için seninle birlikte değilim." "yle mi? Benimle kazanan kişiliğim için mi birliktesin?"

Gerçek şu ki, zaman zaman neden onunla birlikte olduğumdan hâlâ emin olamıyordum. Onu yatağımda sıcak tutmamla ilgili yorumlarını hatırlamadan edemiyordum ama doğru olsun ya da olmasın, şimdi bu konuyu amanın zamanı değildi. Ayrıca, son zamanlarda çok tatlıydı - Seth sonrası fkemle ona döndüğümde hiç beklemediğim bir şeydi bu.

"Dante, ben ciddiym. Bunların hiçbiri için endişelenme. Ben hallededeğim ve arkadaşlarımla konuşacağım."

Yüzündeki ifadeden bunun pek de duymak istediği bir şey olmadığını anladım. Gidecek başka insanlar olduğunu bilmek onu daha da yetersiz hissettiriyordu.

"Bu işe hiç karışmamalısın," dedi. "Ne, Jerome'u bulmaya mı? Elbette olmak zorundayım."

"Başkaları da var, daha güçlü insanlar. Tekrar incinmeni istemiyorum! Neden ortalıkta görünmeyip kendini güvende tutmuyorsun?" diye sordu.

"nk benim işim bu değil! Zaten başka kimse de bunu yapmayacak. Bu işin peşini bırakıyorlar. Jerome'un gitmesine izin veriyorlar."

"Neden gitmesine izin vermiyorsun?" diye sordu. "Başka bir iblisin emrinde çalışmak o kadar kötü m olurdu? Başkaları için çalıştın."

Döndüm ve pencereden dışarı baktım. Gökyüzü maviydi ama içimden bir ses dışarının soğuk olduğunu söylüyordu. Seattle havasının bir tuhaflığıydı bu. Hava bulutlu olduğunda genellikle daha sıcak, güneşli olduğunda ise daha soğuk olurdu. Gözlerimi tekrar Dante'ye çevirerek, "Evet, gördüm. Ama bu farklı. Bu doğru değil, böyle olmamalıydı. Jerome'u bulmak zorundayım."

"Evet. Biliyorsun. Bu senin her yerinde yazılı. Neden her şeyi bu kadar zorlaştırmak ve bu sorunları yaratmak zorundasın?"

"Eğer mutsuzsan, kimse seni burada kalmaya zorlamıyor," dedim sessizce.

"Tabii ki buralarda olacağım. Ve eğer dşncesizliğin için yapılacak bir şey yoksa, ben de yardım edebilirim." Fotoğrafı kaptı ve ona ters ters baktı. "Bunu almama ve bazı sorular sormama izin ver. Ne olduğunu henüz bilmiyor olabilirim ama yararlanabileceğim kaynaklar var."

Yüzünde sert bir ifade vardı. Bir misyonu olan bir adamdı, ki bunu kendini beğenmişliğine ya da bana atıp tutmasına tercih ederdim. Onu hayır dualarımla uğurlamak üzereydim ama bir şey beni geri çekti. Fotoğrafın gitmesine izin veremezdim.

"Fotoğrafi saklamak istiyorum," dedim ona.

Gözlerini dikti. "Onu geri getirmeyeceğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, bu konuda endişeli değilim. Ama bunu elde etmek için çok şey yaptım ve ayrıca bunu bazı insanlara da göstermek istiyorum. Bir kopyasını çıkaracağız. Bunu alabilirsin."

"Öyle mi? Banyoda fotokopi makinesi mi var?"

"Çizsen falan olmaz mı?" "Succubus."

"Şey, bilmiyorum! Ama hafiyelik yapmak istiyorsan, geçici bir çözüm bulman gerekecek. Seninle şehirde dolaşmak isteyene kadar, resmin bende kalmasını istiyorum."

Ters ters baktı, her zamanki sert haline çok benziyordu. Sonunda pes etmeyeceğimi anlayınca madalyonun izini başka bir kâğıda aceleyle sürdü. Kenara birkaç not ekledi ve sembollerin en iyi yaklaşımını yaptı. Tüm bu süre boyunca mutsuz görünüyordu.

"Özür dilerim,"

dedim. "Sorun

değil," dedi.

"Şimdi mi gidiyorsun?"

"Eğer iyi olacağını düşünüyorsan."

Ona olacağıma dair güvence verdim. Telefonum yakınlardaydı ve eğer kalırsa, beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığı ve anlamadığı nedenlerle kendimi nasıl riske attığım konusunda giderek daha fazla üzüleceğini hissediyordum. En azından bu ona bir amaç hissi veriyordu. Bir şey olursa arayacağıma söz verdim ve sonunda gittiğinde rahat bir nefes aldım.

Bundan sonra bir süre yatakta kaldım, kalori yüklü kahvaltımı yaptım ve onun aşırı tepkisini düşündüm. Benim için bir şeyler bulacağını umuyordum ve bu arada benim de biraz araştırma yapmam gerekiyordu. Ama her şeyden önce. Duş almam gerekiyordu.

Beklediğimden daha zor olduğu ortaya çıktı ama imkansız değildi. Banyoya doğru yürürken yavaş hareket etmem ve fazla hırslanmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Hugh'nun bandajları hâlâ sırtımı kaplıyordu ve onları çıkarmak için biraz el becerisi gerekiyordu. Kanla ıslanmışlardı ama kesiklerin altında Mei'nin iyileştiğine dair işaretler vardı. Hâlâ oradaydılar, hâlâ rahatsız ediciydiler ama kabuk bağlamışlardı ve çok daha küçüklerdi. Duş alırken suyu ılık tuttum ve havluyla kurulanırken kabukların açılmaması için dikkatli davrandım.

Oturma odasındaki kanepemde otururken kendimi bir maraton koşmuş gibi hissediyordum. Hayatımda hiç şekil değiştirmeyi bu kadar çok istememiştim. Bol kıyafetler giymiştim - büzgülü pantolon ve sütyensiz bir tişört - ama onları giymek biraz çaba gerektirmişti. Saçlarımdan tamamen vazgeçmiştim, onları taramanın yeterli olacağını düşünmüştüm. Kurutmak için sabrım yoktu ve kabarmaya davetiye çıkardığımı düşünmek istemiyordum.

Sabahki yorgunluğumu atıp kanallar arasında gezinirken Aubrey de kanepede bana katıldı. İki kez çevirdikten sonra vazgeçtim ve televizyonu Sibiryalı kaplanlarıyla ilgili bir tür doğa programında bıraktım. Aubrey büyük gözlerle izledi ama ben ilgilenmedim.

"Bu sizin realite televizyonuna eşdeğer bir şey," diye gözlemledim.

"Talk show'lar daha sonra başlıyor," dedi bir ses aniden. "İşler o zaman iyi olur."

İçimi çektim. "Carter. Ne hoş bir sürpriz."

Melek görüş alanıma girdi ve karşımdaki koltuğa oturdu. Aubrey hemen beni bıraktı ve onun kucağına atladı.

"Hain," dedim.

Sırıttı ve başını kaşdı. "Söylentilere göre dün kötü bir gün geçirmişsin."

"Daha kötülerini de yaşadım," dedim. "Marjinal olarak. Mei beni iyileştirmeden önce beni görmeliydin."

"Bah, iblisler iyileşemez. Pek sayılmaz. Karşı tarafa geçtiklerinde gereken inceliği kaybederler."

"Hey, alabileceğim her yardımı alırım." Parladım. "Ve yardımdan bahsetmişken, sanırım fokun bir resmini buldum-"

"Hayır."

"Ne yok?"

"Ne soracağımı biliyorum ve cevabım hayır." "Ne soracağım hakkında hiçbir fikrin yok!"

"Jerome'un nerede olduğunu bulabilmeniz için benden mührü tanımlamama yardım etmemi isteyeceksiniz."

Sessiz kaldım. Lanet olsun.

Gözlerini devirdi. "Ve cevabım hayır."

"Ama bunu çok daha kolay hale getirebilirsin," diye karşı çıktım. "Dante dışarıda mührün ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyor. Bana hemen şimdi söyleyebilirsin."

"Georgina, sana daha önce de söyledim.

Karışmam." "O zaman neden buradasın?"

"Nasıl hissettiğini görmek için. İnan bana, keşke müdahale edebilseydim. İyileştirme işini Mei'den daha iyi yapardım."

Sessizliğe gömüldüm, aklım başımdan gitti. "Dün burada mıydın?" "Ne yapıyordum?"

"Bak, bunu müdahale olarak görmeyeceğim, ama sen olsaydın bana söylerdin."

Carter pek sık kafası karışmış görünmezdi. Genelde başkalarının aklını karıştıran o olurdu. Sanırım normal şartlar altında, Seattle'daki ölümsüzlerin durumu belirsizlik içinde değilken, kafası karışmış gibi davranır ve şaşkınlığını gizlerdi. Şimdi ise öfkeyle başını sallıyordu.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Nanette beni dövdükten sonra biri buradaydı. Bir adam. Beni yatağa yatırdı ve

adı Hugh."

"Ben değildim."

"Teknik olarak, bu müdahale bile sayılmaz."

"Georgina," dedi sertçe. "Dinle. Ben yapmadım."

Bakışlarını tuttum ve gözlerindeki yoğunluk karşısında ürperdim. Onunkiler de griydi ama Dante'ninkiler kış günündeki kurşuni bulutlar gibiyken, Carter'inkiler parıldayan gümüş gibiydi.

"Sen değildin," dedim sonunda. Doğrudan cevap vermişti, meleklerin normalde kullandığı yarı doğrulardan ve kurnazlıklardan hiçbiri yoktu. Doğrudan cevap vermişti ve melekler yalan söyleyemezdi. "Sanırım sobayı da sen havaya uçurmadın?"

"Hayır."

"Kim yaptı o zaman? Vancouver'da beni korumaya çalışacağını söylemiştin. Bunun sen olduğunu düşündüm."

"Sobanın gaz kaçağı yüzünden patlamış olması mümkün."

"Belki," diye homurdandım.

Gülümsedi, anında onu her zaman tanıdığım alaycı meleğe dönüştürdü. "İnan bana Lilith'in Kızı, keşke bunlar için övgü alabilseydim. Ve eğer iş başa düşerse, imkanım ve yeteneğim varsa, seni korumaya çalışacağım. Şimdilik bu işin dışında kalmalıyım."

"Ev ziyaretleri bir yana."

"Sadece arkadaşlar arasında bir ziyaret." Göz kırptı ve ayağa kalktı. "Gerçekten daha fazla yardım edebilmeyi isterdim ama başka bir yol bulmanız gerekecek. Ne yaparsan yap, dikkatli ol."

"Beni tüm bunlardan uzak tutmak için uyarıyor musun?" Bir kaşını kaldırdı.

"Yapmalı mıyım?"

"Hayır," diye düşündüm. "Ama diğer herkes öyle. Tehlikeli olduğunu söylüyorlar."

"Bu tehlikeli. Ama bunlar tehlikeli zamanlar ve dürüst olmak gerekirse? Bizi bu karmaşadan çıkarabilecek araçlara ya da arzuya sahip olduğunu düşündüğüm tek kişi sensin. İyi şanslar, Georgina. Ve saçını kontrol etmeden evden çıkma." Ortadan kayboldu.

"Kahrolası melekler."

O zaman fark ettim ki açlıktan şeker dolu tatlılar değil, gerçek yiyecekler istiyordum. Mutfağım her zamanki gibi seyrekti, bu yüzden dünyayı riske atmaya ve gidip bir şeyler almaya karar verdim. Yorgundum ve kesinlikle bir maraton koşamayacak durumdaydım ama Mei'nin iyileşmesi gerçekten de uzun bir yol kat etmişti. Bir blok ötedeki Çin restoranına kadar yürümeyi başarabildim. Siparişi verdim ve bornozumu çıkarıp kapıdan çıktığımda yemek hazırdı. Biraz gazoz almak için bir markete de uğradım ve tüm bu çaba sadece otuz dakika kadar sürdü. Aubrey'nin yüzündeki ifadeden bütün gün evde olmadığımı düşünebilirdiniz ama o sadece portakallı tavuğunu istiyordu.

Bornozumu giydim ve yemekle birlikte rahatladım, nasıl yapacağımı düşündüm

günümü geçirecektim. Dante'ye de söylediğim gibi, şehirde dolaşmak istemiyordum ama madalyonla ilgili bazı ipuçları arıyordum. Erik bu noktada muhtemelen en iyi şansımı ve telefon tariflerinden sembollerimi teşhis edebileceğini umuyordum. Bunu yapamadan kapımın çalındığını duydum. Hugh'un evime uğramasını bekliyordum ama şaşkınlığıma rağmen gelen Seth'ti.

"Hey," dedim, içeri girebilmesi için kenara çekilerek.

"Hey," diye karşılık verdi.

Ellerimi eski püskü bornozun ceplerine soktum, keşke gündelik moda dönmek için bu kadar acele etmeseydim. Saçlarımın boşa gittiğine şüphe yoktu, bu yüzden stres yapmanın bir anlamı yoktu. "Nasıl gidiyor?"

"Tamam." Uzun zamandır yapmadığı bir şey yaparak gözlerime içtenlikle baktı. Sırtımdan aşağı bir karıncalanma hissettim. "Sadece yakınlardaydım ve şey yapmak istedim... yani..." İç çekti. "Sadece dün olanlar için özür dilemek istedim...."

Dün. Öpücük. Sadece bir iblis saldırısının cüceleştirebileceği bir şey.

O öpücüğü ayak parmaklarıma kadar nasıl hissettiğimi hatırlamamaya çalışarak başımı salladım. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Sanırım... Sanırım en az benim kadar suçluyum. Ayrıca, önemli bir şey değildi."

"Hiçbir şey mi?" diye sordu, hem şaşırmış hem de incinmiş görünüyordu.

"Yani, *hiçbir şey* değil," diye düzelttim aceleyle. "Ama ikimiz de biraz heyecanlıydık ve işler çığıırından çıktı ve dediğim gibi... özür dileycek bir şey yok."

"Tamam... Üzgün olmamana sevindim. Aramızda kötü bir şey olmasını istemiyorum."

Tüm kavgaları ve tartışmaları düşündüm. "O noktaya ulaştığımızdan emin değilim. Yani, hadi ama, sence aramızdaki her şey normal ve dostça olacak mı?"

"Evet," dedi açıkça. "Romantik olarak ne olmuş ya da olmamış olursa olsun, hala aramızda bir şey varmış gibi hissediyorum... yani bir bağ varmış gibi. Sanki birbirimizin hayatında her zaman önemli bir yerimiz olacaktı gibi hissediyorum."

Sen benim hayatımsın, diye düşündüm ve sanki beni duymuş olabilirmiş gibi hemen başka tarafa baktım. "Pişman mısınız?" Pişman olduğumu fark etmeden önce sordum.

"Pişmanlık mı?"

"Bir şeyleri bitirmek."

Ne olursa olsun vereceği cevaptan korkarak ona baktım. "Pişmanım... şey, seni gelecekteki acılardan kurtardığım için pişman değilim. Sana verdiğim zarardan dolayı pişmanım... Eğer böyle tepki vereceğini bilseydim..."

"Bunu dikkate alamazsınız," dedim aceleyle. "Bu senin hatan değil." Bunu söylediğime şaşırmıştım ama doğrudu. Son aylardaki kötü davranışlarımın sorumlusu bendim.

"Elimde değil. Senin için hep endişeleneceğim. Dediğim gibi, hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum."

Ne olursa olsun, her zaman birbirimize bağılı olacağız... Sanki bizden daha büyük bir şey varmış gibi. Olduğu gibi..."

"Ne?" "Boş

ver."

Gözlerimi ondan ayırmadan bir adım öne çıktım. "Anlat bana."

"Olduğu gibi..." Omuz silkti. "Seninle çıkmadan hayat daha kolay. Ama bazen... eksik hissediyorum. Sanki bir parçam eksikmiş gibi."

"Ve bu daha mı kolay?"

"Bunu piyangoyu kazanmak ve tüm ihtiyaçlarınız için bekleyen insanlara sahip olmak gibi düşünün, ancak bunun bedeli, ne bileyim, bacağınızın kesilmesi olabilir."

"Vay canına. Bu imgelerle yazar olmalısın."

Gülümsedi. "Evet, evet. Ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

Ama hayatımın bir parçası eksikti ve işler kolaylaşmak yerine zorlaşıyordu. "En azından Maddie'ye sahipsın."

"Dante'ye sahipsın."

"Dante Maddie değil, inan bana."

"Yeterince adil. O harika biri... Ona değer veriyorum... Onu seviyorum... Bilmiyorum. Her şey farklı."

Sessizlik çöktü ama rahattı. "Aman Tanrım. Bunu mantıklı bir şekilde tartıştığımıza inanamıyorum."

"Gördün mü? Arkadaş olmak o kadar da zor değil."

Bu konuda şüphelerim vardı. "Sanırım."

"Merak etmeyin. Denemeye devam edeceğiz. Çok geçmeden bowling ligine falan katılırız." Sözlerini hafifçe söylemişti ama sözlerinin gerçekliğini yalanlayan bir şey vardı. Arkadaş olmak Seth için de kolay değildi. Beni hâlâ önemsiyordu ve bu ayrılıktan en az benim kadar acı çekiyordu. Bunu görmek içimde bir şeylerin yumuşamasına neden oldu.

"Hey, sorun yok. Bu işi halledeceğiz."

Ona sarılmak için uzandım ve o da otomatik olarak karşılık verdi. Onun kucığında kendimi sıcak, güvende ve doğru hissediyordum - ta ki gelişigüzel sırtımı sıkana kadar. İçime yayılan acıyla sarsılarak bağırdım. Birbirimizden ayrıldık ve bana telaşla baktı. "Neyin var? İyi misin?"

"Bu... karmaşık." Rahatsız edici sorulara standart cevabım. "Georgina!"

"Önemli bir şey değil. Endişelenme."

Bana doğru yürüdü, elini uzattı, sonra geri çekti. Yoğunluk yüzünü doldurdu. "Yaralandın mı?"

Ulaşamayacağı bir yerde durmaya çalıştım. "Bakın, dün gece bir kavgaya karıştım ve üzerimde bazı kalıntılar var. Gerçi çoğunlukla geçti, yani endişelenecek bir şey yok."

"Sen mi? Kavga mı ettin? Kiminle?"

"Kiminle. Ve Nanette'leydi. Sana söyledim, önemli bir şey değil."

"Nanette kim?" "O... bir iblis."

Bana seviyeli bir bakış attı. "Bir iblis. Tam teşekküllü bir iblis."

"Onun gibi bir şey."

"Sırtına bir bakayım." "Seth-"

"Georgina! Sırtına bir bakayım."

Sözlerinde öfke vardı, bana değil ama birinin beni inciteceği düşüncesine. Bu bana biraz Dante'nin tepkisini hatırlattı ama Dante'nin içinde her zaman biraz öfke vardı. Bu normaldi. Bunun Seth'te uyandığını görmek... onu bu kadar tutkulu ve şiddetli görmek...

Yavaşça, yavaşça arkamı döndüm ve bornozumun önünü açarak sırtımın yarısına kadar inmesine izin verdim. Seth'in gördükleri karşısında nefesinin kesildiğini duydum ve birkaç dakika sonra öne doğru bir adım attı ve daha iyi görebilmek için saçlarını sırtımdan itti. Parmakları tenime dokunduğunda ürperdim.

"Georgina... bu korkunç..."

"Önceden daha kötüydü." Küstahça konuştum, endişesini saptırmayı umuyordum ama şimdi sadece endişesini artırdığımı fark ettim.

"Daha mı kötü?"

Bornozu çekiştirdim ve arkamı döndüm. "Mei onu iyileştirdi. Ben iyiyim."

"Evet, öyle görünüyor."

"Bak, endişelenmeni gerektirecek bir şey yok."

"Endişelenmemek mi?" Gözleri kuşkuyla doluydu. "Sen... normalken bile... bir iblis seni öldürebilir, değil mi?"

"Evet."

Seth elini alnına götürdü ve içini çekti. "Böyle bir şey işte, değil mi?"

"Ne?"

"Benimle birlikte neler yaşadın. Ölebileceğim korkusuyla yaşamak. Bunun sizi parçalaması."

Hemen cevap vermedim. "Benim için endişelenmene gerek yok. Her şey yoluna girecek."

"Bu... Nanette bunu senin soruşturman yüzünden mi yaptı?"

Başımı salladım, sonra da ona alaycı bir gülümseme gönderdim. "Hala ne kadar cesur olduğumu seviyor musun?"

Bana bir adım daha yaklaştı ve o kadar ciddi bir şekilde beni baştan aşağı süzdü ki gülümsemem soldu. "Bundan sonra bile durmayacaksın, değil mi? Jerome'u bulmak için çabalamaya devam edeceksin, değil mi?"

"Durmamı mı istiyorsun?" Bu neredeyse Dante'yle daha önce yaptığım konuşmaya benziyordu, arayışına devam ettiğim için aptal olduğumu düşündüğünü açıkça belirtmişti.

Seth'in cevabı uzun zaman sonra geldi. "İncinmeni istemiyorum. Ama seni anlıyorum ve bunu neden yapmak zorunda olduğumu biliyorum... ve bu hâlâ

senin o garip, cesur doğanın..."

Sözünü bitirmedi ama gözlerindeki ıstırabı, bana bir şey olduğu için duyduğu endişeyi ve kalp ağrısını gördüm. Yine de başka bir şeyle karışmıştı. Gurur. Sevgi. Kollarımı tekrar ona doladım, şimdi onu rahatlatmak istiyordum. "Hey, hey. Her şey yoluna girecek. Ben iyi olacağım."

Elleri kalçalarımdaydı duruyordu, sırtıma dikkat ediyordu ama açıkçası fark etmemiştim bile. Dikkatim yanağıma bastırıldığı dudaklarındaydı. "Georgina, Georgina," diye nefes aldı tenime karşı. "Sen... inanılmazsın."

Arabada olduğu gibi, tam olarak kimin suçu olduğunu bilmiyorum ama dudaklarımız buluştu ve tekrar öpüşmeye başladık. Öncekinden farklı olarak, şoktan ayrılmadık. Öpüşmeye devam ettik. Ve öpüşmeye. Dudakları sarhoş ediciydi ve sanki özellikle benimkiler için tasarlanmış gibiydi. Kucaklaması hâlâ nazik olsa da vücutlarımız birbirine bastırıyordu. Öpüşme devam ettikçe, aynı his bana geri geldi: bu sadece bir öpücüktü. Sadece iki insan arasındaki sevginin korkunç yan etkileri olmayan, ruh çalmayan bir ifadesiydi. Ne kadar uzun sürerse o kadar şaşıırıyordum. Şimdiye kadar, bir succubus olarak, onun enerjisini tatmaya ve düşüncelerini hissetmeye başlamış olmalıydım. Ama şimdi değil. Kendi kafamın içinde yalnızdım, onun ruhunun değil bedeninin tadını çıkarıyordum.

Hafifçe geri çekildik ve ellerini yüzümün yan tarafına götürdü, saçlarını düzeltti ve yanağıma dokundu. "Georgina. Sen... çok güzelsin."

Tekrar öpüştük ve bu o kadar tatlı, o kadar saftı ki mümkün görünmüyordu. Ölümlü günlerimden beri gerçekten tatlı ya da saf denebilecek fiziksel bir deneyim yaşamamıştım. Ama bu öyleydi. Saf derken, cinsel olmayan demek istemedim... çünkü bedenim kesinlikle uyanıktı ve onunkini arzuluyordu. Ancak, burada hiçbir gizli entrika olmaması anlamında saftı, sadece duygularımız vardı. Ona olan aşkım tahrik ediciydi ve elleri kollarımdan aşağıya, kalçalarıma doğru inerken, her şeyi bu kadar güçlü yapan şeyin *Seth* olduğu bilgisiydi.

Elleri dikkatlice cübbenin bağına doğru ilerledi ve düğümü çözdü. Öpüşmeyi kesti ve tereddütle, neredeyse saygıyla cübbeyi üzerimden sıyrırken yüzümü inceledi. Yere düştü ve ben de ondan uzaklaştım. Seth de benimle birlikte hareket etti, parmaklarını kollarımda gezdirdi, eğilip boynumu öptü. Kendi ellerimle onun tişörtünü yukarı itmeye başladığımda başımı arkaya yatırdım. Yarısına kadar getirdiğimde, geri kalanını da yukarı itmek için durakladı.

Sonra elleri bir kez daha belimdeydi, aşağı kayıyor ve kalçalarımın kıvrımını hissediyordu. Düz pamuklu bir külot giymiştim, en azından seksi bir şekilde kesilmişti ve parmak uçları uyluklarım boyunca kenarları takip etti, her dokunuş yumuşaktı ama bastırılmış enerjiyle titriyordu. O kadar nazik olduğumu sanmıyorum. Ona dokunmaya açtım, ellerimi göğsünde ve karnının yağsız kaslarında gezdirirken istekliydim. Onu öpmek, tadına bakmak ve Seth'le ilgili her şeyde kendimi kaybetmek istiyordum.

Yatak odama doğru geri geri gitmeye başladım, o da beni takip etti, yatağa ulaştığımızda tereddüt etti ve ben oturmaya başladım. "Yapamazsın..." diye başladı.

"Uzanabilirim," dedim ve tam olarak bunu yaptım. "Sadece sırtımı falan yere çarpamam."

Seth bir süre beni izledikten ve doğruyu söylediğinden emin olduktan sonra kot pantolonunu çıkarıp yanıma uzandı. Hafifçe yanıma döndüm ve ona yaslandım. Öpüşmeye devam ettik, bundan daha fazlasını yapmadık, sadece neredeyse çıplak bedenlerimizin birbirini sarmasına izin verdik. Aramızdaki tüm bu ten teması baş döndürücüydü. Bunun gerçekten olabileceğini hiç ama hiç hayal etmemiştim. Ellerimiz birbirini keşfediyor, her zaman mahrum bırakıldığımız her çizgiyi ve kıvrımı hissediyordu. Aramızdaki her hareket enfesti. Her okşayış bir duaydı. Birbirimizin bedenlerine merak ve neşeyle baktık.

Ellerim boxer'ının kenarlarına kaydığında, kendi parmaklarının külotumu çekiştirdiğini gördüm. Neredeyse hiç iletişime ihtiyacımız yoktu ve tamamen çıplak kaldığımızda kollarımı ona doladım, onu kendime doğru çektim ve onunla uzun zamandır hayalini kurduğum tamamlanmayı aradım.

Şaşkınlıkla kollarımdan çekildi ve yataktan aşağı indi. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Bu," dedi.

Bacaklarımı yumuşakça ayırdı ve iç uyluklarıma hafif, narin öpücükler yağdırdığını hissettim. Sıcak ağız klitorisime temas edene kadar yukarı ve aşağı hareket etti. Dilinin o hafif dokunuşuyla içime dolan ateş karşısında usulca soluklandım. Çok hafifti... ama çok güçlüydü. Dokunabildiğimiz basit gerçeğiyle o kadar sarhoş olmuşum ki ne kadar tahrik olduğumun farkında değildim. Acı çekiyordum, ıslanmışım ve onun dokunuşuyla neredeyse eriyordum.

Ağızını hafifçe yukarı kaldırdı. "Bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiğimi biliyor musun? Sana dokunabilmeyi? Seni tatmayı?"

Onun retorik sorusunu düşünmek için çok az şansım oldu çünkü dudakları bana geri döndü, emiyor ve yalıyordu, bir şekilde sonsuz derecede nazik ve aynı zamanda cayır cayır yanıyordu. Gözlerimi kapattım ve Seth'in beni orgazma daha da yaklaştırmasının verdiği zevkle kendimi kaybettim. Kaslarım gerildikçe ve çığlıklarım sıklaştıkça, hareketlerini yoğunlaştırdı, dili dans etti ve daha sert ve daha hızlı bir şekilde alay etti.

Kendimi tutmak, onun kitaplarını yaptığım gibi bunu da uzatmak istedim ama elimde değildi. Doruk noktam beni sert ve hızlı bir şekilde vurdu ve boşalırken uzun ve alçak sesle inledim. Bu sırada Seth ağızını aşağıda tutuyor, bedenim içimden akan coşku kıvılcımlarıyla titrerken bırakmayı reddediyordu. Vücudum nihayet sustuğunda, kendini tekrar kaldırdı ve yanıma döndü, göğsümü o küçük öpücüklerden daha fazlasıyla yıkadı.

Yüzümü onunkine yaklaştırdım, küçük öpücükleri büyük bir öpücükle değiştirdim. Ağızının tadı bana benziyordu ve dillerimiz birbirine değdikçe dudaklarımı daha da açtım.

birbirimizi okşadık. Çoktan boşalmış olabilirdim ama bacaklarımın arası hâlâ yanıyordu ve hâlâ ona ihtiyacım vardı. Kendimi ona doğru bastırdım, bacaklarımı onun etrafına sardım, böylece kalçalarımız arasında neredeyse hiç boşluk kalmadı.

"Georgina..." dedi uyarırcasına.

Birbirimizi ne kadar iyi tanıdığımızın bir başka göstergesiydi ki, bir sonraki adım için izin istemekten endişe etmediğini fark ettim. Yine sırtım için endişeleniyordu. Bu yüzden yana kayarak onu sırt üstü yatırdım ve küçük bir gülümsemeyle ona baktım. O da hazır çözümümle eğlenerek bana cevap verdi. Bakışlarımızı ayırmadığımızda, yaşadığım deneyimin, nihayet sevdiğim birine dokunmanın ne kadar tarif edilemez olduğunun duygusuyla tekrar dolup taşım. Ölme düşüncesi beni dehşete düşürmüştü ama o zaman fark ettim ki sadece boş yere ölmekten korkuyormuşum. Seth için, onu kurtarmak için hayatımı seve seve feda edebilirdim. O haklıydı. İkimizi de aşan bir bağla birbirimize bağlıydık.

Bu farkındalıktan güç alarak kalçalarımı indirdim ve sonunda bize katıldım. İçime girdiğini, beni doldurduğunu hissettim. O anda ikimiz de durakladık, ne nefes alıyor ne de hareket ediyorduk, yarı yarıya bir şey olmasını ya da bunun sona ermesini bekliyorduk. Hiçbir şey olmadı ve bundan sonra daha fazla tereddüt etmedim. Kalçalarımı yavaşça aşağı yukarı hareket ettirdim, içime girip çıkarken onun içimdeki ve altımdaki hissinin tadını çıkardım. Ellerim göğsünde, onunkiler de kalçalarımdaydı. Gözlerimiz birbirinin üzerindeydi, hiç dalgalanmıyor, teması hiç kesmiyordu.

Seth ile seks nasıl tarif edilir? Çok zor. Bir succubus olarak varoluşum boyunca yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Kafamın arkasında bir yerlerde, kocamla hâlâ mutlu olduğumuz evlilik anılarım yankılanıyordu. Ondan sonraki her durum eksikti... şimdiye kadar. Seth'in her hareketi ve dokunuşu bir rüya, bir mucizeydi.

Sevişmemizin yoğunluğu giderek arttı. Ona olan ihtiyacım gittikçe güçleniyordu ve ben de onu, aramızda yanan aşkla dolu ve hala hassas olan bir vahşilikle beceriyordum. Onu hissetmeyi seviyordum, onu sert ve derin bir şekilde içime sokmayı seviyordum. Ve yine de...

"Bu yeterli değil," diye mırıldandım. "Hâlâ yeterince yakın değiliz." Fiziksel olarak iki insanın olabileceği kadar yakın olduğumuzu düşünürsek, bu aptalca bir düşünce olabilirdi. Ama Seth anlıyordu.

"Biliyorum," diye nefes nefese kaldı. "Biliyorum. Asla yeterince yakın olamayacağız."

Sevinç yüzünü aydınlattı ve boşaldığında vücudu benimkine doğru yükseldi. Eğildim ve ritmimi ve sertliğimi artırdım, daha da yakın olmayı ve içimde olabildiğince çok olmasını çok istiyordum. Ağzı benimkini yansıtan yumuşak bir iniltiyle ayrıldı ve içgüdüsel olarak gözlerini kapatmaya başladığında, bakışlarımla kilitli kalmak için hızla tekrar açtı. Aramızda gözlerimizi kaçırmak, hissettiklerimizden kaçmak yoktu. Gözlerinin içine bakarken ve bedeninin titremesinin azaldığını hissederken, ruhlarımız arasında succubus ruhuyla hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde enerji çatırdıyor gibiydi-

Çalmak.

Dikkatlice kendimi ondan kurtardım ve tekrar yan yatarak bedenimi onunkinin üzerine örttüm. Duygu ve hisler içinde boğuluyordum.

"Georgina," diye mırıldandı, beni daha yakına çekerek. "Sen dünyasın."

Bunu daha önce bir yerlerde duymuştum ama çok fazla ayrıştıramayacak kadar bunalmıştım. Seth'in içinde kaybolmuştum. Onun yerine söylediğim şey orijinal değildi ama kesinlikle doğruydı: "Seni seviyorum."

Bölüm 18

Bittiğinde yanağımı göğsüne yasladım ve çoğunlukla yan yatmaya devam ettim. Kalbi ellerimin altında ağır ağır atıyor, teninin ve terinin kokusu beni neredeyse bastırıyordu. Orada kıpırdamadan yatıyor, nefes almaya cesaret edemiyordum. Çok fazla hareket edersem bu büyüyü, bir şekilde içine daldığım bu rüyayı bozacağımdan korkuyordum.

Seth yavaşça, dikkatle parmaklarını saçlarımın arasında gezdirdi, saç tellerimi ilmek ilmek ördü. Elini bıraktı ve alnıma bir öpücük konduracak kadar hafifçe kaydı. Nefes verdim ve bu rüyadan gerçekten uyanamayacağımı fark ederek daha da sokuldum.

En azından cep telefonu çalana kadar ben öyle düşünüyordum.

Yüzük U2'nun "Where the Streets Have No Name" şarkısıydı, özellikle sert ya da sarsıcı bir şarkı değildi ama yine de irkilmeme neden oldu. Bir an için ikimiz de nefesimizi tuttuk, donup kalmıştık. Telefonun yeryüzünden kaybolmasını, bir iblisin beni çarpmasından korktuğum gibi çarpmasını istedim. Gitmesine ihtiyacım vardı çünkü çalmaya devam ederse bunların hiçbirisi gerçek olmayacaktı. Gerçekle yüzleşmek zorunda kalacaktık.

Ama artık çok geçti. Büyü bozulmuştu. Telefon gerçekte. "Buna cevap vermelisin," dedim.

İki kalp atışı kadar tereddüt etti, iç geçirdi ve sonra yavaşça benden ayrıldı, hala sırtıma dikkat ediyordu. Yatağın kenarına oturarak uzandı ve kot pantolonunun cebinden cep telefonunu çıkardı. Bir dirseğimin üzerinde durup vücudunun şeklini hayranlıkla seyrederken kalbimden garip, acı-tatlı bir duygu geçmeye başladı. Nasıl bildiğimi bilmeden, onun Maddie olduğunu biliyordum.

"Hey. Evet... Ben... um..." Seth durakladı ve ben çok önemli bir şeyin gerçekleşmek üzere olduğunu hissettim. "Bu son bölüm için bir fikrim var."

Gözlerimi kapattım. Onu tanıdığım onca zaman boyunca Seth'in açıkça yalan söylediğini hiç duymamıştım.

"Evet. Evet. Tamam. Şimdi çıkarsam muhtemelen yirmi dakika içinde varabilirim. Mmm-hmm. Seni almamı ister misin, yoksa...? Tamam. Orada görüşürüz."

Bağlantıyı kesti ve sırtı bana dönük bir şekilde oturmaya devam etti.

telefon elindeydi. Dik oturmasına rağmen, kamburlaşmış, yenilgiden bitkin düşmüş biri havası vardı.

"Gitmek zorunda mısın?" Ben sordum.

Bana baktı, yüzünde ıstırap vardı. "Georgina..."

Zayıf bir gülümsemeyle geçiştirdim. "Sorun değil. Burada kandırılmadım. Durumu anlıyorum."

"Biliyorum, ama bunun... benim yapmadığım bir şey olmadığını anlamamı istiyorum..."

Bitirmesine gerek yoktu. Seth'in her zaman sevdiğim yönlerinden biri açık ve dürüst olmasıydı. Ara sıra duygularını benden gizlemeyi başarırdı ama çoğu zaman duyguları yüz hatlarında parlardı. Bu da o zamanlardan biriydi. Tek bir bakışıyla, kalbinde ne olduğunu, benimle kolay ya da müsait olduğum için seks yapmadığını gördüm. Bunu bana karşı hissettikleri yüzünden, beni sevdiği -hâlâ sevdiği- için yapmıştı. Bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Biliyorum," dedim usulca.

Alnıma bir öpücük daha kondurduktan sonra giysilerini giydi. Her hareketini açlıkla izledim, bir daha böyle bir şey görüp görmeyeceğimden emin değildim. Giyinip gitmeye hazır olduğunda yatakta yanıma oturdu ve yine saçlarımla oynadı. Yine o altın kahverengi gözleri duygularla dolup taşıyordu. Üstesinden gelmişti ve kafası karışmıştı. Ben de öyleydim ama onun iyiliği için güçlü ve açık sözlü görünmeye çalıştım.

"Sorun değil," dedim. "Harikaydı. İnanılmazdı... ama bunu yapmamamız gerektiğini ve asla yapamayacağımızı anlıyorum..." Eklemlenme için çok fazla.

"Evet," diye kabul etti.

"Sadece bu seferlikti. Ve mükemmeldi."

"Sadece bir kez," diye tekrarladı.

Sesini okuyamadım ama içimden bir ses bundan pek de memnun olmadığını söylüyordu. Ben de öyle ama ne yapabilirdik ki? Tutkuya yenik düşmüştük ve şimdi o kız arkadaşına geri dönmek zorundaydı. Hikayenin sonu.

Başımı geriye doğru eğdi ve dudaklarımız yumuşak, sıcak bir öpücükle buluştu. Kısa sürdü, sadece birkaç dakika, ama seks sırasında beni tüketen o aynı, ruhumun derinliklerindeki bağı hissettim. Ayağa kalktı ve sanki beni bir daha hiç görmeyecekmiş gibi birkaç dakika daha beni inceledi. Orada çıplak yatarken kendimi biraz aptal gibi hissediyordum ama yüz ifadesi bana güzel olduğumu düşündüğünü söylüyordu.

Ondan sonra gitti ve ben yatakta kaldım, kendi duygularıyla sarhoş oldum. Aubrey bana katıldı, bacağıma doğru kıvrıldı.

"Böyle mi olması gerekiyordu, Aubrey?" Karar veremiyordum. Kesinlikle seks Seth'le hayal ettiğim her şeydi. Ama bu sevişme sonrası? Biraz eksikti. Bu durumla ilgili hiçbir şey normal değildi. Daha önce hiç tecrübem olmamıştı.

Neredeyse yarım saat hiçbir şeye bakmadan ve hiçbir sonuca varmadan durduktan sonra yataktan kalktım. Olanların etkisinden hala kurtulamamıştım ve vücudum

Seth'le yaptıklarımızdan dolayı yanmıştım. Genellikle seksten sonra duş almayı severdim ama bugün değil. Üzerimde Seth'in kokusunu alabiliyordum, terinin ve hatta bazen kullandığı deri ve elma kolonyasının hafif bir izini bile. Henüz onu yıkamaya dayanamıyordum, bu yüzden eski pamuklu bornozu tekrar giydim. Eski püskü ya da değil, kumaşı yara bere içindeki tenime yumuşak geliyordu.

Odamdan çıkmak üzereyken yerdeki madalyonun fotoğrafını fark ettim. Komodinimin üzerine koymak niyetiyle elime aldım ve donup kaldım. Üzerinde bir yazı vardı.

Siyah bir Sharpie ile mürekkeplenmiş, düzgün el yazısı okunuyor: *Dumanlı kuvars toprağa ya da toprakla birliğe işaret eder.* Madalyonun üzerindeki semboller daire içine alınmış ve her birinden kısa notlara yol açan çizgiler çizilmişti: *bu suya olan yakınlığı, uyumlu, harmanlanmış bir durumu gösteriyor; bu su sembolüne benziyor ama toprak için; bu bir maskeleye sembolü, koruduğu nesneyi korumak ve mührü güçlü tutmak için; bu garip, boşluğu veya beyazlığı gösteriyor - beyaz kum veya taşlar olabilir mi?; bu gözyaşı sembolü - su işaretiyle birleştiğinde muhtemelen tuzlu suyu gösteriyor.*

Notları üç kez tekrar okudum. Nereden gelmişlerdi? Bu ne zaman olmuştu? Resmi ne zaman terk ettiğimi anlamaya çalışarak adımlarımı geri takip ettim. Dante'ye gösterdiğimde hiç yazı yoktu. En olası zaman yemek için dışarı çıktığım zamandı. Birisi teorik olarak evime girip ben Carter'la oturma odasındaiken de bunu yapmış olabilirdi ama meleğin yanından gizlice geçip gitmek oldukça uçuk görünüyordu.

Tabii... Carter'ın bana yardım etmiş olması mümkün müydü? Olamayacağını söyleyip duruyordu; hatta çeşitli kurtarmalarımın ilgisi olduğunu doğrudan inkâr etmişti. Ama buradaki zamanlama son derece tesadüfiydi. Sembollere, notlara ve mühür resimlerine bakmaya devam ettim. Bunu kimin yazdığı şimdilik önemsizdi. Eğer notlar doğruysa, Jerome'u bulmak için onları kullanmam gerekiyordu.

Carter mührün iki amaca hizmet ettiğini söylemişti. Biri kaba güç aşılamaktı. Diğeri ise kabı açıp Jerome'u serbest bırakabilecek bir "kilit" görevi görmektir. Mührün parçaları iblis ve çağırıcı kişideydi ama semboller kabın yeri hakkında bazı ipuçları verebilirdi. Güya bu semboller Jerome'un saklanması için kullanılmış ve kaba, Jerome'un varlığını maskeleye yardımcı olacak, o yere özgü bir tür enerji aşılanmış.

Toprakla bir yakınlık ve özellikle su-tuzlu su için işaretler. Güç aşılana pek çok yer vahşi, doğal yerler olma eğilimindeydi, ancak bazıları medeniyet ve faaliyet merkezi haline gelmişti. Örneğin Seattle şehir merkezindeki Pike Place Pazarı, insanoglu tarafından tamamen üzerine inşa edilmiş böyle eski bir güç yeri.

Ama bunlar... neye işaret ediyorlardı? Görünüşe göre tuzlu suya yakın bir yeri. Gemi muhtemelen sembollerin yankılanacağı ve yerini kamufle edeceği kadar suya yakındı. Peki ya dünyanın yeri? Gömülü

Toprak olabilir mi? Jerome okyanusa yakın bir sahile mi gömülmüştü? Jerome'u kaçıranlar onu kendilerinden çok uzakta tutmak istemezlerdi ama yine de Pasifik, Washington'un batı yarısının tamamını çevreliyordu. Bu çok büyük bir sahil demekti ve bu sahilde pek çok güçlü yer olduğunu biliyordum. Bölgede herhangi bir yerde beyaz kumlu plaj olduğunu bilmiyordum; ancak daha fazla araştırma kesin olarak söyleyebilirdi.

İnleyerek yatağıma uzandım, elimde hâlâ resim vardı. Notlar sadece yerleri daraltmıştı, ancak bu hala kapsanması gereken çok fazla alan vardı. Yine de ne yapabiliyordum? Taşıyıcıyı bir an önce bulmalıydım, yoksa Seattle'ın yeni bir baş iblisi olacaktı. Fotoğrafı biraz daha inceleyerek bana daha fazla bilgi vermesini diledim. Hiçbir şey yok. Sadece madalyon, gizemli notlar ve Mary'nin en üstte bana çok az şey söyleyen kataloglama bilgisi-

Kaşlarımı çatarak başlığını tekrar okudum. Kısaydı, sadece malzemeler, isim ve madalyonun oluşturulduğu ve sonra alındığı tarih vardı. Ama bittiği tarih... tarih kafama takıldı. Neden? Bir hafta öncesine aitti. Bu tarihle ilgili bir şey önemliydi ama nedenini anlayamıyordum. Bu son hafta içinde yıllar geçmiş gibi geliyordu, ama yine de geriye doğru sayarak son faaliyetlerimi yeniden değerlendirdim.

İşte orada. Mühür Vancouver'a ilk gittiğimin ertesi günü yapılmıştı... vampir bölge savaşının olduğu gün. Mührün yaratılması herhangi birinin ölümsüzlük radarını tetiklemiş olabilir miydi? Bilmiyordum ama öyle olsaydı Jerome, Grace ve Mei vampir karmaşasını çözmekle meşgul olurlardı. Yanlış yönlendirme.

O andan itibaren kafamda başka şeyler şekillenmeye başladı. Karanlıklar Ordusu'nu düşündüm ve faaliyetlerinin hangi olaylarla örtüşebileceğini merak ettim. Queen Elizabeth Parkı'ndaki etkinlik, mührün alındığı tarihle eşleşiyordu. Peki ya Ordu'nun Seattle'a yaptığı ani ziyaret? Bu Jerome'un çağrılmasından önce gerçekleşmişti ama kimse dikkatleri buna çekmek istemezdi, değil mi?

Cevap buradaydı. Sadece parçaları henüz tam olarak yerine oturtamamıştım. Ordu gösterisini sahnelemişti. Jerome, Grace ve Mei tüm dikkatlerini buna vermişlerdi. Jerome çağırılmıştı. Bu oyunun diğer oyuncularını neredeydi?

Yatağı ve onun acı veren, çekici anılarını terk ettim. Cep telefonumu bulup Kristin'in numarasını çevirdim.

"Merhaba Georgina," dedi, her zamanki gibi hoş ama meşguldü. "Selam," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"Deli." Yüzünün nasıl buruştuğunu hayal edebiliyordum. "Cedric cehenneme kadar stresli

-Bölgede bu kadar iblis varken, kelime oyunu yapmıyorum. En azından o... o succubus onun dikkatini dağıtıyor."

"Tawny?"

"Adı her neyse. Cedric aslında şu anda onunla dışarıda."

Kristin'in sesinde burukluk ve kıskançlığın küçük bir izi vardı. Ona olan sürekli bağlılığını ve Tawny'ye çıkma teklif ettiğinde yüzündeki ifadeyi hatırladım. Onun için üzüliyordum ama kendi romantik maceralarımla uğraşmak zorundaydım.

"Huh." Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Bak, sana bir sorum var. Ordunun buraya geldiği gün Cedric'in Jerome'u görmeye geldiğini biliyor musun?"

"Evet. Sen mesaj bıraktıktan sonra Cedric geldi. Bildiğini sanıyordum."

"Hayır... Bunu ancak olaydan sonra duydum ve sonra, tüm o çağırma öncelikli oldu."

"Neden bilmek istiyorsun?"

Tereddüt ettim. Kristin'i severdim ama Cedric'e sadık olduğu da açıktı. Ordunun Seattle'da olmasının Jerome ve Cedric'in Jerome çağırıldığında birlikte olmaları için uygun bir neden oluşturduğu gibi teorilerimi onunla paylaşmanın akıllıca olacağını düşünmedim. Cedric'in olaya karıştığını inatla reddettiğim için Hugh'a bir özür borçlu olabileceğim aklıma geldi. Aklıma başka bir şey daha geldi.

"Uzun hikâye," dedim aceleyle. "Nanette ile çok takılıp takılmadığını biliyor musun?"

"Neden?" Ses tonu hızla şüpheli bir hal alıyordu. Patronu hakkında onu sorgulamamdan hoşlanmamıştı.

"Şey... Geçen gün ona Nanette'in Jerome'un kaybolmasıyla bir ilgisi olabileceğini düşündüğümü söyledim. O öyle düşünmedi ama ona söyledi... ve Nanette çok sinirlendi. O.... şey.... diyelim ki fiziksel olarak saldırdı ve bunu kanıtlayacak yara izlerim var."

Ölümsüz arkadaşlarım Nanette'in saldırısının onu suçlu gösterdiğine dikkat çekmişlerdi. Cedric ona söylediğinde onu kızdıracak kadar kışkırttıysa, bu onu öfkeyle bana gönderebilirdi ve dikkatleri başarılı bir şekilde ondan uzaklaştırabilirdi. Lanet olsun. Bu olayda başka bir şüpheli daha olsun istemiyordum. Cedric olmasını istemiyordum. Nanette şimdiye kadar uygun bir açıklamaydı.

Kristin birkaç saniye sessiz kaldı. "Bunu bilmiyordum," dedi sessizce. "Sen iyi misin?"

"Çoğunlukla. Mei en kötü kısmını iyileştirdi ama hâlâ biraz ağrım var."

"Hayal bile edemiyorum... Cedric böyle olacağını düşünseydi ona asla söylemezdi. Senden hoşlanıyor. Buna göz yummazdı. Bunu bilemezdi. Özür dilerim."

İçtenlikle pişmanlık duyuyor, patronunun - bir iblis ve kötülüğün hizmetkârı olsa bile - bu kadar korkunç bir şeye karışmış olabileceği düşüncesiyle inciniyordu.

"Sorun değil," dedim. "Gitmem gerek ama bilgi için teşekkürler. Tahmin edebileceğiniz gibi burada da işler biraz karışık."

Vedalaştık ve bağlantıyı kestik. Cep telefonunu çevirdim.

elimde, bunalmış hissediyordum. Nanette henüz masadan kalkmamıştı ama Cedric de suçlu olarak onun hemen yanı başındaydı, belki de daha fazla. Yeterli kanıtım olsaydı, bunu Grace ve Mei'ye götürebilirdim... ama henüz buna sahip değildim. Ayrıca suçlunun kim olduğunu bilmek asıl sorunu çözmeyecekti: Jerome'u bulmak.

Komodininin üzerinde duran fotoğrafa tekrar baktım. Sırtım ağrısın ya da ağrımasın, biraz sahil taraması yapmam gerekecek gibi görünüyordu.

O gece eve geldiğinde Dante'yi neredeyse deviriyordum.

"Succubus," dedi ve kollarımı ona dolamama izin verdi. Sadece ellerini kalçalarımaya koymaya dikkat etti. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Hevesim iki katlıydı. Onu göreceğim için heyecanlıydım çünkü madalyon ve güçlü yerler hakkında ondan bilgi almak istiyordum. Ama aynı zamanda... bugün etrafta dolanırken Seth'i ve aramızda olanları düşünmek için çok zamanım olmuştu. Vücudunun hatırası hâlâ içimi yakıyordu ve aramızdaki o inanılmaz bağı ve doğruluk hissini hatırladıkça nefesim kesiliyordu.

Ve yine de... aramızdaki doğruluk ne olursa olsun, yine de yanıştı. Arkadaşım Maddie'yle birlikteydi. O ve Seth ilk kez yattıklarında üzülmüştüm. Ben de farklı değildim. Aslında bunu bilerek yapmıştım, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Şimdi düşünmem gereken bir de Dante vardı. O karanlık, çatık kaşlı yapısına rağmen beni gerçekten seven ve seks yaptığım birinden daha fazlası olarak saygımı kazanmak isteyen Dante. Geleceğim burada yatıyordu, Seth'te değil.

Dante'yi dudaklarından öptüm, birkaç saniye oyalandım. "Seni özledim."

Gülümsemesi alaycı bir hal aldı. "Bana öyle bakma, yoksa yaralı olduğunu ve ellerimi senden uzak tutmam gerektiğini hatırlamakta zorlanacağım."

Bu sözler bir suçluluk duygusunu tetikledi. Yaralarım kesinlikle Seth'i benden uzak tutmaya yetmemişti. Dante'ye daha iyi olduğumu, bunun önemli olmadığını söyleyebilirdim ama her ne sebeple olursa olsun bunu yapmadım.

Ayrıldık ve onun için madalyon resmini buldum. Ona hayalet notları gösterip hikayemi anlattığımda inanamayarak baktı.

"Ne yani, oraya nasıl gittikleri ya da kimin yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok mu?" "Hayır, ama şu noktada bunu sorgulamayacağım."

Başını salladı, yüzü hâlâ şaşkındı. "Şey. Keşke bunu yola çıkmadan önce bilseydim. Beklemek ve görünmez yardımcılarının gelip ipucu bırakmasını beklemek çok daha kolay olurdu."

Madalyon hakkında ne bulabileceğine bakmak için nasıl dışarı çıktığını hatırladım. "Ne buldun?"

Eliyle resmi işaret etti. "Aynı şey."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Özür dilerim. Yardımınız için gerçekten minnettarım. Ve eğer

Araştırmanız da aynı şeyi buldu, bu da muhtemelen buna güvenebileceğim anlamına geliyor." "Belki," dedi, hâlâ boşa harcanan zamandan memnun görünmüyordu. "Ne

ne yapacaksın? Çılgınca bir şey mi?" "Tuzlu su plajlarını arayacağım sanırım."

Dante alçak sesle ısıklık çaldı. "Buralarda onlardan çok var. Bu gemiyi tanımlamanın hiçbir yolu olmadığından bahsetmiyorum bile."

"Biliyorum. Ama bir yerden başlamam lazım. Bir liste yapmama yardım eder misin?"

Arabamdan Kuzeybatı Pasifik bölgesini gösteren bir atlas aldık ve mutfak masasının üzerine koyduk. Her ayrıntıyı inceleyerek, her birimiz bildiğimiz kadar çok yeri işaretledik. Dante benden çok daha fazla şey biliyordu ki bu beni pek şaşırtmadı. Bir keresinde Erik Lancaster'a, dini inceleyenlerin, onu uygulayanlardan daha fazla şey bilme eğiliminde olduğunu belirtmiştim. Bazen ölümsüz meseleler hakkında da aynı şeyi hissediyordum.

Toplamda gününbirlik gezilebilecek on iki tane bulduk ve bunun ötesinde çok daha fazlasını. Dante, "Görünüşe göre işiniz çok zor," diye düşündü. "Ne zaman bakacaksın? Artık çok karanlık."

Dehşetle haritaya baktım. "Sanırım yarın. Benimle gelebilir misin?" Carter'ın da belirttiği gibi, onun gibi bir medyum bir şeyler sezebilirdi.

Yüzünü buruşturdu. "Yarın olmaz. Aslında insanların ayarladığı birkaç randevum var. Çılgınca, değil mi? Eğer bekleyebilirsen muhtemelen ertesi gün ya da bir sonraki gün gidebilirim. Yalnız gitmezsen kendimi daha iyi hissederim."

İşi için sevindim ama gecikme için üzüldüm. "Bekleyebileceğimi sanmıyorum.

Merak etmeyin. Birini bulacağım."

"İyi tarafından bakarsak," dedi beni neşelendirmeye çalışarak. "Yarın param olacak. Güzel bir yere gidebiliriz."

Gülümsedim. "Evet, öyle olacak-oh, kahretsin. Yapamam."

"Neler oluyor?"

"Siktir. Dükkândaki insanlara işten sonra salsa öğreteceğime söz verdim."

"İptal et," dedi umursamazca. Dans derslerim pek tutmadı onun için önemliydi. "Onlara hasta olduğunu söyle."

Bu tamamen yalan sayılmazdı... ama yine de sözümünden dönmekten nefret ediyordum. Dahası, Maddie'nin kabul ettiğim zamanki heyecanlı ve mutlu yüzü hâlâ gözümün önündeydi. Bugün ona yaptıklarımın sonra bunu nasıl inkâr edebilirdim?

"Hayır... Bunu yapmak zorundayım. Hadi şimdi dışarıda yiyelim. Ben ısmarlıyorum."

Seattle'ın en iyi deniz ürünlerini yemek için bizi Belltown'a götürdü. Şarap içip sohbet ettik ve ben de hızla iyileştiğimi fark ettim. Daha sonra evime dönüp yatağa girdiğimizde, Dante bana sokuldu ve boynumu öptü.

"İyileşıyorsun gibi görünüyor," dedi dudaklarını kulak mememe götürerek. "Bunu yapabiliriz... Dikkatli olabilirim..."

Etrafımızda Seth'le birlikte yaptığımız çarşılar ve battaniyeler vardı.

daha önce aşk. Bu düşünce beni neredeyse boğuyordu. Tanrım. Yatak takımlarını gerçekten yıkamalıydım. Yutkundum ve Dante'nin gözleriyle karşılaşmamak için yer değıştirdim. "Belki... ama beklemeyi tercih ederim, böylece dikkatli olamayız." Sesimde bunu inandırıcı kılacak kadar baştan çıkarıcı bir hırıltı olduğunu umuyordum.

Dante iç geçirdi, neyse ki beni zorlamak istemiyordu. "Yeterince makul."
Yuvarlandı ve beni uyumaya bıraktı, ama uyuması uzun zaman aldı.

Bölüm 19

Ertesi gün Dante işe gitmişti ve ben de kahvaltıdan hemen sonra Cody'yi aradım. "Selam," dedim. "Hâlâ plaj tavşanı olmaya devam ediyor musunuz?"

"Emin olabilirsin," dedi neşeyle. "Komşularımızdan birinin yelkenlisi var ve onunla gitmemize izin vermeyi teklif etti ve-"

"Benim aklımdaki tam olarak bu değildi," diye araya girdim.

Bir buçuk saat sonra Peter düşüncelerimi yineledi. "Aklımdaki bu değildi."

Onları benimle sahil avına gelmeleri için ikna etmiştim. Ne yazık ki gün soğuktu ve yağmur tehdidi vardı. Dash Point'te su boyunca yürürken, buz gibi rüzgâr dalgalarından kopup yüzümüzü kesiyordu. Ceketimin içine sokuldum ve daha sıcak paltoların şekil değiştirme yeteneğini kaç kez hafife aldığımı düşündüm.

"Bakın, bahar tatilinde olduğunuzu düşündüğünüzü biliyorum, ama eninde sonunda

başka bir baş iblis bulacak ve bunun Jerome olmasını tercih ederim."

Peter, "Evet ama bu pek de sağlam bir plan sayılmaz," diye karşı çıktı. "Beyaz kum bulma umuduyla rastgele plajlara gidiyoruz. Şunlara baksana. Bej rengi... beyaza yeterince yakın mı?"

Ona yan gözle baktım. "Bir keresinde Carter'la 'Denim Days Blue' ile 'Summer Cobalt' arasındaki fark konusunda tartışmıştınız. Sen söyle bana. Beyaz ile bej arasında bir fark var mı?"

Peter botunun burnuyla kumu tekmeledi. "O 'Kış Kobalt'ıydı ve Carter yanıliyordu. Bu ikisi arasında büyük bir fark var."

Cody ve ben yürüyüşümüze devam ederken sırtışlarımızı gizledik. Dash Point Eyalet Parkı, Federal Way yakınlarında, Puget Sound'un güney tarafındaydı. Oradan başlayıp sahili dolaşarak Seattle'a doğru ilerlemek mantıklı görünüyordu. Bu günkü ikinci parkımızdı ve şu ana kadar fokun şifreli ipuçlarına uyan hiçbir şey görmemiştik.

Üçüncü yere giderken Peter hâlâ karamsardı. "Biliyor musun, eğer senin beleşçi erkek arkadaşın da yanımızda olsaydı bu iş çok daha kolay olurdu. Bu noktada sadece görsel ipuçlarından yola çıkabiliriz. Geminin etrafındaki gücü gerçekten hissedebilecek birine ihtiyacımız var."

"Dante işle meşgul," diye açıkladım.

"Huh," diye düşündü Cody. "Meşgul" ve 'işte' kelimelerinin kullanıldığını duymayı hiç beklemiyordum.

Dante söz konusu olduğunda birlikte."

"Sessiz ol," dedim. "Laf sokma işini Hugh ve Peter'a bırak." "Peki ya Erik?" diye sordu Peter. "O psişik."

"Evet, bunu düşündüm ama yaşlanıyor ve sırtı onu rahatsız ediyor. Ondan benimle birlikte yürümesini istemekten nefret ediyorum... ama yine de bunu göz ardı etmedim."

"Peki başka medyum tanımıyor musun?" "Hayır.

En azından benim güvendiğim yok."

"Ben de," diye itiraf etti Peter. "Ama eminim Hugh biliyordur."

"Evet, muhtemelen-" Cümlemin ortasında durdum. "Bir tane daha biliyor olabilirim..." Çılgınca bir fikirdi, gerçekten çaba göstermem gerektiğinden emin değildim.

"Kim?" diye sordu Cody.

Başımı salladım ve bir sonraki eyalet parkımızın girişine doğru sürdüm. "Bu uzun bir hikaye, üzerinde çalışmam gerekecek."

Üçüncü durağımızda da Peter'ın botlarındaki kumu çıkaramaması dışında bir şey olmadı. O sırada yağmur yağmaya başlamıştı ve benim bile moralim bozulmuştu. Gün batımına daha birkaç saat vardı ama bulutlu gökyüzü ışığımızı öldürüyordu. Saatime baktığımda dans dersinin yaklaştığını gördüm ve kuzeye dönüp Seattle'a doğru yola çıktık. Vampirleri dairelerine bıraktım ve sonra hazırlanmak için eve gittim.

Dolabımdaki elbise seçenekleri eski ve yorgun görünüyordu ama sihirli bir şekilde çağırabileceğim yeni bir moda da yoktu. Bu yüzden, sulu boya bir resim gibi birbirine bulanıklaştırılmış turuncu, yeşil ve siyah çiçeklerden oluşan parlak bir desene sahip kolsuz bir mini elbise seçtim. Bu kadar hareketli bir dans için olması gerekenden biraz daha kısaydı ama renkler böyle bir gün için uygun ve neşeli görünüyordu.

Yine de soğuk görünüyordu ve bacaklarımı sıcak tutmak için içgüdüsel olarak siyah yüksek çoraplar ekledim. Bu, siyah topuklu ayakkabılar ve koyu ruj arasında, yumuşak huylu kitapçı müdürü halimden çok succubus halimi yansıtıyor gibiydim. Elbette, bir hafta kadar önce giydiğim fahişe kıyafetleri düşünüldüğünde, bu biraz uysaldı.

Doug doğal olarak hala benimle bu konuda dalga geçiyordu, ancak içten içe onun beni seksi bulduğunu biliyordum. Bunu şekil değiştirmeden yaptığımı bildiğim için kendimi beğenmiş bir memnuniyet duyuyordum. Ayrıca, bu gece saçlarımı düzleştirmeye çalışırken neredeyse yakmıştım. Beni kıvırcıklıkla suçlayacak herkese meydan okuyordum.

Maddie kendinden geçmişti ve onun coşkusu, kapanıştan sonra ders için kalmaya karar veren personel arasında da yayıldı. Arkadaşlarından birkaçı da gelmişti, böylece sayımız bir düzine civarındaydı. İyi, yönetilebilir bir büyüklüktü. Üst katta yer açtık ve taşınabilir CD çalarımı kurdum. Cody daha önce swing öğretmeme yardım etmişti ama bu sefer ondan yardım almayı düşünmemiştim. Onun yerine Doug'ı demo olarak kullandım. Belki de bu, eğitimci olmanın bir parçasıydı.

müzisyen, ama sağlam bir ritim duygusu vardı ve hareketleri gerçekten hızlı bir şekilde alabiliyordu.

Yarım saat sonra, diğerlerine yardım etmeye başlayacak kadar ona güvendim ve bazı öğrencilerimizle çalışmak için ayrıldık. Dersi kabul etme konusundaki tereddütlerime rağmen çok eğlendim ve çoğu insan menajerlerine dokunma konusunda o kadar gergindi ki kimsenin sırtımı incitmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmadı. Maddie, hevesli olsun ya da olmasın, biraz sorun yaşıyordu ve erkek kardeşi ona yardım etmek için geldiğinde yüksek sesle şikayet etti. Onu alıp götürdü ve beni eski dans partneriyle baş başa bıraktı: Seth.

Burada olduğunu biliyordum elbette ama göz temasından kaçınmaya çalışıyordum. Artık bundan kurtulmanın iyi bir yolu yoktu ve ikimiz de ne yapacağımızdan emin olmadan birbirimize bakarak orada garip bir şekilde durduk. Otomatik pilot devreye girdi ve ellerimi ona doğru uzattım. Burada öğretmen bendim ve pistteki en kötü dansçılardan biri olduğu için benim yardımına diğerlerinden daha fazla ihtiyaç duyması doğaldı.

Seth de ellerini kaldırdı ve ben bir adım ileri atarken topuğum halıya takıldı. Kontrol etmek için diz çöktüm, burada sözde zarafet ve denge modeli iken takılıp düşmenin oldukça utanç verici olacağını düşündüm. Yukarı bakınca Seth'in gözleriyle karşılaştım. Bana bakıyordu ve yüzü artık utangaç ya da şaşkın değildi. İfadesi düşünceli ve... yani aç gibiydi. Aşağıya bakarken, aniden sunduğum manzarayı fark ettim. Elbisenin düşük yakası nedeniyle zaten oldukça açıkta olan göğüs dekoltemin tam kalbini görebiliyordu. Diz çöktüğüm için eteğim yukarı kalkmış, kalçalarımın birinin siyah dantel üst kısmını göstermişti.

En çok neyi çekici bulduğunu bilmiyorum ama bakışları vücudumu taradı ve dokunduğu her yerde sıcaklık beni sardı. Birden utangaç ve beceriksiz biri gibi hissederek ayağa kalktım. Arzu onun her yerinde yazılıydı ve tüm odanın bunu fark etmemesi bir mucizeydi. Ellerini tekrar uzattı ve dokunduğumuzda vücudumda elektrik çarptı.

Ritmi bularak onu adımlara yönlendirdim. Hatırladığım kadar kötüydü, yine de onu doğru hareketlerde yönlendirmeye çalışırken, vücutlarımız zorunluluktan birbirine sürtünürken, dans ritmi eksik olsa da, sevişme biçiminde koordinasyonsuz bir şey olmadığını düşünmeden edemedim.

İkimiz de bir dakika kadar konuşmadık ve onun da benimle aynı fiziksel büyüye kapıldığından emindim, muhtemelen çünkü karşılaşmamızı da yeniden yaşıyordu. Benim de uyarılmam artıyordu ve bunun yanlış olduğunu bildiğim halde, vücudunu yönlendirirken ara sıra birbirimize dokunduğumuzdan emin olmak için elimden geleni yaptım. Sonunda, cinsel olarak yüklü olsun ya da olmasın, gülmekten kendimi alamadım.

"Sanırım bu seni dans ederken gördüğüm en kötü dans," dedim ona. "Ve inan bana, bu da bir şeydir."

Acı acı gülümsedi ama aklındaki son şeyin dans etmek olduğundan şüpheleniyordum.

Şu anda. "Antrenmanım bitti."

"Bu sefer kenarda oturmak yerine gerçekten burada olmana sevindim."

"İşler değişiyor, sanırım."

Birkaç dakika gözlerini tuttum. "Evet. Evet, öyle."

"Ölümsüzlerin durumu nasıl gidiyor?" diye sormadan önce birkaç dakika daha sessizlik oldu.

"Hmm?" Döndüğümüzde Seth'in eli göğsüme milimetrelerce yaklaşmıştı. Sertçe, dün onun vücudunun hissettirdiklerini, görünüşünü, kokusunu ve tadını unutmam ve diğer sorunlarımı hatırlamam için kendimi azarladım. "Oh, şey. Aslında o kadar da iyi değil. Biraz daha bilgi edindim, ama çok zor-"

Ben sessizleşince Seth başını eğdi ve bana şaşkın bir bakış attı. "Ne?"

Vampirlerle kısaca ima ettiğim fikri unutmuştum. "Seth... Sana sormak istediğim tuhaf bir soru var... ve hayır demekte özgürsün."

Yüzündeki ifade hâlâ kıyafetlerimi parçalamak istediğini söylüyor gibiydi ama başka bir şey daha vardı... tatlı, duygusal hislerimi kendi şehvetimle karıştıran ciddi ve endişeli bir şey.

"Yardım edebileceğim bir şey olursa yaparım."

"Biliyorum," dedim. "Ama bu tam olarak senin yardımın değil... Kayla'nın yardımı."

Eğer Seth şu anda dans ediyor olsaydı, tökezleyebilir ve ritmi kaçırabilirdi. Bu haliyle, aradaki farkı anlamak biraz zordu.

"Kayla?" Dört yaşındaki yeğeninin adını duymayı beklemediği belliydi.

"Psişik güçleri olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?" "Evet... ama bunun üzerinde pek düşünmemiştim."

"Sana çağırmanın lojistiğini anlatmıştım, değil mi? Şimdi Jerome'un nerede olduğuna dair bir ipucum var ama doğru noktaya geldiğimizde onu nasıl bulacağımızı bilmiyorum. Normale dönersem bunu yapabilirim ya da bir psişik bunu yapabilir. Ne yazık ki her zamanki medyumlarıma kolaylıkla ulaşamıyorum."

Endişe hızla arzusun önüne geçiyordu. Heyecanın onu terk ettiğini görmek beni üzüyordu ama bu ciddi bir konuydu.

"Kayla'nın bu işlere karışması fikrinden hoşlandığımdan emin değilim. Aslında, bundan hoşlanmadığımı biliyorum."

Başımı salladım. "Biliyorum. Böyle hissedeceğini tahmin etmiştim - inan bana, ben de bundan hoşlanmıyorum." Seth'in tüm yeğenlerini severdim, ama özellikle Kayla her zaman kalbimin derinliklerine dokunurdu. "Sadece daha önce aklımdan geçen bir şeydi."

"Şey, ben-ah!"

Bir çift daha sırtıma çarparak beni kollarına doğru itti. Ellerim kendimi yakalamak için uzandı ama bu bedenlerimizin

birbirine bastırıyordu. Bu temasla her yerim karıncalandı ve dün yaptıklarımızı unutabileceğime dair herhangi bir hayalim kaldıysa bile, şimdi tamamen paramparça oldu.

"Özür dilerim," dedi Andy. Casey ile dans ediyordu ve o da Casey gibi uzun süredir çalışan bir personeldi.

Casey inledi. "Georgina, lütfen onu al. Seth bile o kadar kötü olamaz."

"Tartışılabilir," diye mırıldandım. Kıpırdamak istemiyordum.

Seth'e tutunmak. Orada kalmak ve ona dokunmaya devam etmek istedim ve tam da bu dürtü yüzünden geri adım attım. Nefes alışım ağırlaşmıştı ve kendimi toparlamam biraz zaman aldı. Derin bir nefes daha aldım ve Andy'ye sııttım. "Pekâlâ. Bakalım seninle neler yapabileceğiz."

Casey Seth'i uzaklaştırdı ve ben de dans dersinin geri kalanında ondan uzak durmayı başardım. Ders bittiğinde herkes beni alkışladı ve devam dersi vermemi istedi. Vereceğimi söyledim ama şu anda bir tarih belirleyemeyecek kadar telaşlı ve meşguldüm. Onlara daha sonra döneceğime söz verdim. Birkaçı hemen odayı toparlamaya koyuldu ve kalmak için başka bir neden görmeyerek aceleyle ofisime gittim. Planım bazı evrak işlerini kontrol etmek ve herkes gidene kadar saklanmaktı, böylece Seth'i bir daha görmek zorunda kalmayacaktım. Koridorun yarısına gelmişim ki

birinin adımı söylediğini
duydum. "Georgina?"

Durdum. Maddie'ydi. Yüzümdeki gülümsemenin ne sahte ne de paniklemiş görünmesini umarak döndüm. Hay sikeyim. Dans pistinde erkek arkadaşıyla yakınlaştığım için beni yakalamaya gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, bu hak ettiğimden fazlası değildi.

Ama bana bir yığın kâğıt uzatırken yüzü gülüyordu ve neşeliydi. "Biraz delirdim," dedi mahcup bir ifadeyle, "ama bunlar senin için bastırdığım bazı daire ilanları. Son birkaç gündür internette araştırma yapıyordum ve ne istediğinden hâlâ yüzde yüz emin olmadığın için her şeye baktım. Sahil kenarında bir sürü güzel yer var."

Desteyi ondan aldım, afallamıştım. Bu beklediğim son şeydi. "Muhtemelen aşırıya kaçacak ama size bakacak çok şey verecektir. Sonra, eğer bazı fikirler edinirsek, oradan devam edebiliriz."

Alki'de üç yatak odalı bir apartman dairesini gösteren en üstteki sayfaya baktım. "Vay canına. Teşekkür ederim Maddie. Bunu yapmamalıydın."

Teşekkürüm karşısında gülümsedi. "Memnuniyetle. Ne düşündüğünüzü bana bildirin ve ders için tekrar teşekkürler. Çok eğlenceliydi! Umarım bir dahaki sefere daha az korkunç olurum. Belki Seth'e evde pratik yaptırabilirim."

Bana çabucak sarıldı ve sonra Doug'la bir gezintiye çıkmak için acele etti. Elimde kâğıtlarla ofisime doğru yürüdüm ve onları masamın üzerine koydum. Kendimi korkunç hissederek sandalyeye çöktüm. Ben dışarıda erkek arkadaşıyla kötü şeyler yaparken, o bana yeni bir ev bulmak için harıl harıl çalışıyordu.

Bundan sonra bazı hesap tablolarına göz atmak için çok uğraştım ama kalbim buna el vermedi. Çoğunlukla anlamadan rakamlara bakıyordum ve kapı çalındığında dikkatimin dağılmasını memnuniyetle karşıladım. Sandalyemden sıçradım.

"İçeri gel." Maddie'nin bana bir tomar daha vermeyi unutup unutmadığını merak ettim.

Ama o değildi.

Seth kapı aralığında durdu.

Ağzımın açık kalmamasını ya da bunun gibi utanç verici bir şey olmamasını umarak bakakaldım. "Ne... Burada ne yapıyorsun? Gittiğini sanıyordum."

Sanki içeri girmek istiyormuş ama korkuyormuş gibi görünüyordu. "Doug Maddie'yi eve götürdü, ben de... almak için geri geldim..." Durdu ve bir şey unuttuğu yalanına devam edemeyerek başını salladı. "Seni görmek için geri geldim."

Gözlerinin bedenimi nasıl izlediğini, etek bacağımdan yukarı çıktığında gözlerindeki dumanı hatırladım. Aynı duman şimdi de oradaydı ve bedenimdeki arzusun karşılık olarak alevlendiğini hissettim. Gerçekten de, dans ederken birbirimize dokunuşumuzdan sonra, arzu beni hiç terk etmemişti. Yine de mantıklı olmaya çalıştım.

"Seth, yapamayız... tekrar olmaz... bu..."

"Biliyorum," dedi. Sonunda eşiği geçti. "Ve kendime söyledim... kendime bunun peşini bırakacağımı söyledim... ama dünden beri seni düşünmekten vazgeçemedim. Ve bu gecedен sonra." Birinin pusuya yatmış olabileceğinden korkuyormuş gibi tereddütle kapıyı arkasından kapattı. "Sadece dışarıdan görünüşün. İnanılmazdı. İnan bana, dans etmeyi beceremediğim için berbat etmedim - ki öyleyim. Çünkü dans etmeyi hiç düşünmüyordum. Seni düşünüyordum. Tanrım, duramadım. Ve bu gece sadece ne kadar seksi olduğun değil. Daha fazlasıydı. Odayı aydınlatman, herkesi büyülemen ve mutlu etmendi. Bunu yapmak için özel bir güce ihtiyacın yok Georgina. Bu sadece senin içinde var, kim olduğunun bir parçası. Ne kadar komiksin, ne kadar zekisin. O zamanlar sana aşık olmamı sağlayan şey buydu ve bu..." Sözüünü bitirmedi ve ben buna sevindim. Eğer "...seni şimdi sevmemi sağlıyor" deseydi, bunu kaldıramazdım.

Çok daha yaklaştığını fark ettim. Derin bir nefes aldım. "Sadece seksi olduğumu düşündüğünü söyleseydin benim için daha kolay olurdu." Sıgılıkla başa çıkabilirdim. Ama bu duygusal derinliği değil.

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi ve aramızda sadece birkaç metre olacak şekilde daha da yaklaştı. "İnan bana, biliyorum. Ve eğer olmasaydın benim için çok daha kolay olurdu."

Zorlukla nefes alabiliyordum. Artık çok yakındık ve odadaki her atom yüklenmiş hissediyordu. Ben de öyle hissettim. Yüzündeki ifade hiç de yanlış değildi. O da beni istiyordu, hem de çok. Ondan şehvet ve arzu yayılıyordu ve kendi yüzümün de bu duyguları yansıttığını biliyordum. Yine de dikkatliydi, bana olabildiğince yakın duruyordu.

cesaret etti, işaretimi bekledi. Sanki benden gelecek küçük bir işaretle patlayacakmış gibi bir gerginlik vardı üzerinde.

Çaresizce, bildiğim makul olan her şeye tutunmaya çalıştım. Dün Maddie'yi görmeye gittiğinde ne kadar mutsuz hissettiğimi hatırladım. Maddie'nin kendisini düşünmeye çalıştım - bana çok güvenen o neşeli, kurnaz olmayan yüzü. Dante'yi düşünmeye çalıştım. Ama bunların hiçbirisi işe yaramadı çünkü aklımdaki tek şey Seth'ti, onunla birlikte olmanın ne kadar mükemmel bir his olduğu. Şu anda bile onunla olmak ne kadar mükemmel hissettiriyordu.

Uzanıp elini tuttum ve köprücük kemiğime kadar getirdim. İhtiyacı olan tek şey buydu. Yaklaştı ve boynumun hatlarını çizdi, sonra omzuma doğru indi. Elbisenin askısını kolumdan aşağı kayacak şekilde itti. Parmakları onu takip etti, daha uzağa çekti, böylece elbisemin üst kısmı öne düştü ve göğsümün çoğunu ortaya çıkardı. Eli elbisenin o tarafına geçip geri kalan kısmını da aşağı çekerek göğsümü tamamen ortaya çıkardığında meme ucum çoktan sertleşmiş ve hazır hale gelmişti. Onu kavradı, dolgunluğunu sıktı ve parmaklarını kıvrım boyunca gezdirdi.

Diğer eli diğer tarafıma geçti, o göğsümü kavradı ve elbisenin ipeğinin altındaki meme ucuyla oynadı. Bedenim ona daha da yaklaştı ve ağızlarımız sıcak ve yoğun bir şekilde buluştu. Dün tatlı ve duygu doluydu. Bugün de duygular vardı ama ham bir tutkuyla, hayvani bir içgüdüyle harmanlanmıştı ve şu anda bedenimin ırzına geçmesini dilememe neden oluyordu.

Ve dürüst olmak gerekirse, olanlardan çok da uzak değildi. Bedenlerimizin baskısından tökezledim ve o göğüslerimi okşamaya devam ederken sırtımı - hafifçe- duvara yaslanmış buldum. Ellerim boynuna dolandı, saçlarını yarı karıştırıp yarı çekmek için yukarı doğru hareket etti. Sonunda göğüslerimi serbest bıraktı ve ellerini vücudumun uzunluğu boyunca, kalçalarımından ve uyluklarımdan aşağıya, bacaklarımı kaplayan şeffaf, ipeksi kumaşın üzerinde gezdirdi. Ellerini tekrar yukarı kaydırarak eteğimi yukarı itti ve bir elini kalçamın altından geçirerek beline doladı ve elbiseyi yukarıda tuttu. Diğer eli siyah dantel tanga külotumun altından geçerek hazır olup olmadığını anlamaya çalıştı.

Öyleydim. Ilık, ıslak ve kaygandım ve içime soktuğu parmak o kadar kolay girdi ki, sonra ikisini, sonra üçünü denedi. Parmaklarını içime sokup çıkarırken ve ağız boynumda sert, morartıcı öpücükler bırakırken inledim ve sırtımda bir kavis çizdim. Kendi ellerim pantolonunu çözmeye çalışıyordu. Pantolonunu ve boxerını indirdiğimde kalçalarımı kavradı ve beni duvara bakacak şekilde çevirdi. Eteğimi tekrar yukarı itti ve külotumu kalçalarımın yarısına kadar çekti. Eğildim ve kollarımı uzattım, ellerimi duvara dayanmak için kullandım.

İçime girdi, güçlü ve derin, hiçbir birikim veya alay olmadan. Hatırladığım kadar sert ve uzundu, aynı derecede harikaydı. Ellerini kalçalarımında sabitleyerek, daha önce onda gördüğüm, benim de paylaştığım ihtiyacı umutsuzca doyumaya çalışarak kabaca içime doğru itti. İçime her sokuşunda çığlık atıyordum,

Dükkâna başka biri gelme ihtimaline karşı sessiz olmam gerektiğini biliyordum. Ama olamadım. Bu anın kontrolden çıkmış tutkusuna, ikimizi de tüketen kıvrımlı, ilkel şehvete kendimi fazla kaptırmıştım. Ve tüm bunların altında yatan, onun Seth olduğunun farkına varmaktı. Seth, Seth, Seth... herkesten çok sevdiğim kişi. *Sen dünyasın.*

Ellerini kalçalarımın yukarı kaldırarak göğüslerimi avuçladı ve beni pozisyonumu yeniden ayarlamaya zorladı. Her zaman, ritmini hiç bozmadı, hızlı ve acil kaldı. Parmaklarıyla meme uçlarımı sıktı ve ben daha yüksek sesle bağırdım. Sanırım bu onu daha da tahrik etti ve içime daha sert girmesi için teşvik etti. Onu daha da heyecanlandırmayı umarak kendimi tamamen bıraktım ve sesimle ilgili her türlü kısıtlamayı bıraktım. Ben ne kadar yüksek sesle inlersem, onun vücudu da benimkine o kadar fazla vuruyordu. Kendimi duvara yaslamamak için tek yapabildiğim buydu ve tekrar tekrar inlediğimde, bunun onu tahrik etmekle hiçbir ilgisi yoktu ve her şey yaptığımız şeyin kendinden geçirici ve enfes gücüyle ilgiliydi.

Ve sonunda boşaldığımda, kalçalarımın arasındaki sıcaklık dayanılmaz bir seviyeye ulaştığında, çığlık attığım isim onun ismiydi. Orgazmımla birlikte yeni bir ıslaklık dalgası geldi ve sonra inlediğini ve beni duvara itecek kadar sert bir hamle yaptığını duydum. Elleri hâlâ göğüslerimi sıkıyor, titreyerek boşalırken tırnakları hassas etime batıyordu. Uzun bir süre boşaldı, kısık çığlığı yavaş yavaş azalıyordu.

Çekip gittiğinde, bedenimde onu kaybetmek kendimi eksik hissetmeme neden oldu. Yine de doğrulup duvara yaslandım ve nefesimi tutmak için soluk soluğa kaldım. Sesim boğuk çıkıyordu.

"Tanrım," dedim. "Bu çok kötüydü."

Seth irkilmiş, sonra da incinmiş görünüyordu. "Kötü mü?"

"Hayır, kötü bir performans değil, daha çok pis, kötü bir şey. R derecesi alacak türden şeyler."

"Ne, bunu yapamaz mıyız?" Bir adım öne çıktı ve kollarını belime dolayarak boynuma sokuldu.

"Şey, evet... şey, lanet olsun. Olmamamız gerekiyordu. Hem de hiç. Sadece geçen seferki şey gibiydi... Bilmiyorum. Sevişmektir. Bu seferki..."

"Sikişmek mi?" diye ekledi.

"Aman Tanrım," diye inledim. "Seth Mortensen az önce yüksek sesle 'lanet' dedi. Son zamanlar yaklaşıyor."

Güldü ve yanağıma minik öpücükler kondurdu. "Ben masum değilim. Bunu kitaplarımdan biliyor olmalısınız."

"Evet, ama yine de. Sen O'Neill değilsin. Tabii benim bilmediğim yumruk yumruğa kavgalara girmiyorsan."

"Mmm...son zamanlarda değil."

Birbirimizin kollarında öylece durduk, ikimiz de yaptıklarımızın etkisiyle sıcacıktık. Sonra, tıpkı geçen seferki gibi, garip bir gariplik büyümeye başladı.

Maddie'nin aramasına bile gerek yoktu. Dikkatlice geri çekildim.

"Muhtemelen gitmelisin, ha?" Söylemedim ama onu daha sonra göreceğinden emindim.

"Evet, ama..." İç çekti ve alnını ovuşturdu. "Bu düşündüğümünden çok daha zor."

"Ne, yasadışı ve ucuz bir ilişki mi yaşıyorsun?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Ama demek istediğim, seninle birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederek ve senin bir succubus olmamanı dileyerek yıllarımı harcadım. Kendimi hep aşağılıyordum... Böyle seksle tüketildiğim için kendimi çok sığ hissediyordum. Ve şimdi nihayet gerçekleştiğine göre -artık bir succubus olmadığına göre- bu hiç de yüzeysel ya da sığ değil. Bu çok... Bilmiyorum. Çok güçlü. Keşke bu yasadışı, ucuz bir ilişki olsaydı. Keşke bunu bu kadar derinden hissetmeseydim. Aksi takdirde, dün bitti dediğimizde, gerçekten bitmiş olurdu."

O zaman Maddie'yi terk edeceğini söylemesini ve tekrar birlikte olmayı her şeyden çok diledim. Ama söylemedi ve ben de kesinlikle bu konuyu açmayacaktım. Ayrıca, ne işe yarayacaktı ki? Sadece birkaç gün içinde normale dönecektim ve ilişkimiz eskisi gibi işlevsiz olacaktı. İstedğim şey anlamsızdı.

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "Seni tekrar görebilir miyim? Bir daha görüşmeyeceğimizi söylediğimizi biliyorum..."

"Seni tekrar görmek" derken "seninle tekrar seks yapmak" demek istediğini biliyordum. Ve bir şekilde, burada bir uçurumun kenarında olduğumuzu fark ettim. İlk sefer... şey, kazara değildi... ama kesinlikle beklenmedikti. Bu seferki kontrolden çıkmış hayvani bir şehvetti. Ama şimdi? Bu ilişkinin açıkça ilan edilmesi - önceden planlanmış seks - işleri tamamen yeni bir seviyeye taşıdı. Geri dönüşü yoktu. Sevdiğim o gözleri, sıcak ve nazik dudakları inceledim. Vücudumu değerlendirdim, nasıl acıdığını ama yine de zevkle yandığını. Sonra Maddie'nin özenle araştırılmış emlak paketine baktım.

Bu benim moralimi bozmalı, beni uyarmalıydı. İkimizin de burada kime ihanet ettiğimizi hatırlatıyordu. Seth pes etmişti ama ben eşikte olsam da hâlâ geri çekilebilir ve bizi bundan kurtarabilirdim. Hayır diyecek gücüm vardı.

"Evet," dedim sonunda. "Beni tekrar görebilirsin."

Bölüm 20

Eve geldiğimde **Dante** beni bekliyordu. Normalde yanımda birinin olması hoşuma giderdi ama Seth'le birlikte olduktan sonra Dante'nin varlığı artık beni rahatsız ediyor ve kafamı karıştırıyordu. Yine de hemen fark etmemiş gibi görünüyordu ve bunun yerine hemen Maddie'nin apartman paketine takıldı.

"Bu nedir?" diye sordu, birkaç sayfayı karıştırırken.

"Maddie benim için emlakçılık oynuyor." "Vay canına.

Bu konuda ciddi olduğunu düşünmemiştim."

Kanepede arkama yaslandım, dans etmekten, seksten ve son zamanlarda içinde yüzüyor gibi göründüğüm duygusal miazmadan yorulmuştum. Maddie'den bahsetmek beni pek de iyi hissettirmedi. "Ben de öyle olduğumu düşünmemiştim. Laf arasında bahsettim ve o da çılgına döndü."

"Alki Plajı, ha? Bunlardan bazıları oldukça güzel." Bir çıktığı havaya kaldırdı. "Yepyeni bir apartman daresi, hâlâ inşa ediliyor. Renkleri ve süslemeleri siz belirleyebilirsiniz."

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Şu anda alışverişe gidecek vaktim yok."

"Listedeki güçlü noktalardan biri Alki yakınlarında. Bir uğrayabilirsin."

Ona şaşkın bir bakış attım. "Ne zamandan beri taşınmamla ilgileniyorsun?"

Karşıma oturdu, hâlâ ilanlara bakıyordu. "Eğer yerel olarak satın alırsanız, burada kalacağınız için rahat olabilirim. Ayrıca, daha büyük bir ve birlikte yaşamayı deneyebiliriz." Bu beni

hazırlıksız yakaladı. "Öyle mi?"

"Bana bir anahtar verdin. Zaten burada yaşayabilirim."

"Biraz daha yer için benden para mı alacaksın, ha?" Alay ettim.

İç çekti, acı çekmiş görünüyordu. "Dostum, gerçekten en kötüsünü düşünüyorsun. Sana kira öderdim."

"Neyle?" İnanamayarak sordum.

"İşler iyi gidiyor. Bence işler yükselişte."

"Alınma bebeğim ama senin işin bu tür bir ivmeyi sürdürebilecek gibi görünmüyor. Bence bu bir tesadüftü." Çok erken konuşmuştum ve onu incittiğimi fark ettiğimde kendimi kötü hissettim. "Ama eğer taşınmak istersen bunu bir kenara bırakabiliriz. Belki ününüz yayılır ve işleriniz artmaya devam eder."

Bundan sonra biraz yatışmış görünüyordu, ancak kelimeleri söylediğimde

birlikte yaşama ihtimalimiz beni pek heyecanlandırmıyordu. Aklımda hâlâ Seth vardı. Ona kafayı takmak aptalcaydı, biliyordum. Bu kaçamağımız en fazla birkaç gün daha sürebilirdi. Nasıl olsa Dante'ye geri dönecekken onun üzerinde düşünmemeliydim.

Dante plaj araştırmamın nasıl gittiğini öğrenmek istedi ve ben de konu değişikliğini memnuniyetle karşıladım. Ona ilerlememle ilgili kısa bir özet geçtim.

"Seninle birlikte bakmamı ister misin?" diye sordu. "Nihayet yarın biraz zamanım var."

Tereddüt ettim. Gerçek şu ki, ayrılmadan hemen önce Seth bana bakacağını ve Kayla'yı da getireceğini söylemişti. Sonradan gelen parıltı çok ikna edici olabiliyordu. Yine de, onun güvende olacağına ikna etmek için çok uğraşmam gerekmişti ve dürüst olmak gerekirse, haklı olduğumu umuyordum.

"Başka insanları da işin içine soktum," dedim. "Bize bir şey olmaz."

Beni daha fazla sorgulayacağından korktum, özellikle de yanımda bir medyum olup olmadığı konusunda. Neyse ki peşini bıraktı. Dürüst olmak gerekirse plajları dolaşmak istediğini düşünmüyordum ve bu erteleme için minnettardım.

Daha sonra yatağa girdiğimizde, şüphe uyandırmadan onun zorlu ilerleyişini daha fazla ertelemem mümkün değildi. İyice iyileşmişim ve artık sırtımla ilgili bir mazeretim yoktu. Yine de içimi kemiren bir şey vardı. Sözde insan halimle hamile kalıp kalamayacağım konusunda ilk şakayı yapan Dante'nin kendisiydi. Bunun mümkün olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ve mümkün olsa bile, birkaç gün içinde ölümsüz halime dönsem bile bunun bir önemi olur muydu? Bunların nasıl işe yarayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Seth ve ben korunmamıştık. Ve birdenbire, eğer hamile kalma ihtimalim varsa - Nyx'in öngörüsü gerçekten gerçekleşebilirse - bir babalık anlaşmazlığını göze almak istemediğimi fark ettim.

Ben de Dante'nin cazibesine kapıldım ve ona tekrar oral seks yaptım. Karşılığında beni boşaltmaya çalıştı ama boşunaydı. Seth'le birlikte olduktan sonra, kendi arzum sıfırdı ve boşalamadığımı fark ettim. Ve böylece, Dante ile ilk kez, numara yaptım. Oldukça iyi bir taklitçiydim. Hiç şüphelenmedi.

Ertesi sabah geç uyudu, ben de onu uyandırmadan erkenden sıvıştım. Seth ve ben Bellevue'de bir restoranda buluşacaktık, umarım bizi görecektik tanıdıklarımızdan yeterince uzakta olurduk. Arabama doğru yürürken birinin yanıma geldiğini hissettim.

"Duyduğuma göre benim hakkımda hikâyeler yayıyormuşsun," dedi Cedric dostça.

İrkilerek ona baktım, içime bir huzursuzluk yayıldı. Cedric günün şüphelisiydi ve şimdiden bir iblisin teorilerine verdiği tepkiyi görmüştüm. Elbette şu anda pek de yıkıcı görünmüyordu ve Nanette'i suçladığına dair son teorilerimi henüz kimseye söylemediğim gerçeği de vardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Kristin, Nanette'e Jerome'u nasıl çağırması olabileceğini düşündüğünüzü söylediğinizizi söyledi." Sanki buna bir anlam vermeye çalışıyormuş gibi durakladı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, söylemedim."

Neredeyse yürümeyi bırakacaktım. "O zaman kim yaptı?"

"Biliyorsa ne olayım. Sadece başına gelenlerden benim sorumlu olmadığımı bilmen gerektiğini düşündüm." Başka bir şey söylemedi, başsağlığı dilemedi ya da sağlığımla ilgili bir soru sormadı. Açıkçası bir iblisten bunu bekleyemezdim. Benimle konuşmaya zahmet etmesi bile yeterince nadir bir durumdu ve doğal olarak yalan söylüyor olabilirdi.

"O zaman ona başka kim söylemiş olabilir bilmiyorum. Ya da neden. Sadece bir avuç insana söyledim." Bunu düşündükçe, yalan söylüyor olması gerektiğini daha iyi anladım. Sadece arkadaşlarıma söylemiştim.

Mükemmel mülayim yüz ifadesini korudu. "Dediğim gibi, bilmiyorum."

Alabama vardığımızda durakladım ve arabama yaslandım. "Onca yolu bana bunu söylemek için mi geldin?" Onun için zorlu bir yolculuk olduğundan değil.

"Kendini övme," dedi gülümseyerek. "Zebanilerinizle sohbet etmek için buradayım. Cehennem, Jerome'un geri dönme ihtimalini ortadan kaldırdı. Orada Birkaç gün içinde yetkili biri meseleyi çözmek için burada olacak."

Omurgamdan aşağı inen ürpertiye görmezden gelmeye ve sözlerinin geri kalanını ayırtırmaya çalıştım. Cedric, Grace ve Mei'yle yakınlaşıyordu. Hiç şaşırmadım. Buraya yeni bir baş iblis atamak için gelen her kimse en çok bu ikisini sorgulayacaktı. "Teşekkür ederim," dedim. Bu konuda başka ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum, bu yüzden aklımda olan başka bir şeye geçtim. "Hey, son zamanlarda tarikatınız hakkında pek bir şey duymadım."

"Evet, oldukça sessizler. Belki de sen yardım etmişsindir."

"Pek bir şey yaptığımı sanmıyorum." Ben de tarikatın yapacak bir şeyi kalmadığından şüphelenmeye başlamıştım. "Melekleri" Jerome'un çağırılması sırasında onları etkili bir dikkat dağıtıcı olarak kullandığına göre artık onlara ihtiyaç kalmamıştı. Kapımı tıklatarak açtım ve aklıma bir başka merak uyandırıcı düşünce geldi. "Tawny ile işler nasıl gidiyor?"

Cedric yüzünü buruşturdu. "Şey... birkaç kez dışarı çıktık."

"Ve?"

"Benim özel hayatım seni ilgilendirmez."

"Yeterince adil." Binmeye başladım.

"Ama bilmeniz gerekiyorsa..."

Durakladım ve bir kaşımı kaldırdım. "Evet?"

"Konuşması... biraz eksik," diye itiraf etti.

Elimde değildi. Güldüm. "Buna cidden şaşırdın mı?" "Güzellik derinde, biliyorum... Sanırım *biraz* daha fazlasını umuyordum. derinlik."

Onun güzel bulduğu şey hakkında yorum yapmamayı tercih ettim. "Almayın bunu

ama ucuz seksten fazlasını istemeyeceğini düşündüm." Bana bir bakış attı.

"İblis olduğum için mi?"

"Bana öyle bakma. Romantik olmak senin iş tanımında yok."

"Doğru, doğru. Ama en azından, ucuz seksimle biraz anlayışlı olmak isterdim. Günlük olarak nelere katlandığım hakkında belli belirsiz bir fikri olan biri." Hâlâ huysuz ve iblis gibi davranıyordu ama içinde şaşırtıcı derecede insani bir şeyler fısıldıyordu.

Ona bunun pek olası olmadığını söylemeye başladım. Sonra Kristin'i düşündüm, onu yaşlı gözlerle izleyen ve onun iyiliği için endişelenen Kristin'i. "İşinizi anlayan ve saçmalığını takdir eden biri mi? Stresli olduğunda sana yardım etmekle, seninle bağlantı kurmakla ve artık söylemene bile gerek kalmayacak kadar bir şeyleri anlamakla ilgilenen biri mi? Aradığınız şey bu mu?"

Homurdandı. "Evet, sanki öyle bir şey olacakmış gibi."

"Bilmiyorum. Belki dışarıda öyle biri vardır."

"Uzun zamandır insan olmayabilirsin ama hala onların hayallerine tutunuyorsun. Bunlar peri masalları. Sen buna sahip olamazsın. Bunu kabul edemem. Sonra görüşürüz." Onu görebilecek ölümlüleri umursamadan ortadan kayboldu.

Söylediklerinin doğru olup olmadığını merak ederek boş gözlerle onun olduğu yere baktım. Tam önünde duran iyi bir eşleşmeyi mi kaçıırıyordu? Yoksa Kristin ona olan aşkı yüzünden kendini mi kandırıyordu? Ve *ben* de Seth'e olan duygularıyla kendimi mi kandırıyordum? Ona gerçekten bağlı hissediyor muydum yoksa tüm bunlar sadece şehvet miydi?

Artık hiçbir şey için üzülmenin anlamı yoktu. Cedric şu anda beni öldürmek istiyor gibi görünmüyordu, bu yüzden alabileceğim en iyi şey buydu.

Bellevue'ye doğru yola çıktım, tam da şehirden sabah işe gidiş geliş saatleri sona ermek üzereydi. Bellevue bir banliyö, kendi başına bir şehirdi ve seçtiğimiz restoran Bellevue'nin eski şehir merkezindeydi, bir alışveriş merkezi şehrin gözde alanlarını yeniden düzenlediğinde yerini almıştı.

Burası bir kuyumcu dükkânı ile bir pastanenin arasına sıkışmış sessiz, küçük bir bistro idi. Seth ve Kayla çoktan oradaydı. Kayla Seth'in yanındaki yükseltici koltuğa oturmuş, Seth menüyü karıştırırken Kayla da doldurulmuş bir tek boynuzlu atı inceliyordu. İkisini de görmek içimde sıcaklık ve mutluluk dalgaları yarattı.

"Selam çocuklar," dedim karşılırlarına geçerek. Kayla bana utangaç bir gülümseme verdi ve Seth'in yüzü aydınladı. Saçları her zamanki gibi dağınıktı ve bugünkü tişörtünde varlığını bile unuttuğum bir mısır gevreği olan Trix'in reklamı vardı.

"Bunu yaptığınız için teşekkürler," dedim. "Gerçekten minnettarım."

Seth'in gülümsemesi arttı ama gözlerinde ufak da olsa bir endişe gördüm. "Sadece emin olduğun sürece... bilirsin işte..." El yordamıyla bardağını almaya çalışan Kayla'ya baktı. Seth, bardağı devirmeden önce ona yardım etmek için aceleyle araya girdi.

"Kolay olacak," dedim. "Belki sıkıcı bile olabilir. Sadece etrafta dolaşacağız ve

Beyaz taş ya da kayaya benzeyen bir şey arayın."

"Peki Kayla yardım edebilir mi?"

Küçük kıza doğru döndüm. İkimizin arasına baktı, mavi gözleri genişti ve ürktücü bir şekilde biliyordu.

"Sanırım öyle. Yine, bu noktada, nedenini gerçekten anlamadan sadece bir şeyler hissediyor. Eğer Jerome'a yaklaşırsak, ne olduğunu bilmes bile bir tür tepki göstereceğini düşünüyorum." En azından ben öyle umuyordum.

Ondan sonra yemeğin geri kalanında görevimizden hiç bahsetmedik. Onun yerine havadan sudan konuştuk ve Kayla'ya yaltaklandık ama bu neredeyse otomatik pilota yaptığımız, dikkatimizi bile vermediğimiz bir şeydi. Gerçekten, Seth ve ben birbirimiz tarafından tüketilmiştik. Bu şehvetten de öte bir şeydi, gerçi bugün dekolteli bluzumu fark etmiş olmasını umuyordum. Kendimi onun varlığıyla ışıldarken buldum. Ona yakın olmayı, içime yayılan neşeyi hissetmeyi seviyordum. Yeniden aşık olmak gibiydi. Cedric'in bir peri masalı olduğunu söylediği o bağ ve anlayıştı bu.

İşimizi bitirip ilk plajımızı keşfetmeye çıktığımızda bile aramızdaki elektrik ve sıcaklık devam etti. Kayla bir süre aramızda yürüdü, her birimiz bir elini tuttuk. Kumla biraz boğuştu ama etrafındaki görüntülerden sonsuz derecede etkilenmiş görünüyordu: dalgalar, martılar, diğer çocuklar. Bugün yağmur dinmişti ve baharın gerçekten geldiği umuduyla bizimle alay eden güneş ışığı vardı.

Ancak hiç beyaz kaya bulamadık ve Kayla geçmişte benimle, hatta Dante ile olduğu gibi sıra dışı tepkiler vermedi. İkinci kumsala geldiğimizde yavaşlamaya başladı ve bunun umduğum gibi agresif bir av günü olmayacağını anladım. Bir süre sonra Seth onu kucağına aldı ve taşıdı. Aramız bitene kadar uyanık kalmayı başardı ama hemen arabada uyuyakaldı.

Günü bitirmek zorunda olduğumuzu biliyordum ama eve dönerken harika tatlılar sunan küçük bir kafede durduk. Seth ve ben yan yana otururken ben de Kayla'yı kucağıma alarak köşedeki bir masaya yerleştik. Bir parça cheesecake'i paylaşmaya karar verdik ve doğal olarak benim de kahve içmem gerekiyordu. Kayla hâlâ uykulu bir şekilde bana yaslanmıştı ama sanki şekerin yaklaştığını hissetmiş gibi cesurca uyanmıştı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Hey," dedim nazikçe. "Bugün sihirli bir şey gördün mü?" Geçmişte bana böyle hitap etmişti.

Başını salladı ve benim jestimin aynısı olarak yanağıma dokunmak için uzandı. "Tekrar ne zaman büyülü olacaksınız?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedim ona. "Yakında."

Seth'in bacağına bacağıma değmesi, Kayla oradayken biraz utandığım bazı yasak duyguları harekete geçirmeye başlamıştı. Ona baktığımda gözlerinde şehvetten ziyade bir şey gördüğümde daha da irkildim.

yumuşak ve hassas.

"Ne?" diye sordum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Senin sayende," dedi. "Sadece onunla etkileşim kurma şeklin bile... olağanüstü."

"Onu konuşturabildiğim için mi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ondan daha fazlası. Diğer kızlarda da gördüm."

Çocuklarla iyi anlaşıyorsun. Senden harika bir anne olur."

Maddie de aynı yorumu yapmıştı. Seth'in çocuk özlemimi gerçekten ve tam olarak kavradığını hiç sanmıyorum. Sözleri beni hem sevinç hem de kederle doldurdu. Bir an için ona Nyx'in rüyasını ve tuhaf hamilelik teorisini anlatmayı düşündüm. Ancak bu şeyler benim için çok kırılgan ve çok değerliydi ve cheesecake'in tesadüfi gelişi beni daha fazla düşünmekten kurtardı.

Cheesecake limonlu frambuazlıydı, belki Kayla için biraz maceraperestti ama tereddüt etmeden yedi. Seth kendi payından bizden önce vazgeçti ve o ve ben son lokmaya kadar bitirdik.

"Mükemmel," diye düşündü. "Onu Terry ve Andrea'ya geri götüreceğim, tam da şekerin etkisini göstereceği zamanda. Bir daha asla dışarı çıkmasına izin vermezler." Kaşlarını çatı. "Ona tekrar ihtiyacınız olacak mı? Sanırım yarın bir tür oyun randevusu var."

İçimi çektim ve gerçeklik altın anımı kararttı. "Bilmiyorum. Yakın yerler tükeniyor. Bundan sonra kuzeye, Edmonds civarına gitmem gerekecek, gerçi Dante Jerome'un daha uzakta, Olimpiyat Yarımadası'nda falan olabileceğini söyledi. Çağırınlar onu yakın tutmak isteyecektir ama 'yakın' on mil de olabilir, yüz mil de."

"Sahile günübirlik bir geziyle gidemezsin," diye gözlemledi Seth. Masanın altından elini sempatiyle benimkinin üzerine koydu. "Özür dilerim."

Ben de onun elini sıktım. "Her şey olacağına varır, sanırım." "Yine de elimden geldiğince yardım etmek istiyorum."

Ona alaycı bir gülümseme sundum. "Succubus olmaya geri dönmeme yardım etmek ister misin?"

Karşılığında gülümsemesi de aynı derecede acı tatlıydı. "Bunların hiçbirinin iyi sonuçlanmasına imkân yok Georgina. Bazen... bazen kötünün iyisini seçmeli ve yapabiliyorken tatlı anlarımızın tadını çıkarmalıyız."

Bunun gibi. Ve ortak bir içgüdüyle ikimiz de sustuk, bu kısa aranın, kendimizi kaptırdığımız bu rüyanın tadını çıkardık. Şimdilik sadece böyle birlikte oturmak yeterliydi. Eli bacağımda boş boş hareket ediyor, rahatlık ve sevgi sunuyordu... en azından bir süreliğine. Çok geçmeden, tatlı şefkat biraz daha arzulu bir şeye dönüştü. Gözleriyle karşılaştım ve dün gece beni duvara fırlatan o hayvani yoğunluk olmasa da, gözlerinde hala ne kadar çok arzuladığını anlatan bir özlem vardı.

Beni istiyordu, bana daha yakın olmak istiyordu. Bedenim buna karşılık verdi ve sonra ikimiz de tekrar uykuya dalmış olan Kayla'ya baktık. İçinde bulunduğumuz durumun saçmalığını fark ederek güldük.

"Onu geri getirmeliyim," dedi Seth.

"Evet," dedim, ayrılma düşüncesine üzülmüştüm ama kesinlikle yeğeni etraftayken öpüşecek kadar tahrik olmamıştım.

Beni Bellevue'deki arabama geri götürdü. Ayrılık öpücüğümüz nazik ve hafifti, neredeyse tereddütlüydü. Tüm bu ilişkinin tipik bir özelliği gibiydi, sanki pek gerçek değilmiş ve her an uçup gidecekmiş gibiydi.

"Neye ihtiyacın olursa Thetis," diye kulağıma nefes verdi. "Neye ihtiyacın olursa yaparım. Yapacağımı biliyorsun."

Göğsümde acı ve coşku dolu bir çiçek açtı. Ayrıldığımız günden beri bana eski evcil hayvan ismi olan Thetis diye hitap etmemişti. "Biliyorum," diye mırıldandım gömleğinin içine. "Biliyorum."

Çok geçmeden Queen Anne'e döndüm ve binamın hemen önünde güzel bir yer buldum. Kafam Seth, Kayla, Jerome ve daha yüzlerce şeyle doluydu. O kadar dikkatim dağılmıştı ki daireme adım attığımda neredeyse kanepemde oturan Grace'in yanından geçip gidiyordum. Elbette, tüm hafta boyunca kapıyı açar açmaz bana saldırmayan ilk iblis olduğunu düşünürsek, onun kurnazlığına verdiğim tepki anlaşılabilirdi.

"Grace mi?" Belki de o değildir diye merakla sordum.

Seattle Metropolitan dergisinin Seattle'ın en iyi brunch'larıyla ilgili sayısını karıştırıyordu. Bana baktığında gözlerinde şeytani mükemmelliğin bile gizleyemediği bir yorgunluk vardı. Onu yalnız görmek neredeyse burada olması kadar tuhaftı. O ve Mei'nin bir bütün olmasına o kadar alışmıştım ki, son zamanlarda zorunlu olarak ayrılmaları neredeyse Jerome'un çağırılması kadar trajik görünüyordu.

"İşte buradasın," dedi. "Neredeyse gidiyordum."

"Özür dilerim," dedim. Ciddiydim. Son zamanlarda onun ve Mei'nin iyi tarafındaymışım gibi görünüyordu ve böyle kalmasını istiyordum. İblisler beklemeyi sevmezdi ve bir baş iblisin doğuştan gelen bağlantısı olmadan beni zamanın ve mekânın ötesinde anında bulamazdı.

Grace gönülsüzce omuz silkti. "Benim için fark etmez. Tüm bu politika ve çekişmelerden birkaç dakika uzaklaşmak oldukça keyifli."

"Tahmin edebiliyorum." Kaşlarımı çattım. "Hayır, bekle. Hayal edebileceğimi sanmıyorum."

Yemin ederim, bir an güleceğini sandım ama o mükemmel taş suratını korudu.

"Yakında her şey bitecek, bu yüzden seni görmeye geldim. Mei ve ben bugün diğer tüm küçücük ölümsüzlerle konuştuk. Yarından sonraki gün, Ephraim adında kurumsal bir iblis Jerome'un yerine kimin geçeceğine dair son kararını verecek."

Mideme soğuk bir yumru yerleşti. "Bu kadar çabuk mu?"

"Cehennem zaman ve kaynak israfını sevmez."

"Sanırım öyle değil."

"Ephraim zaten bölgede ve durumu değerlendirmeye çalışırken sizinle konuşmaya gelebilir. İşinizi, Jerome döneminde işlerin nasıl yürüdüğünü vs. öğrenmek isteyecektir."

Her kelimeyle birlikte morali daha da bozuldu. Jerome'u bulma şansım azalıyordu. Her an yeni bir baş iblisimiz olabilirdi.

"Gerçeği söylemekten korkmayın," diye tavsiyede bulundu. "Bunun daha küçük ölümsüzler arasında genellikle bir endişe kaynağı olduğunu biliyorum, gücendirmekten korkuyorlar."

Nanette'i düşünerek, "Onun gibi bir şey," diye mırıldandım.

"Belli ki Ephraim'i kızdırmak istemiyorsunuz ama onun şu anda buradaki anlaşmazlığa dahil olan hiç kimseyle bir ilişkisi yok. Fikrinizi belirttiğiniz için sizi cezalandırmayacaktır."

"Sanırım o da dinlemeyebilir."

İşte oradaydı. Dudaklarının küçük bir kıvrımı, o kadar çabuk kayboldu ki gördüğümde bile emin değildim. Koltuktan kalktı ve dalgınca blazer ceketini çekti. Koyu, koyu kırmızıydı, şık siyah pantolonu ve rügan topuklu ayakkabılarıyla eşleşmişti. Ceketinin yakasının altında, toplantıda taktığı kalın kolyenin aynısı gözümde çarptı. Mei'nin daha şık olanını hatırladım ve bir sonraki sözlerime karşı koyamadım.

"Tuhaf gelebilir ama son zamanlarda Mei'yle farklı giyindiğinizi fark ettim." Bunu söyler söylemez, kendisine ve Mei'ye taklitçi dediğim için bana kızmayacağını umdum. Neyse ki her zamanki gibi kayıtsız kaldı.

"Böyle zamanlarda kendinizi farklılaştırmak akıllıca olacaktır. Şu anda hiçbirimizin işi güvende değil."

İki kere düşündüm. Tüm bu çılgınlık içinde Grace ve Mei'nin korkacak bir şeyleri olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Ama tabii ki vardı. Cehennem yeniden yapılanmaya gittiğinde, büyük yapıyı değiştirme eğiliminde oluyordu. Grace ve Mei'yi transfer etmeye ve burada yepyeni bir dizi şeytani lider kurmaya karar verebilirlerdi. Bu fikir Jerome'u kaybetmekten daha çok hoşuma gitmedi. Her şeyin aynı kalmasını istiyordum. Grace'in yüzünde gördüğüm yorgunluğu incelediğimde, endişelenecek çok şeyi olan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim.

"Şey... ne olursa olsun, bence harika bir iş çıkarıyorsun. Çok fazla temizlik ve hasar kontrolü yapmak zorunda kaldın ve sonra tüm bu iblislerle..." Başımı salladım. "Bilmiyorum. Bunu fark etmemeleri aptallık olurdu."

Grace'in yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Buna neredeyse şaşkınlık diyecektim ama dikkatli ve buz gibi soğukkanlılığı kesin bir şey söylemeyi zorlaştırıyordu. "Teşekkür ederim Georgina." Sesi sertti, sanki iltifatlarla uğraşmak onu rahatsız ediyormuş gibiydi. "Umarım duygularını Ephraim'le paylaşırın, eğer seninle konuşursa."

"Elbette," dedim. "Sorun değil."

Mutfağımdaki saate hızlıca bir göz attıktan sonra bana döndü ve başını salladı. "Diğerleriyle buluşmam gerekiyor. Seninle yakında tekrar konuşacağım." Gözden kayboldu ama karşılığında bir veda edemedim.

Az önce bir şey görmüştüm. Her şeyi değiştiren bir şey.

Donup kalmıştım. Tüm bu süre boyunca, geçen hafta boyunca, kafamda bir şeyler dönüp duruyordu. Grace ve Mei'nin işlerine olan bağlılıklarını, kaos çıktığında her zaman yardım etmek için orada olduklarını fark etmiştim. Ayrıca son zamanlarda yeni iş yükü nedeniyle sık sık ayrılmak zorunda kaldıklarını ve Grace'in de söylediği gibi artık muhtemelen ayrı ayrı inceleneceklerini de not etmiştim. Neden olmasınlar ki? Eğer birisi Seattle'ı yönetecek yeni bir iblis arayacaksa, neden *halihazırda* Seattle'ı yönetenlere bakmasın ki?

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

Ama bundan daha fazlası vardı. Mesele sadece Grace ya da Mei'nin Jerome'u çağırarak için mükemmel bir nedene sahip olması değildi. Önümde sebepten fazlası vardı. Kanıtım vardı.

Yatak odama koşarak, Mary'nin madalyonunun fotoğrafını çılgınca aradım, kaybolmuş olduğundan emindim. Yoktu. Hâlâ oradaydı, komodininin yere düşmüştü. Elime aldım.

"Aman *Tanrım*."

İşte oradaydı. Grace başını çevirdiğinde, kalın kolyeyi ve kahverengi ve siyah taşlardan oluşan ağıni daha iyi görebildim. Cevap tam önümde duruyordu. Mahzen toplantısında, kolyenin taş işçiliğinin hilal şeklindeki bir parçasını fark etmiştim. Bunun süslemeden başka bir şey olduğunu fark etmemiştim ama şimdi fotoğrafı Grace'in üzerinde gördüklerimle karşılaştırdığımda gerçek apaçık ortadaydı.

Grace mührün bir parçasına sahipti. Bu, madalyonun sol tarafıydı ve hayali hilal şeklini vermek için düzensiz bir şekilde ayrılmıştı. Ama başını eğdiğinde sembollerin ince oymalarını görmüştüm. Hepsi aynıydı. Bu mühürdü.

Fotoğraf elimden düştü ve oturma odasına koşarak cep telefonumu almaya çalıştım. Ellerim titriyordu ve zar zor çevirebildim. Tabii bir an kimi aradığımdan emin olamadım. Hugh, karar verdim. Ona ve diğer arkadaşlarıma şunu söylemeliydim-

"Bırak onu."

Güçlü bir el ağzımı kapattı ve beni geriye doğru itti. Sırtım birine çarptı, kaya gibi sağlam göğsü olan uzun boylu bir adamdı bu. Diğer eli uzanıp bileğimi sardı ve saatimin halkalarının acı verici bir şekilde içeri girmesine neden oldu.

"Bırak onu," dedi. "Ne gördüğünü biliyorum. Ben de gördüm. Ama kimseye söyleyemezsin. Henüz değil."

Kalbimin kulaklarımda attığını zar zor duyabiliyordum ama önemli değildi. Bu sesi tanıyordum, çok yakından tanıyordum. Rüyalarıma musallat olmuştu.

-Daha doğrusu son altı aydır kâbuslarımda. O gün onun sesini tanıyamamış olmam, Nanette'in bana saldırmasından sonra ne kadar kendimde olmadığının bir göstergesiydi.

Telefonu düşürdüm.

Bileğimdeki tutuşunu bıraktı ve bir an sonra ağzımdaki eli de çekildi. Mucizevi bir şekilde çığlık atmaya başlamadım. Yavaşça, yavaşça arkamı döndüm, ne bulacağımı çok iyi biliyordum. Mavi-yeşil gözler, tıpkı etrafında büyüdüğüm deniz gibi.

"Roman."

Bölüm 21

Söyleyebileceğim tek bir şey vardı.

"Beni öldürmek için buradasın."

Bu, "Hayır, elbette değil" veya "Neden böyle düşündün?" gibi bir şey söylemesi için harika bir işaret olurdu. Bu yanıtlardan herhangi biri ya da bir varyasyonu son derece güven verici olurdu.

Onun yerine dedi ki:

"Henüz değil."

"Kahretsin."

Hiçbir işe yaramayacağını bildiğim için birkaç adım geri attım. Tam bir succubus modunda olsam bile, ona karşı koyabilmemin hiçbir yolu yoktu. Roman bir nefilim, Jerome'un yarı insan piç oğluydu. Nefilimler küçük ve büyük ölümsüzlerin garip bir karışımıydı. Nefilimler evrenin yaratılışından beri var olmamışlardı ama ölümsüz olarak doğmuşlardı ve potansiyel olarak daha büyük bir ölümsüzle aynı güçlere sahip olabilirlerdi. Roman da en az Jerome kadar güçlüydü ama patronum ya da benzerlerinin aksine, Roman daha yüksek bir güce hesap vermiyordu. O bir hayduttu, bu da onu sinirlendiğinde tehlikeli yapıyordu.

Ve bana kızmakta sonuna kadar haklıydı. Cennet ve Cehennem'in kendi türlerini avlama şekline kızan Roman ve ikiz kardeşi Helena, diğer ölümsüzlerden intikam almak için kanunsuz bir av çılgınlığına başlamıştı. Onunla çıkarken bunu bilmiyordum ve sonunda onları durdurmak ve kız kardeşini öldürtmek için etkili olmuştum.

"Burada ne yapıyorsun o zaman?" Sonunda sordum.

Kollarını kavuşturup duvara yaslanan Roman'ın duruşu rahattı. Tıpkı hatırladığım gibi görünüyordu, bana kıyasla devasa boyu, yumuşak siyah saçları ve o muhteşem gözleriyle. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin," dedi. "Seni öldürmemi mi istiyorsun?"

"Hayır! Tabii ki hayır. Ama burada olmanız için başka bir neden düşünemiyorum. Nedense buraya sosyal bir görüşme için geldiğinden şüpheliyim." Korkuma rağmen alaycılığım hâlâ işe yarıyordu. Carter bana Roman'ın Seattle'a dönme ihtimalinin düşük olduğunu, kendisinin ve Jerome'un onu izleyeceğini söylemişti. Ama Jerome'un artık gözcülük yapmak için burada olmadığını tedirginlikle fark ettim.

"Ünlü efendimi bulmaya yardım etmek için buradayım." Roman'ın sesi kendini beğenmiş bir şekildeydi.

Konuştı ve eminim ki benim tepkimi izlemekten büyük bir zevk alıyordu. Umarım tatmin olmuştur çünkü çenem tam olarak yere çarpmasa da oldukça yaklaşmıştı.

"Saçmalık."

"Neden bana inanmıyorsun?"

"Çünkü bunun için bir nedenin yok!" Korkum yeniden, bu kez kuşkuyla bastırılıyordu. "Jerome'dan nefret ediyorsun."

"Evet, bu doğru."

"Benimle oynamayı bırak o zaman. Yardım etmek için burada değilsin." "Öyle mi? O zaman nasıl oldu da sana mühür notları konusunda yardım ettim?"

"Yapmadın-" Bir an için donup kaldım. "Aman Tanrım. O sendin."

"Gerçekten mi?" dedi Roman dostça. "Senin için yaptığım onca şeyi düşününce çok daha nazik olmalısın."

"Öyle mi? Sahillerde amaçsızca dolaşarak vaktini boşa harcadığını hatırlamıyorum."

"Hayır. Sobaları havaya uçurmak ve yaralı genç kızları yatağa taşımakla meşguldüm."

Bir sandalyeye çöktüm ve gözlerimi kapattım. "Gerçekten Carter değildi." Melek müdahale etmeme konusunda doğruyu söylüyordu. Gözlerimi tekrar açtım. "Ve bana kibritleri sen verdin, değil mi? Bu tam da senin yapacağın türden boktan bir şey."

Alınmış bir tavır takındı. "O anda yoksunluk nöbeti geçirmeye hazırmış gibi görüldüğünü düşünürsek, bu benim için oldukça hoş bir davranıştı."

"Bu hiç mantıklı değil. Jerome'u bulmaya yardım etmek için burada olamazsın. Gerçekten neler oluyor?"

"Onu bulmaya yardım edersem nedeni önemli mi?"

"Evet! Onu bulmak istiyorsan, sadece onu derhal yok edebilmek için önemli."

"Onu yok etmek istemiyorum."

"Sana güvenmek için hiçbir sebebim yok."

Gözleri biraz kısıldı. "Ve hafızam beni yanıltmıyorsa, sana güvenmek için hiçbir nedenim yok."

Omuz silktim, artık korkamayacak kadar bitkin düşmüştüm. "O zaman ödeştik, ha? Tabii güvensizliğini beni yeryüzünden silmek için kullanman dışında."

"Ve dışarıdaki iblis sürüsüne şehirde bir nefilim olduğunu söyleyebilirsin." Roman güldü. "Oh, buna bayılırlar, değil mi? Eğer içlerinden biri bir nefilimi avlayıp öldürebilirse, bu onların buradaki konumlarını oldukça sağlamlaştırır."

"Evet, sanki kimseye söyleme şansım olacaktı gibi." İçimi çektim. "Roman, eğer beni yok etmeyeceksen, o zaman benden tam olarak ne istiyorsun? Neden onca zaman beni kurtardın?"

"Çünkü bu lanet kasabada Jerome'u bulma şansı olan tek kişi sensin. Ve benden çok daha rahat hareket edebiliyorsun."

"En son kontrol ettiğimde, Küçükler Vuruşma Ligi'nde olan sendin, ben değil. Şu anda kendimi savunmak için herhangi bir gücüm yok."

"Evet, ama etrafı kurcalarken yakalanırsanız, insanlar size karşı açık sezon ilan etmeyecektir... Yani, o sürtük iblis dışında."

Hatırlayınca yüzümü buruşturdum ve Roman ileri atıldı.

"Bak Georgina, oturup seni öldürüp öldürmeyeceğimi tartışabiliriz ya da bunu çözmeye ve patronunu geri almaya çalışabiliriz. O zaman seni öldürmemi daha derinlemesine inceleyebiliriz."

"Tanrım," diye inleyerek ayağa kalktım. Sigarama ihtiyacım vardı. Roman yakmamı izledi.

"En son buralarda olduğumdan beri yeni bir alışkanlık."

"Aslında eski bir tane. Ve ders verecek havada değilim." Tekrar oturdum, nikotinimle çok daha rahatlamış hissediyordum. Aubrey kısa bir süre sonra dışarı çıktı, görünüşe göre sosyopat ama yine de ürkütücü derecede seksi -Ölümsüz bizimle takılıyor. "Peki, anlayacak ne var? Grace'ti. Boynundaki mührü gördüğünü söylemiştin."

Roman mutfak masamdaki sandalyeye oturdu ve ayağa kalktı. "Evet. Bunu kendisine olabildiğince yakın tutması mantıklı, ancak bu kadar açıkta olması biraz cesaret ister."

"O zaman neden kimseye söylememe izin vermiyorsun?"

Cık cık etti. "Düşün Georgina. Kime söyleyeceksin? Bütün bu karmaşa içinde hangi iblise güvenebileceğini düşünüyorsun? Hiçbiri Jerome'u sevmiyor. Hiçbiri onu geri istemiyor."

"Hugh'a söyleyecektim."

"*Kimseye* söyleyemezsin. Bugün seninle birlikte yürürken Cedric çıkageldi." Anlaşıldı. Roman'ın beni ne kadar zamandır görünmez bir şekilde takip ettiği belli değildi. "Nanette'e teorilerinden bahsetmeme konusunda doğruyu söylüyorsa, o zaman arkadaşlarından biri ona haber vermiş demektir."

"Hayır," dedim inatla. "Cedric'in yalan söylüyor olması daha muhtemel. Hiçbiri bana ihanet etmezdi."

Aubrey tam bir şaşkınlıkla Roman'ın kucağına atladı. Roman dalgın bir şekilde onun başını kaşıdı. "İstediğine inanabilirsin ama henüz kimseye söylemenin güvenli olduğunu sanmıyorum. Ben hariç tabii ki."

"Doğru. Ölmemi isteyen adam."

"Eh, bunu daha sonra konuşabiliriz. Şimdilik bildiklerimizin üzerinden geçelim."

Yaklaşan sonumla ilgili rahatça konuşmamızdan ve onun neden burada olduğunu hâlâ bilmememden pek hoşlanmıyordum. Yine de aklımı Jerome'da tutmak yardımcı oldu ve sonunda bu konuda gerçekten beyin fırtınası yapabileceğim birinin olması güzeldi.

"Grace'in çağırmaya yardım eden iblis olduğunu biliyoruz," dedim.

"Daha fazlası da olabilir, biliyorsun."

"Evet, ama sadece bir baş iblis pozisyonu var."

"Doğru. Sadece diğer olasılıkları göz ardı etmeyin. O ve buradaki diğer iblis oldukça sıkı fıkı."

Poker suratı Grace'inki kadar iyi olan Mei'yi düşündüm. "Evet... Gerçi şu anda oldukça bağımsız çalışıyorlar gibi görünüyor. Ama tartışmanın iyiliği için Grace'e bağlı kalacağız. Yani onun çağrının bir parçası olduğunu ve mührün yarısına sahip olduğunu biliyoruz. Bilmediğimiz şey: mührün diğer yarısının nerede olduğu, ona kimin yardım ettiği ve Jerome'un gerçekte nerede olduğu."

"Biraz ürkütücü," diye düşündü.

Birden aklıma bir düşünce geldi. "Dur bir dakika... Bunu daha basit hale getirebilirsin. Daha büyük bir ölümsüz Jerome'un hapishanesini dağıtabilir. Seninle, onu kurtarmak için mührün tamamını bulmamıza ya da bildiğimiz yarısını Grace'den almamıza gerek yok."

Roman utangaç bir ifadeye büründü. "Şey... Bunu yapabileceğimden emin değilim." "Neden olmasın? Jerome ile aynı güçlere sahipsin."

"İş dövüşmeye ve diğer şeylere geldiğinde gücüm onunla aynı, ama tam olarak aynı güçlere sahip değilim. Ben gerçek bir ölümsüz değilim. Mühür olmadan onu kurtarabilir miyim bilmiyorum."

"Çok güzel. Başladığımız yere geri döndük."

"Bilemiyorum. Her seferinde bir adım atmalıyız. Onu bulmaya çalışmaya devam edelim ve mührün diğer yarısının nerede olduğunu bulalım."

"Zamanımız tükeniyor," diye mırıldandım sigarayı söndürürken.

"Peki, neden yine sigara içiyorsun?"

"Bu şu anda gerçekten önemli değil," diye tersledim.

"Bilemiyorum. Ölümlü bir bedene sahip olsaydım, bu konuda biraz endişelenirdim." "Ben ölümlü değilim. Ve en fazla birkaç gün içinde normal halime döneceğim."

Muhtemelen çok daha erken."

"Mortensen yüzünden mi?"

"Şu anda bu konu hakkında konuşmuyoruz."

"Ayrılıkları bu kadar kolay atlatabildiğine göre, bu kadar zorlanacağını hiç düşünmemiştim. Aslında... senden daha önce hiç ayrılan oldu mu?"

Ona ters ters baktım, o kadar sinirlenmişim ki beni öldürmeye çalışıp çalışmaması umurumda bile değildi. "Şu anda bunu konuşmuyoruz."

"İyi, iyi. O zaman elimizde başka ne bilgi var?"

Beynimi zorladım. "Tarikat... Karanlığın Ordusu. Sanırım Jerome'un çağrılmasıyla onların faaliyetleri arasında bir bağlantı var. Onları kim kontrol ediyorsa - sanırım Grace - dikkatleri başka şeylerden uzaklaştırmak için gösterilerini zamanlıyor." Gösterileri hakkında bildiklerimi ve bunların neyle örtüştüğünü özetledim. "Yine de tüm faaliyetleri çağrının bir kısmıyla tam olarak örtüşmüyor. En azından benim bildiğim kadarıyla."

Roman düşünceliydi. "Hmm...şey, bazılarının hiçbir şeyle örtüşmemesi mümkün. Birkaçı da varlıklarını kanıtlamak için kırmızı saptırma olabilir. Sizi her zaman Kanada'ya kadar takip etmedim, bu yüzden tam olarak neye benzediklerini bilmiyorum."

"Vay canına. Sapıklığının sınırları varmış."

"Büyük bir acı gibi görünüyordu," dedi. "Belki Tim Hortons'a gitmek dışında."

Nephilim daha büyük ölümsüzler gibi ışınlanamıyordu, bu yüzden beni takip ederken normal ulaşım araçlarıyla sınırlı kalıyordu. Seth'le olan faaliyetlerimi düşününce, Roman'ın beni ne kadar gözetlediğini merak ettim. Benim mahrem faaliyetlerimi ilk kez en ön sıradan izliyor olamazdı. Eğer o bundan bahsetmeyecekse, ben de bahsetmeyecektim.

"Çağırma gününden beri, buraya indiklerinden beri sessizler. Sanırım Grace'in onlar için yapacak bir şeyi kalmadı," dedim.

"Muhtemelen..." Zihninin hâlâ şüpheyle dolu olduğu anlaşılıyordu. "Ama senin yerinde olsaydım, onlarla tekrar konuşurdum."

Ürperdim. "Hayır... Onlarla işimin bitmesini istiyorum. Bu adamları benim tanıdığım gibi tanıımıyorsun. Bu çok saçma."

"Tek bildiğim, Jerome'u kurtarmak için bulabildiğiniz her taşın altını üstüne getirmeniz gerektiği - kelime oyunu yapmıyorum -."

"Yapmak zorundayım, ha?" diye sordum. Sesindeki küstahlık hiç hoşuma gitmemişti. "Senin de onu bulmaya yardım edeceğini sanıyordum?"

"Yapacağım. Yarın. Tekrar ne zaman arayacaksın?" Bunu düşündüm. "Öğlen. İşten sonra."

Kapı çalındı ve ben de göz deliğine doğru ilerledim. "Bu Dante," diye mırıldandım. Hakkını yemeyelim, genellikle anahtarını kullanmadan önce kapıyı çalardı. Elimi kapı koluna dayadım ve Roman'a sorgulayan bir bakış attım.

"Öğlen seni bulurum," dedi. "Onu içeri aldıktan sonra kapıyı bir saniye açık tut."

Roman görünmez oldu ve ben de kapıyı açtım. Dante içeri girdi ve yanımdan geçen birinin hareketini hissedene kadar birkaç dakika daha orada durdum. Bugün her şey o kadar hızlı gelişmişti ki, sadece beni öldürmek isteyen adamlar temas kurduğumu değil, aynı zamanda onunla zaman geçirmek için ayarlamalar yaptığımı fark edecek zamanım bile olmamıştı. Vay be. Daha sonra uyumaya çalıştığımda bu beni ayakta tutacaktı.

Kapıyı kapattım ve Dante'nin yanağına hızlı bir öpücük kondurdum. Elinde bir çanta vardı ve iki kez bakmak zorunda kaldım.

"Macy's'den bir şey mi aldın?" diye haykırdım. "Nedense senin bir mağazaya girmenin bir vampirin gün ışığına çıkması gibi olacağını düşünmüştüm - yani şu anki durum bir yana."

Dante gözlerini devirdi ve çantayı yere bıraktı. Kollarını kavuşturarak duvara yaslandı. "Belki ben de durağanlıktayım. Bunu bir saniyeliğine unut

ve bana bugün herhangi bir iblisin bok listesine girip girmediğini söyle." İşte yine o tatlı endişe, onun tüm çabalarına rağmen ortaya çıkmıştı.

"Bildığım kadarıyla hayır, ama hey, gün henüz bitmedi."

Kimi aramaya gittiğime dair ayrıntıları geçiştirdim, esas olarak plajda geçirdiğim zamanın bir şey ortaya çıkarmadığını vurguladım. Ayrıca Cedric'in ziyaretinden ve Nanette'e şüphelerimden bahsetmediğine dair iddialarından bahsettim. Dante bu konuda şüpheli görünüyordu. Sonunda Grace'in ortaya çıkışıyla konuyu kapattım ve o noktada bocaladım. Dante'ye inanılmaz keşfimi, Grace'in mührü nasıl ele geçirdiğini anlatmak istiyordum. Yine de Roman her şeyi kendime saklamam için beni teşvik etmişti. Neden? Gerçekten herkese karşı bu kadar güvensiz miydi? Kendi art niyetleri mi vardı? Dante'ye keşfimi anlatırken, tüm sağduyuma rağmen dudağımı ısırdım. Bunu yapmak beni öldürüyordu, özellikle de Dante'nin bazı içgörülere sahip olabileceğini hissettiğim için. Ancak Roman'ın uyarısı çok güçlüydü, tıpkı onun görünmez bir şekilde hâlâ etrafta olabileceğine dair korkum gibi. Ve tabii ki Dante'ye Roman'dan bahsedemezdim.

Neyse ki Dante herhangi bir bilgi eksikliğini fark etmedi. "Dolu dolu bir gün geçirdin, succubus. Şirket iblisi gelip seninle hiç konuştu mu?"

"Henüz değil. Etrafta dolaşıp dolaşmadığını öğrenmek için çeteyle konuşma fırsatım olmadı." Macy's'in çantasına baktım, içinde ne olduğunu öğrenmek için can atıyordum.

Dante onu arkasından tekmeledi. "Ona ne söyleyeceksin?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Seattle hakkında bildiklerimi ona anlatacağım ve tavsiyelere gelince... şey, bilmiyorum." Grace'e artık güvenemiyordum ve Mei'nin rolü hâlâ bir muammaydı. Dante duygularımdaki değişimi fark etti ama nedenlerini fark etmedi.

"Daha önce söylediklerinden Grace'in ve diğer iblisin hayranı olduğunu düşünmüştüm."

"Mei," diye ekledim. "Bilmiyorum. Her şey çok yorucu." Konudan uzaklaşmak için çantayı işaret ettim. "Bana içinde ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bana o alaycı sırıtişlarından birini yaptı. "Neden bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü Macy's'den kendin için alışveriş yapman mümkün değil. Carter'dan sadece marjinal olarak daha iyi giyiniyorsun."

Dante başını salladı, yüzünde uzun süredir acı çeken bir ifade vardı. "Tamam, tamam. Bunu kendime saklayacağım." Çantayı aldı ve koridorda ilerlemeye başladı. Birkaç dakika sonra onu takip ettim ve yatak odamın kapısında yakaladım.

"Hadi ama! Ver şunu." Çantayı kaptım ama karşı koymadığı için zaferim küçük oldu. Çantayı açtım ve bulduğum şey karşısında nefesim kesildi. Kıvrım kıvrım parıldayan mor kumaş, yeni bahar çiğdemlerinin renginde ipek. Tereddütle çantadan çıkardım ve bileklerime kadar uzanan uzun bir bornoz ortaya çıktı. Şaşkınlıkla ona baktım. "Nedir bu?"

"Yıllarca yüksek öğrenim görmüş olan sensin," diye belirtti, kendinden son derece memnun görünüyordu. "Sen söyle."

Onu kaldırıp yüksekliğini ölçtüm. Neredeyse mükemmel görünüyordu. "Bu muhteşem.

Olay nedir?"

"Sahip olduğun o köhne şey hakkında söylenip durmandan bıkmıştım. Dürüst olmak gerekirse onu görmekten de yoruldum." Bakışlarımı görmezden geldi. "Ayrıca, son zamanlarda zor zamanlar geçiriyorsun. Senin için bile."

Çiçekler ve kahvaltı gibi diğer şeyleri düşündüm. Tüm akşam yemeği denemeleri. "Dante-"

Parmağını dudaklarıma bastırdı. "Bak, bir saniye sessiz ol. Ben kör değilim. Tüm bunların seni ne kadar strese soktuğunu anlayabiliyorum. Ve lanet olsun, eğer o kaltak iblisi elime geçirebilirim..." Gözlerinde öfke parlıyordu ve bunu üzerinden atmak için bir an durdu. "Her neyse, şakalarını yapmaya devam edebilirsin ve Jerome'u bulmak için inatla elinden geleni yapmaya devam edebilirsin, ama kendini yerin dibine sokuyorsun. Depresyondasın. Dikkatin dağınık. Konuştuğumuzda, sanki aklın başka bir yerdeymiş gibi. Seks hayatımız da öyle."

Tartışmak için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimden emin değildim. O haklıydı. Dikkatim dağılmıştı, ama bunun büyük bir kısmının -özellikle de yakınlaşma sırasında- Jerome'la bir ilgisi yoktu. Aklımda Seth vardı. Ben bir kelime bile edemedim Dante konuşmaya devam etti.

"Bak, şimdi özür dileyeceksin. Çünkü yaptığın şey bu ama buna gerek yok, succubus. Şu anda bencilce zaman geçirecek biri varsa o da sensin. Bir hafta kadar sonra her şey normale dönecek ve bencil olan ben olacağım."

Kalbimde bir şeyler burkuldu. Herkes onun pislik olduğunu söylüyordu ama sonunda güvenilir olanın ben olduğum ortaya çıktı. Gözlerimi kaçırđım.

"Peki cübbe nereye uyuyor?"

"Seni neşelendirecek bir şey. Gardırobun kırpıldığından beri." "Dante, son zamanlarda bana bir sürü şey alıyorsun. Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendimi daha iyi hissetmem için bana para -sahip olmadığınız para- atın."

"Elimde olmasaydı, 'atmazdım'," dedi kuru bir ifadeyle. "Hem zaten... ben öyle mumlarla, mehtaplı sahillerle ilgilenen ya da şiir okuyan biri değilim."

Yüzümü buruşturdum. "Bir süreliğine sahillerden uzak kalmak benim için sorun değil."

"Ama" diye devam etti, "mochaların ve ipeğin seni gülümsettiğini bilecek kadar seni iyi tanıyorum ve bu en azından benim yapabileceğim bir şey."

Kalbim daha da burkuldu ve elini tutmak için uzandım. Ne demek istediğini anlamıştım. Aşırı romantik jestler yapmak onun doğasında yoktu ama maddi alışverişler yapabileceği bir şeydi ve bana değer verdiğini göstermenin tek yolu buydu. Suçluluk duygum ikiye katlandı çünkü ne derse desin, paraya sıkıştığını biliyordum. Yine de eylemlerim ve takıntım

Dante'yi o kadar endişelendiriyordu ki bir şeyler yapması gerektiğini düşünüyordu. Onu buna ben sürüklüyordum.

"Çok tatlısın," dedim. "Ama endişelenme. Bu bizim sırrımız olacak."

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. "O kadar da tatlı değil. Çantaya bak."

Yaptım. Bornozun altında, benim fark etmediğim bir şişe köpük banyosu vardı. Sorgulayarak kaldırdım.

"Birlikte banyo yapabiliriz diye düşünmüştüm."

Güldüm. "Bu neredeyse romantik. Mehtaplı plajlara düşündüğünden daha yakın olabilirsin. Gerçi benim küvetim biraz küçük."

"Biliyorum," dedi. "Çok tatlı olmamasını kastettiğim de buydu. Çoğunlukla çıplakken ve küçük bir alanda ne tür ilginç pozisyonlara girebileceğimizi görmek istiyorum."

"Çıldırılmış bir dünyada bazı insanlar hiç değişmediği için Tanrı'ya şükürler olsun."

Islak, sabunlu bir karmaşaya dönüştü ama beklediğimden daha eğlenceliydi. Ne iddia ederse etsin, tüm bu başarı yarı romantikti. Sohbet kolay ve hafifti, bol bol güldük ve şakalaştık. Seth'i neredeyse unutuyordum, neredeyse. Ama işler biraz sıcak ve ağırlaşmaya başladığında geri çekildim. Biriyle ıslak ve çıplak olmak ne kadar seksi olursa olsun, o kişi Seth değilse doğru gelmiyordu.

Beni daha da kötü hissettiren şey Dante'nin ruh halime uyum sağlamasıydı. Arzu eksikliğimin stresimin bir parçası olduğunu düşündü ve sonunda girdiğimiz gibi iffetli bir şekilde küvetten çıktık. Birbirimizi havluyla kuruladıktan sonra kanepeye kıvrılıp birlikte televizyon izlerken ben de üzerime sardığım mor bornoz yüzünden kendimi suçlu hissetmemeye çalıştım.

Ertesi gün nihayet kendimi kitapçının çalışma programına geri eklemeye karar verdim. İblis işi çözülene kadar kendimi sadece yarı zamanlı vardiyalara yazdım, ancak bu noktada Kanada'ya tekrar geri çağırılmam pek olası görünmüyordu. İşimi korumak istiyorsam arafta kalma durumum sonsuza dek süremezdi; Warren'ın hoşgörüsü de ancak bu kadar sürebilirdi.

Roman ve benim öğlen Edmonds'a gitme planlarımız vardı, bu yüzden geri döndüğüm ilk resmi günümde sadece sabah vardiyasında çalıştım. Bu vardiyanın bir kısmı mağaza açılmadan önce gelmeyi içeriyordu ve yalnızlığı memnuniyetle karşıladım. Mağaza beni her zaman rahatlatırdı ve eğer rahatlamaya ihtiyacım olan bir zaman varsa, o da şu andı. Ancak bu kısa sürdü, çünkü diğer iş arkadaşlarım ben geldikten kısa bir süre sonra gelmeye başladılar. Maddie de onların arasındaydı.

"Hey," dedi neşeyle, ofisime girerken. "Bu başka bir kontrol mü yoksa temelli mi döndün?"

"İyilik için, sanırım. Çok da önemli değil. Görünüşe göre bensiz her şey yolunda gidiyor."

Sırıttı ve kapıyı arkasından kapattı. "Oh, seni özledik, inan

Ben. Doug'la olan dövüşlerimde kimse hakemlik yapmadı."

Güldüm ve onun oturuşunu izledim. "Peki o zaman, sanırım tam zamanında döndüm. Güzel ayakkabılar."

Maddie bacaklarını uzattı ve elma şekeri kırmızısı topuklu ayakkabılarına hayranlıkla baktı. "Teşekkürler. Nordstrom'da indirim var."

Şu anda giydiğim kahverengi deri Mia topuklu ayakkabılar favorilerim arasındaydı, ancak şekil değiştirmeden geçirdiğim bir haftanın ardından gardırobum beni çıldırtmaya başlamıştı. Saçlarım gibi olduğunu fark ettim. Görünüşümü güzelleştirmek için şekil değiştirmeye ne kadar bağımlı olduğumu fark etmemiştim. İnsan gibi yaşadığım için kendimle övünürken, aslında bunca zamandır hile yapıyordum.

Benim hüzünlü bakışlarımı gören Maddie, "Öğle yemeği için şehir merkezine gidip bir göz atmak ister misin?" diye sordu.

Pişmanlıkla başımı salladım. Ayakkabılara bakmak kulağa taşlara bakmaktan çok daha iyi geliyordu. "Yapamam. Biriyle buluşmam gerek."

"Ah, peki, zamanın olduğunda bana haber ver. Ben varım, biliyorsun." Sessizlik çöktü ve Maddie rahatsız bir şekilde kıpırdandı. Bir şey söylemek ister gibi dudaklarını ısırdı. Onu yönlendirmeye başladım ama önce o konuştu. "Peki, daire listeleri hakkında ne düşünüyorsun?"

"Oh, onlar..." Hay sikeyim. Onları hiç okumamıştım bile. Roman ve Dante onlara bakmak için benden daha fazla zaman harcamışlardı. Dante hangisinden bahsetmişti? "Harikaydılar. Hâlâ seçimlere falan katılabildiğin şu yenisini gerçekten çok sevdim."

Gözleri parladı. "Ooh, evet. Bunu ben de çok sevdim. Aslında inşaatçının web sitesinden baktım. Çok fazla kalmamış gibi görünüyor, ama en azından bir tane olmalı, yoksa listede olmazlardı. Oraya gidip onlarla yüz yüze konuşmalıyız."

Yalan söylediğim için kendimi kötü hissederek gülümsedim. "Elbette... ama ara vermem biraz zaman alabilir. Bunu ve ayakkabı gezisini aynı anda yapmamız gerekecek."

Maddie başını salladı, yüzü nazik ve sempatikti. "Sorun değil. Anlıyorum."

Daha fazla sessizlik oldu ve benimle konuşmak istediğinin konutlar olmadığını fark ettim. Bu, kendi cesaretini toplamak için bir dikkat dağıtmaydı.

"Maddie, neler oluyor?"

Neşeli bakışı çok daha asık suratlı bir ifadeye dönüştü. Şaşırtıcıydı. Her zaman iyi bir ruh halinde olmasına o kadar alışmıştım ki, onu üzen bir şey olduğu düşüncesi fizik kurallarının bozulmasıyla eşdeğerdi.

Gözlerimle karşılaştı ve hemen başka tarafa baktı. "Aman Tanrım. Bu konuyu açmak üzere olduğuma inanamıyorum."

Artık ciddi ciddi endişeleniyordum. "Bana anlatabilirsin. Sorun yok.

Ne oldu?" İç çekti. "Ben Seth."

Oh, lanet olsun.

Bölüm 22

"Peki ya Seth?" Sertçe sordum. Sonra bağırışları, suçlamaları bekledim. Bunlardan herhangi biri anlaşılabilirdi. Beklemediğim şey gözlerinde biriken yaşlardı.

"Sanırım... Sanırım bir sorun var. Sanırım beni kolayca hayal kırıklığına uğratmaya çalışıyor."

"Neden böyle düşünüyorsun?" Yüzümü onlarınki kadar hareketsiz ve ifadesiz tutarak Grace ve Mei'ye kanalize oldum.

"O sadece... Bilmiyorum. Son zamanlarda dikkati çok dağınık."

"Seth'in dikkati hep dağınıktır. Kitaplarla arasının nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, biliyorum. Ve bu bazen beni deli ediyor." Casey'nin partisinde yaşadığı hayal kırıklığını hatırladım. "Ama bu farklı bir şey, bunu hissedebiliyorum. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Pek yanımda değil ve yanımdayken de sanki *yanımdaymış* ama benimle değilmiş gibi. Her zaman bir sorun olmadığını söylüyor ama bu doğru gelmiyor. Ve biz..."

"Ne yapmadın?" Cevabı tahmin ederek sordum.

Yanaklarında koyu pembe bir allık belirdi. "Seks yapmıyoruz. Ne zaman teklif etsem, o pek... yani, pek istekli görünmüyor."

Seks hayatları hakkında konuşmak, hayal edebileceğim en acı verici konuşma konularından biriydi, sorunlarının suçlusunun ben olduğumu fark etmesi dışında. Ben de poker suratlı terapist modumu sürdürdüm.

"Ne zamandır devam ediyor?"

"Yaklaşık bir haftadır."

Evet, bu mantıklı. Bu tam da durağanlığımın başladığı zamandı. Burada Maddie'nin peşimden gelmesini, Seth'le paylaştığımız gizli bakışlardan birini yakalamasını bekliyordum. Ama gelmemişti. İki yüzlü bir şey yaptığımdan şüphelenmek aklının ucundan bile geçmemişti. Aslında yardım için bana gelmişti çünkü böyle bir konuda güvendiği birkaç kişiden biri bendim. Ve bu, ona yalan söylemek zorunda kaldığımda durumu daha da kötüleştirdi. Başka herhangi bir durumda, bir arkadaşına ilişkisini kontrol altına almasını, erkeğini köşeye sıkıştırmasını ve kullanılmamasını tavsiye ederdim. Ve belki... belki de yapmalıydım. Ona Seth'ten ayrılmasını tavsiye edersem, bu bizim önümüzü açacaktı. Bunu tekrar istiyor muydum? Bilmiyordum. Hâlâ Seth'e dönüşeceğim günün ötesini düşünmüyordum.

tekrar bir succubus. Sorumsuzca yaşıyordum, şimdiye odaklanıyordum ve bunu burada Maddie ile sürdürdüm.

Sonraki sözlerim o kadar çekici ve ikna ediciydi ki, onun iyiliğini istemediğimi düşünmesine imkân yoktu. Bunca zamandır saçlarımı düzeltmek için succubus yeteneklerime güveniyor olabilirdim ama insanları etkilemek ve ikna etmek kişiliğimin temel bir parçasıydı. Onun hiç şansı yoktu.

"Bir hafta mı?" Ona nazik bir gülümseme verdim. "Bu çok uzun bir süre değil. Büyük bir krizi henüz buna dayandıramazsın, özellikle de kiminle uğraştığını düşünürsen. Yani, dediğin gibi, işleriyle o kadar meşgul ki bazı şeyleri iptal ettiğini, hatta unuttuğunu gördün, değil mi?"

"Evet," dedi, gözyaşlarını tutmaya çalışarak burnunu çekmeye devam ederek. "Sadece hiç böyle olmamıştı. Bilmiyorum. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Nasıl yürümesi gerektiğini bilmiyorum."

"Siz sadece dört aydır falan çıkıyorsunuz. Birinin kalıplarını gerçekten tanımak bundan daha uzun sürer." Seth'le benden daha uzun süredir çıktıklarını içim acıyarak fark ettim. "Bu alışman gereken bir durum olabilir. Muhtemelen streslidir ve seks aklındaki son şeydir - inanması ne kadar zor olsa da. Ona biraz zaman ver. Böyle devam ederse endişelenmenin zamanı gelmiş olabilir. Ama şu an çok erken."

Sözlerimin ona umut verdiğini yüzünden anlayabiliyordum. "Evet... muhtemelen haklısın. Ama... sence... sence yanlış bir şey mi yapıyorum? Farklı bir şey mi yapmalıyım? Farklı mı davranmalıyım? Daha seksi giyinmeli miyim?"

Aman Tanrım. Maddie'ye Seth'i nasıl baştan çıkaracağı konusunda tavsiyelerde bulunmayı hiç istemezdim. "Şey... Ben olsam bunların hiçbirini için henüz endişelenmezdim. Fazla düşünmek seni daha çok strese sokar. Sadece biraz bekle. Eğer aklında bir şey varsa, bunu çözmesi biraz zaman alabilir."

Gözyaşlarını sildi ve şimdi kararlı bir ifade takındı. "Bazen kendimi kandırıp kandırmadığımı bilmiyorum, sanki ilk büyük aşkıma kapılmışım gibi. Ama cidden, bazı günler aradığım kişiyi bulduğumu hissediyorum. Sanki şu anda kaçıp gitmek istese, bunu yapardım." Yüzündeki sevgi, kalbime saplanan bir kurşun gibiydi. "Eğer bir sorun varsa, ona yardım etmek istiyorum."

"Biliyorum, biliyorum, ama hala 'onun' ne olduğunu bilmiyorsun. Eğer yazıyla ilgili bir şeyse, bunu çözmek zorunda. Eğer başka bir şeyse... eminim hazır olduğunda gelip konuşacaktır."

Koyu renk gözleri dalgındı, tüm bunları düşünürken beni görmeden bana bakıyordu. "Muhtemelen haklısın," dedi sonunda. Bana küçük, alaycı bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Tanrım, kendimi aptal gibi hissediyorum. Bir de bana bak. Güçlü kadınlar için bir tür şampiyon, ha? Makyajımı mı bozdu? Ve Tanrım, bunu gerçekten ben mi sordum?"

"Hayır, sorun değil. Ve sen aptal değilsin. Duyguların normal." Ayağa kalktım, buradan çıkmam gerekiyordu. Oda beni klostrofobik yapıyordu. Ben de

Ondan uzaklaşmak için, güveninden uzaklaşmak için. "Ben gidip bir tarama yapacağım. Her an açılabilirler."

O da ayağa kalktı ve elini son bir kez gözlerinin üzerinde gezdirdi. "Evet, benim de yapacak işlerim var. Beni dinlediğin için teşekkürler." Ben kapıyı açmadan önce bana küçük, sert bir sarılma yaptı. "Arkadaşım olduğun için mutluyum."

Bununla birlikte, işiyle ilgilenmek üzere ayrıldı. Bu arada, yerde bir delik açılmasını ve beni yutmasını diledim. Neredeyse Nanette'in ortaya çıkıp ıstırabıma son vermesini dileyecektim. Neyse ki Roman'la buluşmama sadece iki saat vardı. O zaman Maddie'nin bilmeden içimde uyandırdığı bu sefaletten ve kendimden nefret etmekten kurtulacaktım. Ama mağaza işlerinin dikkatimi dağıtacağını umuyorsam yanılmışım. Yarım saat sonra kafeye yaptığım bir ayak işi beni Seth'le yüz yüze getirdi.

Dizüstü bilgisayarıyla bir masada oturuyordu ve sanki yakınlarda olduğumu hissetmiş gibi başını kaldırdı. Gülümsedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Kendimi durduramadan ben de gülümsedim. Yanına gelmemi istiyor gibi görünüyordu ama yine de dikkat çekmekten ya da başkalarına haber vermekten endişe ediyordum. Elbette, onunla konuşmazsam daha şüpheli görünebileceğimi fark ettim. Uzun zaman önce, ona uğrayıp sohbet etmek benim için son derece olağan bir şeydi. Hiç kimse bunu dostça bir şakalaşmadan öte bir şey olarak algılamamıştı.

Birkaç kitap bıraktıktan sonra yanına gittim ve karşısına oturdum. "Hey," dedim, bakışları altında kendimi sıcak hissediyordum.

"Hey," diye cevap verdi. "Bugün çok güzel görünüyorsun."

Yere baktım ve güldüm. Sınırlı gardırobumun yanı sıra, çamaşır yıkamamanın kıyafet seçeneklerimi daha da azalttığını keşfediyordum. Bugün kot pantolon ve düz siyah bir tişört giymiştim ve saçıma bırakın şekil vermeyi, hızlıca tarayabildiğim için bile şanslıydım. Uyuyakalmıştım ve sahilde gezinmenin zaten fazla bir hazırlık gerektirmediğini düşündüm.

"Yalancı," dedim. "Bu sabah neredeyse yataktan yuvarlandım."

"Seni akla gelebilecek her halinle gördüğümü unutuyorsun. Her ayrıntının mükemmel olmasına gerek yok. Darmadağınıkken bile güzelsin. Bazen daha da güzelsin."

"Hey! Şimdi de darmadağın olduğumu mu söylüyorsun?"

"Hayır, süslü ve dağınıklığın ortasında bir yerdesin. Ve hala güzel görünüyorsun."

Her zaman iltifat alırdım ama ondan gelenler altın değerinde ve harikaydı. En küçükleri bile. "Ve sen," dedim, "darmadağınık olmaya çalışıyor gibisin."

Bir elini hafif dağınık saçlarının üzerinde gezdirdi. Sanırım niyeti düzeltmekti ama daha da karıştırdı. "İnsanlar bu görünümü elde etmek için saç jölesine servet harcıyor, biliyorsun."

Eski Ovaltine tişörtünü göstererek, "Ve bunun gibi tişörtlere servet yatırıyorlar," dedim. "eBay'de bunun için çok para ödeyecek koleksiyoncular var."

"Ben de o insanlardan biriyim."

Güldüm. "Vancouver'da seni bekleyen bir tişört hazinesi var, biliyorsun. Onları görüp duruyorum ve seni düşünüyorum."

Geçen her anla birlikte, aramızdaki o elektrikli, tüketen bağın içine daha da düştüm. Ona duyduğum aşk beni dolduruyor, tamamlanmış hissettiriyordu. Tam o anda ondan ayrılmak acı verici olurdu ve onun yüzünde de benim için benzer bir duygu gördüm. Maddie konusunda kendimi suçlu ve çelişkili hissederek oturmuştum, ama onunla birlikte olduğumda... şey, bencilce ve korkunçtu, ama yardım edemedim ama kaldım. Ve dürüst olmak gerekirse, onun duyguları için çok fazla endişelenmem zorlaştı çünkü onun için kendi duygularına çok fazla kapılmıştım. Onu istiyordum. Benim olmasını istiyordum. Beni sevmesini istiyordum. Yine de masadan kalkar kalkmaz onun için tekrar kötü hissedeceğimi biliyordum. Bunun iyi bitmesine imkân yoktu.

"Oraya başka seyahat planınız var mı?" Sesini alçalttı, cilveli bakışları gitmiş, yerini endişeye bırakmıştı.

"Hayır, sanırım uluslararası seyahatim bitti. Şimdi burada işleri yoluna koymam gerekiyor... ya da bir iki gün içinde onlar da benim için yoluna girecek. Jerome olsa da olmasa da işler yakında normale dönecek."

Yüz ifadesi sıkıntılı bir hal aldı ve pencereden dışarı bakmak için gözlerini benden kaçırdı. İkimiz de kaçınılmaz olanın geldiğini en başından beri biliyorduk ama o zaman ikimiz de bu konuda konuşamamıştık. Görünüşe göre şimdi de konuşamıyorduk. Konuşmamız gereken milyonlarca şey vardı ama tek düşünebildiğimiz birbirimizdi. Tek istediğimiz birbirimizdi. Zamanımızın çoğunu aramızdaki sınırlarla geçirmiştik, artık hiçbir sınır kalmadığından, sadece çocukça bir şekilde kendimizi özlemlerimize kaptırmak ve sonuçlarını düşünmemek istiyorduk - her ne kadar sonuçlar her an bizi yakalayabilecek olsa da.

"Pekâlâ," dedi Seth sonunda. "Umarım güvende kalırsın. Onu bulmaya yaklaştınız mı?"

Tereddüt ettim. Roman bana kimseye güvenmememi söylemişti. Seth'in bölgedeki ibislere gidip söylediklerimi rapor etmeyeceğinden oldukça emindim. Bununla birlikte, Roman şu anda ne kadar fedakâr olduğunu iddia ederse etsin, Seth'in Roman'ın tekrar hayatımda olduğunu öğrenmekten mutlu olmayacağından da şüpheleniyordum. Seth ona güvenmezdi. Ben de ona güvenmiyordum.

"Elimde birkaç umut verici ipucu var," dedim sonunda. Grace'i düşündüm. "Bazıları diğerlerinden daha umut verici... Sadece onlarla bir şey yapabileceğimden emin değilim."

"Hâlâ sahilleri mi geziyorsun? Bana ve Kayla'ya yine ihtiyacın var mı?" "Onun bir şeyler yaptığını sanıyordum..."

Yüzündeki ifadeden benim için her şeyi yapabileceği anlaşıyordu. "Evet, ama ona gerçekten ihtiyacın varsa, bazı ipleri çekmeye çalışabilirim. Eğer istersen."

Öyle mi? Göğsümde hoş, sızılı bir özlem birikti. Orada

Taş aramak için bile olsa, ikisiyle bir öğleden sonra daha geçirmekten daha çok istediğim bir şey olamazdı. Bir aile olma yanılsamasına kapılmama izin vermişti.

"Hayır, ben iyiyim." İsteksizce, görüntünün gitmesine izin verdim. Her ne kadar onlarla tekrar birlikte olmak istesem de, Roman şu anda avlarımda daha iyi bir ortaktı. Kayla yerine onu riske atmayı tercih ederdim ve zaten aradığımız şeyi gerçekten bulursak ne yapacağımızı bilme olasılığı daha yüksekti. Saate bir göz attım. "Aslında buradaki işimi bitirmem gerekiyor. Vardiyam yakında bitiyor ve geç kalamam."

Seth'in yüzünde endişe ve hayal kırıklığı karışımı bir ifade vardı. "Öğle yemeği yok, ha?"

Emin olamıyordum ama onunla öğle yemeğinin hem yemek hem de gizli bir yerde seks içerdiğinden şüpheleniyordum. Lanet olsun. İkisini de istiyordum.

Üzüntüyle başımı salladım. "Keşke yapabilseydim... ama bu her şeyden önce gelir. Özür dilerim." Yarım saniyeliğine ofisteki Maddie'yi hatırladım, çok üzgün ve kalbi kırık. Hatta Dante'yi ve onun takıntılı harcamalarını bile düşündüm. Eğer lanet olası ruhumda biraz olsun ahlak kırıntısı kalmış olsaydı, Seth'e bunu hemen şimdi bitirmemiz gerektiğini söylerdim. Ama bunu kendime her söylediğimde olduğu gibi, hiç dinlemedim. "Belki... belki bu gece..."

Roman ve ben aramayı bitirmiş olurduk. Dante etrafta olabilirdi ama onunla sonra ilgilenirdim. Yapmak isteyebileceği planları atlatabileceğimden emindim. Bunun gibi ayrıntıların önemi yoktu. Sadece Seth'le tekrar yalnız kalmak önemliydi. Onun etrafında olmak beni nasıl böyle etkileyebilirdi?

O da benim kadar hevesli bir şekilde başını salladı. "Müsait olduğunda beni ara."

Asla özgür olamayacağıma dair şaka yapmaya başladım ama kastettiği bu değildi. Ayağa kalkarken platonik bir sohbetten ayrılıyormuş gibi görüldüğümü ve aslında ona veda öpücüğü verme isteğiyle mücadele etmediğimi umuyordum. Birkaç ağır an boyunca birbirimize baktık ve Seth gözleriyle hem tatlı hem de uygunsuz milyonlarca şey söyledi. Uzaklaşırken, bizi gören herkesin neler olup bittiğini hemen anlayacağından emindim ama kimse bize dikkat etmiyor gibiydi.

Vardiyam hızla sona erdi ve sonrasında eve doğru yürürken, benimle birlikte yürüyen görünmez ayak sesleri duydum. "Orada olduğunu biliyorum," dedim nefesimin altında. Kimsenin deli olduğumu düşünmesini istemiyordum. "Röntgenci yöntemlerinin değişmediğini görmek güzel."

Bugün arabamı binamın arkasına park etmiştim ve köşeyi dönüp sakin bir sokağa girdiğimde Roman yanımda belirdi. Muhteşem, kendini beğenmiş ve tehlikeli görünüyordu. Her zamanki gibi.

"Umarım beni takip ederken eğlenceli vakit geçirmişsinizdir." Anahtarlarımı çıkardım.

"Sen bir reality şov olmalısın," dedi. "O kadar iyi. Ve biliyorsun, ben tamamen dengesiz eski bir suikastçı olabilirim, ama adamım. Beni bile şok etmeyi başarıyorsun."

"Oh, sessiz ol," diye tersledim. Arabanın kapılarını açtım ve sürücü tarafına geçtim. "İğneleyici yorumların ne isteniyor ne de takdir ediliyor."

"Bu bir yorum değil. Yüksek sesle düşünüyorum. Sizinle hiçbir ilgisi yok ve sizin herhangi bir yanıt vermenizi de gerektirmiyor."

"Burası, değil mi?" Park yerinden çıkarken sordum. "İşte bu yüzden beni öldürmeyeceksin. Sonsuza kadar bana işkence edeceksin. Uzun süre acı çekeceğim, değil mi?"

Sırıttı, bronz tenine karşı mükemmel beyaz dişleri parladı. Bu bende bir anıyı tetikledi, bir zamanlar bunu ne kadar çekici bulmuştum. Şimdi ise korkum ve tedirginliğim her türlü arzuyu engelliyordu.

"Sanırım bu da bir bakış açısı. Ayrıca, bu sonsuza dek kederli, eziyetli rolü oynamaktan gizlice zevk alan bir parçanız yokmuş gibi davranmayın. Eğer mutlu olsaydın, kendinle ne yapacağını bilemezdin."

"Bu doğru değil." Yüzümün kızardığını hissedince şaşırdım. "Benimle dalga geçmeyi bırak."

"Sadece ilgimi çekti, hepsi bu. Ahlaki üstünlük maskesi takıyorsun. Mortensen de öyle. Yine de ikiniz burada gizlice dolaşıyorsunuz."

"Anlamıyorsun. Biz birbirimize aşığız." Roman'ın bana attığı alaycı bakış beni sözlerime pişman etti.

"Oh, anlıyorum. İnan bana, anlıyorum." Gözlerimi yoldan ayırmadım. Bir keresinde bana beni sevdiğini söylemişti ve ben de bunu yüzüne vurmuştum. "Madem bu kadar aşıktınız, neden en başta ayrıldınız? Sizi son gördüğümde birbirinize yaltaklanıyordunuz."

"Pek çok nedenden ötürü," diye düşündüm.

"Karmaşık bir durum." "Her zaman öyledir."

İçimi çektim. Edmonds yaklaşık yirmi beş dakika uzaklıktaydı. Bu uzun bir yolculuk olacaktı.

"Şey, bu sizi ilgilendirmez ama demek istediğim, bir sürü şey oluyordu. Bir kere iletişim sorunları yaşıyorduk."

"Ne kadar sıradan."

"Ve nasıl ölebileceği konusunda çıldırmaya başlamıştım. Bununla başa çıkabileceğimi sanmıyordum." Roman'ın buna alaycı bir yanıt vermesini bekledim ama vermedi. "Ve tabii ki... Yani, her zaman seks vardı. Ben yapmazdım. Onun hayatının bir parçasını çalma düşüncesine katlanamazdım. Aşkımız sekse bağlı değildi... ama yine de işleri karıştırıyordu."

"Ve şimdi seksle ilgili bir sorunun yok."

"Çünkü onu şimdi incitemem! Bakın, zamanlamaya ya da birbirimizi hâlâ önemsedığımız gerçeğine bir şey yapamam."

"Ya da her birinizin önemli başkaları olduğu gerçeği." Şimdi sessiz kaldım. Roman düşünceli bir şekilde başını koltuğa yasladı. "Bu haftaki tüm gözlemlerime rağmen Maddie'den hoşlandığımı itiraf etmeliyim."

"Ben de ondan hoşlanıyorum," dedim sessizce.

"Ama şu çıktığın adam var ya? Bence daha iyisini yapabilirsin." "Neredeyse beni öldürmeni dileyeceğim."

"Ah, bunu düşündüm," dedi. Beni dehşete düşüren şey, sesindeki şakanın kaybolmuş olmasıydı.

Yine ona bakmayı reddettim. "Helena için özür dilerim. Bunun olmasını hiç istememiştim."

Roman onu boğacakmış gibi bir kahkaha attı. "Öyle mi? Ne olacağını sanıyordun o zaman? Bileğine bir tokat mı? Hayatta kaldım ve hâlâ oldukça kötü durumdaydım."

"Carter'ı öldüreceğini söylemiştin. Ve başka kimin peşinden gideceğini bilmiyordum," dedim sessizce. "Başka ne yapacağımı bilmiyordum. Benim için kolay bir seçenek yoktu."

"Söylediğin gibi beni gerçekten sevseydin olurdu," diye acı acı cevap verdi. "Ve sana diğerlerini rahat bırakacağımı söylemiştim."

"Bana bunu söylediğinde çok geçti. O zamana kadar çoktan yardım çağırmıştım." Bir bakıma onu gerçekten sevdiğimi eklemedim. Seth'i sevme şeklimden farklıydı ama yine de sevgiydi.

"Her neyse. Şu anda bir önemi yok. Önemli olan Jerome'u bulmak." Göz ucuyla profilimi incelediğini gördüm. "Elbette, bu kadar hevesli olmana şaşırdım... Bu küçük ilişkine bir son verecek."

"Nasıl olsa sona erecek. Sonrasında hayatımda başka bir iblis yerine Jerome'un olmasını tercih ederim." Zihnimde Seth'in kibar gözlerini ve nazık gülümsemesini görebiliyordum. Ellerinin bedenime dokunuşunu neredeyse hissedebiliyordum. "En azından anılarım olacak. Benimle kalacaklar."

"Anılar." Roman başını salladı. "Hayatını rastgele erkeklerle sikişerek kazanan biri nasıl bu kadar romantik bir aptal olabilir?"

Buna cevap vermedim ve yolculuğumuzun geri kalanında çok az sohbet ettik. Edmonds'ta gideceğimiz yer başka bir parktı. İnsanların bu büyülu yerleri bölümlere ayırıp korumaya devam etmesi ne tuhaf diye düşündüm. Acaba bu gücü içsel bir düzeyde mi hissediyorlardı? Bu park hakkında biraz bilgi edinmişim ve bölgedeki Amerikan yerlileri için ne kadar önemli olduğunu okumuştum. Bu kesinlikle umut vericiydi. Piknik masalarının bulunduğu ormanlık bir alanla çevrili küçük bir plajdı. Çocuklar etrafta koşuştururken anneleri onları izliyordu.

Arabadan indiğimizde Roman, "Burası çok güçlü bir yer değil," dedi. "Toprakta biraz büyü var ama fazla değil. Jerome'u burada saklayacaklarını sanmıyorum; onu maskelemek için çok daha fazlasını isterler."

Bunun beni aşağı çekmesine izin vermeyi reddettim. "Bakmak zorundayız. Hiçbir şeyden emin değiliz."

Park çok büyük değildi. Onu aramanın geri dönmekten daha az zamanımızı alacağından şüpheleniyordum. Tam park yerinden dışarı adım atmıştık ki

cep telefonum çaldı. Numarayı tanıyamadım. Roman'a "Bensiz devam et," dedim. Cevap verdiğimde, ses tanıdığım birine ait değildi.

"Georgina Kincaid olarak da bilinen Letha bu mu?"

Yüzümü buruşturdum. Sadece üst düzey cehennem çalışanları beni orijinal adımla çağırırdı. "Evet."

"Ben Ephraim, İç İşleri'nden." İblisin sesi kesik ve aceleciydi, sanki onu arayan ve bir şeyi bölen benmişim gibi bir izlenim veriyordu. Yüz yüze konuşmak yerine beni aramasını eğlenceli buldum. Sanırım daha etkili oldu.

Bir piknik masasına oturdum. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Hiçbir şey, eminim. Ama bölgedeki tüm ölümsüzlerle Jerome Durumu hakkında görüşme talimatı aldım." Sesindeki büyük harfleri duyabiliyordum, Manhattan Projesi gibi bir şeydi. "Öncelikle, Jerome kaybolduğunda nerede olduğunuzu bilmek istiyorum."

"Kanada'ya gidiyorum. Jerome, Cedric'e yardım etmem için beni ödünç veriyordu."

Bir anlık bir duraksama oldu. "Kayıtlarım Jerome kaybolduğunda Cedric'in Seattle'da olduğunu söylüyor."

"Ben ayrıldığımda Cedric hâlâ oradaydı, evet. Ama sonra Karanlığın Ordusu Space Needle'da bir şey yaptığında Cedric'i aradım çünkü bilmek isteyeceğini düşündüm. Buraya o zaman geldiğini sanıyordum."

"Karanlığın Ordusu mu dedin?"

"Um, evet. Vancouver'da utanç verici şeyler yapan bir tarikat."

"Ah. Sprey boyalı olanlar."

"Evet. Cedric'e onlarla ilgili yardım ediyordum ve burada olduklarını duyunca sanırım Jerome'la konuşmaya ve Jerome'un onları kendisinin gönderdiğini düşünmemesi için hasar kontrolü yapmaya geldi."

"Verdiğiniz bilgi yanlış. Cedric, Jerome ile hiç görüşmedi."

"Ne?" Kaşlarımı çatarak Kristin'le yaptığım konuşmayı düşündüm. Cedric'in Jerome'la konuşmaya gelip gelmediğini sormuştum ve o da buraya geldiğini doğrulamıştı ama gerçekten konuştuklarından bahsetmemişti.

"Cedric geldiğinde Jerome çoktan kaybolmuştu. O ve Mei onu bulmaya çalıştılar ve daha küçük ölümsüzler çağırılmanın etkilerini göstermeye başladıklarında ne olduğunu anladık." Ephraim'in sözleri hâlâ canlıydı. Belli ki zaten bildiği şeyleri tartışmaya hiç niyeti yoktu.

Bir şeye çok ama çok yaklaşmıştım. Jerome, Cedric gelmeden önce mi çağırılmıştı? Bu onu çağırان kişi olmaktan çıkarırdı. Elbette, Ephraim bilgiyi Cedric'ten aldıysa, o zaman bu bir yalan olabilirdi. Belki de Cedric'e komplo kuruluyordu. Belki de Jerome'un çağırıldığı anda gerçekten buradaydı. Mei'den bahsetmesi, muhtemelen Cedric'in hikâyesini doğruladığı anlamına geliyordu. Bu tam olarak ne anlama geliyordu? O da mı

Bu konuda da mı? Grace'in zaten işin içinde olduğunu biliyordum. Mei ve Cedric'in onunla çalışıyor olması mümkündü ama bu üç iblisin de komplonun içinde olduğu anlamına geliyordu. Seattle'da sadece bir ödül vardı ve hepsinin nasıl fayda sağlayacağını göremiyordum. Büyük bir iblis grubunu organize etmek zordu. Hepsi için hiçbir avantaj sağlamadığında bunu yapmalarını sağlamak? İmkansızdı.

Ephraim tekrar yola koyulmaya hevesliydi. Bana Jerome'un kayboluşu ve günlük işlerim hakkında birkaç soru daha sordu. Jerome'un yerine kimin geçmesi gerektiği ya da diğer iblisler hakkında ne düşündüğüm konusunda fikrimi hiç sormadı. Ancak bu pek de şaşırtıcı değildi. Arkadaşlarımla konuştuğumuz gibi, bizim görüşlerimiz muhtemelen burada büyük bir rol oynamayacaktı.

Telefonu kapattım ve Roman'ı bulmaya gittim. Aramayı hemen hemen bitirmiş olmasını bekliyordum ama bunun yerine onu ağaçların yakınındaki bir açıklıkta birkaç çocukla top oynarken buldum. Oldukça küçüklerdi ve oyunda pek bir şey yoktu. Çoğunlukla herkes bir daire şeklinde durur ve topu ileri geri atardı. Roman'ın atışları nazikti ve çocukların topu yakalamasını kolaylaştırmak için dikkatlice hedeflenmişti. Ben kenarda durup onları şaşkınlıkla izledim. Aslında oldukça ilgili görünüyordu ve sosyopat yarı meleksi bir piçin küçük çocuklarla oynamasının tuhaflığı gözümünden kaçmamıştı.

Roman onları izlediğimi fark etti ve topu küçük bir kıza attı. Geride kalan çocukları dehşete düşürerek bana yaklaşmak için çemberden ayrıldı. Ona kalması için yalvardılar ama o sadece el salladı ve gitmesi gerektiğini söyledi.

"Belki daha sonra tekrar gelebiliriz," dedi neşeyle.

"Bunun sevimli mi yoksa ürkütücü mü olduğuna karar veremiyorum," dedim ona. "Belki ikisinden de biraz."

"Neden ürkütücü? Ben sadece ölümsüz varlıkları öldürürüm. Çocukları değil."

"Tüm bunları yüzün kızarmadan söylemiş olman bile yeterince kanıt." Etrafı işaret ettim. "Burayı kontrol ettin mi?"

"Hayır. Eğlenceyi senden çalmak istemedim. Telefonda kim vardı?"

Sahil boyunca yürümeye başladık ve ben Ephraim'in bana anlattıklarını tekrarladım. "Grace hakkında bildiklerimi neredeyse ona anlatıyordum," diye itiraf ettim.

"Hayır, yapmasan daha iyi," dedi Roman. "Hâlâ daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

"Zamanımız tükeniyor," diye homurdandım. "Alabileceğimiz daha fazla bilgi yok. Ve orada bir şey var... Jerome'un çağrıldığı günle ilgili garip bir şey. Yapamam-" Donup kaldım, gözlerim sahile dikildi. "Roman. Bak."

Bakışlarımı takip etti. Orada, bir çöp kutusunun yanında, kuma karışmış küçük, sert kayalardan oluşan bir yama vardı. Gri ve beyaz. Ayakkabılarıma dolan kuma aldırmandan sahile doğru koştum. Vay anasını. Tüm bu sonuçsuz aramalardan sonra,

Tüm bu yarım yamalak ipuçlarına güvindikten sonra, gerçekten bir şey bulmuştuk. Jerome'u bulmuştuk, hem de çok erken değil.

Bazı ürkmüş çocukların bakışlarını görmezden gelerek kayaların yanına diz çöktüm ve onları kenara iterek kumu kazmaya başladım. O zaman bir kürek ya da başka bir şey getirmem gerektiğini fark ettim. Birkaç dakika sonra Roman geldi ve başımda dikildi.

"Peki, ne yapıyorsun?" diye sordum. "Bana yardım et." "O burada değil, Georgina."

"Öyle olmalı! Tuzlu suya yakınız. Kum var. Beyaz taşlar var.

Mührün kamuflajının işe yaraması için burada bir yerde gömülü olması gerekiyor." "Hiçbir şey hissedemiyorum. O burada değil."

Kazdıkça taşlar ellerimi kesiyordu ve gözlerimden yaşlar aktığını hissettim. O ana kadar Jerome'un geri dönmemesinden ne kadar korktuğumu fark etmemiştim. Bir succubus olarak geçirdiğim zaman çalkantılarla doluydu. Seattle'da kendime ayırdığım küçük huzur parçasını seviyordum. Bunun değişmesini istemedim. Son zamanlarda yaşadığım onca şeyden sonra değişmesine izin veremezdim.

"Mührün sihrini basmasının tüm amacı Jerome'un hapishanesini maskeleyemektir! Tabii ki hissetmeyeceksin."

"Mühür onu aktif olarak aramayan herkesten gizler. Ben arıyorum ve size burada olmadığını söylüyorum."

"Belki de yeterince güçlü olmadığın içindir."

Roman iç çekerek arkamda diz çöktü. "Georgina, dur."

"Kahretsin! O burada olmak zorunda!"

Roman arkamdan uzandı ve kollarımı yakaladı. Mücadele ettim ama o çok güçlüydü. "Georgina, yeter. Jerome burada değil. Bu yerle ilgili olağandışı olan tek şey çöp kutusundan gelen koku. Özür dilerim."

Ona karşı biraz daha mücadele ettim ve sonunda pes ettim. Görünüşe göre daha fazla mücadele etmeyeceğimden emin olan Roman beni serbest bıraktı. Döndüm ve gözyaşlarımı yutarak ona baktım. "Bu bizim son şansımızdı," dedim usulca. "Hiç zamanımız kalmadı."

Roman deniz yeşili gözleriyle beni inceledi. Yüzünde öfke ya da tehdit görmedim, sadece merhamet vardı. "Özür dilerim. Ve artık çok geç olduğundan emin değilsin."

"Ephraim değerlendirmesini her an bitirebilir. Peki şimdi nereye gideceğiz? Olimpiyat Yarımadası'na mı? Wenatchee'ye mi? Arka bahçemizdeyken rastgele yerleri vurmak bir şeydi. Diğerleri çok uzakta. Yanlış olanı seçtik ve hepsi bu. Oyun biter. Başka bir şey için zamanımız olmayacak."

"Özür dilerim," diye tekrarladı. Yüz ifadesinden doğru söylediğini anlayabiliyordum. "Onu bulmayı ben de en az senin kadar istiyorum."

Onun ötesinde mavi-gri suya ve dönüp duran martılara baktım.

"Neden? Neden seni öldürmeye çalışan birini bulmak istiyorsun?"

Roman gülümsedi. "Hayatındaki her şey sana bunun imkânsız olduğunu göstermişken neden romantik bir ideale tutunuyorsun?"

Sanırım retorik olarak konuşmuştu ve gözlerimi sudan çekip ona baktığımda ve cevap verdiğimde şaşırılmış görünüyordu. "Bir rüya yüzünden."

Bir kaşını kaldırdı. "Ne rüyası?"

Derin bir nefes aldım ve bir anda görüntüler zihnimde canlandı, tıpkı ilk seferinde olduğu gibi canlı ve gerçekti. "Bir süre önce... Nyx buradaydı."

Şaşırılmış görünüyordu. "Ne, zamanın ve kaosun anası mı?"

"Evet. Uzun hikâye."

"Bu şehrin nesi var?"

"Beni yeniyor. Her neyse, enerjimi avlıyor ve bana bu rüyaları göndererek dikkatimi dağıtıyordu. Çok gerçektiler Roman. Hayal bile edemezsin." Konuşurken sesim kısılmıştı. "Bir mutfakta bulaşık yıkıyordum ve 'Sweet Home Alabama' çalıyordu. Diğer odada battaniyenin üzerinde oturan küçük bir kız vardı. Kendini yaralamıştı ve onu teselli etmek için içeri girdim. Belki iki ya da üç yaşındaydı ve *benimdi*. Benim kızımdı. Başkasının değil. Evlatlık değil. Bedenimin kızı. Aubrey de oradaydı ve bu tortie ve-"

"Bir ne?"

"Bir tortie. Kaplumbağa kabuğu bir kedi." Bekledim ama ifadesi hâlâ boştu. "Calico gibi ama hiç beyazı yok. Sadece kahverengi ve turuncu lekeler var. Binlerce yaşında olup da bunu nasıl bilmezsin?"

"Çünkü *Cat Fancy* dergisine abone değilim. Ayrıca kedi cinsi ve fon müziği gibi şeyleri hatırladığına inanamıyorum."

"O kadar gerçekti ki," dedim sessizce. "Kendi hayatımdan bile daha gerçekti. Her şeyi hatırlıyorum."

Dudaklarından dökülen iğneleyici karşılık her neyse kayboldu ve tekrar ciddileşti. "Böldüğüm için özür dilerim. Peki, sonra ne oldu? Seninle, kızla ve kedicikle?"

"Orada hep beraberdik, sıcak ve mutluyduk. Sonra dışarıda bir araba durdu ve ben de kızı dışarı çıkarıp baktım. *Bir* adam iniyordu ve *o* adamdı. Sevgilim, kocam, onun babası. Hayatımın merkezinde olan kişi."

"Kimdi o?" Roman sordu, yüzü niyetliydi.

Başımı salladım. "Bilmiyorum. Yüzünü göremedim. Hava karanlıktı ve kar yağıyordu. Sadece onu sevdiğimi, onun ve kızın hayatımı tamamladığını biliyorum."

Roman sözlerimin üzerinde düşünürken hemen cevap vermedi. "Ama bu bir rüyaydı."

"Bilmiyorum. Nyx geleceği gösterebilir... başkalarına da gösterdi. Bunun benim olduğunu iddia etti ama bu imkansız. Bunların hiçbirine sahip olamam. Ve

henüz..."

"...ve yine de, içten içe bunun doğru olabileceğini umuyorsunuz."

"Evet. Ve tüm bu durağanlık olayı gerçekleştğinde, belki de..." Roman yine sözlerini tamamladı. "...belki de doğru olabilir. Ne de olsa, aniden Seth'e dokunabilirsin. Belki senin de bir çocuğun olur?"

Gizli umudumu tahmin etmişti. "Bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Belki hamile kalabilirim. Yani, vücudum bir çeşit insan, değil mi?"

"Evet. Ama yeterli değil. Tüm bu şeytani hiyerarşinin her detayını ve güçlerini nasıl yönlendirdiklerini bilmiyorum ama çocuk sahibi olamayacağını biliyorum. İnsan gibi görünsen bile hala ölümsüzsün. Hâlâ Cehennem'e aitsin. Özür dilerim."

Bir süre gözlerini tuttum ve sonra yere baktım. "Şey. Sanırım buna gerçekten şaşıramam, değil mi? Zaten Nyx'e güvenmek için hiçbir nedenim yok. Yaptıklarından sonra olmaz."

İşte oradaydı. Çocuklar yok. Rüyamın bir parçası daha elimden kayıp gitmişti. Elimde kalan tek şey meçhul adamdı, Seth olmak istediğim adam ve bu bile artık pek olası görünmüyordu.

Roman beni yukarı çekti. "Gel hadi. Yağmur gelmeden geri dönelim. Dondurma alacağız. Belki bu seni neşelendirir."

"Dondurmanın başarısız umutlarımı ve hayallerimi ya da yaklaşan şeytani ele geçirmeyi düzeltebileceğinden emin değilim."

"Muhtemelen hayır. Ama yardımı olur."

Bölüm 23

Eve geldiğimde **Dante** ortalıkta yoktu, telefonla da ulaşamıyordum. Bu beni Seth'le çıktığım için duyduğum suçluluk duygusundan kurtarmıştı, yani önümdeki tek engel Roman'ın ayrılırken bana attığı suçlayıcı bakıştı. Akşamını nasıl geçireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve açıkçası bilmek de istemiyordum.

Seth ve benim dışarı çıkmakla ilgili sorunumuz şehirden uzak durmak zorunda olmamızdı. Banliyölerde de tanıdıklarımız vardı ama birileriyle karşılaşma ihtimalimiz çok daha düşüktü. Roman ve benim öğleden sonra yaşadığımız yağmurlu hava sona ermişti ve kendimizi bir anda paltosuz gezmeyi neredeyse mümkün kılan yarı ılık koşullarda bulduk. Bu tür inançlardan uzun zaman önce vazgeçmiş olmasaydım, tesadüfi havayı ilahi bir lütuf olarak okuyabilirdim.

Şaşkınlığıma rağmen Seth şehir merkezine gitmek istediğini ve fark edilmeyeceğimizden emin olduğunu söyledi. Bizi Belltown'a götürdü ve orada her geçen gün yükselen yüksek apartmanlardan birinin altına park etti. Gizemli bir anahtar onu içeri aldı ve asansör bizi en üst kata kadar çıkardı.

"Bu da ne böyle?" Geniş bir çatı katı süitine girdiğimizde sordum. Bu, emlakçılık heveslerimi farklı bir yöne mi çevirmeliydim diye düşünmeme neden oldu. Ona şaşkın bir bakış attım. "Burası sana ait değil, değil mi?" Seth'in gizli bir tatil evi olması pek de imkânsız değildi.

"Şehir dışında olan bir tanıdığıma ait. Bir iyilik istedim."

"Tanımadığım arkadaşların mı var?"

Bana bir bakış attı ve ben de konuyu kapattım. Ayrıca ev o kadar güzeldi ki dikkatimi dağıtacak çok şey vardı. Tüm renkler lacivert ve gri tonlarındaydı ve mobilyalar pelüş ve pahalıydı. Duvarların Raphaelite öncesi eserlerin devasa reproduksiyonlarıyla süslenmiş olması özellikle hoşuma gitmişti. Bugünlerde soyut sanat modaydı ve biraz farklı bir şey görmek güzeldi.

"Gerisini görene kadar bekle," dedi Seth, beni balkona çağırarak.

Ya da bulabildiğim en yakın kelime "balkon "du. Neredeyse dairemin yarısı büyüklüğündeydi ve batıya bakıyordu, şehir merkezinin ışıltılı ışık dizisinin bir kısmını ve Puget Sound'un tamamını gösteriyordu. İçeri baktım

karanlık suda ilerleyen bir feribotu izliyordu. "Vay canına." Bu her şeyi özetliyordu.

Orada birkaç dakika durduk ve Seth'in kolu bana dolandı. Bu kadar yüksekte, mevsime uygun olmayan sıcaklık, mevsime uygun rüzgârlara ve soğuğa dönüşmüştü. Titredim ve Seth beni ferforje bir sandalyenin üzerinde özenle katlanmış bir battaniyeye sardı.

"Oturun," dedi. "Akşam yemeğiyle döneceğim."

Bu kibarlık karşısında sııttım ve manzarayı seyretmeme izin veren süslü, mum ışığıyla aydınlatılmış cam masaya oturdum. Seth'i beklerken içimde her türden garip duygunun canlandığını hissettim. İşte buydu, fark ettim. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama bu, şu anda sahip olduğumuz her şeyin sonuydu. Belki de onun yerini yeni bir şey alacaktı. Belki de bir daha hiçbir şeye sahip olamayacaktık. Ne olursa olsun, bu an benim için zamanın içinde kristalleşmişti. Bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı.

Akşam yemeği bir dizi tapenade ve ekmeğin yanı sıra beni şok edecek şekilde bir şişe şaraptan oluşuyordu. "Bunların hepsi benim için mi?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Ben bir bardak alayım."

"Ne? Starbucks, şimdi de bu mu?" Alkolsüz garip bir tür olmadığından emin olmak için şişeye baktım. Hayır.

"Bu özel bir durum," dedi gülümseyerek ve onun da benimle aynı hissi aldığını, bunun bir şeyin sonu olduğunu anladım. "Ayrıca, tüm donanımlara sahip değilsem *Rubaiyat*'ı nasıl yaşayabilirim?"

"Tabii ki. Senin aşırı romantik randevun bir şiir üzerine kurulu olacak." Şimdiden alıntı moduna girdiğini görebiliyordum. Konuşmak için boğazını temizledi.

"İşte dalın altında bir somun ekmek Bir şişe

şarap, bir şiir kitabı Ve sen yanımda şarkı

söylüyorsun kırlarda-

Vahşi doğa zaten cennettir."

Cık cık ettim. "Ekmek, şarap ve ben varız... ama dal yok. Çöl de pek yok."

"Burası şehir ormanı," diye savundu.

"Ve şiir kitabı da yok," diye devam ettim, aykırı rolümü severek. Sonra tekrar düşündüm. "Yine de, *Bütün Aptallar Gecesi*'ni bitirdim."

Seth'in ifadesi bir anda ciddileşti. "Ve?" "Zaten biliyorsun.

Çok güzeldi."

"Hayır, bilmiyorum. Her seferinde bir gizem - kelime oyunu yapmıyorum.

Kelimeler geliyor

ama sonunda..." Omuz silkti. "Nasıl karşılanacaklarını, insanların ne düşüneceğini asla bilemezsiniz. Ben her zaman biraz şaşırıyorum."

"Açılış alıntısı ne anlama geliyordu? Kate Bush'un Tanrı ile anlaşma yapmakla ilgili sözleri mi?"

"Placebo'nun yaptığı o şarkının cover'ını dinlemelisiniz. Seni uçuracak." Seth bana bilmiş bir bakış attı. "Gizli bir anlamı olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Her zaman gizli bir anlamı vardır. Benimle tanıştıktan sonra ekledin, değil mi?"

"Evet... Yani, kitapla ilgili olduğu açık... O'Neill'in sondaki ifşasıyla. Ama sanırım bizimle de ilgili." Gözleri etrafımızdaki manzaraya dalıp gitti. "Bilmiyorum. Pek çok komplikasyonla başa çıkmak zorunda kaldık. Hâlâ da onlarla uğraşıyoruz. Peki biz ne yapabiliriz? Hiçbir şey

-Tabii sizin bakış açınızı benimseyip şeytanla anlaşma yapmazsak. Ama neden? Neden Tanrı ile anlaşma yapamıyoruz?"

"İnsanlar bunu her zaman yapar. 'Tanrım, eğer bunu benim için yaparsan, iyi biri olacağıma söz veriyorum. Bunun gibi şeyler."

"Evet, ama sizin yaptığınız gibi bir sözleşme görmüyorum. İşe yaradığına dair somut bir kanıt yok." Yanılmıyorsam sesinde biraz burukluk vardı. "Nasıl oluyor da istediğimiz şeyleri sadece kötü olarak elde edebiliyoruz? Neden iyi olarak elde edemiyoruz?"

"Carter'ı bir dahaki görüşümde ona sorarım," dedim kuru bir sesle. "Ama iyiliğin kendi ödülü olduğunu söyleyeceğine dair bir his var içimde."

Şimdiye kadar salata turşusunu bitirmiştik ama şaraba neredeyse hiç dokunmamıştık. İddiaları bir yana, Seth'in kendi şarabını yudumladığından bile emin değildim. Bana doğru döndü.

"Sen ve ben pek iyi davranmıyoruz, değil mi?" diye sordu. Bu yetersiz bir ifadeydi.

"Sen ve ben talihsiz bir zamanlamanın kurbanıyız." Durakladım. "Ve daha pek çok talihsiz şeyin."

"Bu durağanlık olayı biz çıkarken gerçekleşseydi çok daha basit olurdu. Ya da o zaman teslim olsaydık."

"Hayır," dedim. "Asla olmaz. Bunun bir karmaşa olması umurumda değil. Sonunda sana zarar vermemiş olmam buna değer." *Onu fiziksel acıdan kurtardın*, diye alay etti içimdeki kötü ses. *Peki ya Maddie? Acı her zaman fiziksel değildir, bunu en iyi sen bilirsin. Peki ya ona yaşattığın kalp acısı?* Sesi duymazdan geldim.

"Umurumda değil," dedi Seth. "Ben olsam yapardım. Senin için ruhumu satardım. Sen ve ben... Sana söylemiştim. Bir şey bizi her zaman birbirimize yakın tutacak... birlikte olmasak bile."

Sandalyemden kalkıp kucağına oturdum, kollarımı ona doladım ve kalbimin hem şişip hem de kırılmasının nasıl mümkün olduğunu merak ettim

aynı anda. Başımı omzuna yasladım.

"Seni seviyorum," dedim usulca. "Ve seni affediyorum." Bu sözlerde garip bir şey beni ürpertti, sanki daha önce hiç kimseye söylememişim gibi. "Ve yaptığın şeyi neden yaptığını şimdi anlıyorum." "Neyi" detaylandırmadım. Buna gerek yoktu.

Seth yanağımdan öptü. "Hiç... bu anı tekrar tekrar yaşıyormuşuz gibi hissettiğin oluyor mu?"

Sorunlu geçmişimizi düşündüm. "Eğer öyleyse, bu konuda endişelenmek istemiyorum. Şu anda değil."

Sanırım daha fazla şey söyleyecek, hatta beni düzeltecekti ama ona fırsat vermedim. Onu öptüm ve her seferinde olduğu gibi bu da tatlı, güçlü ve dünyadaki en doğru şeydi. Birbirimize sarıldık ve soğuk havaya rağmen bir şekilde üzerimizdekileri çıkardık ve rüzgâr saçlarımızı savururken ve yıldızlar üzerimizde parlarken seviştik. Ve o ilk seferde olduğu gibi, hala yeterince yakın olmadığımızı hissediyordum. Vücutlarımız birleştiğinde ve o içimde hareket ettiğinde bile, ona asla ama asla yeterince yakın olamayacağımı hissediyordum. Belki de sürekli bahsettiği mistik bağ buydu. Ya da belki de bu sadece hayattaki kaderimiz için bir metaforu.

Daha sonra uzun bir süre birlikte oturduk, battaniyelere sarınarak ve çok az konuşarak. Bütün gece orada kalmak istedim. Hatta sonsuza kadar. Bu ilişkide yapmadığımız tek şey buydu: seksten sonra geceyi birlikte geçirmek. Her zaman ayrılmak ve hayatlarımızın geri kalanına devam etmek zorundaydık.

Sonunda beni arabama bıraktı ve ben kendimi kurtarana kadar uzun bir süre öpüştük. Seth elini yanağımda ve saçlarımda gezdirdi, beni bırakmak istemiyordu. Ben de aynı duyguyu paylaşıyordum.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım yarın bir arama daha yapacağız. Tabii zaman kalırsa. Ephraim'in her an birinin adını vermesini bekliyorum."

Seth başını salladı, gözleri karanlık ve düşünceliydi. "Şey, eğer tekrar arkadaşça ihtiyacın olursa..."

Gülümsedim, bunun akıllıca bir fikir olup olmadığından emin değildim ama bu gece vermek istediğim bir karar değildi. Balkonun bu kaçamakta birlikte geçirdiğimiz son an olmasını mı yoksa sahilde bile olsa birkaç değerli saniyeye daha tutunmak mı istediğimi bilmiyordum.

"Sana haber veririm," diye söz verdim. Onu son bir kez öptüm ve sonra kendi arabamı bulmak için ayrıldım. Tam kilidini açmıştım ki karanlığın içinden bir ses benimle konuştu.

"Beni bırakabilir misin?"

İç çektim. Son zamanlarda herkesin bana sinsice yaklaşması hiç hoşuma gitmiyordu. Elbette, Carter'ın hastalıklı mizah anlayışıyla, tamamen şok olmamıştım. Sürpriz unsurunu sevdiği için geçmişte pek çok kez aurasını saklayarak gizlenmişti. Yine de. Artık savaşıma şansım bile yoktu.

Kapımı açtım. "Kusura bakmayın. Otostopçuları almam."

Yılmadan yolcu koltuğuna kaydı ve emniyet kemerini taktı. "İyi bir akşam geçirdiniz mi, madam?" Eski moda, kibar bir şekilde konuşuyordu.

"Benimle bu tonda konuşma."

"Ne tonu? Kibarlık yapıyordum."

"Ne yaptığımı çok iyi biliyorsun, o yüzden hoş bir sohbet yapıyormuş gibi davranma."

"Neden birbirlerini dışlıyorlar?"

Ona bakmayı reddettim. "Yargılanmak istemiyorum."

"Seni yargılıyor muyum? Daha çok kendini yargılıyormuşsun gibi geliyor, ki aslında olması gereken de bu. Akranlarınız arasında bulabileceğiniz en iyi jüri... yani sizsiniz. Neler yapabileceğinizi ve ne olmak istediğinizi sadece siz bilirsiniz."

"Beni sadece ahlak felsefemi araştırmak için mi buldun?" Homurdandım.

"Hayır," dedi. "Seni ne zaman bulsam, bu serbest form şeyiyle gidiyorum ve ruh halimin beni nereye götürdüğüne bakıyorum."

"Belki bu ruh hali seni Jerome'a götürebilir."

"Bu senin görevin, benim değil. Şansın var mı?"

Yine o ikilemle karşı karşıya kaldım. Kime ne söyleyebilirdim? Grace'e, Roman'a... Tahtada artık çok fazla oyuncu vardı ve net bir rakip yoktu. "Bazılarına," dedim sonunda.

"Oh-ho," diye güldü. "Böyle bir cevapla melek bile olabilirsin." "Bunun Jerome'u bulmak için yeterli olacağını sanmıyorum.

mucize gerçekleşir." Yol kısaydı. Binamın önünde durdum, şanslı bir ön yer buldum.

Carter döndü ve bana göz kırptı. "Benim bu konudaki görüşümü biliyorsun. Bıraktığınız için teşekkürler."

"Bekle," dedim, ışınlanmak üzere olduğunu fark ederek. "Bir sorum var." Bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Nasıl oluyor da ölümlüler bir şeyler istediklerinde tek seçenekleri cehennemle anlaşma yapmak ve ruhlarını satmak oluyor? Neden iyi davranış karşılığında Tanrı ile anlaşma yapamıyorlar?"

Carter'ı şaşırttığım nadir anlardan biriydi. Seth'e sözünü ettiğim, iyiliğin kendi ödülü olduğu yolundaki klişe yanıtı bekledim. Melek birkaç saniye düşündü.

"İnsanlar bu tür anlaşmaları her zaman yaparlar," dedi sonunda. "Sadece Tanrı ile yapmazlar."

"O zaman bunları kiminle yapıyorlar?" Ben haykırdım.

"Kendileriyle." Ortadan kayboldu.

"Lanet olası melekler," diye mırıldandım.

Dante gelmeden sadece birkaç dakika önce daireme varmışım. "Oh, ben

"Şanslısın," dedi beni Aubrey ile kanepede görünce. "Son zamanlarda hep meşgul görünüyorsun."

Bu gece yaptığım şeyden dolayı küçük bir suçluluk hissettim. Yalan yine de yalandı, kime yalan söylediğinizin bir önemi yoktu.

"Seattle'ı kurtarıyorum," diye açıkladım, yanımda ona yer açarak.

Her zamanki kot pantolonu, termal gömleği, saati ve botlarıyla iyi görünüyordu ve değişiklik olsun diye tıraş olmuştu. Kendine olan güvensizliği onu son zamanlarda bana hediyeler almaya itiyordu ama bu çılgınlık sona erdiğinde biraz hızlanmam ve ona biraz gardırop çeşitliliği getirmem gerektiğini fark ettim.

"Peki bu tam olarak nasıl gidiyor?"

Herkes bana bunu sorup duruyordu. Seth. Carter. Dante. Ve cevabım her seferinde yetersizdi. "Aslında o kadar da iyi değil. Bence yarın her şeyin çözüleceği gün olacak ve Jerome sonsuza dek kaybolacak. Öyle olmasa bile, eski pozisyonunu geri almak için çok geç olacak. En iyi ihtimalle Michigan'ın kuzeyinde birinin teğmeni olacak."

Dante kolunu bana doladı ve ayaklarını sehpanın üzerine koydu. "Pekala, succubus, yanlış anlama ama bu iş bittiğinde memnun olacağım, yeni baş iblis olsun ya da olmasın. Sürekli stresli olmandan ve seninle hiç yüz yüze gelememekten bıktım." Saçımın telleriyle oynadı. "Ayrıca bu kadar kıvrıcık olmasından da bıktım. Kullanabileceğin bir ürün yok mu?"

"Hey," dedim. "Komik değil. İç güzelliğe ne oldu?"

Yılmamış görünüyordu. "Ondan sende bolca var. Ben sadece bütün paketi istiyorum. Ayrıca, bunu söylediğimde yüzündeki ifade harikaydı."

Eli belimden kayarak kalçam ve uyluğum arasında izler bıraktı. Açıkça cinsel değildi ama bu ve onun iyi ruh hali arasında -ki bunun için mutluydum, beni yanlış anlamayın- geleceğimde aşk dolu bir ilerleme olduğunu hissediyordum.

"Kartlarımı okuyacak mısın?" Aniden sordum. Bana şaşkın bir bakış attı. "Tarot kartları mı?" "Evet."

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun."

"Müşterileriniz için gerçeği eğip büküğünüzde. Lütfen? Sadece hızlı bir tane yap."

"Tamam. Sana günün kartını vereceğim. Evrenin tüm gizemleri tek bir kartta." Kartlarını çantasından çıkarmak için ayağa kalkarken sesindeki göz devirmeyi duyabiliyordum. Doğaçlama bir müşteri fırsatı için genellikle onları yanında taşırdı.

"Bana yalan söyleme," diye uyardım. "Ben senin müşterilerinden daha çok şey biliyorum."

"Aklımdan bile geçmezdi," dedi kartları ustalıkla karıştırırken. Müşterilerine duymak istediklerini söyleyerek onları birçok kez dolandırdığını görmüştüm. Ne istediğimi bilmediğime göre, sanırım bu beni o kategorinin dışında bırakıyordu.

Kartları iyice rastgele dağıttıktan sonra bana kestirdi ve sonra onları düzgünce yeniden dizdi. "Çek."

Üstteki ilk kartı aldım ve ters çevirdim. "Lanet olsun."

Kupa Beşlisi. Dökülen kadehler. Kayıp umutlar ve hayaller. Dante de bunu onayladı.

"Hayal kırıklığı ileride, sahip olduğunuz bir şeyin kaybıdır. Bu bir başarısızlık ya da tekrar eden bir sorunu çözememe olabilir. Sizin için oldukça tipik bir okuma."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Kıyamet ve kasvet her zaman etrafınızı sarıyor. O el falını senin için uydurmadım." O bundan bile daha kötüydü. "Muhtemelen Jerome'un temelli gittiğini doğruluyor - tabii buna inanmak istiyorsan. Ve, hey, bak." Karta dokundu. "Bir fincan dik durmuş. Tüm umutlar tükenmiş değil."

Seth'i ve rüyamdaki adamı kaybettiğimi düşünürken bunu da merak ettim. Roman haklı mıydı, gerçekten mutlu olursam ne yapacağımı bilemeyeceğim doğru muydu diye de merak ettim.

Şüphelendiğim gibi, Dante bana cinsel hamleler yaptı, ama bütün hafta olduğu gibi geri çekildim. Bu noktada önemli olmadığını biliyordum. Fincanlarım boşalmıştı ve Seth'le olan yolculuğumuz sona ermişti. Yine de, balkonda geçirdiğimiz zaman o kadar tatlı ve güçlüydü ki, bir kez daha, böyle bir karşılaşmadan sonra başka biriyle birlikte olamazdım. Yakında Dante'yle seks hayatım normale dönecekti ama bu gece değil. Reddedildiği için kızgın görünmüyordu, daha çok incinmiş gibiydi. Bu konuda biraz kötü hissettim ama Seth yerine ona ihanet ettiğim için suçlu hissetmeyi tercih edeceğimi fark ettim.

Dante ertesi sabah benden önce kalkıp gitmişti ama Roman oturma odamda oturmuş mısır gevreği yiyor ve kendini evinde gibi hissediyordu. Orada olduğumu biliyor olmalıydı ama gözlerini sabah haberlerinden ayırmıyordu. Mısır gevreğini bitirdiğinde Aubrey'e seslendi ve kaseyi onun için yere koydu.

"Hey," dedim, kepçeyle aldım. "Süt kediler için kötüdür."

"Onun biraz yaşamasına izin vermelisin," diye itiraz etti, hâlâ haberleri izliyordu. "Peki bugünkü plan nedir?"

"Bilmiyorum. Hâlâ durağanlıktayım, sanırım bu bize zaman kazandırır. Haritaya bir dart atıp bir yere gitmek ister misin?" Kahve masamın üzerinde duran Kuzeybatı Pasifik atlasını işaret ettim.

"Denediğimiz en verimli yöntem olabilir," diye düşündü.

Sık sık kullandığı o hafif ses tonuna sahipti ama hayal kırıklığını da duyabiliyordum. Jerome'u bulmaya neden bu kadar istekli olduğu benim için hâlâ bir muammaydı. Bunun en iyi kahve ile çözülebilecek bir gizem olduğuna karar verdim ve kahve demlenirken kendi kahvaltımı hazırlamaya koyuldum. Pop-Tarts'ı buldum ve yine merak ettim.

kilo alma konusunda.

"Georgina..."

"Onu başka bir şeyle besleyip besleyemeyeceğinizi soruyorsanız, cevabım hayır." "Gelip bunu görmelisin." Sesi son derece ciddiye. Saçları ensem kalktı ve aceleyle oturma odasına geri döndüm. Roman televizyonu işaret etti.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandım.

Karanlıklar Ordusu yine saldırmıştı. Seattle'daki bir kanalı izliyorduk ama anlaşılan sınırın kuzeyindeki bu kaçamak haber değeri taşıyordu. Şaka aslında Victoria'da, Vancouver'ın hemen batısındaki bir adada ama yine de Britanya Kolombiyası'nda yer alan bir şehirde gerçekleşmişti. Orada çok ünlü ve çok güzel bahçeler vardı ve görünüşe göre Ordu geceleyin içeri girmiş ve çalılıkların arasına bir pentagram yerleştirmek için ellerinden geleni yapmışlardı. Sprey boyayla güçlendirmişler.

"Tanrım," diye mırıldandım. Pentagram işi kötüydü ama grup yakalanmadan oradan çıkabilecek kadar akıllıydı. Bir avlu fotoğrafı, spreyci boyayla boyadıkları yeri gösteriyordu: "KARANLIĞIN MELEĞİNE SELAM OLSUN."

Roman alaycı bir ifadeyle, "Dokunuşlarını kaybetmediklerini görmek güzel," dedi.

Yanımdaki kanepeye çöktüm, zihnim dönüyordu. Neden? Neden şimdi? Ordunun faaliyetlerinin herkesin dikkatini Seattle'dan uzaklaştırmak için saçma bir şekilde özenle hazırlanmış bir oyalama olduğu teorisiyle oynamıştım. Bu mantığa göre, Jerome çağrıldığında maskaralıklarının sona ermesi gerekirdi. Yine de buradaydılar. Sırf eğlence olsun diye kendi başlarına mı hareket etmişlerdi? Blake bir spreyci boya satışı mı keşfetmişti? Yoksa onları yine Grace mi yönlendirmişti, öyleyse neden?

Diğer faaliyetlerinin çoğu, mührün yaratılışının ya da Jerome'un çağrılmasının önemli bir bölümüyle aynı zamana denk gelmişti. Bir an bile kaybetmeden cep telefonumu açtım ve Cedric'i aradım. Aslında Kristin yerine ona ulaştım.

"Ne?" diye sordu cevap verdiğinde. "Ben Georgina. Haberleri yeni gördüm."

"Bak, sana ayıracak zamanım yok. Aslında şu anda konuşmak istediğim son kişi sensin, zira en başta işini yapmış olsaydın bunların hiçbiri yaşanmayacaktı."

"Evet, evet, biliyorum, ama dinle... bugün önemli bir şey oldu mu?"

Sesi kuşkuluydu. "Ne yani, o salakların beni *tekrar* utandırması dışında mı?"

"Hayır, demek istediğim... herhangi bir olay ya da ne bileyim... şeytani açıdan önemli herhangi bir şey..."

"Eğer Ephraim ile yaptığım değerlendirmenin önemli olduğunu düşünüyorsanız, evet." Alaycılık telefona damladı.

Donup kaldım. "Teşekkür ederim. Bilmem gereken tek şey buydu." Aslında buna şaşırmış görünüyordum. "Gerçekten mi?"

"Evet, hayır, bekle - geçen gün Kristin'le konuştuğumda, Jerome'un çağrıldığı gün Seattle'a geldiğini söyledi, ama sonra Ephraim sen buraya geldiğinde onun çoktan gitmiş olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

"Evet, elbette. Ondan şüphe mi ediyorsunuz?"

"Hayır, hayır... Sadece doğru duyduğumdan emin olmak istedim. Bir süre Seattle'da mıydınız?"

"Evet, Grace ve Mei'yle birlikte olayın sonuçlarıyla ilgileniyordum. Bakın, faaliyetlerimi takip etmek istiyorsanız Kristin ofise dönene kadar bekleyin." Hayal kırıklığı içinde iç çekti. "Lanet olsun. Keşke şimdi burada olsaydı."

Tereddüt ettim, sonra işleri daha da kötüleştiremeyeceğimi düşündüm. "Hey, sadece dostça bir tavsiye... ama bir dahaki sefere Match.com'a bakarken veya succubi'lere sorarken, neden biraz daha eve yakın bir yere bakmıyorsun?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Kristin. Eğer seni 'anlayan' birini arıyorsan, onu zaten buldun. Sonra görüşürüz." Cevabını duyamadan telefonu kapattım. Roman bana şaşkın bir bakış attı.

"Bu krizin ortasında çöpçatanlık mı yapıyorsunuz?"

"Sadece iyi bir şey yapıyorum." Cep telefonumu elden ele savurup düşündüm. "Pekâlâ. Ordu bugün bir şaka yaptı - Ephraim Cedric'le görüşürken. Cedric için iyi olmadı."

"Bu da onun Seattle adaylığını mahvedecek."

"Muhtemelen, her ne kadar istemediğini iddia etse de. Yine de Grace'in bugün onlara bunu yaptırması mantıklı... *eğer yaptırdıysa* ve onlar da rastgele hareket etmedilerse..."

Omuz silkti. "Mantıklı ama ne önemi var ki? Onun bu işte bir rolü olduğunu zaten biliyorsun. Tüm bunlar onu temize çıkarıyor."

Kaşlarımı çattım. Geçen gün tarikatın faaliyetlerini analiz ederken hissettiklerimin aynısını hissettim, sanki çok yaklaşmışım ama tüm ipuçlarını kavrayamıyordum. En iyi kararına rağmen Evan'ı aradım. Arayanın ben olduğumu anlayınca çılgına döndü. "Georgina! Sana ne olduğunu merak ediyorduk. Adamım, sen

Bugün yaptığımız şeye inanamıyorum, bu-"

"Ben zaten biliyorum," diye araya girdim. "Burada haberlere çıktı."

"Ne? Lanet olsun. Hey! Siz çocuklar!" Yanında kim varsa ona bağırırken telefonu çektim. "Seattle haberlerine çıktık!" Bir an sonra bana döndü. "Vay canına, bu harika. Uluslararası tanınırlık!"

"Bak, Evan. Bir şeyi bilmem gerek. Melek sana bunu yapmanı gerçekten söyledi mi? Ve bunu söylerken, o imgelemlerden birinde gerçekten göründü mü yoksa bunu istediğini mi varsaydın?"

"O buradaydı. Butchart Bahçeleri'nde izimizi bırakmamızı söyledi, böylece dünya onun ihtişamını bilecekti. Çok da güzel, çünkü biliyorsunuz, burası çok güçlü bir yer."

ve hepsi. Bu kadar geniş kapsamlı etkileri olmasına şaşmamalı."

"Güçlü bir yer..." Yumruğum tüm iplerin etrafını sardı. "Evan, beni dinle. Etrafındaki diğer güç alanlarını biliyor musun?" Bu grubun gizemli bilgilerini hep göz ardı etmiş, görünmeyen dünya hakkında birkaç şey bilebileceklerini hiç düşünmemiştim.

"Tabii ki."

Roman'ın gözleri bana öyle sabitlenmişti ki, içime doğru lazer fırlatacaklarını sandım. Bir şeylerin peşinde olduğumu anlayabilirdi. Derin bir nefes aldım. "Okyanus kıyısında, beyaz kayalar, çakıllar, kumlar ya da buna benzer herhangi bir şey olan bir yer biliyor musun? Güçle aşılannmış bir yer?"

"Beyaz kayalar mı?" diye sordu. Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. "Şey... Beyaz Kaya var."

"Ne?"

"Dev bir beyaz kayası olan bir kasaba. Buzullarla ilgili bir şey ama Kızılderililer bunun tanrılardan falan geldiğini düşünüyordu. Her zaman kutsal bir yer olmuştur."

"White Rock," diye tekrarladım.

"Evet."

Hayır, hayır. Bu kadar açık olamazdı. Bir elimle telefonu dengede tutarken diğer elimle atlası açtım ve British Columbia bölümüne geldim. İşte oradaydı, kıyıda, Amerika sınırının hemen kuzeyinde.

White Rock.

"Orospu çocuğu," dedim.

Bölüm 24

Evan'ı ona orospu çocuğu demediğime ikna ettikten sonra telefonu kapattım ve Roman'a döndüm.

"Gemi buralarda bir yerde değil. M.Ö.'de."

Roman'ın gözleri parmağımı haritada White Rock'a kadar takip etmişti. "Tamam, zorlayıcı isim için puan aldın ama bu ille de bir şey ifade etmiyor."

"Evet! Bu her şey demek. Ordu başından beri, mühür yaratıldığında, Ephraim Cedric'le konuştuğunda... ve Jerome çağrıldığında dikkat dağıtıcı oldu. Olaylarını Space Needle'da sahnelediler.

-Ama Jerome kaçırılana kadar hiçbir şey yapmadılar. O kaçırılır kaçırılmaz da Cedric'in dikkatini buraya, kendi bölgesinden uzağa çekmek için harekete geçtiler."

Farkındalık Roman'ın yüz hatlarını aydınlattı. Sosyopat ya da değil, her zaman zeki olmuştu. "Çünkü Grace daha sonra gemiyi Cedric'in bölgesine sakladı."

Başımı salladım. "İşte orada. Saklanmadan önce varlığını fark etmesi ihtimaline karşı Cedric'in gitmesine ihtiyacı vardı. Sanırım Ephraim'le olan şey için burada, ama şimdi arayıp ona söylersem-"

"Hayır," dedi Roman hemen. "Kimseye söyleyemeyiz."

"Neyin var senin?" Ayağa kalkarak haykırdım. "Saat işliyor. Durağanlık sona ermeden önce rahat bir yolculuk için zamanımız olmayabilir."

"Şansımızı denemek zorundayız, aşkım." O da ayağa kalktı. "Anahtarlarını al. Hadi gidelim."

Yatak odama doğru gitmeye başladım, sonra duraksadım. "Lanet olsun. Seth'e onu da yanımda götürmeyi düşüneneğimi söylemiştim. Artık çok geç."

Roman düşündü. "Hayır, yap."

"Neden?" Şaşkınlıkla sordum.

"Görünmez bir şekilde gideceğim. Gittiğinizi fark ederler mi bilmiyorum ama sizi takip ediyorlarsa romantik bir kaçamak yaptığınızı düşünseler iyi olur. Maskeli bile olsam, henüz kimsenin yüzümü görmesini istemiyorum."

Bu beni garip bir duruma soktu. Roman'ın tüm bu olanlar karşısındaki mantığı giderek tuhaflaşıyordu. Bir de dün gece yaşadığım tartışma vardı; balkon randevusunun Seth'le son güzel anımız olarak üzerimizde parlamasına izin vermeli miydim yoksa birkaç saniye daha ekmeli miydim? Bitmesine izin vermek

dün gece yapılacak en şiirsel şey olurdu... ama ben daha basit şeylerden yapılmıştım. Yola çıkar çıkmaz onu aradım ve kısa bir süre sonra onu aldım.

Roman arkada görünmez bir şekilde uzanırken o da benimle birlikte ön tarafa bindi ki bu en hafif tabiriyle ürkütücüydü. Neyse ki Seth'le konuşmalarımızın hiçbiri duygusal ya da romantik değildi. Etrafımda çatırdayan aciliyeti hissetti ve yolculuk nedenim hakkında sorular sordu. Elimden geldiğince ayrıntılı cevaplar verdim, bir yandan da hız limitini aşmamaya çalışıyordum. Bir cezanın gecikmesini göze alamazdım ya da beni kurtaracak doğaüstü cazibelere güvenemezdim.

Oraya varmamız iki saatten biraz daha az sürdü. Atlası yanlışlıkla evde bırakmıştık ama yine de yol tarifini ezberlemiştik ve bu da çok kolaydı. Bahsi geçen kayanın bulunduğu parka varmak üzereyken Peter'ı arayıp dışarı çıkmamasını söyledim.

"Beni aptal mı sanıyorsun?" diye sordu. "Stazın sona ermek üzere olduğunu ben de senin kadar iyi biliyorum."

"Evet," diye kabul ettim. "Ama düşündüğün gibi bitmeyebilir." Bağlantıyı kestik.

"Burası, değil mi?" diye sordu Seth. Bir tabela bizi plajın otoparkına yönlendirdi ve oraya doğru döndüm.

"Evet, sanırım öyle." Paniklemeye başladığımı hissedebiliyordum. "Tanrım, korkuyorum... Ne olacağını bilmiyorum..." Seth uzandı ve omzumu okşadı.

"Sakin ol, Thetis. Bu iş olması gerektiği gibi bitecek. Sen yapman gerekeni yap, biz de elimizden gelenin en iyisini yapalım."

Arabayı park ettim ve ona baktım. Aramızda o kadar çok şey yanıyordu ki Roman'ı boğmaması bir mucizeydi. Seth haklıydı. Bu bir sondu ve ne kadar zor olursa olsun bununla yüzleşecek ve yapılması gerekeni yapacaktık. Seth'le ilgili harika şeylerden biri de buydu. Doğru olanın ne olduğunu biliyordu. Arabadan çıktık.

Seth ve ben el ele sahile doğru ilerledik. Gelgit azalmıştı ve çekilen sular neredeyse kum kadar çakıl içeren bir manzara ortaya çıkarmıştı. Ancak iç kesimlere doğru ilerlediğinizde arazi yeşile ve çimenliğe dönüşüyordu - muhtemelen park bakım ekiplerinin bir sonucuydu bu. Semiahmoo Körfezi'nin kendisi, daha güzel bir günde muhtemelen mavi ve güzel olabilecek karanlık, dalgalı bir enginliğe uzanıyordu. Ağır gri bulutlar körfezin uzak taraflarını çevreleyen arazinin çoğunu gizliyordu ve ılıman Kuzeybatı Pasifik'te pek sık rastlanmayan bir gök gürültüsü duyduğumu sandım. İhtiyacımız olan şeyi yakında bulacağımızı umuyordum çünkü fırtına kopmak üzereymiş gibi görünüyordu. Metafor.

Seth düşüncelerimi yarıda kesti. "Bu," dedi, "beyaz bir kaya."

Durdum ve dikkatimi geniş panoramadan önümdeki patıkaya çevirdim. Orada, yaklaşık seksen metre ilerimizde beyaz bir kaya vardı - kocaman, beyaz bir kaya. Görünüşe bakılırsa Evan abartmıyordu.

yaklaşık beş yüz ton olduğunu söylediğinde.

"Zamanımı beyaz çakıl taşlarıyla harcadığım için kendimi aptal gibi hissediyorum," diye düşündüm, saçlarımı gözlerimden uzaklaştırarak. Rüzgâr hemen saçlarımı geri savurdu.

"Çok açıktı... ama yine de değildi. Gidelim mi?"

Başımı salladım ve kayaya yaklaştık, adımlarımız hem heves hem de endişeyle doluydu. Bunca zaman ve tüm başarısız çabalardan sonra, bunu gerçekten başarmış olmamız mümkün görünmüyordu. Bir şeyler olacaktı. Bir şey olmak *zorundaydı*.

"Vay canına," diye nefes aldım, ulaştığımızda kayanın tepesine bakıyordum. O kadar büyüktü ki bizi gölgeler içinde bırakıyordu. "İnsanların neden bunun tanrılardan geldiğini düşündüklerini anlayabiliyorum."

Seth aşağıya bakıyordu. "Ne yazık ki dikkatimizi daha az yüksek yerlere yöneltmek zorundayız. Bunu nasıl bulacağız? Rastgele kazarak mı?"

Seth ve ben yalnız olsaydık, yöntem bu olurdu. Şimdi, Roman'ın geminin nerede olduğuna dair bazı bilgiler vereceğini umuyordum - eğer buradaysa bile. Küçük bir parçam, buraya gelmemizin en büyük yanlış yönlendirme olabileceği konusunda paniğe kapıldı.

Kayanın etrafındaki zemini taradım ama yakın zamanda kazıldığını gösteren hiçbir şey yoktu. Böyle bir sahilde tüm zemin engebeliydi. "Bunun gibi bir şey," dedim, Roman'ın onun işaretini anlamasını bekleyerek.

Kayaya vardığımızda Seth elimi bırakmıştı ama şimdi tekrar tuttu ve beni kendine çekti. "Georgina..."

Gözlerimi yerden kaldırdım ve onunkilerle buluşturdum. Adrenalinim yükselmişti, bu maceranın sonucuna hazırdım... ve yine de kalbim ağırdı, bunun sonuçlarının ne olacağını biliyordum. Seth'in ellerini sıktım ve yaklaşıp başımı göğsüne yasladım. Kalbi içinde ağır ağır atıyordu. Şüphesiz onun duyguları da karmakarışıktı.

"Biliyorum," dedim usulca. "Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Bana sıkıca sarıldı ve alnımdan öptü. "Jerome'u bulduğumuzda... onu serbest bıraktığında... çok çabuk geçecek, değil mi?"

"Evet. Ne kadar süreceğini bilmiyorum ama... şey, sanırım oldukça hızlı olacak. O kaçırıldığında da böyle olmuştu."

"Ve hepsi bu."

"Sanırım."

Orada öylece durduk, ikimiz de acı çekiyorduk ve kafamız karışmıştı. Seth'in Aralık ayında zorla ilişkimizi bitirmesinden daha kötü bir şey olabileceğini düşünmemiştim. Bunu daha iyi olacağını düşündüğü için yaptığını şimdi anlıyordum ama yine de canımı yakmıştı. Ve bu... bu farklı türden bir acıydı. Seth'le dairemde ilk öpüştüğümüzde, bunun benim için bir tatil olabileceğini düşünmüştüm, tıpkı vampirler için olduğu gibi. Seth benim gün ışığım olacaktı, kasvetli ölümsüzlüğüme dönmeden önce kısa bir kaçamak yapabileceğim bir şey. Anıları yanımda götürebilirdim ve bu yeterli olurdu.

Ancak şimdi, onun yanında dururken, bunun yeterli olmayacağını fark ettim. Bir daha asla sahip olamayacağım şeyi bilmek artık sadece daha fazla acı verecekti. Seth'le bir daha asla sevişemeyecek, bu samimi rahatlık ve yakınlık anlarını asla yaşayamayacaktım. O artık benim değildi. Bir daha asla olamayacaktı.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Seth alnından öperek.

"Ne demek istiyorsun? Başka seçeneğimiz yok."

"Her zaman bir seçeneğimiz vardır, Thetis. Bundan sonra, tekrar bir succubus olduğunda bile... Bilmiyorum. Seni dünyanın tüm acılarından korumayı o kadar çok istedim ki. Hâlâ öyle düşünüyorum. Ama geçen hafta seninle birlikte olduktan sonra, acaba-"

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Seth ve ben şaşkınlıkla başımızı kaldırdık. Roman'ın gelip romantik ilişkimizi bozmasını ya da belki Grace'in ödülünü savunmasını beklerdim. Ancak beklemediğim şey Dante'ydi.

Nereden geldiğini bilmiyordum. Sanki kayanın arkasında gizleniyormuş gibi kayanın kenarından dolandı ama aşıkların kızgınlık anında fark edilmeden bize doğru yürüdüğünden şüphelendim. Ondan öfke yayılıyordu ve gözleri ötemizdeki deniz kadar karanlık ve fırtınalıydı. Ve onu görür görmez, uzun uzadıya sorgulamaya, bir ifşaya doğru ilerlemeye gerek duymadım. Orada ne aradığını sormama gerek yoktu çünkü aniden biliyordum.

"Çağıransensin," dedim.

"Elbette." Bunu söylerken sesinde küçümseyici bir ton vardı, sanki bu rolü başka birinin oynayabileceği bir hakaretmış gibi. "Başka kim olabilir ki?"

Bölgenin en iyisi olduğumu söylediğimde şaka yapmıyordum. Beni hiç düşünmediğine inanmıyorum. Hayır, onu geç. Elbette buna inanabilirim. Ne kadar bıkkın ya da kederli olursanız olun, değer verdiğiniz kişiler için en iyisine inanmak isteyen o Pollyanna parçanız hâlâ var." "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun," dedim, kendi öfkemde bir artış hissederek.

Bunca zamandır oyuna gelmek yeterince kötüydü. Ama kendi erkek arkadaşım tarafından oyuna getirilmek? Kabul edilemezdi. Ve yine de... o haklıydı. Onu düşünmemekle aptallık etmiştim ama yine de bana bu eziyeti çektirdiğine inanmıyordum.

"Bu kötü bir şey. Seni bundan kurtarabileceğimi umuyordum ama sanırım başaramayacağım." Gözleri Seth'in yüzüne kaydı ve sonra tekrar benimkine döndü. "Tabii bunca zamandır beni kazıkladığın için saflıktan söz edemem. Ya da onu beceriyordun."

Cevap verebileceğim hiçbir şey yoktu. "Düşündüğün gibi değil" diyemezdim çünkü... tam olarak onun düşündüğü şeydi. Jerome'un çağrılmasındaki rolü ne olursa olsun, gerçek şu ki Dante'yi aldatmıştım ve yakalanmıştım.

"Özür dilerim," dedim güçlkle, elim hâlâ Seth'inkini sıkıca tutuyordu. Bir adım öne çıkmıştı. Beni Dante'den uzak tutmuyordu ama

kesinlikle korumacı bir duruş var.

"Evet, evet, biliyorum." Dante bıkkın bir şekilde iç çekti. "Lanet olsun, Georgina. Sana ne oluyor? İşin konusunda seni hiç umursamadım. Bizim için iyi bir hayat kurmaya çalışıyordum. Ama sen yine de *ona* geri döndün. Onu incitmeden sikebileceğin anda, hemen üstüne atladın."

"İyi bir hayat kurmaya çalışmak... Bütün bunları bu yüzden mi yaptın?" Greg'in bu işte bir iblise yardım eden herkesin parasını cariyeler ve televizyonlarla alacağına dair yorumlarını hatırladım. Dante'nin durumunda bu çok daha basitti. Bana mücevher ve çiçek almaya ve benimle aynı evi paylaşmaktan bahsetmeye yetecek kadar para almıştı.

"Succubus, başka ne yapabilirdim ki?" Hâlâ benimle alaycı bir tonda konuşuyordu ama yüz hatlarındaki acıyı görebiliyordum. Bu kalbimi parçaladı.

"Kralları ve rock yıldızlarını köleleştirebilirsin. Gittiğim yerde sonsuza kadar benimle kalmana imkân yoktu. Avuç içleri faturaları zar zor ödüyor ve büyülerimin gerçekten işe yarayabileceği zaman geçti." "Bunların hiçbirisi önemli değil," dedim kararlılıkla. "Kalırdım..." Yine de, konuşurken bile çelişkinin farkındaydım. Dante de öyle.

o ana kadar sessiz olan Seth'e baktı. Seth bir şeye çok odaklanmış görünüyordu.

Dante gözlerini devirdi. "Evet. Açıkça."

"Bunu hiç istemedim... Şeytanla gerçek anlamda anlaşma yapmanı hiç istemedim."

"Benden ne bekliyordunuz ki? Ne olduğumu biliyorsun. Karanlık tarafta yürümek istediğin için bana bulaştın. Bu anlaşma benim en büyük şansımdı, gücümün karşılığını alabileceğim en büyük kazançtı. En iyisine ihtiyacı vardı ve hizmetlerimin karşılığını ödeyebilirdi."

"O... Grace."

Dante bana çarpık bir gülümseme verdi. "Bu kısmı da anladığını ve üzerine oturduğunu bilmeliydim. Bana güvendiğin zaman bile... hala bana gerçekten güvenmiyordun. Belki de düşündüğüm kadar habersiz değilsindir. Evine gelip atlası gördüğümde seni hafife aldığımı anladım. Grace beni buraya gönderdiği ve kendisi gelmediği için şanslısın. Her şeye rağmen seni buradan canlı çıkarabilirdik."

Seth ve ben hâlâ birbirimize yakın duruyorduk; kulağıma konuştuğunda sesini yükseltmesine bile gerek kalmayacak kadar yakındık. "Saat," diye nefes aldı. "Saatin içinde."

Bunu daha fazla düşünecek zamanım olmadı çünkü Seth aniden benden ayrıldı ve Dante'ye doğru ilerledi. "Bak, onu rahat bırak, tamam mı? Onu yakaladın. O da seni yakaladı. Ödeşтик diyelim ve gidelim." Bakakaldım. Onun için alışılmadık derecede agresifti.

"Eşit mi?" diye haykırdı Dante. "Eşit *değil*. Ne yaptıysam onu sevdiğim için yaptım."

Seth'in sesi düz ama sertti. "Onu seviyor musun? Onu bu işe sen bulaştırdın.

tarikat karmaşası. Neredeyse bir iblis tarafından öldürülmesine neden oluyordun."

Dante ters ters baktı ve Seth'e doğru bir adım attı. "Bunun olmaması gerekiyordu. Jerome Kanada olayını bir anda ortaya attı. Bunun ortasında kalmaması gerekiyordu. Plan, onun da herkes gibi durağanlığı beklemesi ve Grace iktidara geldiğinde normale dönmesiydi. Grace, Nanette'e işe karıştığını söyleyerek işleri berbat etti ama sonra Grace, Nanette'in bir daha ona bulaşmayacağından emin oldu. Georgina'yı güvende tutmak için çalıştım." Cedric doğruyu söylemişti. Nanette'e teorilerimden gerçekten bahsetmemişti; Grace bahsetmişti.

"Evet, harika bir iş çıkardın."

"Bu benim suçum değil!" diye bağırdı Dante. "Benim hakkımda ne dersiniz deyin, benim nedenlerim asildi. Oysa onunkiler" -beni işaret etti- "hayatı boyunca olduğu gibi bencil küçük bir fahişeye uyuyordu."

Ve sonra... gerçekten beklenmedik bir şey oldu. Seth öne fırladı ve Dante'ye yumruk attı. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyordum, Seth'in bu kadar saldırgan olması mı yoksa bu kadar temiz bir yumruk atabilmesi mi? Bir keresinde kendini bir soyguncunun üzerine atmıştı ve fevkalade cesurca olmasına rağmen bu kadar kesin ya da koordineli olmamıştı. Bunu nereden öğrendiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Dante de en az benim kadar ürkmüş görünüyordu. Darbeden sonra sendeleyerek geri çekildi ve toparlanmak için bir an bekledi. Sonra bir hırıltıyla Seth'e doğru sıçradı. Seth darbeden sadece kısmen kurtuldu -belli ki bilerek- ve darbenin etkisiyle geriye düşerek iki adamın da yere yığılmasına neden oldu.

Biraz boğuşular, kaldıraç ve darbeler almaya çalıştılar ve bir an için tepki veremeyecek kadar sersemlemiştim. Sonra, nihayet, Seth'in sözleri aklıma geldi. *Saat*. Çırpınan bir uzvun bana çarpmamasına dikkat ederek aceleyle yanlarına gittim. Seth beni bir an gördü ve Dante'nin bileğini tutup bana doğru itmek için elinden geleni yaptı. Ancak Dante kıvranmaya devam etti -hayatında Seth'ten daha fazla kavgaya karıştığını hissediyordum- ve neler olduğunu anladığında çırpınışlarını artırdı.

Saat. Mantıklı, gerçekten. Grace mührün kendisine ait olan kısmını boynunda taşıyordu. Dante de kendi mührünü güvende tutmak isteyecekti ve neden -kendisinin de kabul ettiği gibi- taktığı tek aksesuarda saklı olmasındı?

Sonunda Seth, Dante'nin bileğini, parmaklarımı saatin kayışının altına sokmama yetecek kadar hareketsiz tutmayı başardı. Mümkün olduğunu düşündüğümde daha fazla güç kullanarak sert bir sarsıntı yaptım ve kayış koptu. Saat elimden kurtuldu ve Dante öfkeyle bağırırken ben geri kaçtım. Seth artık amacımıza ulaştığımız için Dante'yi zaptetmeyi bıraktı. Ancak Dante serbest kalır kalmaz peşimden geldi ve Seth onu yakalamak için ayağa fırladı.

Elimde tuttuğum saatle geri geri gitmeye devam ettim, ta ki bir şeye -daha doğrusu birine- çarpana kadar. Döndüm ve kendimi Grace'in soğuk, sert gözlerine bakarken buldum. Dante bir anda ortaya çıkmış gibi görünürken, Grace'in gerçekten ortaya çıktığını biliyordum. Donakaldım ve arkamdan gelen sesler

kavga durdu. Sanırım çocuklar da onu gördüklerine benim kadar şaşırmışlardı - belki de şaşırmamışlardı. Dante Grace'e burada olduğumuzu söylemişti.

"Georgina," dedi. "Sen çok iyi bir çalışansın... ama aynı zamanda kötü bir çalışansın." Sesi her zamanki gibi düz ve duygusuzdu, ancak geçmişten farklı olarak, şimdi beni gerçekten öldürmeyi planladığını hissediyordum.

"Neden?" Zaman kazanmaya çalışarak sordum. "Jerome'un altında iyi bir işin vardı." "Altında" önemli bir kelime. Hayatımın geri kalanını birinin ikinci adamı olarak var olmak ve kesinlikle onların ikinci adamı olmamak."

Dante'nin arkamdan, "Mühür onda," dediğini duydum.

"Biliyorum," diye yanıtladı Grace. "Bunu ona sen verdin." "Hey, ben-"

Elini kaldırdı ve Dante çığlık attı. Başımı çevirdiğimde onun acı içinde kıvrandığını gördüm, sanki Nanette'in kontrol ettiği iplerle asılmış gibiydi. Nanette'in gazabına uğradıktan sonra, şeytani işkencenin ne kadar dayanılmaz olduğunu biliyordum ve başka birinin bunu yaşamasına dayanamazdım. Seth benden Dante'ye baktı, belli ki ne yapacağından emin değildi. Yumruk yumruğa dövüşmek onun rahatlık alanının dışında olabilirdi, yine de yapabileceği bir şeydi. Ama bu? Tamamen farklıydı.

"Bırakın onu!" Dedim. Ne kadar aptalca olursa olsun, uzanıp onu sarsmaya çalıştım ama yanındaki devasa buzul kayayı yerinden oynatmakta da o kadar şansım olurdu.

"Yakınım olan birine asla güvenmemeliydim-"

Sözleri, aniden havada uçarak kayaya çarpmasıyla kesildi. Çarpma onu incitmekten çok şaşırtmış gibiydi ve merhametli bir şekilde Dante'ye yaptığı işkence durdu. Etrafına baktı, gözleri geniş ve şaşkıncı.

"Ne-"

Roman havadan cisimlendi ve ona doğru sert ve korkutucu adımlarla yürüdü. Sonunda, diye düşündüm. Ölümsüz duyularım olmadan aurasını ya da imzasını hissedemiyordum ama içimden bir ses bana ilerlerken gücünün önemli bir kısmını kullandığını söylüyordu. Bunu yapmak riskliydi. Bu, kimliğinin yakınlardaki daha büyük ölümsüzler tarafından bilinmesine neden olabilirdi, ancak Seattle'daki tüm drama rağmen, muhtemelen bölgede onu hissedecek kimse yoktu. Cedric kesinlikle buralarda değildi.

Grace keskin bir nefes aldı. "Sen... İmzanı hatırlıyorum."

Ellerinden Roman'a doğru ateş fişkırmadan önce verdiği tek uyarı buydu. Roman hareket etmedi ya da gözünü bile kırpmadı ama ateş görünmez bir duvara çarptı. Etrafında kavis çizerek onu zarar görmeden bıraktı.

"Georgina," dedi gözlerini Grace'den ayırmadan. "Gemi taşın tabanının kuzey tarafında."

Hiç vakit kaybetmeden işaret ettiği yere gittim. Duydum ki

Grace'in öfkesini ve bana doğru hareket ettiğini fark ettim. Ama sonra öfkesi acıya dönüştü. Roman ona bir şey fırlatmıştı ve dikkati ona döndü. Çıplak ellerimle kazmaya başladığımda benim dikkatim kayalık zemindeydi. Gayretim yüzünden bir kez daha küreği unutmuştum. Seth bir anda yanıma gelmiş, benimle birlikte kumlu yüzeyi tırmalıyordu. Üzerimize iri yağmur damlaları düşmeye başladı ama umursayacak vaktim yoktu. "Kim daha güçlü?" diye sordu arkamızdan gelen kavgas sesleri yükselirken. Eğer Roman'ın ortaya çıkışı onu ürkütmüştü ama şimdilik bunu görmezden geliyordu.

"Bilmiyorum," dedim. Toprağı kazmak giderek zorlaşıyordu. Yakın zamanda yağın yağmurdan dolayı nemlenmiş ve topaklanmıştı ve tırnaklarımın altında biriktiğini hissedebiliyordum. "Roman teorik olarak Jerome kadar güçlü olabilir ve onun Jerome'dan daha az güçlü olduğunu tahmin ediyorum. Emin değilim ve kendini tutuyor olabilir. Ne kadar çok güç kullanırsa, diğerlerini burada olduğuna dair o kadar çok uyarır."

Parmaklarım sert bir şeye çarptı ve Seth'le birlikte onu çıkarmaya çalıştık. Tahta bir kutuydu, görünüşe bakılırsa eski bir puro kutusu. İyice tutmayı başardım ve kutu yerinden çıkmaya başladı.

"Al," dedim duraksayarak. Ona çantamı attım ve hemen kazmaya geri döndüm. "Telefonumu al. Numaralara bak, Mei'yi bulacaksın. Ara onu. Ona nerede olduğumuzu söyle." Puro kutusu toprağın altından çıktı.

"Bir iblis çağırmanı mı istiyorsun?" diye sordu şok içinde.

"Ona ihtiyacımız var. Ona nerede olduğumuzu söyle. Sonra buradan uzaklaşın. Arabama bin ve git."

"Georgina-"

"Git!" Ben

bağurdım.

Seth bir kalp atışı kadar tereddüt ettikten sonra ayağa kalktı ve çantamı alıp koşmaya başladı. Mei'nin bir ölümlüden gelen çağrıya tepki verip vermeyeceğini bilmiyordum. Cevap verip vermeyeceğini ve ona güvenip güvenemeyeceğimi bile bilmiyordum. İçgüdülerime ve Grace'le işbirliği yapmadıklarına dair herkesin iyi tarafına dair o safça umuda güveniyordum.

Roman'ın çığlığı keskin bir şekilde kafamı kaldırmama neden oldu. Sırt üstü yatıyordu, Grace ilerliyordu. Yıldırım gibi görünen şey ona doğru çatırdadı, ancak ateşle birlikte dağıldı. Ama ona öncekinden çok daha fazla yaklaşmıştı. Zayıflıyordu.

Çılınca, puro kutusundaki kumu kazıdım. Açılması aldatıcı bir şekilde kolay görünüyordu ama kapağı kaldırmaya çalıştığımda hiçbir şey olmadı. Kımıldamıyordu ve hiçbir çabamın bunu gerçekleştiremeyeceğini biliyordum. Dante'den aldığım saate dönüp baktım. Yüzü soluk kahverengi mermer desenliydi ve mühürle kolayca karışıyordu. Zekice bir saklanma yeri idi. Saati puro kutusuna vurdum ve üçüncü denemede cam çatladı. Parçaları kopardım ve saati yukarı çekmeye çalıştım.

yüz. Sıkıca gömülmüştü. Saatin yüzeyinden küçük bir parça alarak mührün kenarının altına kaydardım ve birkaç dakikalık baskının ardından her şey dağıldı ve... mühür yoktu.

Baktım. Dişliler, saat ibreleri, cam parçaları ve yüz... ama mühür yoktu. Seth emindi. Ben de emindim. Dante'nin üzerinde mührü saklayabileceği başka bir yer yoktu. Carter, çağırıcının mührü başka bir yere saklamasının mümkün olduğunu söylemişti ve eğer Dante bunu yaptıysa, hapı yutmuştuk.

"Fuc-"

Kendi küfürlerimi kestim ve bileğime, bana göz kırpan ışıltılı saate baktım. Hayır. Herhalde bu kadar bariz değildi. Dante saati bana Jerome çağrılmadan önce vermişti ve ben de tam çağırılma sırasında kaybetmiştim. Suçu kendime atmıştım ama Dante'nin saati kısa süreliğine geri almış olması mümkün müydü...?

Saati bileğimden çıkarırken, Dante'nin saatiyle aynı muameleyi yapmakta tereddüt etmedim. O güzelim altın ve cam işçiliğini parçalamak beni öldürdü ama telkari yüz dışarı çıktığında Grace'inkini tamamlayan dumanlı bir kuvars parçası buldum. Dante'nin daha fazla övgüye ihtiyacı vardı. Mührü kendisine yakın tutmuş ve arayan kimsenin göremeyeceği bir yere saklamıştı.

-yani ben, aramayı hiç düşünmedim.

Diğer yarısı olmadan mühür işe yaramazdı. Kafamı kaldırdığımda Grace'in elini Roman'ın boynuna doladığını ve onu yerden kaldırdığını gördüm. Tamamen gevşemişti. Tam olarak anlamamıştım ama bir şey bana tüm gücünü tamamen kapattığını söylüyordu. Neden? Bu bir intihardı. Çılgılık atmak, koşup onu kurtarmak istedim ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Sırtı bana dönüktü ama gözlerindeki parıltıyı hayal edebiliyordum.

"Seni öldürdüğümde," diye tısladı, "konumum güvence altına alınmış olacak."

Birden başını bana doğru çevirdi. Bir an için dikkatini çektiğimi düşündüm ama bana bakmıyordu. Benim artık hissedemediğim şeyi hissetmiş, yanıma bakıyordu: başka bir büyük ölümsüzün imzasını. Mei orada duruyordu, sert ve acımasız. Onun her zaman taş suratlı olduğunu düşünmüştüm ama takındığı bu ifade gerçekten dehşet vericiydi ve içim ürperdi.

O ve Grace bakışlarını kilitledi ve birkaç saniye sonra Grace Roman'ı uzağa fırlattı. Sert bir gümbürtüyle yere düştü ve bir an hareketsiz yattı. Sonra başını kaldırdı ve yavaşça kumun üzerinde bana doğru sürünmeye başladı, her hareketi ona acı veriyor gibiydi.

Mei, "İşleri ciddiye berbat ettiniz," dedi.

"Ben durumumu düzelttim," dedi Grace sakın bir sesle. "Ben de sizinkini iyileştirebilirim."

"Yardımaınıza ihtiyacım yok, özellikle de tüm bunların arkasında sizin olduğunuzu ortaya çıkardığımda. Diğerleri beni ödüllendirecek. Jerome beni ödüllendirecek."

"Sen bir aptalsın! Sonsuzluğun geri kalanını başkası için çalışarak mı geçirmek istiyorsun?"

"Benim de zamanım gelecek," diye karşılık verdi Mei yumuşak bir sesle. "Ve senin yerine onun için çalışmayı tercih ederim."

Ve daha fazla şakalaşmadan birbirlerine saldırdılar. Tuhaf bir dövüştü. Yarısı çok insani görünüyordu, fiziksel darbeler ve boğuşmalarla tamamlanmıştı. Aynı zamanda, Grace ve Roman'ın sahip olduğu aynı tür elementleri ve görünmez darbeleri kullandıkları için kesinlikle doğaüstü bir unsur vardı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyor ve ikisini de sıırıslıklam ediyordu. Yetenekleri sayesinde yağmurdan etkilenmeyebilirlerdi ama birbirlerinden çok etkilenmişlerdi.

Roman hâlâ bana doğru sürünüyordu. Mührü ve kutuyu tutarak, tereddütle onu yarı yolda karşılamak için hareket ettim.

"Açabilir misin?" Kutuyu ona uzatarak sordum.

Nefes alış verişi ağır ve acılıydı ama kutuyu benim gibi kavradı ve kapağı açmaya çalıştı. Parmakları tahtayı sıktı ve yüzünde hem fiziksel hem de büyülü düzeyde bir efor gördüm. Sonunda yüzünü buruşturdu. "Hayır. Bana miras kalan daha büyük bir ölümsüz güç değil."

İblislere baktım. İkisinin de etrafında hafif bir parıltı vardı. Savaş şiddetlendikçe, gerçek ölümsüz formlarına dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydılar ki bunu görmek benim için kötü olurdu. "Kim daha güçlü?" diye sordum.

"Eşit durumdalar," dedi Roman, bakışlarımı takip ederek. "Grace biraz yıpranmış olsa da."

Bunun yeterli olacağını umuyordum. Kutuyu göğsüme bastırarak dövüşmelerini izledim, eğer tamamen şekil değiştirirlerse başka tarafa bakmaya hazırdım. Her zaman sert bir güzellikleri olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi, tamamen sertti ve güzellik yoktu ve insan yüzlerinin altında gerçekten cehennem iblisleri olduklarını görmek zor değildi. Ayrıca Roman'ın onların eşit olduğu konusunda ne demek istediğini de anlayabiliyordum. Biri ne zaman bir avantaj elde etse, diğeri onu geri alıyordu.

Ta ki Grace'in Mei'yi alt edebileceği düşünüldüğü anda, Mei aniden Grace'i hazırlıksız yakalayan ve tökezlemesine neden olan görünmez patlamalarla tam güçle saldırdı. Mei insanlık dışı bir hızla ileri uzandı ve Grace'in boynundaki gerdanlığı kopardı. Aynı hızla onu bana doğru fırlattı ve sonra sonunun yaklaştığını fark etmiş gibi görünen Grace'i engellemek için geri döndü.

Titreyen parmaklarımla kolyeyi kavradım ve mührün hilal şeklindeki parçasını çıkardım. Ne yapacağımdan emin olamadan Dante'nin yarısının yanına yerleştirdim ama yeterince yakınlaştıklarında birleşerek tek bir disk haline geldiler.

"Kutunun üzerine koy," dedi Roman. "Acele et."

Mührü kutunun üstüne bastırdım ve yine ne yapacağını biliyor gibiydi, neredeyse erimiş gibi kendini ahşabın yüzeyine gömdü. Ve bununla birlikte, başka bir seçenek yok gibi görünüyordu. Kapağı açtım.

İçinden fıskıran güç hem Roman'ı hem de beni geriye doğru savurdu ve aynı anda farklı bir gücün bedenime girdiğini hissettim. Ruhumu Cehennem'e bağlayan ipler yeniden bağlandı. Ölümsüz özüm içimden aktı ve onunla birlikte Cehennem'in bana bahşettiği diğer tüm yeteneklerin de geri geldiğini hissettim. Kendimi güçlü hissettim. Yüklüydüm. Yenilmez. Duyularım görünmeyen dünyaya tekrar uyum sağladı ve güçlü ölümsüz auraların patlaması havayı doldurdu.

Ve orada, yağmurun altında, ışık ve renk yavaşça kutunun içinden çıkıp insan şeklinde bir forma dönüştü. Birkaç dakika sonra tamamen insan görünümüne büründü. John Cusack'a benzeyen bir insan. Grace ve Mei saldırılarını durdurdular, ikisi de bakıyordu.

Mei dikkatle, tereddütle birkaç adım geri gitti. Jerome ona hiç dikkat etmedi. Grace'e odaklanmıştı.

"Oh adamım," dedim usulca. "Boku yemişsin."

Bölüm 25

Grace'in hakkını yemeyelim, sinmedi. Dimdik durdu, Jerome'un bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık verirken soğukkanlılığını yeniden kazandı. Aslında, yağmurdan kaçınmayı hatırlayacak kadar kendine gelmişti. Damlalar, tıpkı ateşin Roman'ın etrafından ayrıldığı gibi, onun etrafından ayrıldı. Takım elbisesi ve saçları yeniden kuru, canlı ve mükemmeldi.

Jerome'a "Sen de aynı şeyi yapardın," dedi.

Konuşurken Jerome'un yüzünü göremedim. "Yakalanmazdım. Sen yaptın. Başarısız oldunuz."

"Yaratıcılığımдан etkilenmiş olmalısınız." Kollarını kavuşturdu, neredeyse meydan okuyordu. "Sizin için faydalıyım."

"Sen anlamsızsın. Seni yok edebilirim ve kimse bunu iki kere düşünmez."

Bundan emin değildim. Zebaniler her zaman birbirlerini vururlardı ama bu Cehennem'in bundan hoşlandığı anlamına gelmezdi. Evrak işi yaratır ve yakalanırsanız, Cehennem'in hapishane eşdeğerine gönderilirsiniz. Görünüşe göre Grace de Jerome'un onu öldürmesinin ne kadar kolay olacağına dair şüphelerini paylaşıyordu.

"Hiç sanmıyorum. Bu haliyle, geri döndüğünde işine sahip olursan şanslı sayılırsın. Kendi kendini çağırmışsın." Gözleri kumların üzerinde birbirine sokulmuş olan bana ve Roman'a kaydı. "Bölgeniz kaos içinde. Seni masa başı bir işe gönderecekler ya da başka birinin astı yapacaklar. Bir baş iblisin pozisyonundan büyük bir düşüş."

"Pek olası değil," dedi Mei söz alarak. "Eğer bu işi doğru yaparsak olmaz. Jerome'un güçlü bağlantıları var. Benim de öyle. Cedric de onu savunacaktır."

Yardım etme isteği ve Cedric konusundaki güvencesi beni şaşırttı ama belki de düşmanı tanıma felsefesine geri dönmüştü. Grace eski meslektaşına ters ters baktı.

"Buradaki en büyük aptal sensin."

"Yeter," diye tersledi Jerome. "Burada yeterince alçakça açıklama yapıldı. Konu kapanmıştır." Grace'e gülümsediğini anlamak için onu görmem gerekmiyordu ama bunun pek de hoş bir gülümseme olmadığından şüpheleniyordum. "Cehennemde görüşürüz."

Parmaklarını şıklattı ve aniden siyah buza benzeyen bir şey yerden kalkıp Grace'in vücuduna tırmandı. Çılgılık atacak zamanı bile olmamıştı çünkü buz onu çok hızlı bir şekilde kapladı ve sonra olduğu yerde donarak onu

hareketsizdi. Dikenli siyah bir heykele dönüşmüştü. "Bu da ne?" Nefes aldım.

"Bir tür iblis durağanlığı," diye mırıldandı Roman. "Bir çeşit hapishane. Ondan on kat daha güçlü - bu onun için yapması kolay bir şey."

O zaman Roman'ın gerçekte ne kadar güçlü olduğunu merak ettim. Grace'le eşleşmiş gibi görünüyordu ama yine de tespit edilme korkusuyla kendini tutup tutmadığından emin değildim. Şu anda imzasını kapatmış, tüm niyet ve amaçlar için bir insan olarak görünüyordu. Bunu Mei tamamen cisimlenmeden hemen önce yapmıştı.

"Buradan gitmen gerekiyor," dedim ona.

"Bekle," diye karşılık verdi.

Gerçekten de baş iblis Grace'in donmuş halini incelerken Roman, Jerome'un endişelerinin en küçüğü gibi görünüyordu. Yenilgisi gerçekten de can sıkıcı olmuştu. Bugün herkesin yaptığı gibi gösterişli bir kavga olmamıştı ama Jerome'un sahip olduğu türden bir güce sahip olduğunuzda buna gerek kalmıyordu. Ayrıca Grace'in bir konuda haklı olduğuna dair bir his vardı içimde. Bağlantıları olsa bile, Jerome muhtemelen Seattle'daki kontrolünü yeniden tesis etmek için düşüncesizce bir şey yapma riskini göze alamazdı. Muhtemelen ona işkence etmek ve yeryüzünden silmek istiyordu ama onu bağlayıp cehennem adaletiyle yüzleşmeye götürmek daha çok işine yarayacaktı. Kurallarına uyarsa cehennem ona daha iyi davranırdı.

Döndü ve kenarda duran Mei'yle yüzleşti. Döndüğünden beri patronumu ilk kez bu kadar iyi görebiliyordum. Yüzü boş ve soğuktu ama gözlerinin ardında alevlenen öfkeyi görebildiğimden emindim. Çağrılmak bir iblisin başına gelebilecek en kötü şeydi.

"Bir dereceye kadar haklıydı," dedi Mei'ye. "Bana karşı dönmek avantajlı olabilirdi."

"Ve ondan sonra ikinci mi olacaksın?" Mei başını salladı. Grace gibi o da kendini toparlamıştı. "Hayır. Sana sonsuza dek hizmet etmeyeceğim, inan bana, ama şimdilik en iyi hareket tarzımın ne olduğunu görüyorum. Kendimi sizinkilerin yanına atıyorum."

"Sadakatiniz takdire şayan." Mei küçük bir baş hareketiyle onayladı. Kristin ve Cedric'in aksine, ona görev kadar sevgiyle de hizmet eden Mei'nin sadakati tamamen pragmatizm ve onu neyin ilerletebileceğini değerlendirmekten ibaretti. Jerome bunu biliyor ve kabul ediyordu. "Ve ödüllendirilecek."

"Öyle olacağını biliyorum," dedi sakın bir sesle. "Peki döndüğümüzde yardımcı teğmenim olmayacak mı?"

"Hayır. Benim bununla bir ilgim yoksa olmaz."

Ve onu tanıdığımdan beri ilk kez Mei gülümsedi.

Sonra gözleri Grace heykeline kaydı. "Bana ihtiyacınız var mı...?" "Hayır," dedi Jerome, sanki bizi hatırlamış gibi.

"Gidebilirsiniz."

Mei hiç vakit kaybetmedi. Ortadan kayboldu ve Jerome arkasını dönüp Roman'a ve bana baktı. Gözleri önce bana takıldı.

"Demek buradasın Georgie. Neden şaşırmadım?"

"Seni geri almayı önemseyen ve bu konuda bir şey yapamayacak kadar tembel olmayan tek kişi ben olduğum için mi?"

Dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti titreşti. "Yeterince adil. Ve sen de ödüllendirileceksin."

Ona bir ödüle ihtiyacım olmadığını söylemek istedim ama Jerome dikkatini çoktan Roman'a vermişti. Gülümsemesi soldu. "Yine de buraya gelmekle büyük cesaret gösterdin."

"Aileden geliyor olmalı," dedi Roman. Ne kadar hırpalanmış olursa olsun, yine de alay etmeyi başarıyordu.

"Ancak intihara meyilli bir yapıya sahip değilsiniz. Yok edilmenize saniyeler kaldığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, evet," dedi Roman. "Ve eminim beni öldürmek belalı statünü pekiştirmene yardımcı olacaktır. Ama gerçek şu ki, seni kurtarmaya yardım ettim. Ben olmasaydım burada olamazdın."

Bu işte onun da benim kadar emeği olup olmadığından tam olarak emin değildim ama işimi kolaylaştırdığı kesindi. Yine de, Jerome'u gerçekten tek başına kurtarmış olsa bile, bunun hiçbir anlamı yoktu. İblisler adalet duygusuyla hareket etmez ya da yükümlülük hissetmezlerdi. Jerome da bunu onaylıyordu.

"Sana hiçbir şey borçlu değilim. Hayatını riske atmak istiyorsan, bu beni ilgilendirmez. Yaşaman ya da ölmen umurumda değil."

Roman ayağa kalkmak için mücadele etti. "Bu doğru değil, yoksa beni çoktan öldürmüş olurdun. Belki bana hiçbir şey borçlu değilsin... ama yine de bana borçlusun, borcunu ödemeye inanmasan bile - ki bence inanıyorsun. Bana borçlu olduğunu bilmeye dayanamıyorsun."

Jerome gözlerini kıstı. "Ne istiyorsun?" "Af."

"Ne?" Ciyakladım. Kimse bana aldırış etmedi. Onlara göre dünyada sadece iki kişi, baba ve oğul vardı.

"Kaçmaktan yoruldum, saklanmaktan yoruldum. Kalacak bir yer istiyorum. Bir süreliğine yerleşebileceğim bir yer."

"Bunun için bana ihtiyacın yok."

"Öyle değil mi?" diye sordu Roman. "Yaşadığım her yerde, imzam maskeli olsa bile, orayı kontrol eden büyük ölümsüzler tarafından keşfedilme korkusuyla yaşıyorum. Her zaman arkamı kollarım. En azından bir ölçüde korunduğumu bilerek dolaşabileceğim bir yerde olmak istiyorum."

"Eğer başka biri seni öldürmek istiyorsa, onların yoluna çıkmayacağım."

"Bunu biliyorum. Ama en azından her gün onlardan biri olduğun konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağım."

Jerome sustu ve tam bir şaşkınlık içinde bu konuyu düşündüğünü fark ettim. Bunun mümkün olabileceğini asla düşünmezdim... ve yine de, Roman'ın söylediği gibi, Jerome kararını vermiş olsaydı

Roman zaten.

Geçen sonbaharda, Jerome'un ikiz nefilimi olduğunu öğrendiğimizde, uzun zaman önce bir karısı olduğunu da öğrenmiştik; o kadar çok sevdiği bir kadındı ki, onunla birlikte olmak için gözden düşmüştü. O aşktan geriye bir şey kalmış mıydı? Binlerce yıl boyunca lanetlenmiş bir yaratık olarak tükenmiş miydi? Roman'a baktığında ondan herhangi bir şey görüyor muydu? Jerome, Roman ve ikizinin avlanmasına yardım ettiğinde, sanki umurunda değilmiş gibi görünüyordu. Helena'nın öldürülmesine bile yardım etmişti.

Şimdi Jerome'un gerçekten görüldüğü kadar kayıtsız olup olmadığını merak ediyordum ve Roman'ın uzun zamandır bundan şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyordum. Roman'ın Jerome'dan nefret ettiğini biliyordum -muhtemelen benden nefret ettiğinden daha fazla- ama biraz huzur bulmak için Jerome'la huzursuz bir ittifaka değer miydi? Roman bu babalık ilişkisini kullanmanın ona geçici bir rahatlama sağlamanın tek yolu olabileceğini fark etmiş miydi? Elbette fark etmişti. Başından beri Roman'ın planı buydu. Roman'ın annesine karşı süregelen sevgi... ve biraz da zorunluluk. Roman bu yüzden Jerome'un serbest kalmasına yardım etmişti ve bu yüzden öğrendiklerimi kimseye anlatmamı istememişti. Gizlilik gerçek bir endişe olabilirdi, ama Jerome'un kurtarılmasında önemli bir rol oynayabilmek ve bunu bir koz olarak kullanabilmek için şüphesiz başkalarının katılımını en aza indirmek isterdi.

"Mei biliyor," dedi Jerome. "Ne yapacağını kontrol edemem."

"Öyle değil," dedi Roman. "Georgina'nın Seth'i ne yapması için gönderdiğini biliyordum ve Mei gelmeden hemen önce kendimi kapatmışım. Geçen sefer yüzümü hiç görmemişti, o yüzden şimdi de beni tanımıyor. Ne olduğumun farkında değil."

"Haklı," diye fark ettim, Grace'in onu nasıl kısıp aldığını hatırlayarak. Roman gücünü yavaş yavaş bırakıyordu ve zamanlaması çok şanslıydı.

"Bu doğru olsa bile," dedi Jerome, bu mantık karşısında hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu, "diğerlerinin ne yapacağını kontrol edemem. Melekler her zaman bir sorun olacaktır."

"O kadar da sorun değil." Yeni sese, kristal ve soğuk hissi veren, çok tanıdık bir auranın gelişi eşlik etti. Carter şimdi yanımda duruyordu. "Tekrar hoş geldiniz."

Jerome meleğe baktı ve yarım saniyeliğine neredeyse memnun görünüyordu. İkisi birbirini değerlendirdi, muhtemelen telepatik olarak iletişim kuruyorlardı. Ya da belki de etmiyorlardı. Belki de onca yıllık dostluktan sonra artık buna ihtiyaçları kalmamıştı.

"Sanırım sen de onun avukatlığını yapacaksın," dedi Jerome.

Carter omuz silkti ve Roman'a baktı. "Bilmiyorum." Melekler de en az iblisler kadar nefilimleri avlama içgüdüsüne sahipti. Carter'ın iyi niyetli olduğunu düşünüyordum ama o da Helena'nın yok edilmesine yardım etmişti. "Yardım etti. Belki iyi davranmaya devam eder."

Jerome ve Carter'ın bir nefilimin etrafta dolaşmasına izin vermenin eşiğinde görünmeleri işlerin ne kadar çılgınlaştığının bir işaretiydi ve ben de

protesto eden biri.

"Siz aklınızı mı kaçırdınız?" Ben haykırdım. "Onun ne yaptığını biliyorsunuz! O insanları öldürdü ve başkalarına da zarar verdi. Tek bildiğimiz bunun bir aldatmaca olduğu. Seattle'a dönmesine izin verirseniz başkalarını da öldürmeye çalışabilir. Seni öldürmeye çalışabilir. *Beni* öldürmeye çalışabilir!"

Herkes bana döndü, bu patlamadan biraz ürkmüş görünüyorlardı. "Ben de ortak olduğumuzu sanıyordum," diye düşündü Roman.

"Bağla onu," dedi Carter. "Onu bir anlaşmaya bağlayın."

Jerome ve Roman birbirlerini tarttılar ve ben nefesimi tuttum. Ölümsüz bir anlaşma bir yaratığın ruhuna ulaşır ve korkunç sonuçlar doğurmadan bozulamazdı. Hayatımda birkaç tane yapmıştım. Şimdi her şey Jerome'a bağlıydı, tüm ölümsüz tabularına karşı gelip bir nefilimin kendi bölgesinde yaşamasına bilerek izin verip vermeyeceği.

Sonunda Jerome konuştu. "Benim bölgemde yaşamana izin vereceğim. Bu süre zarfında, başkaları tarafından keşfedilmediğin ve bana başka seçenek bırakılmadığı sürece sana zarar vermeyeceğim. Sizi bulan diğer ölümsüzler hakkında hiçbir garanti vermiyorum ve böyle bir durumda hiçbir koruma sağlamıyorum. Siz de bunu yaptığım için beni hiçbir şekilde suçlamayacağınıza yemin ediyorsunuz. Nefsi müdafaa olmadıkça ya da ben izin vermedikçe bana ya da bölgeye giren diğer ölümsüzlere zarar vermeyeceğine söz veriyorsun. Ayrıca astlarımdan hiçbirine zarar vermeyeceğine de söz veriyorsun" - bana baktı

"Dünyanın herhangi bir yerinde."

Roman ciddiyle, "Kabul ediyorum," dedi.

"Ve" diye ekledi Jerome, gözlerinde keskin bir parıltıyla, "savunma, gizli ya da çok nadir durumlarda saldırgan bir şekilde hizmetinize ihtiyaç duyarsam hazır olacağınıza söz veriyorsunuz."

İşte oradaydı. Jerome'un böyle bir şeyi kabul etmesinin nedeni. Roma'ya sığınak sunarken, düşmanlarının hiçbirinin bilmediği güçlü bir silah olan gizli bir nefilim ajanına sahip olmak için pazarlık yapıyordu. Böyle bir şeyi hiç duymamıştım.

Roman sonunda, "Emriniz üzerine öldürmemek şartıyla kabul ediyorum," dedi.

Jerome düşündü. "Anlaştık. Bu anlaşmanın şartları, herhangi bir zamanda benim affımdan açıkça feragat etmeniz halinde sona erecek. Ya da ben de anlaşmayı hükümsüz ilan edersem." Roman alaycı bir tavırla, "Bunun için bir zaman dilimi istiyorum," dedi. "Kira kontratım ne zaman Son kullanma tarihi mi?"

"Bir yüzyıl. Sonra yeniden müzakere ederiz." "O zaman hepsini kabul ediyorum."

"Ben de Jerome ile aynı af şartlarını kabul ediyorum," diye söze girdi Carter. "Benim için casusluk yapmana ya da adam öldürmene ihtiyacım olmaması dışında."

"Katılıyorum," dedi Roman.

Her şey son derece resmiydi ve benim varlığım tamamen gereksizdi. Üçü de tokalaştı ve tokalaşırken havada güç yanıyordu,

hepsini anlaştıkları şeye bağladı.

"Pekala," dedi Jerome hızlıca. "Şimdi bu iş bittiğine göre, yokluğumda yapılan pisliği temizlemek için geri dönüyorum." Roman'a alaycı bir bakış attı. "Teknik olarak henüz benim bölgemde olmadığınızı düşünürsek, size tavsiyem -" Jerome aniden durdu ve sahili taradı. "Peki ya diğer çağırıcı? İnsan olan? O da burada mıydı?"

Ben de etrafıma bakındım. Kumsal boştu. "Dante'ydi..." Yavaşça söyledim.

Jerome gözlerini devirdi. "Tipik. Şimdi nerede o?"

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Grace onu dövdü." Öldüğünden endişelenmişim ama görünüşe göre ölmemişti. Yattığı yere baktığımda, kumda sürüklendiği yere benzeyen izler gördüm. Bunu kendime saklamaya karar verdim.

"Harika," dedi Jerome. Bize doğru dönerek beni dikkatle inceledi. "Bu anlaşmayı kendine saklayacaksın Georgie. Ödülünü de başka bir gün konuşuruz."

O ve onunla birlikte Grace heykeli de kayboldu. Onu kıskanmadım.

Roman, Carter ve ben otoparka doğru yürümeye başladık. Onlar adına konuşamazdım ama olan biten her şey aklımı kurcalıyordu.

"Dante'ye ne olduğunu gördün mü?" Roman'a sordum.

"Korkarım biraz meşguldüm. Mortensen Mei'yi aradıktan sonra ona ne oldu?"

"Ona gitmesini söyledim ve sanırım..." Duraksadım, bunu nasıl bildiğimden tam olarak emin değildim, tabii bu sadece Seth'in doğasını anlamamdan kaynaklanmıyorsa. "Sanırım Seth o karmaşada onu götürmüş olabilir. Adamım, beni gerçekten dinledi."

Park yeri boştu. Arabam gitmişti.

"Arabamı aldılar," diye açıkladım. Gitmesi için yalvarmama rağmen Seth'in bunu yapacağını hiç düşünmemiştim.

"Vay canına," dedi Roman, belli ki çok sevinmişti. "Eski erkek arkadaşın şimdiki erkek arkadaşını kurtarmana yardım etti ve sonra da arabayı çaldı. Ya da -bir dakika- Mortensen şimdi senin erkek arkadaşın mı? Teknik olarak eski sevgilini o mu kurtardı?"

"Oh, kapa çeneni. Bir önemi yok. Geri dönmek için bir yolumuz

yok." "Ona arabayı almasını söyledin mi?" diye sordu Carter.

"Evet. Ona uzaklara gitmesini söyledim. Güvende olmasını istedim ve sanırım beni dinledi."

"Bunu nasıl tanımladığınıza bağlı," dedi Roman. "Diğer adam için geri dönmesi onu iblisin ateş hattına soktu. Sevmediği biri için bunu neden yapsın ki?"

Boş park yerine baktım. "Çünkü o Seth."

Carter da en az Dante kadar tüm bu olanlara kayıtsız görünüyordu. "Şey, bu iyi bir şey

Burada olduğum Őey, ha?" Ellerini omuzlarımıza koydu ve ben de kendimi ölümsüz ıūınlanmaya hazırladım. "Eve gitmeye hazır mısınız?"

"Yürümekten iyidir," dedim.

Carter durakladı ve Roman'a meraklı bir bakıū attı. "Bir ev için ne yapacaksın?"

Roman bir an düşünceliydi. "Georgina'nın daha büyük bir yere taşındığını duydum." O güzel sırtıūıūlarından biriyle bana baktı. "Oda arkadaşına ihtiyacın var mı?"

26. Bölüm Ne

yazık ki Roman tamamen şaka yapmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Daireme döndüğümüzde haykırdım. Kanepeme fırladı ve hemen bir kumanda kaptı. Sokakta arabamdan iz yoktu ama Seth arabayı geri götürmüş olsaydı, Carter'ın ulaşımı çok daha çabuk gerçekleşirdi.

"Gidecek hiçbir yerim yok," dedi hafifçe. Aubrey yatak odasından çıktı ve onun yanına atladı.

"Az önce bir baş iblis tarafından affedildin. Bu bir nephilim için duyulmamış bir şey. Kök salmak istediğini sanıyordum. Neden gidip banliyöde bir yer tutmuyorsun? Çimlerin üzerinde çalışırsın?"

"Kimse orada yaşamak istemiyor."

Öfkeyle elimi saçlarımın arasında gezdirdim ve sonra hemen yeniden düzenledim. Tanrım, şekil değiştirmeyi özlemişim. Eğer lanetleneceksem, bunun avantajlarından da faydalanabilirdim.

"Burada kalamazsınız. Burası yeterince büyük değil." "Kanepenin bir sakıncası yok."

Kendimi söylenmeye hazırlamıştım ki kapı çalındı. Bir yanımda Seth olmasını umuyordum, her ne kadar bu imkânsız olsa da. Ölümsüz imzası yoktu, bu da ziyaretçimin bir insan olduğu anlamına geliyordu. Evet, bağları olsa bile yeteneklerimi kesinlikle özlemiştim. Kapıyı açtım ve Maddie'yi buldum.

"Hey," dedi neşeyle.

"Hey," dedim, onun coşkusuna yetişebildiğimden emin değildim. "İçeri gel."

İçeri adımını attı, sonra Roman'ı görünce duraksadı. "Oh, özür dilerim. Bölmek istememiştım."

Roman koltuktan zıpladı. "Hayır, hayır. Ben sadece eski bir dostum. Roman." Elini uzattı. Elindeki birkaç kâğıdı kaydırıp ve karşılığında onun elini sıktı. Gülümsemesi geri döndü.

"Ben Maddie. Tanıştığımıza memnun oldum." Bana döndü. "Bir saniyen var mı? İşe gidiyordum ve sana bir şey göstermek istedim."

Gazeteleri bana uzattı. Alki Sahili'ndeki yeni apartman dairesiyle ilgili ayrıntılı raporlardı bunlar. Detaylı fiyat listelerinin yanı sıra özellikle bir dairenin oda oda fotoğrafları da vardı. Henüz bitmemişti. Henüz bitmemişti.

zemin sadece bir temeldi ve alçıpan boyanmamıştı. Yine de resimler netti ve geniş yerleşim planı hakkında iyi bir fikir veriyordu. Bir resimde nefes kesici bir su manzarasına ve ötesindeki Seattle silüetine açılan bir balkon görülüyordu. Seth'le paylaştıklarımıza hiç benzemiyordu ama yine de güzeldi.

Omzumun üzerinden bakan Roman alçak sesle ıslık çaldı. "Güzel."

Onu dirsekleyerek kişisel alanımdan çıkardım. "Bunları nereden buldun?"

Maddie gülümsedi. "Meşgul olduğumu söyledin, ben de kendim gittim ve inşaatçıyla konuştum. Geriye bir tek bu kaldı ve içeri girip fotoğraf çekmeme izin verdiler."

Başımı kaldırdım. "Bunların hepsini sen mi aldın?"

"Ne kadar stresli olduğunuzu biliyordum ve yardım etmek istedim. Bakın, devam edin ve hala alabileceğiniz tüm seçenekleri görebilirsiniz. İşte zemin seçenekleri: akçaağaç, bambu, kiraz..."

Kendimi sabitlemek için derin bir nefes aldım. Maddie benim için sadece bilgi çıktısı almamıştı. Onca araştırma ve ince ayardan sonra, aslında kendini daha iyi hissetmek için rastgele tanıdığım bu yer hakkında tam bir dosya hazırlama zahmetine girmişti.

"Yerinde bir emlakçıları var, ama kendiniz de alabilirsiniz," diye devam etti. "Başka biri daha bakıyordu, ama adam ilgilenirseniz ve yakında bir teklif verirseniz, diğer kişinin teklifiyle birlikte değerlendireceğini söyledi."

"Bak," diye söze girdi Roman. "İki yatak odası."

"Maddie..." Yutkundum. "Bunu yapmamalıydın." Bana

şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

"Çok fazla iş vardı."

"Her neyse. Ayrıca, benim için yaptığın onca şeyden sonra mı? Georgina, bu bir şey değil. Gidip onlarla konuşacak mısın? İstersen ben de seninle geleyim."

Kanepeye çöktüm, sayfaları gerçekten anlamadan çeviriyordum. Seth'le birlikte olduklarında çok kızmıştım. Ancak buna hakkım yoktu. Geçmişimizi bilmiyordu. Ve eğer bir şeyleri gizli tutmaya bu kadar kararlı olmasaydım, Seth'le çıktığımızı bilseydi, onunla asla ama asla birlikte olmayacağından kesinlikle emindim. Çünkü o benim arkadaşımdı.

Gözlerimde bir yanma hissettim ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. Böyle bir arkadaşlığı hak etmek için ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum. O iyi bir insandı. Tıpkı Seth gibi o da içimdeki iyiliğe inanıyordu. Bu karanlık dönemde Seth benden asla vazgeçmemişti. İkisi de çok iyi, çok nazikti. Ve günün sonunda, insanlar arasında bunlardan pek yoktu.

Carter, dünyada başka hiçbir sorun olmasaydı, Seth'in seçeceği kişinin ben olacağımı söylemişti. Ama sorunlarımız vardı. Hâlâ seks yüzünden onu incitmeyi reddediyordum ve bu sorun şimdi yine tam anlamıyla yürürlükteydi. O da

Sahilde benim için kendini tehlikeye attı. Yaşadığım hayatta her zaman tehlike olacaktı - onun için tehlike, benim için değil. Onu çok istiyordum, sahip olduğumuz şeyi yeniden kurmak istiyordum, ama bunu yaparsam, onu bu inişli çıkışlı varoluşa daha fazla maruz bırakmış olacaktım. Onu normal bir hayattan, normal bir aşktan mahrum bıraktım. Bunu ona yapamazdım, tekrar denemek hakkında ne söylerse söylesin.

İşlerin yolunda gitmemesi, sevemeyeceğiniz başka insanlar olmadığı anlamına gelmez. Aşk, hayatta onsuz yapamayacağınız kadar büyük bir şeydir. En azından insanlar için öyleydi. Seth ve Maddie'nin buna sahip olmasını istedim. Benim sahip olamadığım hayale onların sahip olmasını istedim.

Maddie'nin yüz ifadesi bana bakarken yumuşadı. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Yutkundum ve ona gülümsedim. "Tüm bunları yapmana hâlâ şaşıyorum." "Gidip bir bakar mısın?" diye sordu heyecanla.

"Evet. Yapacağım."

Bu bana bir sarılma ve gülümseme kazandırdı ve sonra işe gitmek için acele etmek zorunda kaldı. Tekrar kanepeye oturdum, kâğıtlar hâlâ ellerimdeydi. Roman karşıma oturdu.

"Buna bir son vereceksin, değil mi?" Sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Mortensen ile mi?"

"Evet. Yani, yapacağımızı biliyordum ama şu ana kadar aklıma gelmemişti. Kendimizi kandırıyorduk... geçici bir duruma kapılmıştık. Birbirleriyle olmayı hak ediyorlar ve ona yaptığım şeyi yapmamalıydım." İçimi çektim. "Nyx beni rüyayla kandırdı. Gerçek değildi." Üzerinde fazla düşünmeden elimi karnımın üzerine koydum. Staz halindeyken hamile kalma ihtimalim olsa bile, artık yoktu. "Yine de onlar için gerçek olabilir."

Roman o kadar acı çekmiş, o kadar sempatik görünüyordu ki beni hâlâ öldürmek istediğini hayal etmek zordu. Yine de istediğinden oldukça emindim. "Özür dilerim," dedi. "Erkeğine ve kızına sahip olamadığın için üzgünüm. Kedilerine sahip olamadığın için bile üzgünüm."

Aubrey'nin uyuduğu yere baktım ve rüyamdaki kaplumbağa kabuğu kediye hatırladım. "Bence tek çocuk olmaktan daha mutlu zaten."

Seth o akşam geç saatlerde geldi. Roman merhametli bir şekilde gitmişti, market alışverişine çıkmıştı. İtirazlarıma rağmen benimle kalmaya niyetli görünüyordu. Jerome'a şikâyet etmeyi düşündüm ama patronumun şu anda böyle önemsiz bir endişeyi takdir etmeyeceğinden emindim. Tabii hâlâ patronumsa. Şimdilik hiçbir haberi iyi haber olarak kabul etmiyordum.

Seth içeri girerken bana arabamın anahtarlarını uzattı. "Binanın arkasında."

"Teşekkürler."

"Öyle çekip gittiğim için özür dilerim. İstemedim... Tanrım, bu çok zordu."

"İstedğim buydu," dedim ona. Birbirimizden birkaç adım uzakta durduk, daha fazla yaklaşmaya çekiniyorduk. "Beni dinlediğine sevindim."

"Gitmeyecektim, biliyorsun. O ibisle telefon görüşmem biter bitmez -ve size söyleyeyim, *bu* çok tuhaftı- hemen geri dönecektim ve... Bilmiyorum. Ne yapardım bilmiyorum. Senin yanında dururdum."

"Kendini öldürtebilirdin."

Omuz silktilti, sanki bu önemsiz bir şeymiş gibi. "Aslında geri döndüm ve sonra... sonra Dante'yi gördüm."

Kollarımı kavuşturdum, ona yaklaşımdan hâlâ korkuyordum, çünkü kendimi onun üzerine atmaktan korkuyordum. "Yaptığının bu olduğunu biliyordum. Ama neden? Ondan hoşlanmıyorsun. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Seth başını salladı. "Ondan hoşlanmıyorum ama... onu öldürebilirlerdi, değil mi?"

Jerome'u düşündüm, gözlerindeki o soğuk ve zorlukla bastırılmış öfkeyi. Çok sinirlenmişti ve öfkesini Grace'den çıkaramamanın onu öldürmüş olması gerektiğini biliyordum. Ölümlülere doğrudan zarar vermek ve müdahale etmekle ilgili tabular vardı ama bu duyulmamış bir şey değildi ve her zaman boşluklar vardı. Bu yüzden başı Grace'e vurmaktan daha az belaya girebilirdi.

"Eh," dedim, "en azından ona epey acı çektirirlerdi diyelim."

"Düşündüm. Ve bunun olmasına izin veremezdim... ona bile. Yaptığı şey yanılttı - senin için işleri ciddi şekilde berbat etti ve seni riske attı. Ama tuhaf ve çılgınca bir şekilde, bunu seni sevdiği için yaptı. Ve bunun için birine işkence edilmesi gerektiğinden emin değilim. Ve..." Seth beni dikkatle inceledi. "İçimde bunu istemeyeceğine dair bir his vardı."

O haklıydı. Ne kadar incinmiş olursam olayım, ihanete rağmen... Dante'yi önemsemiştim. Hâlâ biraz önemsiyorum. "Tanrım, dengesiz adamlara bulaşmayı bırakmalıyım. Şimdi nerede o?"

"Onu evine bıraktım. Kendine gelmeye başladı, yürüyebiliyordu ve her şeyi yapabiliyordu."

"Eğer biraz akıllı varsa, çoktan gitmiş olacak. Bence Jerome'un uzun bir hafızası olacak."

"Ve, yani... her şey normale döndü mü?"

Cevap vermem biraz zaman aldı. "Evet. Tam bir succubus ihtişamıyla geri döndüm."

Arkasını döndü ve volta atmaya başladı. "Bunun olacağını biliyordum... Bunun olacağını biliyordum ama yine de... Olmayacakmış gibi davranmaya devam ettim."

"Ben de öyle. Sanırım kafamın bir yerinde Jerome'u bulup hâlâ seninle birlikte olabileceğime dair bir fantezi vardı."

Seth durdu ve bana baktı. "Hâlâ olabiliriz. Söylediklerimde ciddiydim... tekrar deneyeceğimi söyledim..."

Bakışlarını eşit bir şekilde karşıladım. "Peki ya Maddie?" "Ben... Ben onunla ilişkimi bitirirdim..."

"Onu seviyor musun?" Sözlerim çok açıktı. Sanırım onu hazırlıksız yakalamıştım. "Evet... ama bu farklı. Seni sevdiğimden farklı."

"Fark etmez," dedim. "Sen ve ben birlikte olamayız. Mutlu olmak için bir şansın varsa, bunu kullanmalısın. Bunu ona tekrar yapamayız. Bu çok yanlış. O bunu hak etmiyor."

"Tekrar bir araya gelecek olsaydık önce onunla ilişkimi bitireceğimi söylemiştim. Artık aldatamam."

"Ayrılamazsın," dedim, sesimdeki sertliğe şaşırarak. "O seni seviyor. Onu seviyorsun. Ve ona yaptıklarımızdan sonra..."

"Bir tür tazminat olarak onunla kalmamı mı istiyorsun?"

Tereddüt ettim. "Şey, hayır... tam olarak değil. Ama siz birbirinizi hak ediyorsunuz. Mutlu olmayı hak ediyorsunuz. Ve sen benimle asla mutlu olamayacaksın. Her zaman inişli çıkışlı olacak, tıpkı daha önce olduğu gibi."

"Bütün ilişkilerin böyle olduğunu düşünmeye başlıyorum," dedi bıkkınlıkla. "Hâlâ seni incitmek istemiyorum. Buna katlanamıyorum - Hugh'un bunun seni nasıl mahvedeceği hakkında söylediklerini unutamıyorum. Ama yine de... bir şey bizi geri çekmeye devam ediyor. Sana söyledim, asla ayrı kalamayacağız." Tam olarak ne demek istediğini biliyordum ama söylemedim. "Her şeyi daha önce bitirmenin her şeyi düzeltereğini, kısa vadeli acının uzun vadeli istikrara geçeceğini düşündüm. Ama yanılmışım. Yepyeni bir dizi sorun bulduk ve Maddie bunların ortasında. Tekrar denemeye hazırım... ne kadar zor olursa olsun."

"İlişkimizi bitirmekte haklıydın," dedim sertçe. "Ve bunu tekrar yapmaya niyetim yok."

Şok olmuş bir şekilde bana baktı. Sözlerim yalandı elbette. Bir yanım tekrar denemek, onunla birlikte olmak için her şeye katlanmak istiyordu. Ama Maddie'yi düşünmeden edemiyordum. Onun yaşayacağı acıları düşünmeden edemiyordum. İronikti, gerçekten. Geçen sefer beni bilerek incitmek için elinden geleni yapmıştı çünkü bu daha iyi bir şeydi. Şimdi aynı şeyi ikisi için de yapıyordum, onu kalp açısından, onu da benimle birlikte daha fazla kederden kurtarıyordum. Sonsuz bir döngünün içindeydik.

"Bunu kastetmiş olamazsın. Yapamayacağını biliyorum." Yüzünde kuşku ve acı karışımı bir ifade vardı.

Başımı salladım. "Biliyorum. Sen ve ben bir felaketiz. Bu durağanlık sırasında yaptıklarımız... yanlıştı. Utanç vericiydi. Ahlaksızcaydı. İkimizi de seven, bizim için en iyisinden başka bir şey istemeyen birine ihanet ettik. Bunu nasıl yapabildik? Bu nasıl bir emsal olur? Böyle iğrenç bir temel üzerine inşa edilmiş sağlam bir ilişkiye sahip olmayı nasıl bekleyebilirdik? Yalanlar ve aldatmacalar üzerine inşa edilmiş bir ilişki?" Bu sözleri söylemek acı veriyordu. Sahip olduğumuz bu değerli birkaç günün güzelliğine gölge düşürüyordu ama kendimi savunmam gerekiyordu.

Seth beni değerlendirirken birkaç dakika sessiz kaldı. "Sen ciddisin."

"Evet." İyi bir yalancıydım, beni en çok seven kişinin bile anlayamayacağı kadar iyi. "Ona geri dön, Seth. Ona geri dön ve bunu telafi et."

"Georgina..." Bunu görebiliyordum, ona çarptığını görebiliyordum. Maddie'ye ihanet etmenin tüm ağırlığı içine çöküyordu. Doğası yaptığı yanlış görmezden gelemezdi. Bu onun iyi karakterinin bir parçasıydı, Dante'yi kurtarmak için geri dönen karakteri, beni terk etmesine neden olacak olan karakteri. Tekrar. Tereddütle elini bana uzattı. Elini tuttum ve beni kucakladı. "Seni her zaman seveceğim."

Kalbim yerinden çıkacaktı. Acaba bu tür bir acıya daha kaç kez katlanabilirdim? "Hayır, dayanmayacaksın," dedim. "Hayatına devam edeceksin. Ben de öyle."

Seth kısa bir süre sonra ayrıldı. Kapıya bakarken kendi sözlerimi tekrarladım. *Hayatına devam edeceksin*. Beni ne kadar sevdiğine, ne kadar riske girmeye hazır olduğuna rağmen, Maddie'ye geri döneceğini, söylediklerime inanacağını gerçekten hissediyordum. Suçluluk duygusunu körüklemiş, bana olan aşkını gölgede bırakmıştım.

Hayatına devam edeceksin. Ben de öyle.

Ancak iyi bir yalancı olmanın talihsiz yanı, başkalarını sözlerime inandırabilirken, kendimin onlara inanmamasıydı.

Bölüm 27

Seth'e Dante'nin muhtemelen şehri terk ettiğini söylerken kendimden oldukça emin olmama rağmen, yine de ertesi gün dükkânına uğradım. Başlangıçta hiç de müreffeh görünmüyordu, ama şimdi terk edilme belirtileri açıkça görülüyordu. Neon PSYCHIC tabelası gitmişti. Panjurlar da gitmiş, eskisinden daha da çıplak bir oda ortaya çıkmıştı. Kapıdaki KİRALIK tabelası muhtemelen Dante'nin temelli gittiğine dair en önemli ipucuydu.

Seth'le olanlardan sonra Dante hakkında ne düşüneceğimi bilmek zordu. Kalbim neredeyse bunu kaldıracak enerjiye sahip değildi. Onu önemsiyordum, kesinlikle. Benim çöküş dönemime uyuyordu ve kararmış ruhuna rağmen, hoşuma giden yanları da vardı. Ve hepsinden önemlisi, yanlış yönlendirilmiş olsun ya da olmasın, beni önemsiyor gibi görünüyordu. Grace'le yaptığı anlaşmadan memnun değildim ama Jerome ve Mei'nin cezasıyla yüzleşmek için orada olmadığına sevinmiştim. Kimse bunu hak etmiyordu, Dante bile. Her neredeyse, yeni bir hayata başlamaya çalışacağını umuyordum - belki de ruhunu biraz olsun hafifletebilecek bir hayata. Ancak ruhları lanetlenmiş insanların nadiren iyileştiğini iyi biliyordum.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Capitol Hill'e gittim. Peter ve Cody, Jerome'un dönüşünü kutlamak için bir kokteyl düzenliyorlardı, ancak ben onların sadece güneşi kaybetmenin üzüntüsünü içerek gidermek istediklerinden şüpheleniyordum.

"Jerome burada bile değilken onun dönüşünü nasıl kutlayabiliriz?" Tawny bilmek istiyordu. Normal, Amazon sarısı haline geri dönmüştü ve martini bardağını tehlikeli bir şekilde tutuyordu. Peter gözlerini ondan alamıyordu.

Nezaketen bir gimlet içiyordum. Vampirler Grey Goose ve taze limon almak için kendi yollarından gitmişlerdi ama doğrusu alkolden biraz bunalmıştım. Son dört aydır sürekli sarhoş gibiydim. Sigaradan henüz bıkmamıştım ama alışkanlığımı bir kez daha kırmak için çok uğraşıyordum.

"Jerome'un kendini meşgul edecek çok şeyi var," dedim. "Biz sadece onun şerefine içiyoruz."

"Ama kalıyor, değil mi?" diye sordu Cody.

Hepimiz Hugh'a döndük. Geri kalanımız gibi Hugh'un da yetenekleri geri gelmişti ve dürüst olmak gerekirse, implantlarının geri gelmesinden çok daha mutlu olmasını bekliyordum.

geri görüş. Onun yerine çok ciddi görünüyordu ve ben bakmadığım halde beni izlediğine yemin edebilirdim.

"Evet. O ve Mei, şirket sahibiyle iyi anlaştılar ve diğerlerinin desteğini almak için yeterince iyilik yaptılar. Cedric ve Nanette, Seattle'ı ondan daha iyi yönetebilecek başka kimse olmadığına yemin ettiler."

"Nanette sonunda pes etti, ha?" Bardağımdaki buzu döndürdüm. "Elbette, Jerome'un artık ona borçlu olduğunu bilmek, muhtemelen kendi bölgesinde güvende hissetmesini sağlıyor."

Cody başını salladı. "Yine de. Grace bunu başarmak için çok uğraştı, Kanadalılar ve tüm o dolaplar arasında. Ve Dante." Bana özür dileyen bir bakış attı, ben de el salladım.

"Bilmiyorum," dedi Peter. Sonunda Tawny'nin döşemelerini mahvetmeyeceğine ikna olmuş görünüyordu. "O çok az gücü olan orta düzey bir yönetici iblis. Jerome'un zayıf görüldüğünü düşündüğü bir anda fırsatı değerlendirerek yaptığı şey, muhtemelen böyle bir bölgeye hükmetmeye en çok yaklaştığı şeydi."

"Ne demek istiyorsun? Sonsuza dek sıkışıp kalacak mı? Asla kendi alanına sahip olamayacak mı?" diye sordu Tawny kaşlarını çatarak.

"Sonunda Amerika'nın ortasında var olmayan bir kasabanın kontrolünü ele geçirmiş olabilir, ama daha fazlası olduğundan şüpheliyim." Hugh hâlâ tuhaf bir şekilde spekülatif görünüyordu. "Belli ki bunu istememiş. Görünüşe bakılırsa Mei de istemiyor."

"Cehennemde hüküm sürmek Cennette hizmet etmekten daha iyiymiş," dedim kendi zekâmdan memnun bir şekilde. "Tabii ki Mei'nin kariyerinde daha çok şey göreceğimizi düşünüyorum. Belki gücü çok az ama bir planı var."

"Yalnızken daha az korkutucu olduğunu fark ettin mi?" diye sordu Cody.

Peter bilgece, "Sorun kıyafetlerinin birbirine benzemesiydi," dedi. "Aynı şekilde giyindiklerinde, *Cinnet* filmindeki kızlara çok benziyorlardı."

Daha fazla kahkaha ve sohbet başladı, ancak sonunda sessizleştim ve sadece dinledim. Belki Seth'in dediği gibi partinin neşesi olabilirdim ama bu grup bensiz de idare edebilirdi. Onlarla tekrar birlikte olmaktan ve hayatlarımızın normale dönmesinden belli bir memnuniyet duydum

-oldukları gibi. Bir daha asla insan olamayacaktım ama birlikte lanetlenmek istediğim insanlar bunlardı.

Bir ara boş bardağımı suyla değiştirmek için ayağa kalktığımda Hugh'un beni mutfağa kadar takip ettiğini fark ettim. Hâlâ sıkıntılı görünüyordu. Diğerleri gülüyor ve konuşuyorlardı, bu da bizim sohbetimizi örtbas ediyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum. "Mutlu olursun sanmıştım."

"Öyleyim, öyleyim," dedi. "İnan bana, öyleyim. Tanrım, bu berbat bir şeydi."

Gülümsememe engel olamadım. Hugh daha küçük bir ölümsüz olma yolunda ilerliyordu. Cody ve Tawny'nin acemilik dönemlerini geride bırakmıştı ve konumunun avantajlarından tam anlamıyla faydalanabilirdi. Yine de, bir ölümsüz olacak kadar yaşlı değildi.

Peter ve benim sahip olduğumuz tüm yorgun yüzyılları satın aldı. İçimizde en çok acı çekenin Hugh olduğundan hiç şüphem yoktu.

"O zaman neler oluyor?"

Tereddüt etti ve yine karakterinin ne kadar dışında davrandığını fark ettim. "Georgina, Seth son zamanlarda kötü bir şey yaptı mı? Banka mı soydu? Vergi kaçırdı mı?"

"Tabii ki hayır," dedim, kafam her zamankinden daha karışıktı.

"O... ya da şey... sana kötü bir şey yaptı mı?"

Üzüntümden kızardım. Hiçbir şeyin bir succubus'u utandırmayacağını düşünürdünüz ama yine de özel ve iş seks hayatım arasındaki çizgiyi korumaya çalıştım. Sessiz yanıtlam Hugh için yeterliydi.

"Siktir."

"Ne?" Ben sordum. "Ben durağanlıktayken yapmıştık. Onun enerjisini almadım. Hayatını kısaltmadım. Jerome döndüğünden beri de yapmadık. Artık bitti. Maddie'ye geri döndü."

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Bunun bizim için ne kadar imkânsız olduğunu fark ettim ve onu karısına geri dönmeye ikna ettim. Gerçekten suçluluk duygusuna kapıldım." Olanlardan bahsetmek bile içimi yeniden sızlattı.

Hugh kuru bir sesle, "Eminim öyledir," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Georgina..." İç çekti. "Bunu açıklamanın kolay bir yolu yok. Seth'le ilk tanıştığımda ruhu bir süpernova gibiydi. Bir odayı aydınlatıyordu. O kadar cömert bir ruhu vardı ki, delirmiştim."

Vardı.

"Peki ya şimdi?" Cevap yavaş yavaş içime işlemeye başlamıştı.

"Şimdi, üzerinde bir gölge var. Ruhunda bir leke. Maddie'yi seninle aldattı... ve bunu ondan saklayarak Maddie'ye geri döndü..."

Oda sallanmaya başladı ve ben kendimi Hugh'ya odaklanmaya zorladım. "Yaptığımız şey adi bir şey değildi. Biz... biz... aşık olduk. Çok tatlıydı, yani bir anlamı vardı."

"Belki de öyledir, tatlım. Belki de seviştiğinizde gezegenler aynı hizaya geldi. Ama aranızda ne olursa olsun, ona haksızlık etti ve şimdi bunu hissediyor. Bu günah onun ruhunu karartıyor."

"Ne kadar karanlık?" Sesim artık neredeyse bir fısıltıya dönüşmüştü. "Eğer şu anda ona bir araba çarpmış olsaydı..."

Hugh'nun yüzü hem sert hem de üzgündü. "Doğruca cehenneme giderdi."

"Aman Tanrım." Tezgâha sırt üstü yığıldım. "Düşünmemiştim... fark etmemiştim..."

Bir succubus olmadığım için onun gibi düşünmüyordum. Hayatını kısaltmak ya da onu yormak konusunda endişelenmemiştim çünkü buna gerek yoktu. İkimizin de Maddie'yi kandırdığımızı bildiğim halde

suçluluk duysam da, bunu lanetlenme açısından hiç düşünmemiştim. Hayatımın o kısmını, bir succubus olmanın ruhları sayan ve hesaplayan kısmını, yani işimin ana kısmını kapatmışım.

Ki bu benim aptallığımdı. İnsanların günah işlemek için bize ihtiyacı yoktu. Bunu her zaman kendi başlarına yapıyorlardı ve bizim yapabileceğimizden daha iyi değilse bile en az bizim kadar iyi bir iş çıkarıyorlardı. Seth'in günah işlemesi için bir succubus olmama gerek yoktu. Herhangi bir kadın olabilirdim, ilişkiye girdiği herhangi bir kadın. Günah da öznel ve farklı insanlar bunu farklı şekilde hissedebilirdi. Seth gibi biri için, yaptığı şey ağır bir iz bırakacaktı ve benim onu bu konuda suçlu hissettirmem de yardımcı olmamıştı.

"Bu daha kötü," dedim. Güldüm ama bu her an gözyaşlarına dönüşebilecek türden histerik bir kahkahaydı. "Çıkarken seks yapsaydık daha iyi olurdu. Hayatından yıllar çalmış olurdum ama ruhu saf kalırdı ve uzun vadede önemli olan da budur. Bunun yerine, bunu yapmayı reddetme konusunda çok kararlıydım... ve şimdi bakın. Bakın ne yaptım."

Hugh elimi tuttu ve sıktı. "Özür dilerim." "Bunu geri alabilmesinin bir yolu var mı?"

"Cevabı sen de benim kadar iyi biliyorsun. Elbette, sonunda sarkacı diğer yöne çevirebilir. Ama bu çok zor. Çok zor."

"O iyi bir insan," dedim sertçe.

"Belki, ama bu artık yeterli olmayabilir." "Tanrı ile bir anlaşma yapması gerekecek," diye mırıldandım.

Yere baktım, dalgın dalgın fayansları inceledim. Ne yapmışım ben? Nasıl bu kadar aptal olabildim? Aşk ve şehvet gözümü öylesine kör etmişti ki, yüzyıllar boyunca ölümsüz mesleğimi belirleyen ilkelerden bihaber miydim?

"Georgina," dedi Hugh tereddütle. Ben de ona baktım. "Başka bir şey daha var... sadece bir uyarı. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun. Dürüst insanlar böyle çuvalladıklarında... kendi yollarında toparlanmaya çalışırlar. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor olmalı. Böyle insanlar bunu telafi etmek için bir şeyler yapmaya çalışırlar. Aceleci şeyler. İçimden bir ses onun da böyle olacağını söylüyor."

"Uyarı için teşekkürler," dedim. "Yine de bunu daha da kötüleştirecek bir şey yapacağını düşünemiyorum."

Şeytan bana bir bakış attı. "Tatlım, o bir insan. Onu hafife alma."

Hugh haklıydı.

Ertesi gün, apartman inşaatçısının ofisine gittim ve satışlarıyla ilgilenen emlakçıyla daha derinlemesine konuştum. Bir süre sohbet ettik ve rakamları konuştuk, ancak yine de bunu iyice düşünmeden yaptığım hissinden kurtulamadım. Resimler güzeldi, kat planı güzeldi ve seçenekler güzeldi. Yine de, bunun sadece düşünmeden yaptığım bir şey olup olmadığını bilmiyordum.

Hayatımdaki iniş ve çıkışlara tepki olarak.

Sonra beni birimin kendisine götürüp balkonu gösterdiğinde anladım. Güzel bir gündü, henüz gerçek bir yaz değildi ama kışın bitmek üzere olduğuna dair bize yeterince umut verebilecek bir gündü. Puget Sound masmaviydi ve şehir merkezinin silueti bulutsuz bir gökyüzüne karşı güneşte parlıyordu. Batıda, zirveleri hâlâ karla kaplı olan Olimpiyat Dağları bir aydan uzun bir süredir ilk kez görünüyordu. Bu tür havalarda sık sık olduğu gibi, insanlar sürüler halinde dışarı çıktılar ve sanki yaz mevsimindeymişiz gibi davrandılar. Aileler dışarı çıktı, şortlar dışarı çıktı. Alki'nin bu kısmında gerçek bir plaj yoktu.

-bu biraz daha aşağıda bir parktaydı- ama su hala binamdan sadece bir taş atımı uzaktaydı, sadece küçük bir yol ve dar bir çim şeridi ile ayrılmıştı. Dalgaların kıyıya vuruşunu izledim ve olmam gereken yerin burası olduğunu fark ettim.

"Bir teklif yapmak istiyorum," dedim ona.

Maddie'nin bilmek isteyeceğini biliyordum, bu yüzden o gece Queen Anne'e geri döndüğümde ilk ona söylediğimden emin oldum. Akşamın erken saatleriydi, gerçek bir tam zamanlı programa dönmeden önceki son günümdü ve onu yakalayıp söylemek için dükkana uğradım. Ancak o kendi haberleriyle önce beni aradı.

"Georgina!"

Daha içeri yeni girmiştim ki kolumdan tutup beni yemek kitaplarının arasına çekti. "Hey," diye güldüm. "Keyfinin yerinde olmasına sevindim. Sana haberlerim var."

"Ben de!"

Yüzü ıslıl ıslıldı ve tüm olanlardan sonra onu böyle görmek beni mutlu etti. Tekrar sırtımasına engel olamadım. "Ne var ne yok?"

Etrafına gizlice baktı, sonra sesini alçalttı. "Haklıydın." "Hangi konuda?"

"Seth'in zamana ihtiyacı olduğu konusunda, kafasının meşgul olduğu konusunda."

Aman Tanrım. Sonunda onunla tekrar yatmıştı, artık aramızdaki şeyler sona ermişti. Bu haberin bana iletilmesinden mutlu olduğumu söyleyemem ama onun iyiliği için en azından endişelenmeyi bırakabileceğine sevindim.

"Vay canına, bu harika, Mad-

" "Evlenme teklif etmek için bekliyordu!"

Elini o kadar hızlı yüzüme doğru kaldırdı ki, bir an için bana yumruk atacağını sandım. Ama hayır, hiçbir darbe yoktu - nişan yüzüğünün gözlerimi kamaştıran parlak ışıltısını saymazsak.

"Aman Tanrım. Ama... çok erken..."

"Biliyorum," dedi heyecandan nefesi kesilmiş bir halde. "Buna inanamıyorum. Yani, evet, sadece dört aydır çıkıyoruz ama Seth uzun bir nişanlılık dönemi geçirebileceğimizi, sadece aramızda bir şeyler olmasını istediğini söyledi."

Tabii ki yaptı. *Dürüst insanlar böyle çuvalladıklarında...*

onların yolunda ribaund. Suçluluk duygusu onu yiyip bitiriyor olmalı. Böyle insanlar bunu telafi etmek için bir şeyler yapmaya çalışır. Aceleci şeyler. Nasıl şaşırabilirim ki? Kocamı aldattığım ve yakalandığım için bir succubus olmuştum. Bu eylemi unutturmak, ona ve tanıdığım diğer herkese beni unutturmak için ruhumu satmıştım. Bu neden farklıydı?

"Sence..." Maddie bir kez daha onayımı ve tavsiyemi isteyerek tedirgin oldu. "Çok hızlı olduğunu düşünmüyorsun, değil mi? Bir hata mı yaptım? Yani, düğün için bir süre beklesek bile..."

Gülümsemeye devam ettim. "Sorun değil Maddie. Herkes için belirlenmiş bir zaman dilimi yok. Eğer sana doğru gelen buysa, o zaman bunu yapmalısın."

Sırtışı yeniden parladı. "Oh, teşekkür ederim. Bunu söylediğini duyduğuma çok sevindim. Yani, evet dedim ve heyecanlıydım... Sadece acele ediyormuşum gibi görünmesini istemedim." Tekrar aşağı baktı, yüzüğe hayranlıkla bakıyordu. Bir şey fark ettim.

"Bu bir elmas."

Bana meraklı bir bakış attı. "Tabii ki. Neden olmasın ki? Çoğu nişan yüzüğü öyledir."

Geçen yıl Seth'e evlenme konusunda takılmıştım ve eğer evlenirse müstakbel eşine bir yakut vereceğini, çünkü elmasların sıradan, evlenmenin ise olağanüstü olduğunu düşündüğünü söylemişti.

Şaşkınlıkla taşın parıldayan yüzlerine baktım. "Sen mi seçtin? Ona elmas istediğini söylemiş miydin?"

"Hayır. Hiç gündeme gelmemişti. Sadece benim için aldı. Neden?"

Başımı salladım ve onun adına mutlu görünmeye çalıştım. "Sebebi yok. Bu çok güzel."

Tebrikler." Gitmek için döndüm. "Yarın görüşürüz."

"Georgina, bekle."

Durakladım ve arkama baktım. "Haberleriniz neydi?"

"Wh-oh. Evet. Alki'deki yeri satın alıyorum."

"Ciddi misin?" Yemin ederim, bu konuda neredeyse nişandan daha heyecanlı görünüyordu. "Ne zaman bitecek?"

"Temmuz."

"Oh, vay canına. Bu harika. Harika yaz partileri verebilirsiniz." "Evet."

Umalım da zamanında bitsin."

Mutlu bir şekilde içini çekti ve bana hızlıca sarıldı. "Harika bir gün değil mi? İkimiz için de güzel bir haber."

"Evet," diye kabul ettim. "Harika."

Eve doğru yürüdüm, nişan haberinin şaşkınlığıyla fazla bir şey düşünemedim. Hugh'un tahminini göz önünde bulundurursak, düşünecek pek bir şey yoktu. Seth'i onunla benim bir fantezi olduğumuza, gerçeğe dönmesi ve Maddie'yle yaşadığı güzel şeyleri kabul etmesi gerektiğine ikna etmişim. Seth bana inanmış ve bu aceleci nişanla onun gönlünü almaya -hatta kendi gönlünü almaya- çalışmıştı. O değildi

Genelde aceleci bir insandı ama içinde bulunduğu olağanüstü koşullar onu aceleci biri haline getirmişti. Mağazadan yarım blok ötede telefonum çaldı. Tanıdım.

Vancouver'ın alan kodunu biliyordum ama numarayı bilmiyordum. Tek bildiğim, Evan'ın benden sınırdan onlara spreyci boyaya kaçırmamı istediğiydi. İçim rahatladı, arayan Kristin'di.

"Selam," dedim. "Nasıl gidiyor?"

"İyi. İyiden de iyi. Aslında harika." Birkaç saniyelik garip bir sessizlik oldu. "Ben ve Cedric... biz..."

Uzun zamandır hissettiğim ilk coşku kıvılcımı içimde sıçradı. "Gerçekten mi?"

Siz bir... şey misiniz?"

"Evet." Sesinde şaşkınlık vardı, sanki buna inanamıyormuş gibiydi. "Bana benimle çıkması gerektiğini söyleyenin sen olduğunu söyledi."

"Oh, şey. Ben... sadece yanlış yerlere baktığını söyledim." "Georgina, bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır." Sesi

Duygularla dolup taşıyordu, bu işkolik imparator için mümkün olduğunu düşünemeyeceğim bir şeydi. "Bu... Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Onu çok uzun zamandır seviyordum. Ve sen durup bakmasını sağlayana kadar beni hiç fark etmedi. O da aynen böyle söyledi. Her şeyin peşinden koşmakla o kadar meşgulmüş ki önündekini hiç görmemiş."

Benim de tıkanabileceğimi düşündüm. "Senin adına sevindim Kristin. Gerçekten.

Bunu hak ediyorsun."

Güldü. "Çoğu kişi biz lanetlenmiş ruhların hiçbir şeyi hak etmediğini söyler." "Biz de herkes gibiyiz, iyiyi de kötüyü de hak ediyoruz. Var olmaktan emin değilim

lanetin bununla bir ilgisi yok."

Bir an sessiz kaldı ve tekrar konuştuğunda sesi alçaktı, neredeyse duyulması zordu. Aslında yürümeyi bıraktım ve trafiğin gürültüsünden uzaklaşmak için bir yan sokağa girdim.

"Bundan bahsetmen komik," dedi yavaşça. "Çünkü... şey, senin için bir şey yaptım." Birden aklıma kapıma gelen Tim Horton's çörekleri geldi.

"Buna gerçekten gerek yok. O kadar çok şey yapmadım."

"Ama sen yaptın. En azından benim için. Ben de senin için aynı derecede büyük bir şey yapmak istedim. Gidip kontratına baktım."

Nefesimi tuttum. "Ne?"

"Dosyalamamız gereken bir sürü evrak işi vardı ve kurumsal bir gezide çalışmayı başardım."

"Şirket gezisi", Cehennem'in iç ofislerini ziyaret ettiğini söylemenin güzel bir yolu.

"Kristin... eğer yakalanmış olsaydın..."

"Değildim," dedi gururla. "Kontratınızı buldum ve okudum."

Artık tamamen durmuştum. Etrafımdaki dünya yok olmuştu. "Ve?"

"Ve... hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey?"

"Yani, sözleşmede yanlış bir şey yok. Üzerinden defalarca geçtim. Her şey yolunda."

"Olamaz! Nippon benimle uğraşmak için çok uğraşıyordu... beni geri çağırmak için. Hugh bunun dikkatleri sözleşmeden başka yöne çekmeye çalıştığı anlamına geldiğinden emindi."

"Bunların hiçbirini bilmiyorum," dedi Kristin, sesi gerçekten sempatik geliyordu. "Tek bildiğim okuduklarım. Tanıdığın her ölümlünün kim olduğunu unutmaları karşılığında ruhunu satmış ve standart succubus hizmetkârlığını üstlenmişsin. Bu doğru mu?"

"Evet..."

"Söylediği buydu. Tüm dil tam olarak olması gerektiği gibiydi."

Gerçekten verecek bir cevabım yoktu, ben de vermedim.

"Georgina, hala orada mısın?"

"Evet... Özür dilerim. Sadece düşündüm ki... Çok emindim..." Aptalca bir umuttu, belki bir yerlerde benim için bir boşluk vardır diye düşünmüştüm. Ama sonra, tıpkı Nyx'in rüyasında ve staz halindeyken hamile kalmanın imkânsızlığında olduğu gibi, bu tür şeylere her zaman kanıyor gibiydim. Dante'nin söylediği kadar safmışım. "Teşekkürler. Baktığın için gerçekten minnettarım."

"İstedığınızı alamadığınız için üzgünüm. Sizin için yapabileceğim başka bir şey varsa - kayıtlara girmeyi içermeyen - bana bildirin."

"Teşekkürler. Edeceğim."

Bağlantıyı kestik ve ben kasvetli bir şekilde çevreme, adımımı attığım sessiz yerleşim bloğuna baktım. "Bugünün daha da kötüye gitmesine imkân yok," dedim yüksek sesle.

Arkamdan gelen bir hışırtı beni sıçrattı ve etrafımda döndüm. Yalnız olduğumu sanmıştım ve şimdi kendi kendime konuşurken yakalandığım için kendimi aptal gibi hissediyordum. Yine de kimseyi görmedim. Sonra kaldırımın kenarındaki bir çalı hafifçe kıpırdandı. Ona doğru birkaç adım attım ve diz çöktüm. Sarı gözler bana baktı, ardından acıklı bir miyavlama geldi. Kedi sahipleri için evrensel olan tıklama sesini çıkardım ve birkaç dakika sonra gözlemcim ortaya çıktı.

Bu bir kediydi, çok tüylü bir kedi ve daha önce gördüğümde oldukça emindim. Aubrey'den daha küçüktü, belki de daha gençti ve keçeleşmiş ve kirli tüylerinin altından kaburgalarının dışarı çıktığını görebiliyordum. Kedinin başını okşadığımda, kürkünde genellikle pirelere işaret eden kuru bir doku fark ettim. Kedi benden emin değil gibiydi ama kaçacak kadar da değil. Şimdilik daha çok meraklı görünüyordu, sanki beni anlamaya çalışıyordu ve belki biraz yiyecek koparmaya çalışıyordu.

Bu iyiydi, çünkü ben de anlamaya çalışıyordum. Belli ki bu kedinin bir sahibi yoktu ya da varsa bile bu sahipliğin iptal edilmesi gerekiyordu. Sarı gözlerini ve vücudunun her zayıf çizgisini inceledim. Kedi çok farklı görünüyordu ve

Yine de o olduđuna emindim. Ve Carter'a yakıřır bir dűřűnceyle, birdenbire evrenin benimle iřinin bitmiř olup olmadıđını merak ettim.

Kedinin elimi biraz daha koklamasına izin verdim ve sonra uzanıp onu aldım. O bir diřiydi. Onu göđsűmde tutup eve dođru yűrűrken benimle kavga etmedi. Hatta mırlamaya bařladı. Belki de beni tanıyordu. Belki o da sűrekli kavga etmekten bıkmıřtı.

Kapımı omuzlayarak aadığımda, Aubrey uyukladığı yerden başını kaldırdı. Hiç ses çıkarmadı ama yeni ziyaretçimizi kısık gözlerle incelerken sırtındaki tüm tüyler diken diken oldu. Her zamanki gibi kanepede yatan Roman da bizi inceledi. Kediye baktı, turuncu ve kahverengi yamalı tüylerini inceledi. Sonra başını kaldırdı ve benim gözlerimle buluştu. Ne gördűđűnden emin değilim ama bu onu gülűmsetti.

"Dur tahmin edeyim. Bu bir tortie." "Evet," diye kabul ettim.

"Bu bir tortie."

Richelle Mead'in Nisan 2010'da çıkacak olan bir sonraki Georgina Kincaid romanına heyecan verici bir n bakış için lütfen sayfayı çevirin!

Bölüm 1

Sarhoştum.

Ne zaman olduğundan tam olarak emin değildim ama arkadaşım Doug'ın üç votka gimleti ondan daha hızlı içemeyeceğime dair benimle iddiaya girdiği sırada gerçekleştiğinden şüpheleniyordum. Kazanırsam işyerinde hafta sonu vardiyamı alacağına söz vermişti ve o kazanırsa bir hafta boyunca onun stok görevini yapacaktım.

İşimiz bittiğinde, önümüzdeki hafta sonu çalışmayacakmışım gibi görünüyordu.

Arkadaşım Hugh, "Nasıl oldu da ondan daha fazla içtin?" diye sordu. "O senin iki katın."

Evime dolmuş insan kalabalığının arasından, Doug'ın arkasında kaybolduğu kapalı banyo kapısına baktım. "Bu hafta mide gribi geçirdi. Sanırım votkayla pek iyi gitmiyor."

Hugh bir kaşını kaldırdı. "Bir insan grip olduktan sonra neden böyle bir bahse girer ki?"

Omuz silktim. "Çünkü o Doug."

Doug'ın iyi olacağını umarak, krallığını ölçüp biçen bir kraliçenin memnun havasıyla partimin geri kalanını taradım. Buraya Temmuz ayında taşınmışım ve bir yeni eve taşınma partisi için çok gecikmişim. Cadılar Bayramı nihayet gelip çatığında, iki etkinliği birleştirmek oldukça makul bir çözüm gibi görünmüştü. Sonuç olarak, bu geceki konuklarım, özenle hazırlanmış Rönesans fuarı kalitesindeki kıyafetlerden, sadece cadı şapkası takan tembellere kadar bir dizi kostüm giymişlerdi.

Ben, Little Bo Peep gibi giyinmişim - yani, Little Bo Peep bir striptizci ve/veya utanmaz bir fahişe olsaydı nasıl giyinirdi ise ben de öyle giyinmişim. Fırfırlı mavi eteğim kalçalarımın yarısının hemen üzerinde duruyordu ve puf kollu beyaz bluzum o kadar dekolteydi ki eğilirken dikkatli olmam gerekiyordu. Kelimenin tam anlamıyla taçlandırıcı başarı, küçük mavi fiyonklarla bağlanmış iki atkuyruğu şeklinde mükemmel bir şekilde düzenlenmiş kıvrıkcık keten-sarı saçlarımdı. Mükemmel görünüyordu, gerçeğinden kesinlikle ayırt *edilemezdi* çünkü... şey, gerçektir.

Bir succubus olarak şekil değiştirmek her zaman işe yarardı ama Cadılar Bayramı için altın değerindeydi. Her zaman en iyi kostümleri ben giyerdim çünkü gerçekten

İstediğim her şeyi. Elbette bunu makul ölçülerde tutmam gerekiyordu. Çok fazla değişiklik çevremdeki insanların şüphelerini çekebilirdi. Ama bir saç değişikliği için? Şekil değiştirme oldukça işe yarıyordu.

Biri dirseğime dokundu. Döndüm ve kim olduğunu gördüğümde kendini beğenmiş coşkum biraz azaldı: Roman, sosyopat oda arkadaşım.

"Sanırım banyoda biri hastalanıyor," dedi bana. Roman, yumuşak siyah saçları ve deniz yeşili gözleri olan yarı melek yarı insan bir nefilim idi. Ara sıra ölümsüzleri öldürme çılgınlıklarına girdiği ve beni ölüm listesinde tuttuğu gerçeği olmasa, oldukça iyi bir av olabilirdi.

"Evet," dedim. "Bu Doug. Votka yarışmasını kaybetti."

Roman yüzünü buruşturdu. "Bunu temizlemeyeceğim."

"Ne yani, sen de mi ev işi yapmıyorsun?" diye sordu Hugh. Kısa süre önce Roman'ın "işleri arasında" olduğu için bana kira ödemediğini öğrenmişti. "Görünüşe göre buralarda bir şekilde ağırlığını koymalısın."

Roman Hugh'ya uyarıcı bir bakış attı. "Bu işe karışma, Spiro Agnew."

"Ben Calvin Coolidge'im!" diye haykırdı Hugh, çok gücenmişti. "Bu onun yemin töreninde giydiği takımın aynısı."

İçimi çektim. "Hugh, burada kimse bunu hatırlamıyor." Ölümsüz olmanın dezavantajlarından biri de buydu. Zaman geçtikçe anılarımız da eskimeye başlıyordu. Cehennem için ruh satın alan bir şeytan olan Hugh, Roman ve benden çok daha gençti ama buradaki herhangi bir insandan çok daha fazla yılı vardı.

Roman ve Hugh'dan uzaklaşarak konuklarımın arasına karışmak üzere odanın diğer ucuna doğru ilerledim. Doug'la birlikte çalıştığımız kitapçıdaki iş arkadaşlarımdan bazıları punç kasesi etrafında toplanmıştı ve sohbet etmek için durdum. Hemen iltifat bombardımanına tutuldum.

"Saçların harika!"

"Boyadın mı?"

"Peruk gibi bile görünmüyor!"

Onlara çok iyi bir peruk olduğunu söyledim ve karşılığında onlara övgüler yağdırdım. Ancak bir kişi benden alaycı bir kafa sallayışı hak etti.

"Hepimizin toplamından daha fazla yaratıcılığa sahipsin ve yapabileceğinin en iyisi bu mu?" diye sordum.

Çok satan yazar Seth Mortensen, alametifarikası olan hafif dağınık gülümsemelerinden biriyle bana bakmak için döndü. Votkadan başım döndüğünde bile o gülümseme kalbimin hızlanmasına neden olurdu. Seth'le bir süre çıkmıştık ve bu beni hayal bile edemeyeceğim bir aşkın derinliklerine sürüklemişti. Succubus olmanın bir parçası da erkekleri sonsuza kadar baştan çıkarmak ve ruhlarının enerjisini çalmaktı; gerçek bir ilişki söz konusu bile olamazdı. Ve sonunda, öyle de oldu. Seth ve ben ayrılmıştık -iki kez- ve onun hayatına devam ettiğini kabul etsem de, onu sonsuza dek seveceğimi biliyordum. Benim için sonsuzluk ciddi bir meseleydi.

"Bunu bir kostüm için harcayamam," dedi. Kehribar rengi gözleri

Beni sevgiyle. Artık onun da beni sevip sevmediğini bilmiyordum; sadece beni hâlâ bir arkadaş olarak önemsediyinden emindim. "Bunu bir sonraki kitaba saklamalıyım."

"Geçersiz bir mazeret," dedim.

Başını iki yana salladı. "Cadılar Bayramı'nda erkeklerin ne giydiği kimsenin umurunda değil zaten. Her şey kadınlarla ilgili. Etrafına bak." Baktım ve haklı olduğunu gördüm. Tüm özenli, seksi kostümler kadınların üzerindeydi. Birkaç istisna dışında erkeklerinki sönük kalıyordu.

"Peter giyinmiş," diye dikkat çektim. Seth bakışlarımı takip ederek bir başka ölümsüz arkadaşıma baktı. Peter bir vampirdi, çok titiz ve obsesif kompulsif bir vampir. Devrim öncesi Fransız kıyafetleri giymiş, brokar bir ceket ve pudralı saçlarla tamamlanmıştı.

"Peter sayılmaz," dedi Seth.

Peter'ın geçen hafta banyosunun süpürgeliklerinin etrafına nasıl özenle kuğular çizdiğini hatırlayınca aynı fikirde olmaktan kendimi alamadım. "Haklısın."

"Hugh'un ne olması gerekiyordu? Jimmy Carter mı?" "Calvin Coolidge."

"Nereden biliyorsun?"

Seth'in nişanlısı ve en iyi arkadaşlarımdan biri olan Maddie Sato ortaya çıktığında cevap vermekten kurtuldum. Bir peri gibi giyinmişti, kanatları ve benimki kadar açık saçık olmayan tüllü bir elbisesi vardı. Seth'le birlikte olması kabullenmeye başladığım başka bir şeydi, ancak bunun acısının asla geçmeyeceğinden şüpheleniyordum. Maddie, Seth'le çıktığımızı bilmiyordu ve onların ilişkisinden duyduğum rahatsızlık hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kolunu Seth'e dolamasını bekliyordum ama o beni tuttu ve sarsarak uzaklaştırdı. Biraz tökezledim. Beş santimlik topuklar normalde benim için sorun değildi ama votka işleri biraz karıştırmıştı.

"Georgina," diye bağırdı Seth'ten yeterince uzaklaştığımızda, "yardımına ihtiyacım var." Çantasına uzanarak dergilerden koparılmış iki sayfa çıkardı.

"Wha-oh ile." Midem rahatsız edici bir şekilde burkuldu ve Doug'a banyoda katılmayacağımı umdum. Sayfalarda gelinlikler vardı.

"Seçenekleri neredeyse daralttım," diye açıkladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Sevdiğim adamın en iyi arkadaşlarımdan biriyle evleneceğini istemeyerek de olsa kabul etmek başka bir şeydi. Düğünlerini planlamalarına yardım etmek ise tamamen farklı bir konuydu. Yutkundum.

"Tanrım, Maddie. Bu işlerde pek iyi değilim."

Kızın kara gözleri büyüdü. "Şaka mı yapıyorsun? En başta bana nasıl doğru giyineceğimi öğreten sendin."

Görünüşe göre dersleri pek ciddiye almamıştı. Elbiseler, onları giyen anoreksik modellerin üzerinde güzel dursa da Maddie'nin üzerinde berbat görünürdü. "Bilmiyorum," dedim gözlerimi kaçırarak. Elbiseler

Maddie ve Seth'in koridorda birlikte yürüdükleri zihnimde canlanıyordu.

"*Hadi* ama," diye yalvardı. "Bir fikrin olduğunu biliyorum."

Ben yaptım. Kötü bir tane. Ve dürüst olmak gerekirse, eğer cehennemin iyi bir hizmetkârı olsaydım, ona ikisinin de harika göründüğünü söylerdim. Ya da en kötüsünü onaylardım. Ne giydiği beni ilgilendirmezdi ve belki de düğününe vasatın altında görünerek gelirse, Seth ayrıldığımızda ne kaybettiğini anlayabilirdi.

Ama yine de yapamadım. Olan onca şeyden sonra bile Maddie'nin bunu yapmasına izin veremezdim. O iyi bir arkadaşı, Seth'le benim aramda ilişkilerinden önce ve ilişkileri sırasında olanlardan hiç şüphelenmemişti. Ve her ne kadar o küçük, bencil yanımla bunu istese de, kötü bir elbiseyle ilerlemesine izin veremezdim.

"İkisi de iyi değil," dedim sonunda. "Şunun üzerindeki dolgun etek seni kısa gösterecek. Şunun üstündeki çiçekler de seni şişman gösterecek."

Şaşırmıştı. "Gerçekten mi? Ben hiç..." Resimleri inceledi, yüzü düştü. "Lanet olsun. Bunları artık öğrendiğimi sanıyordum."

Sonraki sözlerimin likörden geldiğini varsayabilirim. "İstersen bu hafta seninle birkaç yere giderim. Bir şeyler denersin, ben de sana neyin işe yaradığını söylerim."

Maddie parladı. Popüler, magazinел anlamda güzel değildi ama gülümsediğinde çok güzel oluyordu. "Gerçekten mi? Oh, teşekkür ederim. Sen de elbiseni arayabilirsin."

"Benim neyim?"

"Şey..." Gülümsemesi sinsiliğe dönüştü. "Nedime olacaksın, değil mi?"

O anda, hiçbir şeyin onun düğününü planlamaya yardım etmekten daha acı verici olamayacağına dair daha önceki düşüncelerimi yeniden gözden geçirdim. Onun nedimesi olmak bu düşüncemi yerle bir etti. Dünyada kendi cehennemimizi yarattığımıza inananların aklında böyle bir şey olmalıydı.

"Oh, şey, bilmiyorum..."

"Yapmak zorundasın! Başka kimseyi tercih etmem."

"Ben pek nedime tipi değilim."

"Tabii ki öylesin!" Maddie'nin gözleri aniden benim dışımda bir şeye baktı. "Oh, hey. Doug döndü. Gidip onu kontrol edeceğim. Bunu sonra konuşuruz. Teslim olacaksın." Maddie koşarak kardeşinin yanına gitti ve beni uyuşmuş ve suskun bir halde bıraktı. O zaman bir içki daha almak için hastalığı riske atmaya değer olduğuna karar verdim. Bu parti kesin bir U dönüşü yapmıştı.

Yine de, arkamı döndüğümde, bara doğru değildi. Verandama doğru döndüm. Bu dairenin en iyi özelliklerinden biri, Puget Sound'a ve ötesindeki Seattle silüetine bakan geniş balkonuydu. Yine de orada dururken beni büyüleyen manzara değildi. Başka bir şeydi.

Açıklayamadığım bir şey. Ama sıcak ve harikaydı ve tüm duyularıma hitap ediyordu. Balkonumda renkli ışıklar görebildiğimi ve tüm insan sözcüklerine meydan okuyan bir müzik türü duyabildiğimi hayal ettim.

Ben yavaşça verandaya doğru ilerlerken parti arka planda kayboldu. Sıcak odayı havalandırmak için kapı açıktı ve iki kedim, Aubrey ve Godiva, dışarıya bakmak için kapının yanına uzanmışlardı. Hiçbir açıklaması ya da tarifi olmayan bir şeye doğru çekilerek yanlarından geçtim. Beni çağıran şeyi el yordamıyla ararken ılık sonbahar havası beni içine çekti. Etrafımdaydı ama yine de ulaşamayacağım bir yerdeydi. Beni çağırıyordu, beni balkonun kenarındaki bir şeye doğru çekiyordu. Neredeyse topuklu ayakkabılarımla çıkıntıya tırmanıp bakmayı düşünecektim. O güce ulaşmalıyım.

"Hey, Georgina."

Peter'ın sesi beni trans halinden çıkardı. Şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Müzik yoktu, renk yoktu, çağıran bir kucaklama yoktu. Sadece gece, manzara ve balkonumdaki mobilyalar vardı. Arkamı döndüm ve onun gözleriyle karşılaştım.

"Bir sorunumuz var," dedi.

"Bir sürü sorunumuz var," dedim, Maddie'nin gelinliğini ve neredeyse kendi balkonumdan aşağıya düşecek olduğumu düşünerek. Titredim. Bir sonraki içki için kesinlikle geri dönmeyecektim. Hasta olmak başka bir şeydi. Halüsinasyonlar başka bir şeydi. "Neyin var?"

Peter beni içeri götürdü ve işaret etti. "Cody aşık oldu."

Bir başka vampir ve Peter'ın çırağı olan arkadaşımız Cody'ye baktım. Cody genç bir ölümsüzdü, iyimser ve sevimliydi. Bir uzaylı gibi giyinmişti, sarı saçlarının arasından yeşil antenler çıkıyordu. Gümüşü uzay giysisinin mükemmelliği bana Peter'ın bir rol oynadığını düşündürdü. Şu anda Cody odanın diğer ucuna bakıyordu, ağzı açık bir şekilde birine bakıyordu. Benim birkaç dakika önce hissettiğim gibi görünüyordu.

Adı Gabrielle'di ve kitapçada yeni işe başlamıştı. Ufak tefekti, neredeyse peri gibiydi, siyah file çorap ve yırtık siyah bir elbise giyiyordu. Dikenli saçları da ruju gibi siyahtı. Kolay koordinasyon. Cody ona dünyadaki en güzel yaratılmış gibi bakıyordu.

"Ha," dedim. Hugh sürekli birileriyle çıkıyordu ama vampirlerin -özellikle de Peter'ın- romantik bir ilişki içinde olduklarını hiç düşünmemiştim.

"Sanırım vampir gibi giyinmesi hoşuna gidiyor," dedi Peter.

Ben başımı salladım. "Aslında o her zaman böyle giyinir."

Cody'ye doğru yürüdük ve bizi fark etmesi birkaç dakika sürdü. Beni gördüğü için heyecanlı görünüyordu. "Adı ne?" diye sordu.

Gülümsememi saklamaya çalıştım. Cody'nin aşık olması gördüğüm en şirin şeylerden biriydi ve bu geceki diğer dramadan hoş bir şekilde uzaklaşmamı sağlamıştı. "Gabrielle. Mağazada çalışıyor."

"Bekar mı?"

Maddie'nin söylediği bir şeye gülerken ona dönüp baktım. "Ben

biliyorum. Öğrenmemi ister misin?"

Cody kızardı - bir vampirin kızarabileceği kadar. "Hayır! Yani... çok açık olmayacağını düşünmüyorsan? Başını belaya sokmanı istemiyorum."

"Benim için sorun değil," dedim, tam o sırada Doug yanımdan geçti. "Hey." Kolunu tuttum. "Bana bir iyilik yap, ben de vardiyamı geri alayım."

Normalde teni altın sarısı olan Doug, yeşil tonuyla bir uzaylıdan da farksızdı. "Karnımı geri almayı tercih ederim Kincaid."

"Git Gabrielle'in romantik durumunu araştır. Cody ilgileniyor." "Georgina!" diye haykırdı Cody, utanç içinde.

Hasta ya da değil, Doug biraz entrikaya karşı koyamadı. "Elbette."

Odanın diğer ucuna doğru gitti ve Gabrielle'i kendine doğru çekti, duyabilmesi için eğildi. Bir ara bize doğru baktı ve Gabrielle de baktı. Cody neredeyse ölüyordu.

"Oh, Tanrım."

Doug beş dakika sonra döndü ve başını salladı. "Üzgünüm evlat. O bekâr ama senin onun tipi olduğunu düşünmüyor. O gotik ve vampirlerden hoşlanıyor. Sen onun için fazla ana akımsın." Bir bardak su yudumluyordum ve neredeyse boğuluyordum.

"İşte," dedi Peter, Doug gider gitmez, "ironi dediğimiz şey budur." "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye haykırdı Cody. "Ben bir vampirim. Ben bir vampirim."

tam olarak ne istediğini."

"Evet, ama öyle görünmüyorsun," dedim.

"Tıpkı birine benziyorum! Ne gibi giyinmeliyim? Kont Chocula mı?"

Parti birkaç saat daha devam etti ve sonunda insanlar dışarı çıkmaya başladı. Roman ve ben iyi ev sahiplerini oynayarak gülümsedik ve her birine veda ettik. Herkes gittiğinde yorgun düşmüştüm ve her şeyin bitmiş olmasından çok mutluydum. Balkon olayından sonra içki içmeyi reddetmişim ve şimdi hoşgörüsüzlüğümün hoş bir hatırlatıcısı olarak başım ağrıyordu. Roman dağınık daireyi tararken en az benim kadar bitkin görünüyordu.

"Komik, değil mi? Evin havasını atmak için yeni eve taşınma partisi veriyorsun, sonra da insanlar evi dağıtıyor."

"Çabucak temizlenir," dedim tüm şişeleri ve yemek artıklarıyla dolu kâğıt tabakları inceleyerek. Aubrey yarısı yenmiş bir kekin kremasını yalıyordu, ben de aceleyle keki elinden aldım. "Ama bu gece değil. Bozulabilecek şeyleri halletmeme yardım et, gerisini yarın hallederiz."

Roman, "'Temiz'de 'biz' diye bir şey yok," dedi.

"Bu hiç mantıklı değil," dedim biraz salsa sosu kapatarak. "Ve Peter haklı, biliyorsun. Buralarda gerçekten daha fazlasını yapmalısın."

"İyi bir arkadaşlık sağlıyorum. Ayrıca, benden nasıl kurtulabilirsin?"

Aynı zamanda patronum olan iblis babasına atıfta bulunarak, "Jerome'u alacağım," diye uyardım.

"Elbette. Kaç ve beni ihbar et." Roman bir esnemeyi bastırdı ve sadece

Babasının gazabından ne kadar endişelendiğini. İşin sinir bozucu yanı, haklı olmasıydı. Ondan tek başıma kurtulamazdım ve Jerome'un gerçekten yardım edeceğinden şüpheliydim. Yine de, Roman yatağa gidip beni temizlikle baş başa bıraktığında buna inanamadım. Bu kadar ileri gidebileceğini düşünmemiştim.

"Pislik herif!" Arkasından bağırdım ama cevap olarak sadece çarpılmış bir kapı sesi duydum.

Öfkeyle gerekli toparlama işlerini bitirdim ve yarım saat sonra yatağa girdim. Aubrey ve Godiva beni takip ederek yatağın ucunda yan yana uzandılar. Modern sanat eserleri gibi renkleri birbirine zıttı. Aubrey beyazdı ve kafasında siyah lekeler vardı; Godiva ise turuncu, kahverengi ve siyah lekelerden oluşan bir kargaşaydı. Üçümüz de hemen uykuya daldık.

Bir süre sonra, bir şarkı sesiyle uyandım... ya da, tanımlayabileceğim en yakın şey buydu. Daha önce hissettiğim şeyle aynıydı, her parçamla konuşan çekici, unutulmaz bir çekim. Sıcak, parlak ve güzeldi. Her yerde ve her şeydeydi ve ben daha fazlasına sahip olmayı, tarif edilemez renklerle parlayan ışığa doğru yürümeyi arzuluyordum. Çok, çok iyi hissettiriyordu, sanki ulaşabilsem içinde eriyebileceğim bir şey gibiydi. Bir giriş izlenimi edindim, sadece itip açmam ve adım atmam gereken bir kapı ve-

Sert eller omuzlarımı kavradı ve beni sarsarak döndürdü. "Uyan!" Daha önce olduğu gibi, aşırı duyuşal yük ortadan kalktı. Sessiz bir yerde tek başıma kalmıştım,

Boş bir dünya. Artık siren şarkısı yok. Roman önümde durmuş, elleriyle beni sarsarken yüzü endişeyle bana bakıyordu. Etrafıma bakındım. Mutfaktaydık. Oraya gittiğime dair hiçbir şey hatırlamıyordum.

"Nasıl... ne oldu?" Kekeleydim.

Daha önce benimle alay eden yüz şimdi endişeyle doluydu, bu da küçük bir parçamı rahatsız ediyordu. Beni öldürmek isteyen biri neden benim için endişelensin ki?

"Sen söyle," dedi, elini bırakarak.

Gözlerimi ovuşturdum, olanları hatırlamak için kendimi zorladım. "Ben...Ben bilmiyorum. Uykuda yürümüş olmalıyım...."

Yüzü hâlâ gergin ve endişeliydi. "Hayır... burada bir şey vardı...."

Başımı salladım. "Hayır, bu bir rüyaydı. Ya da bir halüsinasyon. Daha önce de olmuştu... Sadece çok içmiştim."

"Beni duymadın mı?" İşte yine öfkenin altında benim için korku vardı. "Burada *bir şey* vardı, bir güç. Onu hissettim. Beni uyandırdı. Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Uzaklara baktım, ışığı ve unutulmaz melodiyi çağırmaya çalıştım. Ama yapamadım. "Bu... bu çok güzeldi. İstedim... Oraya gitmek istedim... onun bir parçası olmak istedim...." Sesimde hülyalı, hüzünlü bir nota vardı.

Roman'ın ifadesi karardı. Bir succubus olarak, bir zamanlar insan olan daha küçük bir ölümsüzdüm. Nefilimler teknik olarak daha büyük ölümsüzlerdi.

-Doğanlar, yaratılmayanlar. Bu nedenle, güçleri ve duyuları

Benim.

"Yapma," dedi. "Tekrar hissedersen, geri çekilirsin. Seni içine çekmesine izin verme. Hiçbir koşul altında ona gitmemelisin."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden? Ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedi suratsızca. "Sorun da bu zaten."

Eugenie Markham, Öteki Dünya'dan yaratıkları bağlamak ve kovmak için para alan kiralık bir şamandır. Ama son savaşından sonra Diken Diyarı'nın kraliçesi de olmuştur. Krallığı paramparça, aşk hayatı kaos içinde ve Eugenie ilk çocuğunun insanlığı yok edeceği kehanetinden kaçınmaya hevesliyken bu pek de kışkanılacak bir hayat değildir. Ve şimdi genç kızlar Öteki Dünya'dan kayboluyor ve Eugenie dışında kimse bunun nedenini bulmaya istekli görünmüyor.

Eugenie zamanında pek çok fey kanı dökmüştür ama bu düşman kurnaz, kurnaz olduğu kadar da kişisel bir kin beslemektedir. Ve hayatındaki erkekler işleri hiç de kolaylaştırmıyor. Erkek arkadaşı Kiyo hamile eski sevgilisiyle meşguldür ve seksi fey kralı Dorian her zaman tehlikeli bir dikkat dağıtıcıdır. Onların yardımını olsun ya da olmasın, Eugenie Öteki Dünya'nın derinliklerine gitmeli ve zar zor kontrol edebildiği, tahmin edilemez bir güce güvenmelidir. İsteksiz bir kraliçe olsun ya da olmasın Eugenie.... doğasının en karanlık ve en ölümcül yanıyla yüzleşmek anlamına gelse bile.... görevini yapmaya yemin etmiştir.

**Richelle Mead'in yeni kitabına heyecan verici bir ön bakış
için lütfen sayfayı çevirin.
Eugenie Markham'ın yeni romanı
THORN QUEEN
Ağustos 2009'da piyasada olacak!**

Bölüm 1

Üzücü gerçek: Pek çok çocuk bıçak ve silah kullanmayı biliyor.

Ben de onlardan biriydim ama suç dolu bir hayat sürmek yerine şamanik bir paralı asker olmak için eğitim almıştım. Bu, arkadaşlarım danslarda ve futbol maçlarındayken benim dışarıda ruhları kovduğum ve canavarlarla gürleştığım anlamına geliyordu. İşin iyi tarafı, gaspçılardan ya da diğer saldırganlardan korkmadan büyüdüm. Dezavantajı ise, böyle bir ergenlik dönemi sosyal gelişiminizi gerçekten mahvediyor.

Bu aynı zamanda hiçbir zaman diğer çocuklar gibi olmadığım anlamına da geliyordu. Bazı arkadaşlarım vardı ama onlarınkine kıyasla benim dünyam son derece sade ve son derece ölümcüldü. Onların dramları ve endişeleri benimkilerin yanında çok önemsiz kalıyordu ve hiçbir zaman tam olarak ilişki kuramıyordum. Şimdi bir yetişkin olarak, çocuklarla hala gerçekten bağlantı kuramıyordum çünkü yararlanabileceğim ortak deneyimlerim yoktu.

Bu da bugünkü işimi çok daha zorlaştırdı.

"Devam et Polly," diye mırıldandı kızın annesi, aşırı dolgun dudaklarıyla gülümseyerek. Çok fazla kolajen olduğundan şüphelenmiştim. "Ona hayaletten bahset."

Polly Hall on üç yaşındaydı ama kırk yaşındaki bir fahişeye rakip olacak kadar makyaj yapmıştı. Ailesinin mükemmel bir şekilde dekore edilmiş evinde bir kanepenin arkasına yaslanmış oturuyor, yüksek sesle sakız çiğniyor, bizden başka her yere bakıyordu. Onu inceledikçe, muhtemelen sorunları olduğuna daha fazla karar verdim. Bunların doğaüstü etkilerden çok, ona Polly adını veren ve tanga giymesine izin veren bir anneye sahip olmakla ilgili olduğundan şüpheleniyordum. Polly'nin dekolte kot pantolonunun talihsiz bir yan etkisiydi, yukarıda bahsedilen tangayı görebiliyordum.

Bir dakikalık sessizlikten sonra Bayan Hall yüksek sesle içini çekti. "Polly, canım, bunu konuşmuştuk. Eğer bize yardım etmeyeceksen, biz de sana yardım edemeyiz."

Gülümseyerek, kızın gözlerinin içine bakabilmek için kanepenin önünde diz çöktüm. "Her şey yolunda," dedim ona, sesimin samimi çıkmasını ve bir okul sonrası özel dersi gibi olmamasını umarak. "Bana ne söylersen inanacağım. Bunu halledeceğiz."

Polly de biraz önce annesinin yaptığı gibi yüksek sesle iç çekti ve hâlâ bana bakmayı reddediyordu. Bana şu anda ortalıkta görünmeyen ve dünyayı fethetmek isteyen dengesiz ergen üvey kız kardeşimi hatırlattı. "Anne," dedi, "artık odama gidebilir miyim?"

"Bu hoş hanımla konuşana kadar olmaz." Bayan Hall bana dönüp baktı.

"Bütün gece garip sesler duyuyoruz: patlamalar, çatlamalar, çarpmalar. Eşyalar sebepsiz yere devriliyor. Ben bile..." Tereddüt etti. "Odanın içinde uçan şeyler bile gördüm. Ama bunlar hep Polly etraftayken oluyor. Bu hayalet her neyse, ondan hoşlanıyor gibi görünüyor... ya da ona takıntılı."

Dikkatimi tekrar Polly'ye yönelttim, asık suratını ve üstü örtülü hayal kırıklığını tekrar inceledim. "Aklında çok şey mi var, Polly?" Nazikçe sordum. "Okulda bir sorun falan mı var? Buralarda bir sorun mu var?"

Mavi gözleri kısa bir süreliğine bana kayd.

"Peki ya elektrik sorunları?" Bunu annesine yönelttim. "Kısa devre yapan şeyler? Teypler ya da aletler doğru çalışmıyor mu?"

Bayan Hall gözlerini kırptırdı. "Bunu nereden biliyorsunuz?"

Ayağa kalktım ve vücudumdaki gerginliği attım. Dün gece bir Wraith'le dövüşmüştüm ve hiç de nazik davranmamıştı.

"Senin hayaletin yok. Senin bir öcün var." İkisi de bana baktı.

"Bu bir hayalet değil mi?" diye sordu Bayan Hall.

"Pek sayılmaz. Telekinetik güçlerin bir tezahürüdür, genellikle gençlik yıllarında öfke ve diğer güçlü duygulardan kaynaklanır." Okul sonrası özel modundan kaçmışım, sadece reklam moduna girmişim.

"Ben...bekle. Buna Polly'nin mi sebep olduğunu söylüyorsun?"

"Bilinçli olarak değil ama evet. Bu gibi durumlarda, özne -Polly- farkında olmadan duygularını fiziksel yollarla dışa vurur. Muhtemelen telekinetik olarak kalmayacaktır; yaşlandıkça ve biraz sakinleştikçe azalacaktır."

Annesi hâlâ şüpheci görünüyordu. "Kesinlikle bir hayalete benziyor." Omuz silktim. "Güven bana. Bunu pek çok kez gördüm." "Peki... yapabileceğiniz bir şey yok mu? Bizim yapabileceğimiz bir şey?" "Terapi," diye önerdim. "Belki bir medyum çağırırız."

Bayan Hall'a güvendiğim bir medyumun iletişim bilgilerini verdim. Kovma ücretimden feragat ederek, sadece ev ziyareti için ondan para aldım. Bana verdiği parayı iki kez kontrol ettikten sonra bir kenara koydum ve oturma odasının kapısına doğru ilerledim.

"Daha fazla yardımcı olamadığım için üzgünüm."

"Hayır, yani, sanırım bu yardımcı oluyor. Sadece çok garip." Kızına şaşkınlıkla baktı. "Hayalet olmadığına emin misin?"

"Olumlu. Bunlar klasik semp-"

Görünmez bir güç bana çarptı ve beni duvara doğru itti. Bir çılgılık attım, dengemi korumak için bir elimi uzattım ve o küçük kaltak Polly'ye hançer fırlattım. Gözleri kocaman açılmıştı, o da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Polly!" diye haykırdı Bayan Hall. "Cezalısın, genç bayan. Telefon yok, IM yok, yok..." Odanın karşısındaki bir şeye bakarken ağzı açık kaldı. "Nedir o?"

Bakışlarını önümüzde cisimleşen büyük, soluk mavi şekle doğru takip ettim.

"Şey," dedim, "bu bir hayalet."

Üzerime doğru çullandı, ağzı korkunç bir çığlıkla açılmıştı. Diğerlerine yere yatmaları için bağırdım ve kemerimden gümüş kanatlı bir athame çıkardım. Bir bıçak ruhlara karşı işe yaramaz gibi görünebilirdi ama gerçek bir hasar verebilmeleri için sağlam bir şekle bürünmeleri gerekiyordu. Katı hale geldiklerinde gümüşe karşı hassastılar.

Bu ruh bir kadın şeklini taşıyordu - aslında çok genç bir kadın şeklini. Uzun, solgun saçları bir pelerin gibi arkasından geliyordu ve gözleri büyük ve boştu. Tecrübe eksikliğinden mi yoksa doğuştan gelen bir özelliğinden mi bilinmez, saldırısı bocalıyor ve koordine olamıyordu. Athame'in ilk ısırtıklarında çığlık atarken bile, diğer elimde kristal çivili asam vardı.

Artık kendime geldiğime göre, böyle bir sürgünü uykumda bile yapabilirdim. Her zamanki kelimeleri söyleyerek içimdeki gücü kullandım ve kendi ruhumu bu dünyanın sınırlarının ötesine gönderdim. Yeraltı Dünyası'nın kapılarına dokunarak dışı ruhu yakaladım ve onu oraya gönderdim. Canavarları ve soyluları, içinde yaşadıkları araf olan Öteki Dünya'ya geri gönderme eğilimindeydim. Bunun gibi bir hayaletin ölüm diyarına gitmesi gerekiyordu. Ortadan kayboldu.

Bayan Hall ve Polly bana baktılar. Birdenbire, ilk duygu gösterisinde, kız ayağa fırladı ve bana ters ters baktı.

"Az önce en iyi arkadaşımı öldürdün!"

Cevap vermek için ağzımı açtım ve söyleyeceğim hiçbir şeyin yeterli olmayacağına karar verdim.

"Aman Tanrım, sen neden bahsediyorsun?" diye haykırdı annesi.

Polly'nin yüzü öfkeyle çarpıldı, gözleri yaşlarla parladı. "Trixie. O benim en iyi arkadaşımdı. Birbirimize her şeyi anlatırdık."

"Trixie?" Dedim.

"Bunu yaptığına inanamıyorum. Çok havalıydı." Sesi biraz hüzünlüydü. "Keşke birlikte alışverişe çıkabilseydik ama evden çıkamıyordu. Ben de ona *Vogue* ve *Glamour*'u getirmek zorunda kaldım."

Bayan Hall'a döndüm. "İlk tavsiyem hala geçerli. Terapi. Hem de çok."

Yaklaşık bir saat sonra eve döndüm ve kapıyı açar açmaz iki orta boy köpek tarafından saldırıya uğradım. Biri simsiyah, diğeri simsiyah beyaz iki köpekti. İsimleri Yin ve Yang'dı ama kimin kim olduğunu asla hatırlayamadım.

Kuyruklarını çılginca sallayarak beni kokladıklarında, "Geri çekil," diye uyardım. Beyaz olan elimi yalamaya çalıştı. Onları iterek mutfığa girdim ve neredeyse güneşin altında yere yayılmış tekir bir kediye takılıp düşüyordum. Homurdanarak çantamı mutfak masasının üzerine fırlattım. "Tim? Burada mısın?"

Ev arkadaşım Tim Warkoski kafasını içeri uzattı. Üzerinde Amerikan yerlilerinin silüetlerinin olduğu bir tişört giymişti ve üzerinde HOME-LAND SECURITY: 1492'DEN BERİ TERÖRİZMLE SAVAŞIYOR. Zekasını takdir ettim ama Tim aslında bir Amerikan Kızılderilisi olmadığı için bir şeyler kaybetti. Sadece televizyonda bir Kızılderiliyi canlandırıyordu,

Daha doğrusu, yerel barlarda ve turist çevrelerinde çalışıyordu. Bu durum yerel kabilelerin birçoğuyla başını derde sokmuştu.

Bir elinde çöp torbası, diğerinde kedi kepçesiyle bana karanlık bir bakış attı. "Bugün kaç kutu kedi kumu değiştirmek zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Bir bardak süt doldurdum ve masaya oturdum. "Kiyo her kedi için bir kutuya ihtiyacımız olduğunu söylüyor, bir tane de fazladan."

"Evet, sayabilirim, Eugenie. Altı kutu var. Bin beş yüz metre karelik bir evde altı kutu. Sence işe yaramaz erkek arkadaşın geri dönüp bu işe yardım edecek mi?"

Rahatsızca yer değiştirdim. Güzel bir soruydu. Üç ay boyunca Tucson ve Phoenix arasında mekik dokuduktan sonra, erkek arkadaşım Kiyo bir buçuk saatlik yol masrafından kurtulmak için burada bir iş bulmaya karar vermişti. Uzun uzun konuştuk ve onun benim yanıma taşınmasına hazır olduğumuza karar verdik. Ne yazık ki Kiyo'yla birlikte beş kedi ve iki köpekten oluşan hayvanat bahçesi de gelmişti. Bir veterinerle çıkmanın sıkıntılarından biri de buydu. Bulduğu her hayvanı sahiplenmekten kendini alamıyordu. Kedilerin isimlerini köpeklerinkinden daha iyi hatırlayamadım. Dördünün adı Mahşerin Atlıları'ndan geliyordu ve tek hatırlayabildiğim Famine'in ironik bir şekilde yaklaşık otuz kilo ağırlığında olduğuydu.

Bir başka sorun da Kiyo'nun hem gerçek hem de mecazi anlamda bir tilki olmasıydı. Annesi bir kitsune, bir tür Japon tilki ruhuydu. İnanılmaz güç ve hız ile gerçek bir tilkiye dönüşme yeteneği de dahil olmak üzere annesinin tüm özelliklerini miras almıştı. Sonuç olarak, sık sık "vahşi doğanın çağrısına" kapılıyor, bu da onu hayvan formunda koşturmak için can atmasına neden oluyordu. Artık işleri arasında boş vakti olduğundan, bir tür vahşi tatil yapmak için beni terk etmişti. Bunu kabul ettim ama onu görmediğim bir haftanın ardından huzursuz olmaya başlamıştım.

"Yakında dönecek," dedim belli belirsiz, Tim'in gözlerine bakmadan.

O kanmadı. "Erkek seçiminiz tartışmalı. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Onu odamda bıraktım ve Zürih'in bir fotoğrafını gösteren bir yapbozun rahatlığını aradım. Kedilerden biri gibi o da masamın üzerinde duruyordu. Sanırım o Bay Whiskers'tı, kıyamet dışı olan. Onu yapbozdan uzaklaştırdım. Bunu yaparken yapboz parçalarının yaklaşık yarısını da beraberinde götürdü.

"Lanet olası kedi," diye mırıldandım.

Aşkın zor bir şey olduğuna karar verdim. Huysuz ruh halimin farkında olarak, Kiyo'ya karşı duyduğum endişenin bir kısmının, onun da izninin bir bölümünü Öteki Dünya'da geçiriyor olmasından ve eski kız arkadaşıyla vakit geçiriyor olmasından kaynaklandığını biliyordum. İç çektim. Tim benim şüpheli erkek zevkim konusunda haklı olabilirdi.

Gece devam etti. Def Leppard çalarken bulmacayı bitirdim, bu beni daha iyi hissettirdi. Tam müziği kapatıyordum ki Tim'in bağırdığını duydum, "Yo,

Eug. Kujo burada."

Nefes nefese yatak odamın kapısına koştum ve kapıyı açtım. Kurt büyüklüğünde kızıl bir tilki koridorda bana doğru koşuyordu. İçimi bir rahatlama duygusu kapladı ve onu içeri alıp huzursuz daireler çizmesini izlerken kalbimin yerinden fırladığını hissettim.

"Tam zamanında," dedim.

Turuncu-kırmızı zarif bir kürkü ve beyaz uçlu kabarık bir kuyruğu vardı. Gözleri altın sarısıydı ve bazen çok insani bir parıltı taşırdı. Bu gece öyle bir şey görmedim. Bana tamamen hayvani bir ürkeklikle baktı ve eski haline dönmesinin biraz zaman alacağını fark ettim. Küçük, normal boyutlardaki bir kızıl tilkiden önümdeki güçlü şekle kadar çok çeşitli tilkilere dönüşebilme yeteneğine sahipti. Bu daha büyük formda çok zaman geçirdiğinde, insana dönüşmek daha fazla çaba ve zaman alıyordu.

Yine de yakında olacağını umarak masama başka bir bulmaca attım ve beklerken üzerinde çalıştım. İki saat sonra hiçbir şey değişmemişti. Bir köşeye kıvrılmış, vücudunu sıkı bir top gibi sarmıştı. Gözleri beni izlemeye devam etti. Bitkin bir halde ondan vazgeçtim ve kırmızı bir gecelik giydim. Işıkları kapattıktan sonra yatağıma girdim ve değişiklik olsun diye hemen uykuya daldım.

Uyurken rüyamda Öteki Dünya'yı, özellikle de Tucson'a ve etrafımızı saran Sonora Çölü'ne çarpıcı bir benzerlik gösteren bir parçasını gördüm. Sadece, Öteki Dünya versiyonu daha iyiydi. Parlak güneş ışığıyla ısınan ve çiçek açan kaktüslerle ışıldayan neredeyse cennet gibi bir Tucson. Bu benim için sık görülen bir rüyaydı ve sabahları o toprakları özlememe neden olurdu. Bu dürtüyü görmezden gelmek için her zaman elimden geleni yapardım.

Birkaç saat sonra uyandım. Sıcak, kaslı bir vücut benimle birlikte yatağa girmiş, sırtıma baskı yapıyordu. Güçlü kollar belimi sarmıştı ve Kiyo'nun karanlık ve misk kokusu üzerime sinmişti. Onun dokunuşuyla içimde sıvı bir his yandı. Kabaca beni kendisine doğru çevirdi. Dudakları beni ezici bir öpücüğün içinde tüketti, yoğunluk ve ihtiyaçla parlıyordu.

"Eugenie," diye homurdandı, dudaklarını kaldıracak kadar durakladıktan sonra

-Benimkinden zar zor. "Seni özledim. Tanrım, seni özledim. Sana ihtiyacım vardı."

Beni tekrar öptü, elleri bedenimi tahrip ederken bu ihtiyacı ilettiler. Benim ellerim de onun çıplak teninin pürüzsüz mükemmelliği boyunca kayarak arzumu uyandırdı. Bu gece aramızda yumuşaklık yoktu, sadece üstümde hareket ederken vahşi bir tutku vardı, vücudu aşk kadar hayvani içgüdüleriyle de beslenen bir ihtiyaçla benimkini itiyordu. Şekli ne olursa olsun, insani hislerini tamamen geri kazanmadığını fark ettim.

Sabah uyandığımda yatağımda boştu. Odanın diğer ucunda Kiyo kot pantolonunu giymiş, sanki altıncı hissi varmış gibi gözlerime bakıyordu. Yan döndüm, çarşafı çıplak tenimde kayıyordu. Tembel, memnun bir sükunetle onu izlerken, vücuduna ve bronzlaşmış ve

Japon ve İspanyol mirasının ona armağan ettiği siyah saçlı yüz hatları. Avrupalı atalarımın bana verdiği açık ten ve kızıl saçlarla tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Gidiyor musun?" diye sordum. Dün gece onun varlığıyla yerinden fırlayan kalbim aniden yere çakıldı.

"Geri dönmem gerekiyor," dedi koyu yeşil tişörtünü düzeltirken. Dalgın bir elini çene hizasındaki saçlarında gezdirdi. "Öyle olduğunu biliyorsun."

"Evet," dedim, sesim amaçladığımdan daha keskin çıkmıştı. "Tabii ki biliyorsun."

Gözleri kısıldı. "Lütfen buna başlama," dedi sessizce. "Bunu yapmak zorundayım."

"Özür dilerim. Nedense başka bir kadının senin bebeğini doğuracak olması beni pek heyecanlandırmıyor."

İşte oradaydı. Her zaman üzerimizde asılı duran sorun.

Yatakta yanıma oturdu, koyu renk gözleri ciddi ve düzdü. "Şey, heyecanlıyım. Bu konuda beni destekleyeceğini ve benim için mutlu olacağını düşünmek isterim."

Sıkıntıyla başka tarafa baktım. "Senin adına mutluyum. Mutlu olmanı istiyorum... sadece, bilirsin, bu çok zor."

"Biliyorum." Üzerime eğildi, elini enseme gezdirdi ve parmaklarını saçlarımda dolaştırdı.

"Geçen hafta onunla benimle geçirdiğinden daha fazla zaman geçirdin." "Bu bir zorunluluk. Neredeyse zamanı geldi."

"Biliyorum," diye tekrarlardım. Kıskançlığımın yersiz olduğunu biliyordum. Hatta önemsizdi. Onun çocuk sahibi olma mutluluğunu paylaşmak istiyordum ama içimdeki bir şey buna engel oluyordu.

"Eugenie, seni seviyorum. Bu kadar basit. Hepsi bu kadar."

"Onu da seviyorsun."

"Evet, ama benim seni sevdiğim gibi değil."

Beni dün geceki sertlikten çok farklı bir yumuşaklıkla öptü. Ona karşı eridim. Öpücük daha da güçlendi, ateşle doldu. Büyük bir isteksizlikle sonunda çekildi. Gözlerindeki özlemi görebiliyordum. Tekrar seks yapmak istiyordu. Sanırım bu da bir şeydi.

Sorumluluk sahibi eğilimleri galip geldi, doğruldu ve ayağa kalktı. Ben olduğum yerde kaldım.

"Seni orada göreceğim miyim?" diye sordu, sesi düzgün ve nötrdü. İçimi çektim. "Evet. Orada olacağım."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük." Başımı salladım.

Kapıya doğru gitti ve bana geri döndü. "Seni seviyorum." Sesindeki sıcaklık bunu gerçekten kastettiğini gösteriyordu. Ben de gülümsedim.

"Ben de seni seviyorum."

O gitti ve ben çarşafı kendime doğru daha sıkı çektim ve kalkmak için hiçbir hareket yapmadım. Ne yazık ki bütün gün yatakta kalamadım. Diğer şeyler-

Kiyo'ya verdiğim söz gibi bugün de dikkatimi vermem gerekiyordu. Önümde Öteki Dünya'ya, beni isteksizce miras aldığım bir krallığa götürecek bir yolculuk vardı. Ama sorun bu değildi. Beni bekleyen diğer şeylerle kıyaslandığında bu kolaydı.

Fey bebek partisine gitmem
gerekiyordu. Aşkın zor bir şey
olduğuna karar verdim.

KENSINGTON KİTAPLARI tarafından yayınlanmaktadır

Kensington Publishing Corp.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı © 2009 Richelle Mead

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, Yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

Kensington ve K logosu Reg. ABD Pat. & TM Off.

ISBN: 0-7582-4515-7

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.